MURAT EKŞİ

HACKER II

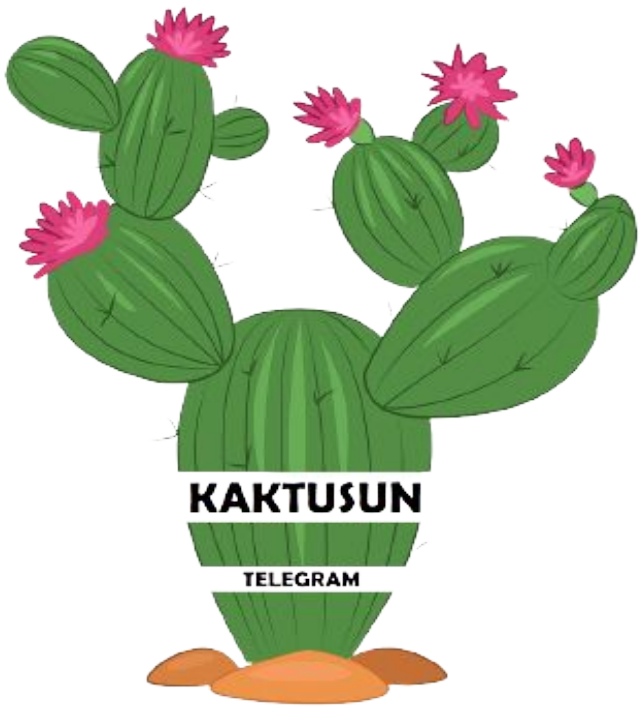
KRALLARIN OYUNU

epsilon

Bu kitaptaki kişi, kuruluş ve olayların gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur, tamamen hayal ürünüdür.

Bu bir ithaftır ve ben bu ithafı değerli okurlarıma,
aileme, arkadaşlarıma ve kendime ithaf ediyorum.
Evet, kendime...

Efsaneye göre kuşların hükümdarı olan Simurg, Kaf Dağı'nın ardında, başı göğe değen Bilge Ağacın en tepesinde yaşarmış. Simurg, o kadar bilgili o kadar zeki bir kuşmuş ki bilmediği hiçbir şey yokmuş. Kuşlar Simurg'a tapar ve onun kendilerini kurtarabileceklerine inanırmış ama onu gören olmamış. Hal böyle olunca Simurg'un varlığına inançlarını yitirmeye başlamışlar. Bir gün uzak diyarlardan birinde, Ay kadar beyaz, ihtişamlı bir tüy bulmuşlar ve bu tüyün Simurg'a ait olduğunu anlamışlar. Bunun üzerine bütün kuşlar bir araya gelip onu bulmak için yola çıkmaya karar vermişler.*

Kaf dağının ardına ulaşmak için yedi vadiyi geçmek gerekirmiş. Bu vadilerden her biri birbirinden daha uzun, daha zorlu şartlara sahipmiş. Vadilerden birincisi "İstek", ikincisi "Aşk", üçüncüsü "Cehalet", dördüncüsü "İnanç", beşincisi "Hırs", altıncısı "Şaşkınlık," yedincisi ise "Yok oluş" vadisiymiş. Kuşlar, beraber uçarak birbirlerine güç verirlerken bazıları daha vadilere gelmeden yorgunluktan ve dünyevi isteklerden dolayı ayrılmışlar aralarından. Yoluna devam edenlerden bazıları Aşk Vadisi'nde gördükleri güzelliklere kanmış, birkaçı Ayrılık Vadisi'nde ayrılmış sürüden, bazıları hırsa kapılıp büyüklük taslamış saplanmış bataklığa, kimisi ise kıskanıp düşmüş tarlaya.

Gel zaman git zaman bir arada olduklarında gökyüzünde bir örtü gibi olan kuşlar, bir avuç kalmışlar. Kartal gökyüzündeki evini, baykuş sessiz obasını, balıkçıl kuşları

* Farsça'da 'Si' otuz, 'Murg' ise kuş demektir.

bataklıklarını, leylekler ise sıcak yurtlarını özlemiş, dönmüşler geri. Simurg'a ulaşmak için yola çıkan kuşlardan geriye sadece otuz kuş kalmış. Bu otuz kuş, Aşk Vadisi'ndeki güzelliklere, göz boyayan çiçeklere, Cehalet Vadisi'ndeki yanılgılara, Hırs Vadisi'ndeki o vadiden geçenlerin kalbini perçinleyen böbürlenmeye aldırış etmeden, yedi büyük vadiyi geçmeyi başarmışlar ve sonunda Simurg'un yuvasını bulduklarında anlamışlar ki meğerse Simurg, kendileriymiş. Yaptıkları yolculuk kendilerine yaptıkları bir yolculukken bulmaya çalıştıkları şey de kendileriymiş.

"Her birimiz birer Simurg olmayı göze almadıkça bataklığımızda, tüneklerimizde ve kafeslerimizde yaşamaktan kurtulamayacağız. Kendi içimizde bizi bize esir eden yanlarımızı fark etmedikçe bunu başaramayacağız. Oysa şimdi, bu an, her birimiz için kendi gökyüzümüzde uçma zamanıdır."*

---

* Simurg Efsanesi (Anonim)

1
DİNGİLDEN ÇIKAN TEKER

Kayra Şafak. Siber dünyanın kurallarını baştan aşağıya değiştiren, çığır açan kadın... Aslında sadece ailesini öldürenlerden intikam alabilmek için girmişti bu yola. Ailesinin ölümünden sorumlu tuttuğu, terörü destekleyen ülkelere savaş açarak başlamıştı korsanlığa. Acaba başına böyle bir olay gelmeseydi Kayra yine de bütün dünyaya meydan okur muydu? Amerika'nın, İsrail'in bankalarına, elektrik santrallerine, uydu kanallarına saldırılar gerçekleştirir miydi? Belki de bunları yapmaz, ismi duyulmuş büyük bir yazılım şirketinde çalışırdı. Sabah sekiz akşam beş... Mesai bitiminde yorgun argın eve döner, ailesi ile sohbet ederdi... Bu muhtemel bir yazgı olabilirdi onun için...

Fakat olmadı!

O, kendi çizdiği yolu takip ederek; adı bütün dünya tarafından bilinen, Kırmızı Bülten ile aranan bir korsan olmayı tercih etti. Aslında farkında olmadan bir milada neden olmuştu; OBT'den önce ve OBT'den sonra... Kayra, bir dönüm noktasıydı dünya için. Konuyla ilgili yetkililer onu yüksek potansiyelli bir suçlu olarak gördükleri ve yazılımın var olduğu her yere sızabileceğine inandıkları için var olan sistemleri değiştirmeye, daha güçlü hale getirme-

ye karar vermişlerdi. Nükleer santraller ve bankalarla işe başlamışlardı ki bütün dünyanın sevinçle karşıladığı haber duyuldu: "OBT yakalandı!" Biraz olsun huzura erecekleri-ni düşünmeye başladıklarında, yani sadece birkaç ay sonra ise yeni bir haber geldi: "OBT, kimlikleri belirlenemeyen bir grup tarafından kaçırıldı."

Soğuk bir sonbahar gününün ilk saatlerinde, İsveç'in kuzeyinde bulunan bir dağ evinin içerisinde, yeni yakılmış şöminenin karşısında oturan Kayra, dalgın gözlerle önün-deki ateşi seyrediyordu. Dalgınlığının sebebi Metehan'ın kendisine "Jimmy öldü," demesiydi. Metehan Jimmy'yi neden ölmüş olarak göstermek istemişti ki? Bunun dışında bütün planının altüst olmasından da oldukça hoşnutsuzdu, Jimmy gelip kendisini kaçırarak her şeyi mahvedene dek her şey planladığı gibi gidiyordu... Başını ellerinin arasına alıp saçlarını sertçe ovaladı, yüreğinde yuvasını kaybetmiş bir güvercinin kederi ve endişesi vardı. Hemen yanında, yu-varlak bir masanın etrafında hararetli bir toplantıda olan Jimmy ve ekibi durum değerlendirmesi yapıyorlardı.

"İstihbarat deli gibi bizi arıyordur, şu sıralar bu evden çıkmamak doğru bir karar olur," diye konuşan Cedric idi. Jimmy biraz düşündükten sonra keyifsiz bir şekilde, "Bir an önce buradan ayrılmamız gerek," dedi. "İsveç o kadar da büyük bir ülke değil, bizi bulmaları an meselesi."

Alisa, sakinliğini koruyarak konuya dâhil oldu. "Elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi olur. Peşimize sadece CIA değil, başka ülkelerin istihbarat örgütleri de düşmüş-tür. Bütün dünya Kayra'yı ve bizi arıyor."

Kendi ülkelerine dönmenin bir yolunu arıyorlardı fakat bu şimdilik pek mümkün görünmüyordu çünkü hem İs-veç polisi hem de CIA ajanları Kayra'yı ve onu kaçıranları arıyordu. Şehrin bütün giriş çıkışları, limanları tutulmuş, önemli noktalara kontrol merkezleri kurulmuştu. Jimmy,

masadan kalkıp şöminenin karşısında sessiz bir şekilde oturan Kayra'ya yöneldi. Bir sandalye çekip hiçbir şey demeden öylece yanına oturup tıpkı Kayra'nın yaptığı gibi ateşi seyretmeye koyuldu. Lafa nasıl gireceğini bilmiyordu. Sonunda, bütün cesaretini toplayıp oldukça mağrur bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Bana kızgınsın, biliyorum. Ama..." Lafını bitiremeden Kayra sözünü kesti.

"Her şeyi mahvettin... Her şeyi." Sesi hayal kırıklığı doluydu. Jimmy, sesini yumuşattı.

"Biliyorum, planının içine ettiğimi düşünüyorsun ama yalan makinesini geçemezdin Kayra. Ne kadar kusursuz bir plan yaparsan yap eninde sonunda zaten suçlu olduğun anlaşılacaktı."

Kayra ateşe bakmayı sürdürerek cevap verdi.

"Yenecektim. Yalan makinesini yenecektim. Başaramasam bile makineden çıkacak sonuç delil niteliği taşımayacaktı."

"İmkânsız..." diye bir ses duyuldu salonun girişinde. Alisa, sohbete dâhil oldu. "CIA ajanlarının bile aylarca hatta yıllarca gördükleri eğitime rağmen yalan makinelerini geçemedikleri oluyor. Sen hiç eğitimini almadan nasıl başaracaktın, çok merak ediyorum?"

Kayra, ateşe bakmayı sürdürdü. Kısık sesle fakat Alisa'nın ve Jimmy'nin duyabileceği bir şekilde, "Yenecektim," diye tekrarladı. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Neden kaçırdın beni? Yalan makinesini geçeyim ya da geçmeyeyim, bu seni ne ilgilendirir?" dedi. Kor gibi yanan gözleri bu defa ateşe değil, Jimmy'nin suratına sabitlenmişti.

"Gördüğün gibi bir grubumuz var. Sen de çok yeteneklisin, Kayra. Hapse girmene izin veremezdim."

"Sen CIA ajanı değil misin?"

"Değilim. Bir zamanlar onlarla birlikte çalıştığım doğrudur ama hiçbir zaman onlardan olmadım. Aslında bütün öğ-

rendiklerimi CIA'e borçluyum. Yazılım dünyası ile orada tanıştım diyebiliriz."

"Patron," diye arayan giren Alisa, "Rahatsız ediyorum ama tekrar şu masaya otursak da bir çıkış yolu aramaya devam etsek. Dediğin o manyak çoktan peşimize düşmüştür. Neydi ismi, Ter..."

"Terra Ruth," diye Alisa'nın lafını tamamlarken bu defa dalgın gözlerle ateşe bakma sırası Jimmy'de idi. "CIA'de gördüğüm işine âşık tek insan oydu. Çok başarılıydı. Görevden alındı tekrar çağrıldı, sonra tekrar alınıp tekrar çağrıldı..." Anlamsız gözlerle kendisine bakmakta olan Kayra'yı fark edince, daha fazla detay vermesi gerektiğini anladı. "Oldukça karmaşık olayları çözmekte Terra gibisi yoktur. Fakat öldürdüğü suçlular on kişiden fazladır. 'Dur!' ya da 'Teslim ol' dediğine kimse şahit olmamıştır. Bir olayı çözdükten sonra raporlarında hep, 'Zanlının kaçmaya yeltenmesi ve silah doğrultmasından ötürü yaşanan çatışmada zanlı ölü olarak ele geçirilmiştir,' yazıyor. Ne kadar doğru, bilmiyorum."

"E madem dediğin gibi zanlıları öldürüyor, neden görevden tamamen alınmıyor?" diye soran Kayra oldu.

"Dedim ya, karmaşık olayları çözmekte Terra gibisi yoktur. Oldukça yetenekli bir ajan, yakın dövüşte ve silah kullanma konusunda da çok beceriklidir. CIA gibi bir yapının böyle bir elemanından vazgeçememesi oldukça normal."

Kayra, konuyu değiştirip, "O ölen çocuğu ne zamandan beri tanıyordun?" diye sordu. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Jimmy, Mark'ı ne kadar çok sevdiğini anımsadı. Yüreğinde bir boşluk hissetti.

"CIA'de çalışırken... Bir suça karışmış sonra da serbest kalmıştı. Mark'ı o zaman tanıma fırsatı bulmuştum," dedi hüzünlü bir ses tonuyla. Bu konuda konuşmak istemediğini

belli ederek oturduğu yerden kalkıp tekrar plan yaptıkları masaya döndü.

Düzinelerce polis aracının yanına park edilen siyah cipin kapısı açıldı. Genç, zayıf vücutlu olmasına rağmen güçlü görünen bir kadın indi aşağı. Üzerindeki siyah deri ceketi, siyah pantolonu ve asker postallarını andıran siyah çizmeleri ile oldukça ciddi ve sert görünüyordu. Beyaza yakın, sarı renkli kısa saçlarını sade bir makyaj ile desteklemiş, saçlarının bir bölümünü sol yanağından çenesine kadar serbest bırakmıştı. Küçük, kıvrımlı burnunun soluna parlak bir hızma takmış, bu hızma pak yüzüne kararlılık katmıştı. Damla modeli siyah gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine asarak koyu mavi gözleri ile etrafa keskin bir bakış attı. Bu havalı ve sert görünüme sahip kadın Terra Ruth idi.

Genç bir polis memuru elindeki siyah dosya ile koşarak yanına geldi ve neşeli bir ses tonuyla konuştu. "Hoş geldiniz, efendim. Ben sizin asistanınız olarak atandım, adım Samuel Smi..."

"Kısa kes çaylak. Ne bulduğunu söyle."

Az önceki neşesi tamamen kaybolan Samuel Smith, dosyayı açtı.

"Ölen kişinin ismi Mark JR. Arkadaşlarını iki sokak ötede bırakıp tek başına kaçmaya çalışmış. Muhtemelen diğerleri kaçabilsinler diye böyle bir şey yapmış."

Terra Ruth bir yandan da takla atmış arabayı inceliyordu. Onun geldiğini gören diğer polis memurları biraz geri çekilip rahatça çalışmasına olanak sağladılar.

"Yirmi sekiz yaşındaymış. İskoç bir anne ve Alman bir babanın oğlu olarak dünyaya gelmiş. Beş yıl önce bir bankanın hesaplarını hacklemek suçuyla gözaltına alınmış fa-

kat büyük bir hasar vermediği için serbest bırakılmış," diye devam etti Samuel. Dersine iyi çalışmıştı, fakat bu cümleler Terra için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ceketinin cebinden küçük bir defter çıkarıp elini pantolonun arka cebine attı. Kalem aradı fakat bulamadı. Samuel, onun ne aradığını anlamış olacak ki hiç vakit kaybetmeden bir tükenmez kalem çıkarıp, "Buyurun efendim," diyerek Terra'ya uzattı.

"Sanırım hızlı gittiğin için direksiyonun..." diye başladığı cümlesini yine tamamlayamadı Samuel.

"Adın neydi senin?"

Sözünün yine kesilmesi Samuel'i endişelendirmişti. Kekelemeye başladı.

"S-Samuel Smith, efendim."

"Samuel, sen hep böyle çok mu konuşursun?"

"Özür dilerim efendim," dedi genç adam, özür dilenecek bir şey yapmamış olmasına rağmen.

"Sana soru sormadığım sürece konuşma," dedikten sonra yüksek bir sesle, "Olay yeri inceleme!" diye bağırdı Terra. Birkaç saniye sonra özel, beyaz kıyafetler giymiş olan üç kişi geldi. İçlerinden biri, "Buyurun efendim," dedi.

"Ne buldunuz?"

"Efendim, biz de incelemeye yeni başlamıştık. Maalesef elle tutulur bir şey bulamadık."

"İnceleyin ve bulduğunuz en küçük detayı bile bana bildirin."

"Emredersiniz efendim."

Terra, Samuel'e dönüp, "Arabanın nereden kiralandığını ya da ne zaman satıldığını, kime satıldığını, kimin sattığını, bu şirketin daha önce kimlere araba kiraladığını bilmek istiyorum. Bu aracı kullanan bütün kişilerin detaylı bir şekilde listesini istiyorum. Şasi numarasını takip et... Nerelere gitmiş, nerede durmuş, nereden benzin almış, pla-

kası gerçek mi yoksa sahte mi, çevre yollardaki kamera görüntülerine takılmış mı? Her şeyi istiyorum. Her şeyi..."

"Emredersiniz efendim," diyen adam uzaklaşıyordu ki "Samuel," diye seslendi Terra, "Kalemini al." Kalemi verdikten sonra, "Kusura bakma, biraz sinirliydim öfkemi senden çıkardım," diyerek özür diledi ki bu pek yaptığı bir şey değildi. Samuel mutlu olmuş bir şekilde gülümseyip, "Önemli değil efendim," dedi, olay yerinden ayrılırken.

Terra, siyah gözlüğünü taktıktan sonra ellerini ceketinin cebine yerleştirdi, aracına doğru yürüdü ve sessizce söylendi.

"Bakalım hangi deliğe girdin, Jimmy Denever..."

Terra ile Jimmy, çok önceden CIA'de beraber çalışıyor, görevlere birlikte gidiyorlardı. Hatta beş ay kadar birlikte olmuşlardı fakat Jimmy, Terra'nın zanlıları öldürme suçlarına karışmasından dolayı ondan ayrılarak bu ilişkiye bir son vermişti. Terra için söylenenler doğruydu; görevi süresince sekiz zanlıyı öldürmüştü, üstelik herhangi bir mukavemet yahut kaçma teşebbüsü olmamasına rağmen gözünü kırpmadan yapmıştı bunu. Öldürdüğü kişilerden altısı terör suçlarına bulaşmış, Kırmızı Bülten ile aranan suçlulardı, diğerleri ise tecavüz ve adam öldürme olaylarına karışmış iki seri katildi. Bu sekiz kişiyi yakalayıp adaletin önüne çıkarma görevi CIA tarafından kendisine verilmiş, o da görevini kısmen de olsa yerine getirmeyi başarmıştı. Bu olaylardan sonra uzun süre CIA'den herhangi bir görev alamamıştı ancak OBT'nin kaçırılması üzerine tekrar çağrıldı. Bu seçimden anlaşıldığı üzere CIA, Kayra'nın canlı mı yoksa ölü mü yakalanacağını pek önemsemiyordu. Tek istedikleri Kayra gibi bir tehlikenin ortadan kalkmasıydı. Bu görevi Terra'ya vererek ne kadar doğru bir iş yapmış olduklarını kısa sürede anlayacaklardı, zira Kayra ve Jimmy'nin izine ulaşması sadece bir hafta sürdü.

Serin bir rüzgâr esiyordu, Kayra kaldıkları tek katlı ahşap evin arka bahçesine çıktı. Bakımsızlıktan epeyce uzamış, diz seviyesine ulaşmış çimenleri umursamadan yürümeye başladı. Ormanın ortasında, çevresi büyük çam ağaçlarıyla çevrili evin arkası geniş, yemyeşil bir vadiye açılıyordu. Vadinin tam ortasında küçük bir dere kıvrak bir yol takip ederek akıyordu. O kadar temiz, ferah bir havayla karşılaşmıştı ki Kayra, kısa bir süreliğine de olsa içi huzurla dolmuştu. Üzerinde ince bir hırka ve ince bir şal vardı. Hava iyice sertleşip yağmur çiselemeye başlayınca sırtındaki şala iyice sarılıp derin bir nefes aldı. Beyninin içi o kadar kasvetli düşüncelerle doluydu ki haftalardır ne doğru düzgün yemek yiyebiliyor ne de rahat bir uyku uyuyabiliyordu. Bu yüzden biraz zayıflamış, yüzü solmuştu. İçinde bulunduğu bu durumdan hoşnut değildi, bir an önce evine Türkiye'ye dönmek istiyordu. Fakat şimdilik bu pek mümkün görünmüyordu. Aklı bu kadar karışıkken ve gerginken sıklıkla olan şey yine tekrarlandı; Tilki, kendine has gülüşü ile çıkageldi.

"Hi hi hi! Seni bu kadar stresli, kaygılı görmek inan beni bitiriyor," diye söylendi Tilki, alaycı bir şekilde. Kayra, gözlerini kapatıp Tilkiye cevap verdi.

"Ne yapmam gerekiyor Tilki? Evime nasıl dönebilirim?"

"Bilmiyorum, belki de buraya taşınmalısın. Baksana şu manzaraya! Tepesi neredeyse bulutlara değecek büyük dağlar, geniş yemyeşil ovalar... Daha ne istiyorsun?"

"Bülbülü altın kafese koymuşlar, ah vatanım demiş, benimki de o misal. Bir an önce ülkeme dönmem gerekiyor."

Bu güzel konuşma, tok bir sesle bozuldu. "Yağmur çiseliyor, üşüteceksin." Jimmy, Kayra'nın yanına gelip otururak sessizce manzarayı seyretmeye başladı ama birkaç dakika sonra sessizliğe dayanamayarak konuştu.

"Üzgünüm Kayra ama hapiste çürümene izin veremezdim."

Kayra, aynı şeyleri duymaktan sıkılmış olacak ki biraz sert bir tavırla çıkıştı.

"En başından... En başından beri her şeyi planlamıştım, her adımım bir düzen içerisinde ilerliyordu, tıpkı bir makine gibi. Yakalanacağımı, yakalandığımda olacakları bilmiyor muydum sanıyorsun? Her şeyi zaten ilk günden hesaplamıştım ben Jimmy, ama çılgın bir CIA ajanın gelip beni hapisten kaçıracağını tahmin edememiştim. Bunu da tahmin edebilseydim şu anki durumda olmayabilirdim. Şuraya bak, elim kolum bağlı bir şekilde kaderimin bana getireceği günleri bekliyorum."

"Üzgünüm, planını mahvetmek değildi amacım. Ben sadece sana yardım etmek istemiştim,"

"Neden Jimmy, neden? Ya sen CIA ajanı değil misin, tamam şu an değilsin ama bir zamanlar onlar için çalışmadın mı? Beni yakalamaya çalışan kişi sen değil miydin?"

"Benim hedeflerim daha büyüktü Kayra, bunları daha sonra öğreneceksin fakat gördüğün gibi bir ekibimiz var bu ekipte senin de yer almanı istiyorum."

"Üzgünüm Jimmy ama herhangi bir ekibin bir parçası olmadım, olmam da. Beni ekibine liderlik etmem için kaçırdıysan maalesef onca çabayı boşa harcamışsın..."

Jimmy, Kayra'yı ikna etmeye kararlıydı, devam edecekti ki Alisa'nın heyecanlı bağırışı duyuldu.

"Patron, misafirlerimiz var!"

Jimmy hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladığında onun telaşı Kayra'yı da heyecanlandırmıştı. Arka kapıdan eve girdiklerinde onları karşılayan Alisa oldu.

"Patron, CIA izimizi bulmuş. Burayı hemen terk etmemiz gerekiyor." Alisa, bir yandan konuşuyor, bir yandan da silahları hazırlıyordu. Küçük ahşap evin içi gerçekten oldukça hareketliydi, ekibin bir kısmı yola çıkmak için hazırlıkları

tamamlarken diğerleri de ülkeden kaçabilmek için yaptıkları planların yazılı olduğu kâğıtları yakmak ile meşguldü. Arkalarında delil bırakmak istemiyorlardı.

Jimmy, sakinliğini korumaya çalışıyordu. "CIA izimize nasıl ulaşabilir ki, ayrıca onlar olduklarını nereden biliyorsunuz?"

Bunun üzerine Alisa, bilgisayarı göstererek, "Yolun girişine yerleştirdiğimiz kameralara görüntü geldi, altı adet siyah cip gördük, üzerlerinde CIA arması vardı."

Jimmy, kaşlarını çatıp sessizce söylendi.

"Lanet olsun... Terra... Yetenekli biri olduğunu biliyordum ama ne kadar hızlı olduğunu unutmuşum," dedikten sonra sesini yükselterek devam etti. "Her şeyi yok edin, arkamızda hiçbir iz bırakmamamız lazım!"

Bütün bu kargaşayı karamsar ve endişeli bir şekilde izleyen Kayra, sırtındaki şalı bir kenara bırakıp koltuğa oturdu, başını ellerinin arasına alıp sertçe alnını ovaladı. Jimmy ise hâlâ nerede açık verdiklerini düşünüyordu.

Arkalarında hiçbir delil bırakmadıklarına emin olduklarında evden ayrıldılar ve ormanın içine doğru giden bir patikaya yönelip koşmaya başladılar. Araçlarını kullanamazlardı çünkü araçlarla gidilebilecek tek yoldan Terra ve ekibi gelmekteydi. En önde Jimmy, onun hemen arkasında Kayra koşuyordu. İçinde bulunduğu bu durumdan aşırı derece rahatsızdı Kayra, yakalanmaktan korkuyordu. Ormanın derinliklerine doğru koşarlarken bir yandan da kendi aralarında konuşuyorlardı.

Ekibin en arkasında koşan ve takımın gizliliğini sağlamakla görevli Cedric, "Nasıl oldu anlamadım, interneti kullandığımız IP adreslerini Rusya üzerinden alıyorduk, bir açık vermemiz imkânsız. Bizi nasıl bulmuş olabilirler ki?" diye söylendi.

"Demek ki imkânsız değilmiş," diye yanıtladı Alisa. "Hoş, böyle önemli bir görevi senin gibi bir geri zekâlıya verirsek olacağı buydu."

"Madem çok biliyorsun, keşke sen yapsaydın. Ne de olsa Alisa, her boku bilir değil mi? Tek yaptığın Patron'a sırnaşıp ekibin içinde kalmak."

Bu son cümle, Alisa'yı çileden çıkardı; koşmayı bırakıp arkasından gelmekte olan Cedric'in yakasından tutarak bir güreşçi gibi yere devirdi. Yakın dövüşte usta olduğu için bunu yapması çok da zor olmamıştı. Dizi ile göğsüne bastırıp sol elini yumruk yaparak havaya kaldırdı.

"Sıkıyorsa bir daha söylesene o son söylediğini, söyle ki bütün dişlerini kırana dek suratını yumruklayayım!" Söylediklerinde en ufak bir blöf olmadığı net bir şekilde anlaşılıyordu. Göğsündeki baskı yüzünden nefes almakta zorluk çeken Cedric, acıyla inledi. Bir şey demeye çekiniyordu. Alisa'nın havadaki yumruğunu yakalayan Jimmy, sert bir sesle, "Nasıl bir durumun içerisinde olduğumuzun farkında değil misiniz?" diye bağırdı. "Peşimizde düzinelerce CIA ajanı var ve siz kendi aranızda kavga ediyorsunuz, öyle mi? Zaten bu kadar aptal olmasaydınız bir açık vermez, kimseden kaçmak zorunda kalmazdık!"

Jimmy konuşurken Alisa ve Cedric çoktan ayağa kalkmıştı. Vakit kaybediyorlardı. Bir an önce tekrar yola koyulmaları gerekiyordu.

Bu sırada CIA takımı eve ulaşmış, ancak yok edilen belgelerin tutuşturduğu ahşap kulübeyi yanarken bulmuşlardı.

"Yangın söndürme tüplerini getirin, söndürün şu evi. Belki bir delil buluruz!" diye emretti Terra Ruth.

"Emredersiniz efendim."

"Çok uzaklaşmış olamazlar, muhtemelen dakikalar önce buradaydılar. Smith, sen ekibin ile İsveç polisini bek-

le, bir de anons geç; ormanın bütün giriş çıkışları tutulsun, havadan destek de lazım olabilir. Geri kalan herkes beni takip etsin."

Hep birlikte Jimmy ve ekibinin kaçtığı patikaya yöneldiler. Yirmi kişiydi Terra'nın ekibi ve tam otomatik silahlarla donatılmışlardı. Hem sayıca hem de teçhizat bakımından üstünlerdi, bu nedenle Jimmy ve ekibinin herhangi bir çatışmaya girme şansları yoktu. Yapabilecekleri tek şey kaçmaktı.

Ormanın derinliklerine girmişlerdi. Dalların, dikenlerin kapattığı yolda ilerlemeye çalışıyorlardı ki iki metalin birbirine sürterken çıkarttığı ses, aniden havalanan kurumuş yaprakların hışırtısı ve Kayra'nın çığlığı duyuldu... Öyle kuvvetli ve acı dolu bir çığlık atmıştı ki sanki dünya üzerinde atılan büyün çığlıklar toplanmış, onun ağzından çıkmıştı. Avcılar tarafından bırakılan kurt kapanına basmıştı Kayra. Paslanmış fakat hâlâ keskinliğini koruyan yıldız biçimindeki onlarca diş, sol ayağının etini parçalayıp kemiğine dayanmıştı. Jimmy, Kayra'nın ağzını tutup bağırmasını engellemeye çalışırken bir yandan da, "Alisa, çıkar şu kapanı!" dedi telaşla.

Kayra, duyduğu acı yüzünden bağırmaya devam ediyordu fakat Jimmy'nin eli yüzünden, sesi pek çıkmıyordu. Ağlamaya başladı. İçinde bulunduğu bu duruma ve o kapanı oraya koyan kişiye lanet ediyordu.

Terra, koşarken aniden durduğu için arkasından koşan ajan, az daha ona çarpacaktı. "Benim duyduğumu siz de duydunuz mu? Sanki biri çığlık attı." Yanılıp yanılmadığını anlamaya çalışıyor, tekrar bir ses duymak için ormanı dinliyordu. Kimse bir şey duymamıştı.

Jimmy, Kayra'yı sakinleştirmeye çalışırken Alisa, elindeki bıçakla kapanın kilit kısmını açtıktan sonra dişlerini gevşetip dikkatli bir şekilde çıkarttı. Tişörtünün bir kısmını yırtıp yarayı sıkıca sardı.

"Kanamasını bir süre durdurur bu pansuman, ama koşamaz. Kemiği parçalanmadığı için şanslıyız, ayrıca kapan çok paslı, kısa sürede bir şey olmaz ama kesinlikle tedaviye ihtiyacı var, yoksa bacağını kaybedebilir."

Ağlamaya devam eden Kayra, ayak bileğinden vücuduna yayılan tarifsiz acıya katlanmaya çalışıyordu. Jimmy, oldukça fazla zaman kaybettiklerinin farkındaydı. Kayra'yı kucağına alıp, "Başına ne geldiyse benim yüzümden geldi, üzgünüm," diye söylendi. Tekrar koşmaya başladılar fakat eski hızlarında koşamıyorlardı. Kayra, sessiz bir şekilde ağlamaya devam ediyor, bir an önce bu durumdan kurtulmayı, evine dönebilmeyi diliyordu.

Ormanın derinliklerinden kurtulup geniş bir vadiye çıktılar. Tertemiz bir havayla, taze çimen kokusuyla karşılaştılar. Vadi büyüleyici bir güzellikteydi. Yeni yeşeren filizlerin açtığı çiçekler, etrafı çevrelemiş büyük çam ağaçları ve dallarında öten kuşlar... Vadiyi geçtiklerinde karşılarına çıkan yol ikiye ayrılıyordu. Jimmy, "Biz sizi yavaşlatıyoruz," dedi, soluk soluğa. "Siz sol taraftan gidin, Kayra ile ben de sağ taraftan gideceğiz."

Alisa, bu duruma karşı çıktı. "Hayır, ayrılamayız. Zaten sayıca azız. Birlikte kalmalıyız."

"Lafımı ikiletme, Alisa. Dediğimi yapın, sol taraftan gidin. Bu yol sizi tekrar bir vadiye çıkaracak. Oradan kuzeye doğru ilerlemeye devam edin. Bir akarsu ve akarsu kenarında ağaca bağlanmış bir sandal bulacaksınız. O sandal ile buradan uzaklaşın."

"Peki ya siz?"

"Bizi düşünmeyin. Hadi, yeterince zaman kaybettik. Terra'nın bizi bulması an meselesi. Gidin!" dedikten sonra sağ tarafa yönelip koşmaya başladı. Belli etmemeye çalışıyordu fakat yorulmuştu, Kayra zayıf yapılıydı fakat engebeli arazide kucağında kırk beş elli kiloluk bir ağırlıkla

koşmak pek kolay bir iş değildi. Kayra'nın ayağı sızlamaya devam ediyordu fakat artık ağlamıyordu.

"Başıma neler açtığının farkında mısın?" diye söylendiğinde Jimmy sesini çıkarmadı. Bu durumdan o da mutlu değildi. Ama hayat böyleydi işte; Sen bir karar alırsın, planlarını yaparsın fakat hiç beklemediğin olaylar planlarını tamamen alt üst edebilir, seni farklı yollara yönlendirebilir... Bunu Kayra da Jimmy de gayet sağlam bir şekilde deneyimlemişlerdi.

"Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm Kayra."

"Ben de..."

Jimmy'nin yorulmaya başladığını nefes alışverişlerinden anlayan Kayra sitemkâr bir şekilde, "Sana da yük olduk, tüh," diye söylendi.

"Böyle olsun istemezdim Kayra, sürekli bunu yüzüme mi vuracaksın? Bacağın çok acıyor mu?"

"Evet."

Bu sırada Terra ve yanındaki ajanlar, Jimmy ve ekibinin farklı yönlere gittiği yol ayrımına gelip, durdular. Ajanlardan biri yerdeki kanı fark etti. "Bakın, kan lekeleri!"

Terra yere eğilip, kuru yapraklara bulaşmış olan kanı inceledi.

"Kan taze. İçlerinden biri yaralı, fazla uzaklaşmış olamazlar. Ayrılıyoruz! On kişi sağ tarafa gitsin, geri kalanlar da beni takip etsin!" diye bağırdı ve koşmaya başladılar. Her geçen saniye aradaki mesafeyi biraz daha kapatıyorlardı.

Jimmy, patikanın sonundaki küçük bir kulübeye doğru ilerlemeye başladı. Bacasından duman tüten ahşap evin önüne geldiğinde, Kayra kucağında olduğu için kapıyı ayağıyla tekmeledi. Birkaç saniye sonra; göbekli, fazlasıyla agresif, yaşlı bir adam kapıyı açmış elindeki 1970 Amerikan yapımı eski tüfeği yüzlerine doğrultmuş söyleniyordu, "Hangi densiz benim kapımı tekme... Hey! Jimmy! Tanrı aşkına, neler oluyor!"

"İçeride anlatırım, izin ver de geçelim."

Kapının eşiğinden bir adım geri atarak yol verdi adam. Jimmy, çok kısa süre önce tanıştığı Cannot'ı tekrar gördüğüne sevinmişti çünkü bu halde polislerden kaçamazlardı. Kayra ile orman gezisine çıktıklarını ve kızın kurt kapanına bastığını anlattı bir solukta. Ayrıca polislerden kaçtıklarından da bahsetti ama yasak av cezasından arandıklarını söyledi.

"Kısacası Cannot, peşimizde polisler var. Burada saklanabilir miyiz? Bir de ilkyardım çantasına ihtiyacımız var."

"İçeride saklanın. İlkyardım çantam da var, getireyim. Fakat haberiniz olsun, eğer yakalanırsanız ben dışarıdayken içeri girip saklandınız. Beni tanımıyorsunuz. Tamam mı?"

Bu konuşmanın üzerinden sadece beş dakika geçmişti ki Terra, kulübeyi fark etti. Ağır ve temkinli adımlarla eve yaklaşan Terra, kapının önünde yere damlamış olan kan lekelerini gördü. Yüreği, avını yakalamak üzere olan bir yırtıcının heyecanı ile dolup taşıyordu. Elindeki silahın ucu ile kapıyı tıklattı. Ardından da gür sesiyle, "Kimse var mı?" diye bağırdı. Tabancasını daha sıkı kavrayıp hafifçe kapıyı ileri iterek açık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Tekrar seslenmek üzereyken Cannot kapıyı açtı.

"Kusura bakmayın, elimi kestim de o yüzden kapıyı geç açtım... Kime bakmıştınız?" Cannot sağ elinin avuç içini bir bıçak ile kesmiş, ardından bir bezle sarmıştı. Böylelikle kapının eşiğindeki kanı açıklayabilecekti.

Terra, CIA'in ajanlarına verdiği özel, altın sarısı rozeti gösterip cebinden bir kâğıt çıkardı. Kâğıtta Kayra ve Jimmy'nin resimleri vardı.

"Bu ikisini gördünüz mü, Bay..."

"Cannot."

"Bay Cannot."

"Hayır görmedim... Kimmiş bunlar?"

Terra, Cannot'tan izin alma gereği duymadan kapının eşiğinden içeriye adım attı. Dikkatli bir şekilde etrafı inceledi. Dışarıda da tam teçhizatlı polisler elleri tetikte beklemekteydi. Cannot, yakalanma endişesiyle gerilmişti.

"Acaba arama izniniz var mı? Evime girdiniz de..." diye ürkek bir şekilde sordu. Terra yüzüne takındığı alaycı bir gülümseme ile adama döndü.

"Cidden mi? Ha ha! Çok film izliyorsun Cannot. Ormanın ortasında, bu boktan kulübeyi aramak için gerçekten izne ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Elini nasıl kestin?" dedi silahını beline yerleştirerek. Terra'nın her halinden aşırı özgüvenli bir insan olduğu anlaşılıyordu. Gerçekten çelik gibi bir iradeye, keskin bir zekâya sahipti.

"Tuttuğum balıkları temizliyordum. Aksilik işte, bıçak kaydı."

"Balıkları kapının eşiğinde mi temizliyordun?"

Cannot iyice gerilmişti. Çok ahmakça cevaplar verdiğinin farkında değildi. Bütün bu konuşmaları Kayra ve Jimmy saklandıkları odadan rahatlıkla duyabiliyordu.

"Tabii ki hayır, kapının eşiğinde temizlemiyordum. Elimi kestiğim için dışarı çıkıp elimi yıkadım."

Dışarıdaki çeşmeyi gösterdi Cannot. Terra, tatmin olmamıştı.

"Odaya neden gittin peki?" dedi yerdeki kan damlalarını işaret ederek.

"Şey... İlkyardım malzemelerini o odada saklıyorum. O yüzden gittim..." Terlemeye başlamıştı Cannot ve Jimmy'nin yalan söylediğini anlamıştı... CIA kaçak avcıların peşine düşmezdi muhtemelen...

Terra, belindeki silahı tekrar eline alıp, "Biliyor musun Cannot, ilkyardım aletlerine karşı çok büyük zaafım var. O yüzden bu odaya girmek istiyorum," diyerek ağır adımlarla odanın kapısına doğru yaklaştı.

Artık sadece Cannot değil, içeride saklanmak için yer bulamayan Jimmy ve Kayra da tedirgindi. Terra kapıyı yavaşça açtığında kapının arkasına saklanmışlardı. Tam içeriye gireceği sırada dışarıdan iki el silah sesi duyuldu. Jimmy ve Kayra'nın zor durumda olabileceklerini düşünerek geri dönmeye karar veren Cedric ve Alisa kapıda bekleyen polislere ateş açmışlardı.

Polislerin karşılık vermesi sonucu ortalık tam anlamıyla savaş alanına dönmüştü. Ağaçların arkasına saklanan Alisa ve Cedric, bu denli yoğun bir ateşle karşılaşınca geri çekilerek kaçmak zorunda kaldılar. Polisler de peşlerinden koşmaya başladı. Terra da dışarıya çıkıp adamlarının arkasından, "Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırarak koşmaya başladı. Cannot, Terra'nın uzaklaşmasını bekledikten sonra yıldırım gibi odaya daldı.

"Çabuk! Geri dönmeden kaçın!"

Jimmy ve Kayra, odadan çıktıkları anda oldukları yere çakılıp kaldılar. Terra tam karşılarında durmuş alaycı bir gülümseme ile elindeki silahını üzerlerine doğrultmuştu.

"Sürpriz!" diye gülümsedi. "Bakın burada kimler varmış?"

Cedric ve Alisa oldukça hızlı bir şekilde koşmaya devam ediyorlardı.

"Saklanmamız gerekiyor! Böyle kaçamayız!" dedi Cedric.

"Koş, sadece koş!"

Alisa, Jimmy'den hoşlandığı için geri dönmüş ve sevdiği adama yardım etmek istemişti. Ve ölümü göze alarak yaptığı bu hareketi Cedric dışında kimse desteklememişti.

Dallara çarparak koşmaya devam ederlerken polislerin sıktığı mermilerden biri Cedric'in bacağına saplandı. Bir

anda dengesini kaybederek büyük bir acıyla yerde yuvarlanmaya başladı.

"Cedric!" diye bağırarak durdu Alisa.

"Bırak beni... Kaç! Koşmaya devam et!"

"Ama..."

"Koş dedim sana!"

Alisa mecburen Cedric'i geride bırakıp koşmaya başladı... Ve takım böylelikle ikinci kaybını da vermiş oldu.

Takımın beyni olan Jimmy ve Kayra'nın durumu da pek parlak değildi.

"Ayağın çok kötü gözüküyor tatlım. Demek bütün dünyayı peşinden koşturan kızın da kanı kırmızıymış."

Ayakta durmakta güçlük çeken Kayra, Terra'ya cevap vermedi. Cannot, dikkatli ve yavaş bir şekilde elini tüfeğine uzattığı sırada Terra, oldukça kuvvetli bir ses tonuyla, "Sakın, aklından bile geçirme şişko! Ellerinizi başınızın üstüne koyun! Hepiniz!" diye bağırdı.

Jimmy, bir şey söyleyecek gibi olduğu sırada, "Sen hiç konuşma, hain!" diye tekrar bağırdı. Az önceki gülümseyen kadın gitmiş yerine öfkeden deliye dönmüş bir kadın gelmişti. "Ani hareket edeni gözümü kırpmadan vururum!" Öfkesi, Jimmy'nin ihanetinden değil, ona olan sevgisinden kaynaklanıyordu. En kötüsü, sevginin nefrete dönüşmesiydi.

Terra belindeki kelepçeyi çıkarıp Jimmy'nin ayaklarının dibine attı.

"Kız ile kendini kelepçele."

Jimmy, Terra'nın dediğini yapıp kelepçenin bir tarafını Kayra'nın koluna diğerini kendi koluna geçirerek kilitledi. Kayra'nın üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. Her şeyin sonuna geldiğini düşünmeye başladı. Artık, ülkesine dönmesi tamamen mucizelere kalmış gibi görünüyordu.

"Şişko, ellerini başından çektiğin anda ölürsün. Şimdi yürüyün..."

Cannot bu kez de bir şey yapıp yapmamak arasında kaldığı için tedirgindi. İçinde, Terra'nın beklemediği anda üzerine doğru koşup kadını gafil avlama düşüncesi vardı. Ki bu bir CIA ajanına yapılmayacak bir davranıştı, özellikle bu kişi Terra Ruth gibi suçlu vurmaktan çekinmeyen biriyse...

Terra bir adım geri çekilip kapıdan geçmelerini dikkatli bir şekilde seyretti. Ardından kendisi de dışarı çıktı. Silahını bir an olsun indirmiyordu. Kayra yürümekte zorluk çekiyor fakat şikâyet etmiyordu. Şimdi Türkiye'de olmak için neler vermezdi...

Cannot'ın içindeki birikmiş adrenalin, bir an önce harekete geçmesini söylüyor gibiydi. Terra belindeki telsizi alıp takım arkadaşlarını yardıma çağıracağı sırada Cannot ani bir şekilde dönüp Terra'nın üzerine koştu. Refleksle tetiği çeken Terra, adamı karnından vurdu. Onun böyle bir şey yapacağını düşünememişti ama işinin ehli olduğunu göstermişti. Adam vurulduğu halde durmamış, Terra'nın üzerine atılmıştı. Tetiği tekrar çeken Terra bir kez daha vurduğu dev cüsseli adamın kendisine çarpmasına engel olamadı. Dengesini kaybederek Cannot'ın cansız bedeninin yanına düştü. Belki de hayatı boyunca eline gelmeyecek bir fırsat yakalayan Jimmy, belindeki silahı çıkarıp Terra'ya doğrulttu.

"Kıpırdama!"

Gafil avlandığına ve silahlı olup olmadıklarını kontrol etmediğine sinirlenen Terra, kaşlarını çattı.

"Anahtarları ver," dedi Jimmy.

Terra cevap vermediği gibi hiçbir şey de yapmadı. Jimmy, silahın horozunu geri çekerek ateş etmekten çekinmeyeceğini bariz bir şekilde belli etti.

"Son kez söylüyorum. Anahtarları ver."

Silah seslerini duyan ajanlar nasılsa geri geleceklerdi. Terra bu yüzden ağır hareket ediyor, zaman kazanmaya çalışıyordu. Bunu Jimmy de tahmin edebiliyordu.

"Şu lanet anahtarları ver!" diye bağırdı bu kez.

Anahtarları veren Terra, Jimmy'nin ve Kayra'nın serbest kalmasını seyrederken dışarıdan, polislerin koşarak geldiklerini belirten çıtırtılar rahatlıkla duyuluyordu.

Jimmy, yerden kaldırdığı Terra'yı kendisine siper edip silahı başına dayadı. Sol kolunu boynuna sarmış sıkıyor, kadının ani bir şey yapıp dengesini bozmasını engellemeyi amaçlıyordu. Tam otomatik silahlı ajanlar bir anda etraflarını sardılar. Yanlarında bacağından vurulmuş Cedric de vardı. Şaşkınlıkla olanları izliyordu.

Terra, Jimmy'nin sol kolunu tutuyor, daha fazla sıkmasını engellemeye çalışıyordu. Sevdiği adam tarafından rehin alınmıştı, çok kızgındı.

"Öldürürler seni! Bırak beni!" dedi zar zor nefes alarak.

"Söyle adamlarına silahlarını indirsinler."

Terra gülümsemeye çalıştı.

"Hadi ama! Yoksa helikopter istemeyecek misin, şişko gibi sen de çok film izliyorsun sanırım. Ama bak şişko öldü."

Silahı Terra'nın kafasına biraz sert bir şekilde dayayan Jimmy kısık sesle isteğini yineledi.

"Söyle, indirsinler."

Bütün bu olanları şaşkınlıkla izleyen Kayra, bir adım geri atıp çatışma ihtimaline karşı kendini güvene almaya çalıştı. Yarasına yapılan pansuman acısını az da olsa dindirmişti. Ortam o kadar gergindi ki herkes tamamen konsantre olmuş durumdaydı. En küçük bir hata silahların patlamasına, insanların ölmesine yol açacaktı.

Ajanlar, Terra'nın ağzından çıkacak sadece bir kelimeye bakıyordu. En solda duran ajan, uygun pozisyona geçip Jimmy'nin kafasına nişan aldı. Terra, konuşmaya gerek duymadan sadece bakışlarıyla bile ateş emri verebilir, tehlikeli de olsa bu aksiyona bir son verebilirdi. Ama yapmadı. Jimmy, isteğini yineledi.

"Adamlarına söyle silahlarını indirsinler. Gitmemize izin vermek zorundasın."

"Cesedimi çiğnemen lazım!"

"Bilmediğin şeyler var. Sandığın gibi değil. Ben hâlâ devlete çalışan bir CIA ajanıyım," dedi Jimmy Terra'nın kulağına. Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki özellikle Kayra'nın duymasını istemiyor gibiydi. Onun fısıldadığını fark eden Kayra, ne konuştuklarını duyamıyor ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Bu yüzden Jimmy'nin yüzüne odaklanıp dudaklarını okumaya çalıştı.

Terra dişlerini sıkarak cevap verdi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ben ülkeme ihanet etmedim. Hepsi OBT'ye ulaşmak için bir oyundu. Şimdi gitmemize izin vermek zorundasın."

Cümlesini tamamladıktan sonra Jimmy, kaşları çatılmış bir şekilde kendisine bakan Kayra ile göz göze geldi.

"Efendim! Emriniz nedir?" diyerek ateş etmeye hazır olduğunu bariz bir şekilde gösterdi polislerden biri.

"Terra Ruth artık rehinemdir. Şimdi silahlarınızı indirin ve sakın peşimizden gelmeye kalkmayın. Uygun zamanda Terra'yı serbest bırakacağım."

Polisler Jimmy'nin söylediklerini umursamadan ve silahlarını indirmeden beklemeye devam ediyorlardı.

"Dediğini yapın. İndirin silahlarınızı," diyen Terra'nın sözleri üzerine polisler büyük bir şaşkınlık yaşayarak silahlarını indirdiler. Onlardan daha çok şaşıran biri varsa o da bizzat Kayra idi. Artık tamamen farklı bir şeylerin döndüğünü düşünüyordu. Gitmelerine bu kadar kolay izin vermeyeceklerine emindi çünkü.

Jimmy, Terra'yı tuttuğu pozisyonu bozmadan polislerin arasından geçti. Kafası iyice karışan Kayra hemen arkasından zorlanarak yürüyor, ayağındaki yaradan ziyade aklı-

na takılan sorulara sıkılıyordu. Ailesinin öldürülmesinden sonra, hayatının en kötü günlerini geçiriyordu.

Jimmy, Terra'nın başına silah dayamış bir şekilde yürüyor, bir yandan da arada bir arkasına dönüp Kayra'ya bakıyordu.

"Yalan söylemekte çok iyisin Jimmy. İnsanları kandırma yeteneğini hiç kaybetmemişsin."

"Madem yalan söylediğime inanıyorsun, niye adamlarının silahlarını indirmesini iste..." Jimmy, lafını bitiremeden Terra ani bir şekilde dönüp elindeki silaha vurarak yere düşürdü. Ardından hiç vakit kaybetmeden karın boşluğuna sert bir tekme indirdi. Gafil avlanan Jimmy, acı çekerek yere yığıldı.

"Beni bir kere kandırdın, ikincisi olmayacak Jimmy."

İkisi de yakın dövüş konusunda oldukça eğitimli ajanlardı. Terra, Jimmy'nin toparlanmasına izin vermeden üzerine atladı. Jimmy'nin sol elmacık kemiğine inen üç sert yumruk, canını fazlasıyla yakmıştı, kendini korumaya çalışırken Terra'nın bir sonraki yumruğunu havada yakalayıp onu üzerinden atmayı başardı ve hızla ayağa kalktı.

"Beni buna zorlama Terra, lütfen."

"Neden ülkene ihanet ettin, ha?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

Terra, usta bir boksör gibi gardını alıp Jimmy'ye yaklaştı.

"Seni bunun için de yumruklayacağım,"

Birkaç adım geri çekilen Jimmy, kavga etmek istemediğini bariz bir şekilde belli ederek, "Seninle güzel günlerimiz oldu," dedi. "Şimdi de kavga mı edeceğiz? Hadi ama Terra, bunu ikimiz de istemeyiz."

"Yoksa bir kadından dayak yiyeceğin için mi çekiniyorsun? Merak etme, burada sadece sen, ben ve Kayra..." Terra, lafını bitiremedi çünkü büyük bir şok yaşadı. "Kız nerede?"

Kayra, kargaşadan yararlanarak küçük küçük adımlarla çalıların arasına dalmış, gözden kaybolmuştu. İstanbul'a dönme vakti çoktan gelmişti. Terra ve Jimmy, kavgayı bırakıp peşine düştüklerinde Jimmy telaşlı bir şekilde, "O kıza bir şey olursa işte o zaman gerçek yüzümü görürsün Terra!" diye söylenerek Kayra'nın gidebileceği bir patikaya doğru koşmaya başladı.

"Sen CIA için mi çalışıyorsun, yoksa blöf mü yapıyordun?"

"Bunu konuşmanın yeri değil, Kayra'yı bulmalıyız."

Kayra, topallayarak da olsa epeyce uzaklaşmıştı Jimmy ve Terra'dan. Koşmakta zorlandığı için yavaş kalıyordu, bir anayola inip yoldan geçen bir arabayı durdurup merkeze gitmeyi hedefliyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Hafif çiseleyen yağmur taneleri gökyüzünden süzülürken Kayra, yaklaşık yüz metre ötede bir araba farı fark etti ve heveslenerek yola atladı. Bir elini kaldırıp arabanın durmasını istedi. Camları filmli siyah bir lüks araç, Kayra'yı fark edip durdu. Arabayı süren, Benly adında, Kayra yaşlarında genç bir kadındı. Kahverengiye çalan saçları, minyon suratı ile oldukça güzel bir kızdı. Arabanın camını açıp Kayra'ya, "Yardıma mı ihtiyacınız var?" diye sordu.

Kayra, nazik bir ses ve mükemmel bir İngiliz aksanıyla, "Ne yöne gittiğinizi bilmiyorum ama bacağımdan yaralıyım. Beni merkeze yakın bir yerlere götürebilir misiniz lütfen?" diye sordu.

"Tabii ki götürürüm. Lütfen buyurun."

Onlar uzaklaşırken Jimmy ve Terra caddeye varmışlardı fakat artık çok geçti.

Kayra, Benly ile kısa kısa sohbet edip susuyor, sonra tekrar konuşmaya başlıyorlardı. Jimmy'yi ve Terra'yı geride bıraktığı için içi huzurla doluydu. Bir an önce toparlanıp Türkiye'ye dönmenin bir yolunu bulmalıydı.

Bir yandan arabayı sürüyor bir yandan da Kayra'yı inceliyordu Benly. Merkeze yaklaştıkları vakit, "Sizi nereye bırakayım? Nerede oturuyorsunuz?" diye sordu. Kayra biraz düşünmek zorunda kaldı. İstanbul'a gitmek istiyordu fakat havaalanları çoktan alarma geçirilmiş olmalıydı, havayolunu kullanamazdı. Peki, nasıl gidecekti? Kayra'nın sessiz kaldığını gören Benly, tekrar sordu, "Hey, nerelere daldın?"

"Beni bir otele bırakabilir misin?" dedi fakat hiç parası olmadığı aklına geldi. "Ya da otel olmaz... Sen beni uygun bir yerde bırak, ben gerisini hallederim."

"Emin misin?"

"Evet."

Benly, arabayı kenara çekip durdurdu. Kayra, her şey için teşekkür edip inerken onun zorluk çektiğini, ayağındaki yaranın ciddi olduğunu ve bu halde yürüyemeyeceğini fark eden Benly de araçtan indi.

"Hey Kayra!"

Kayra arkasını dönüp, "Efendim," diye cevap verdi.

"Misafirim olmak ister misin?"

Bu, geri çevrilmeyecek bir teklifti Kayra için. Sadece bir saat önce tanıştığı bu kadına güvenmek zorundaydı. Tanımadığı bir insanın evine gitmek doğru olmasa da samimiyetine, iyi bir insan olduğuna inandığı için ve en önemlisi çaresiz olduğu için teklifi kabul etti.

Taze kayısı ve kasımpatı kokusu ile ılık bir sabaha uyandı Kayra. Pencere açık kaldığı için biraz üşümüştü. Yatakta doğrulup etrafına bakındı. Gece çok yorgun olduğu için odayı pek inceleyememişti. Çatı katında, Benly'nin misafir odası olarak ayırdığı küçük bir odada kalıyordu. Çıplak

ayaklarla parke zemine bastı, yerde halı yoktu. Pencereyi kapatırken camın kenarında, saksı içindeki kasımpatıları fark etti, kendine özgü hoş kokusunun yanı sıra anavatanı olan Çin'in buhranını da taşıyor gibiydi çiçekler.

Kayra endişeliydi. Yaptığının ne kadar doğru bir davranış olduğunu düşünüyordu. Küçük odanın içerisinde volta atarak kendi kendine söylenmeye başladı.

"Şuraya bak, tanımadığım birinin evinde uyandım. Of Jimmy, of! Başıma ne geldiyse hepsi senin suçun... Sahi, acaba o ne yaptı? Terra mıdır nedir, çatlak kadın, Jimmy'yi derdest edebildi mi acaba? Peki ya vurulan adam... Öldü mü ki? Jimmy o adamı nereden tanıyordu? Kendisini feda edip vurulmayı göze alarak neden bizi kurtarmaya çalışsın ki? Allah'ım ben nasıl bir şeyin içine düştüm. Benly'i de tanımıyorum ama ona güvenmekten başka seçeneğim mi vardı sanki? O olmasa hiç bilmediğim bu ülkede kısa sürede yakalanırdım."

Benly de tıpkı Kayra gibi erken uyanmıştı. Kahvaltıyı hazırlarken çıkardığı sesleri duyan Kayra, elini yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa indi. Sevecen bir ses tonuyla, "Günaydın," dedi.

"Ah! Günaydın," dedi Benly, şaşkınlığı ve korkuyu üzerinden atmaya çalışarak.

"Kusura bakma, seni korkutmak istememiştim. İyi misin?"

"Aslında biliyor musun? Yalnızlık değil de, yalnızlığa alışmak kötü bir şeymiş. Tek başıma yaşamaya o kadar alışmışım ki, evimde farklı bir ses duyunca korktum..." dedi Benly gülümseyerek, "Senin evde olduğunu tamamen unutmuşum. Son zamanlarda fazlasıyla unutkanlık sorunu yaşıyorum."

Kayra, mutfağın eşiğinden içeri girip demir sandalyeye oturdu.

"Sahi, neden tek yaşıyorsun?"

"Annemi doğarken, babamı ise trafik kazasında kaybettim. Bir süre teyzemin yanında kaldım, büyüyünce de onlar-

dan kalan bu eve geçtim," dedi Benly, çift yumurtalı omleti masaya getirirken. "Asıl sen anlat bakalım, yaralı bacakla, bir başına ne arıyorsun İsveç'te. Üstelik en ıssız yerinde, orman yolunda..."

"Uzun hikâye," dedi ağzına küçük bir salam dilimi atan Kayra.

"En sevdiğim de uzun hikâyelerdir zaten... Yoksa mafyadan kaçarken mi yaralandın?" dedi gözlerini kocaman açıp alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Tanrım! Belayı evime getirdim yoksa!" diye bağırdı komik bir sesle.

Kayra da gülümsedi fakat uzun sürmedi. Çünkü Benly haklıydı. Belayı evine getirmişti. Kayra, burada yakalanırsa onun da başı ağrıyabilirdi.

"Hey! Nereye dalıp gittin, şaka yapıyorum."

"Aslında haklısın, belayı evine getirdin Benly." Kayra'nın bu sözlerinden sonra bir sessizlik oldu. Benly, ciddi bir tavırla baktıktan sonra büyük bir kahkaha patlattı.

"Ha ha ha! Senin gibi güzel bir kızın bela getireceğine inanamıyorum."

İki genç kadın, bir yandan kahvaltı yapıyor bir yandan kendileri hakkında bir şeyler anlatıyorlardı. Sürekli kahkaha atmaktan bir türlü önlerindeki omleti bitirememişlerdi. İkisi de o kadar hasret kalmıştı ki doya doya gülmeye, sohbet etmeye... Sanki onca yılın acısını çıkarıyor gibiydiler. Yemekleri bittikten sonra salona geçip koltuğa oturdular. Kayra, evi incelerken dikkatini çeken ilk şey evde televizyon olmadığıydı.

"Televizyonun yok mu?"

"İhtiyaç duymuyorum. Kitaplar varken ne yapayım televizyonu?"

Sol tarafta, duvara monte edilmiş ahşap kitaplığı fark etti Kayra. En başta duran kitabın ismini okudu; Hayvan

Çiftliği. Benly, Kayra'nın keyifsiz keyifsiz oturup etrafı incelediğini fark edince, "Senin canın bir şeye mi sıkkın?" diye sordu.

"Benly, benim sana söylemem gereken bir şey var... Hiç OBT diye bir şey duydun mu? Ya da bana benzer bir resim filan gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Ama OBT diye bir şey duymuştum. Bir hackerdı sanırım."

"Evet," dedi Kayra, gerçeği söylemekle söylememek arasında gidip geliyordu. Fakat Benly'nin başının belaya girmesini istemediği için ona doğruyu söyleyip evden ayrılmayı planlıyordu. "O hacker benim. Ben OBT'yim. Bu ayak bileğimdeki yara da CIA ajanlarından kaçarken bastığım kurt kapanı yüzünden oldu."

Kayra insanlara karşı hep dürüst olmak istemişti. Yalan söylemeyi sevmiyordu. Elbette, mahkemede Hâkim'e ve bütün dünyaya, "Ben hacker değilim. Tek suçlu, Amerika!" demesi istisnaydı.

Benly, ne diyeceğini bilemeden şaşkın gözlerle Kayra'ya bakıyordu. Bir süre öylece durduktan sonra gülümsedi.

"Saçmalama. Sende suçlu potansiyeli yok. O yüzden seni hiç çekinmeden aldım evime."

"Aslında bence de pek suçlu sayılmam. Yani... Bilmiyorum bütün dünya bana suçlu diyor, Kırmızı Bülten ile aranıyorum filan ama ne bileyim, kendimi suçlu olarak görmüyorum... Belki de haklısındır. Bu sıfatı kullanmadan önce suçu tanımlamak gerekiyor... Yani kime göre neye göre... İlk defa bir insana içim ısındı Benly. Belki de birçok ortak noktamız olduğu içindir... Bilmiyorum... Bak sana karşı dürüst olmak istiyorum ve başının belaya girmesini istemiyorum. Eğer polisler beni burada yakalarsa senin de başın ağrır. O yüzden gitmeliyim."

Kayra hırkasını almak üzere üst kata yönelmişti ki Benly'nin sesini duydu.

"Cidden sen o musun? Bütün dünyanın aradığı o kadın?" Ses tonunda hayranlık vardı.

Kayra, durdu ve arkasını dönüp, "Evet," diye cevap verdi ve bileğindeki acıyı göz ardı ederek olabildiğince hızlı adımlarla basamakları tırmandı. Yatağın üzerindeki hırkasını sırtına geçirip arkasını döndüğü anda Benly ile karşılaştı. Kapüşonunu kafasına takarken, "Beni ihbar edebilirsin, buna alınmam. Sanırım yerimi ihbar edene bir milyon dolar ödül vereceklerdi. Radyoda duymuştum."

"İyi para."

"Öyle."

"İnanmıyorum ya, bütün dünyanın aradığı kadın şu an benim evimde." Benly, hayranlıkla sırıtmaya devam ediyordu. "Gazetede okumuştum, İsrail bankalarını yarım saatte hacklediğin yazıyordu, bu gerçekten doğru mu?"

"Bak, farkında değilsin galiba ama başın benim yüzümden büyük belaya girebilir. Dedim ya, Kırmızı Bülten ile aranıyorum."

"Olsun, katil filan değilsin ya, aranıyor olman sorun değil? Hem İsveç bankalarına da saldırmadın, yani seni ele vermem için bir sebep yok." Ardından bir şeyi hatırlamışçasına gözlerini kocaman açtı. "Hey, dur bir dakika... Seni polise ihbar etmek için çok güzel bir neden buldum!"

Kayra, çoraplarını ayağına geçirirken Benly'e baktı. Hızlı hareket ettiği için bileğinde müthiş bir acı hissetti.

"Yeni Yıl'a girerken bütün Avrupa'nın elektrik santrallerine saldırmıştın, senin yüzünden o güzel geceyi karanlıkta geçirmek zorunda kalmıştım, evimde parti veriyordum. Arkadaşlarıma ne kadar mahcup olmuştum, biliyor musun sen!" dedi gülümseyerek.

"Üzgünüm, bilseydim yapmazdım..." Bu, ikisinin de gülümsemesine neden oldu.

"Ayrıca yakalanırsam bilmiyordum derim. Yıllardır gazete okumuyorum, televizyon izlemiyorum derim. Nasıl kanıtlayacaklar? Hiçbir şey olmaz. Peki, sen ne yapacaksın?"

"Bilmem, ülkeme dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyor... Yakalanmadan."

Benly, biraz düşünür gibi oldu.

"Aslında..." dedi birkaç saniye sessiz kalarak, "Sanırım ben, Türkiye'ye nasıl gideceğini biliyorum. Ama inan bana bu pek de güzel bir yolculuk olmayacak."

Kayra, Benly'nin başını belaya sokmaktan korktuğu için başka bir yol bulmak istemişse de onu ikna edememişti. Arabaya binmiş, birlikte İsveç'in Stockholm şehrine doğru gidiyorlardı. Yaklaşık bir saat sonra şehrin kuzeyine vardılar. Herhangi bir polis kontrolüne denk gelmemeleri ikisi için de büyük şanstı. Kayra, arabadan inip etrafını inceledi. Eski, büyük bir tren istasyonundaydılar. Dizi dizi vagonlar raylar üzerinde hareket ederlerken, büyük gürültü çıkarıyorlardı. Benly, şaşkınlıkla etrafını inceleyen Kayra'nın koluna girip, "Hadi, amcamı bulalım," dedi. Hızlanması konusunda teşvik ederken yaralı bileğini tamamen unutmuştu.

"Hey, bileğim!"

"Ah, özür dilerim."

Benly, istasyona gelmeden önce amcasını aramış, durumu anlatmıştı. Tabii Kayra'nın aranan bir suçlu olduğundan bahsetmemiş sadece Türkiye'ye gitmesi gerektiğini anlatmıştı. Amcası, önce karşı çıksa da abisinin tek yadigârını kıramayıp, "İstasyona gelin, bakarız," demişti.

Çok geçmeden Benly, amcasını bir trenin başında şişman bir adamla çene çalarken gördü.

"Heh, işte orada. Jhon Amca! Jhon Amca!"

Jhon, Benly'yi fark edince adamın yanından ayrılıp onlara doğru yürümeye başladı.

"Amcam, haber izlemeyi seven birisidir. Yüzünü pek gösterme, seni tanıyabilir," diye Kayra'yı uyardı Benly. Bunu zaten düşünmüş olan Kayra çoktan kapüşonunu kafasına geçirmiş, başını önüne eğmişti.

"Hey! Benim balım ne arıyor bakayım burada!"

Yeğenine sıkıca sarılan ve yanağına kocaman bir öpücük konduran Jhon, kırk yaşında, yuvarlak suratlı, göbekli, kısa boylu bir adamdı. Uzamış gür sakalları da gözleri gibi simsiyahtı. Sevecen bir tipi vardı ve Benly'nin babasına çok benziyordu.

"Amca, sana bahsettiğim arkadaşım bu. Lütfen yardım et ve bize sakın, treni kaçırdık, deme."

"Treni kaçırmadınız. On dakika sonra kalkıyor," diyen Jhon, gözlerini kısıp yüzünü iyice görmeye çalışınca Kayra kafasını çevirdi.

"Seni bir yer..."

"Amca, tereni kaçırmak istemeyiz. Lütfen treni gösterir misin?" diyen Benly amcasının söylemek üzere olduğu cümleyi yarıda kesiverdi.

"Peki bakalım, gelin benimle."

Trenin yanına gelip pas tutmuş kapıya tırmandı ve büyük, geniş kapıyı güç bela iterek açtı. Kapı açılır açılmaz dışarıya ağır bir koku yayıldı. Tren bir yük treniydi ve sığır taşıyordu. Kayra, yüzünü buruştursa da başka çaresi yoktu.

"Üzgünüm dostum. Sana pek de güzel bir yolculuk olmayacak demiştim."

Kayra, Benly'e sımsıkı sarıldı.

"Her şey için teşekkür ederim. İyi ki seninle karşılaşmışım."

"Ben de," diye karşılık verdi Benly. "Dikkat et kendine olur mu? Ve umarım bir gün ben de Türkiye'ye gelip seni ziyaret edebilirim. Daha önce Antalya'ya gelmiştim."

"Geldiğinde kesinlikle haber ver, görüşelim..."

Trenin kalkışa hazır olduğunu belli eden güçlü bir düdük sesi duyuldu.

Jhon, "Arkadaşın neden bu treni kullanıyor, uçakla neden dönmüyor ülkesine?" diye sordu, açık kapının yanında bekleyerek.

"Amcacım, söz veriyorum açıklayacağım ama sırası değil."

Benly, amcasını geçiştirmeyi başardıktan sonra tekrar Kayra'ya döndü.

"Ama telefon numaranı bile bilmiyorum. Sana nasıl ulaşacağım?"

Kayra, Benly'nin kulağına yaklaşıp kısık sesle bir şey söyledi. Jhon Amca'nın duymasını istememişti. Benly, gülümseyip "Tamam, dostum. Artık gitmek vakti," dediğinde tekrar sarıldılar.

Jhon, elini uzatıp Kayra'yı trene çekerken, "Seni bir yerden tanıyorum ama çıkaramadım. Her neyse, tren kalkmak üzere," diyerek ineklerin yanından geçip arka taraftaki samanları gösterdi. "Uzun ve sıkıcı bir yolculuk seni bekliyor. Bu samanların üzerinde uyuyabilirsin. Trakya'ya kadar kimse seni rahatsız etmez. Bok kokusuna alışsan iyi olur. Her neyse, iyi yolculuklar," dedi ve trenden indi.

Birkaç dakika sonra tren büyük bir gürültüyle, gökyüzüne kocaman dumanlar salarak hareket etti.

Kayra, yarı açık duran kapıdan hafifçe dışarı sarkıp istasyondaki arkadaşına kocaman gülümseyerek el salladı. Benly de gülümseyip, "Tekrar görüşeceğiz dostum! Tekrar!" diye bağırdı.

Birbirini sadece birkaç saattir tanıyan iki insanın bu kadar hızlı bir şekilde kaynaşması gerçekten çok nadir görülen bir durumdu. Ne olursa olsun, Kayra, Benly gibi biri ile karşılaştığı için kendisini şanslı hissediyordu.

Samanların üzerine oturup arkasına yaslandı. İçeride yirmiye yakın sığır vardı ve vagon ahşaptan yapılmış olmasına, hava alacak aralıklar bulunmasına rağmen ağır bir koku duyuluyordu. Evine dönme ihtimali mutluluktan içini kıpır kıpır etse de midesi bulanmıştı. Hiç alışkın olmadığı bir kokuydu. Oturduğu yerden doğrulup sığırların arasında gezindi. Herhangi bir ters durumda nereye saklanabileceğini düşünüyordu. Tren, İsveç'ten Edirne sınır kapısına kadar gidecekti fakat sınır kapılarından geçerken içerisinin aranması kuvvetle muhtemeldi.

Yolculuğu başlayalı henüz iki saat olmuştu. Eski trenin sallantısı ve sığırların kokusu Kayra'nın midesini alt üst etmişti, kusmamak için direniyor, ülkesine sağ salim dönebilmeyi umut ediyordu. Daha fazla dayanamayıp vagonun kapısını birazcık itti. Aralanan kapıdan giren temiz hava Kayra'nın suratına çarptı.

"Oh be! Nefes almayı unutmuşum."

Söylenmek için daha çok erkendi çünkü yolculuğu günler sürecekti. Bu süre boyunca bu vagonda kalacak, yemek ve tuvalet gibi ihtiyaçlarını tren istasyonlarında giderecekti. Fakat daha büyük bir sorunu vardı; üzerindeki para yolculuğu süresince yemek almasına yetecek kadar değildi. Aralanan kapıdan dışarıya, görkemli dağların tepesinde parıldayan güneşe baktı. Güneş gözüküyordu lakin pek de ısıttığı söylenemezdi. İsveç'te yaz gecelerinde bile don olayları gerçekleşebiliyordu. Kafasını aralıktan çıkartıp treninin gittiği yöne doğru baktı. İleride polis arabalarının yolu kapattığını görünce bütün vücudu endişeden karıncalanır gibi oldu. Birkaç dakika sonra tren iyice yavaşladığında vagonun kapısını kapatmayı unutup samanların olduğu tarafa geçti.

"Kahretsin! Bu kadar kolay olmamalıydı," diye söylendi.

Tren, artık tamamen durmuştu. Dışarıda birilerinin konuştuğunu duyabiliyordu fakat İsveççe konuştukları için hiçbir şey anlamıyordu.

"Efendim biz bütün Avrupa'ya sığır taşıyoruz," diyordu güneşin altında çalışmaktan teni kavrulmuş, beli kamburlaşmış adam. Genç, aydınlık yüzlü polis memuru başparmaklarını belindeki kalın kemerinin arasına sıkıştırmış bir şekilde treni inceliyordu konuşurken.

"Ya... Ne güzel! Kaçak taşımacılık yapmıyorsunuz yani, değil mi?"

"Yok efendim, ne kaçak taşımacılığı? İçeride insanın kalabileceği bir ortam yok, şimdi siz de göreceksiniz."

Genç memur, şapkasını çıkarıp sarı saçlarını geriye doğru yatırdı, alnındaki teri sildi. Sonra da sakin bir sesle, "İçeride kaç tane sığır var?" diye sordu.

"Yirmiye yakın, bayım."

Bu sırada Kayra'nın kaldığı vagonun önüne geldiler. Açık olan vagonun kapısını işaret eden polis, "Kapı neden açık?" diye sordu.

Şaşkınlığını gizleyemeyen adam, "Bir çalışanın dikkatsizliği sanırım. Sığırlar hava alsın diye de aralık bırakmış olabilirler," dedi.

Bunun üzerine polis elindeki şapkayı başına geçirip, paslı demir merdivenleri tırmandı, aralık bırakılmış kapıyı iterken küçük bir gürültü çıkararak, içeriye adımını attı. Burnuna çarpan ağır kokudan yüzünü ekşitip gözlerini kıstı. Deniz mavisi gözleriyle içeriyi kolaçan etti. Sığır pisliğine basmamak için adım attığı yere dikkat eden genç polis, her ihtimale karşı bir elini belindeki silahın üzerinde tutuyor, boştaki eliyle de kâh yüzüne yapışan kâh havada uçuşan karasinekleri başından savmaya çalışıyordu. Bir an önce bu ortamdan kurtulmak istercesine hızlıca samanların olduğu tarafa yöneldi. Tek tek bütün saman yığınlarını kontrol etti, kimse yoktu. Kapının eşiğinden izleyen adam, kendinden emin bir şekilde, "Size söyledim bayım, sadece sığır taşıyoruz," dedi.

Eline ve pantolonuna bulaşan saman kalıntılarını temizleyen polis memuru, tavanı da inceledikten sonra kapıya yöneldi ve vagondan atlayarak aşağı indi. Genç adam kapıyı kapattıktan sonra sesler uzaklaşmaya başlayınca Kayra, üzerindeki samanları atıp saklandığı yerden kalktı. Hemen hemen her yerine yapışıp kalan samanlardan kurtulmak için üzerini silkeledi. Sığırların yem yedikleri yere saklanmış, üzerini de samanlarla kapatmıştı. İnce yapılı olduğu için saklanması pek zor olmamıştı ama gizlenmek için üzerine örttüğü samanları yemeye başlayan inekler, biraz endişelenmesine neden olmuştu. Bu treni durduran kişiler CIA ajanları olsaydı bu kadar baştan savma bir arama yapmazlar, Kayra'yı muhakkak bulurlardı. Fakat İsveç polisi OBT'nin yakalanmasını Amerika kadar dert etmiyor gibi görünüyordu. Polisler aynı özensizlikle diğer vagonları da aradılar. Tren oldukça uzun olduğu için bu iş yarım saate yakın sürmüştü. Sonunda tren tekrar hareket ettiğinde bu tehlikeden de kurtulmuş olan Kayra, derin bir oh çekti.

Akşam olmuş, hava kararmıştı. Trende geçirdiği dokuz saat Kayra'ya dokuz gün gibi gelmişti. Üstelik acıkmış, susamıştı. Vagonun kapısını iyice açıp kapının kenarına oturdu, sırtını eskimiş tozlu tahtalara yaslayıp kolunu sol dizine dayadı. Hava iyice karardığı ve dağlık alanda seyahat ettikleri için dışarıda görülebilecek pek bir şey yoktu. Koyu lacivert, bulutsuz gökyüzüne bakmak Kayra'nın yüreğine bir serinlik, ferahlık yaymıştı. Yağmur yağmaya başladı. Kayra, gözlerini yumup kendini İsveç'in dağlarından gelen serin rüzgârın esintisine bırakmıştı ki sessizliği fırsat bilen Tilki alaycı gülüşüyle çıkageldi.

"Hi hi hi! Bütün dünyanın aradığı kız, sığırlarla dolu bir vagonda yolculuk yapıyor ha..."

"Uzun zaman oldu... Yokluğuna alışmıştım."

"Güldürme beni Kayra, neredeyse beni gördüğüne sevinmiyorsun sanacağım. Şu zihninin halini bir görsen, inan artık sana katlanamıyorum. Beyninin içi karman çorman... Daraldım!"

Kayra gözleri kapalı bir şekilde durdu, cevap vermedi.

"Ayrıca şu düştüğün duruma bak! Bok kokusu içinde, sığırlarla yolculuk yapıyorsun. Üstelik açlıktan karnından garip garip sesler geliyor, miden sürekli beynine sinyaller gönderiyor, bir rahat uyutmadın."

"Kusura bakma ya! Seni de rahatsız ettik."

"Eh artık idare edeceğiz, ne yapalım? Ama hakkını vermem gerek, sığırların beslendiği yere saklanmak mükemmel bir fikir. Gerçi bu senin becerinden ziyade polisin salaklığı gibi geldi bana..."

"Katılıyorum, CIA ajanı olsa her yeri didik didik ararı. Neyse ki İsveç polisi CIA gibi benden nefret etmiyor. Sahi, Jimmy ve Terra ne yaptı acaba?"

"Seni yakalamak için yemeden içmeden plan yapıyorlardır muhtemelen."

"Jimmy de beni yakalamak mı istiyor sence?"

"İnan bunu ben de bilmiyorum."

Tren bozuk raya takılıp kuvvetli bir şekilde sarsılınca Kayra, dengesini kaybedip açık kapıdan dışarıya savruldu. Son anda kapıya tutunmayı başardı fakat tehlike geçmiş değildi. Gövdesi dışarı sarkmış, bacakları içeride kalmış bir şekilde kapıya tutunuyor kendisini içeri atmaya çalışıyordu. Kalp atışları hızlanmış, adrenalin seviyesi tavan yapmıştı. Bu sarsıntı sığırları da korkuttuğu için içeride bir kargaşa vardı. Zor da olsa kendisini içeri çekmeyi başardığında sırt üstü yere uzandı. Hızlı hızlı nefes alıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Trenden düşüp yaralanmaktan çok Türkiye'ye gidememekten korkmuştu. Elleri ile başını tutup alnındaki teri sildi. Olay, çok kısa bir zaman içerisinde gerçekleşme-

sine rağmen terlemişti. Uzandığı yerden doğrulup kapıyı kapattı. Güçsüz birkaç adım atarak gidip kendisini samanların üzerine bıraktı, uyumaya çalıştı.

İsveç'in güneyinde, iki katlı bir binayı çalışma ofisine çevirmiş CIA ajanları, istihbarat topluyor, Kayra'nın izini sürüyorlardı. Dinleme cihazları, uydu görüntülerini takip eden bilgisayar sistemleri, GPS veri tabanlarının bulunduğu veri depolayıcılar, kamera görüntülerini izlemek için kurulmuş ekranlar, bilgisayarlar gibi birçok teknolojik aletle donatılmış odanın içerisi epeyce gürültülüydü. Çünkü Jimmy ve Terra birbirlerine bağırıp duruyorlardı.

"Bok var da gelip işime çomak sokuyorsun, bana bıraksan şimdiye kadar on kere bitirmiştim bu işi!" diye sertçe çıkıştı Jimmy. Terra, oturduğu yerden kalkıp öfkeli bir şekilde üzerine yürüdü.

"Sen kimsin? Neyi başaracaktın? Adi herif! Ama aptallık bende... Sana ne diye güveniyorum ki, söyle adamlara delik deşik etsinler, aptallık bende. Ne diye güveniyorsam... Sen Amerika için filan çalışmıyorsun, değil mi?"

"Amerika için çalışmasam bu ekibi nasıl kuracaktım? Biraz mantıklı düşün?"

Jimmy, sesini epeyce yumuşatmıştı lakin Terra'nın hiç de öyle bir niyeti yok gibiydi.

"Amerika için çalışsaydın haberim olurdu, beni CIA görevlendirdi CIA! Bu bilgiyi bana elbette verirlerdi... Yalancı köpek!"

"Hakaret etmeyi bırak da işimize odaklanalım, bilmediğin şeyler var, zamanı gelince öğreneceksin."

Jimmy vücut dilini, mimiklerini o kadar ustaca kullanıyor ses tonunu o kadar iyi ayarlıyordu ki karşısındaki kişi-

yi kolaylıkla kandırabilirdi. Terra, bir kez daha Jimmy'nin CIA için çalışıp çalışmadığı konusunda tereddüde düştü. Odada, onların dışında, dört kişi daha vardı ve kulaklıklarını takmış bir şekilde kamera kayıtlarını inceliyorlar, OBT'ye ulaşmak için ipucu arıyorlardı.

Jimmy, kendisini gösterip, "Şu halimize bak, CIA'in en gözde iki ismi kedi köpek gibi dalaşıyor. Kayra hâlâ ortada yok ve biz onu bulmaya çalışmak yerine didişip duruyoruz. Bu sence ne kadar doğru... Günlerdir uyuyamadım zaten."

Terra bir anda sakinleşip, "Haklısın," diyerek kendisini bir koltuğa bıraktı. Jimmy'nin söylediklerini düşünüyordu ki o da usulca yanına ilişti. Tuhaf bir ateşkes imzalamış gibiydiler.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Terra, fısıltı gibi bir sesle.

"Öyleyim çünkü..."

"Paslanmışsın, artık dövüşemiyorsun da zaten..." diye alaycı bir ses tonuyla Jimmy'nin sol elmacık kemiğinin üzerindeki morluğu gösterdi. Jimmy cevap vermedi. Terra deri ceketini çıkardı, üzerinde siyah dar pantolonunun içine sokmuş olduğu siyah bir tişört ve siyah çizmeleri vardı. Yaz kış fark etmeksizin o çizmeleri giyiyordu. Kısa saçları ve burnundaki parlak hızması ile çok çekiciydi. Öte yandan koyu siyah saçları dağılmış, iki gündür tıraş olmadığı için kirli sakalları koyulaşmış Jimmy, çok yorgun görünüyordu. Gözlerinin beyaz kısımları kızarmıştı.

"Gerçekten CIA için mi çalışıyorsun, Jimmy. Lütfen doğruyu söyle. Gerçeği söylediğin vakit söz veriyorum tutuklamayacağım seni, işini yapmana izin vereceğim..." Soruyu sorarken uysallaşan tavrı, gerçeği dilenen bir yalvarmaya dönüştü. "Bunu bilmeye ihtiyacım var, lütfen..." İkisi de başlarını geriye doğru atmış, gözlerini tavana dikmişlerdi.

"Neden?" dedi Jimmy. "Neden gerçeği duymaya ihtiyacın var? Elinde yetki de var güç de var, istesen beni tutuklarsın. Neden sadece gerçeği bilmekle yetinesin..."

Terra, cevap vereceği sırada ekranları inceleyen ajanlardan biri, "Efendim! Sanırım bir şey buldum?" diye seslendi.

Jimmy ile Terra oturdukları koltuktan doğrulup ajanın yanına gittiler. Terra, "Nedir?" diye sordu.

Ekranda Benly ile Kayra'nın birlikte tren istasyonunda yürürken çekilmiş bir görüntüsü vardı. Terra, "Biraz büyüt şunu," deyince görevli, Kayra'nın yüzünü biraz daha büyütüp iyice yakınlaştırdı.

"Ne zamana ait bu görüntü?"

"Üç gün öncesine ait efendim."

"Hangi trene bindiğini bulun. Bütün istasyonlara ekip gönderin. Yanındaki kızın kimliğini de tespit edin, gözaltına alın."

Kayra, puslu, serin bir sabaha açtı gözlerini. Gerindikten sonra saçındaki saman kalıntılarını temizleyip ayağa kalktı. Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktığında gökyüzünün koyu gri bulutlarla örtülü olduğunu ve ince ince yağmurun yağdığını fark etti. Tren Kayra'ya yavaş ilerliyor gibi gelse de aslında gayet hızlı bir şekilde yoluna devam ediyordu. Şu ana kadar bir tek Danimarka'da on beş dakika mola vermiş sonra tekrar yola koyulmuşlardı. Kayra da bu küçük mola sırasında birkaç paketli gıda ve su alabilmiş, tuvalet ihtiyacını gidermişti. Ama aradan neredeyse on dört saat gibi uzun bir süre geçmiş ve Kayra acıkmaya başlamıştı.

Kapıdan dışarıya bakarken Hamburg tabelasını gördü.

"Vay be, Almanya'ya mı geldik..."

Birkaç dakika sonra Tren iyice yavaşladı. Belli ki Hamburg garında duracaktı. Bu güzel bir haberdi ancak ne kadar duracaklarını bilmediği gibi yanındaki az miktarda para ile ne yapabileceğini de bilmiyordu. Zaten üzerinde

yalnızca Türk lirası vardı ve Avrupa'da Euro kullanılıyordu, bu nedenle alışveriş yapması gerçekten oldukça zor oluyordu. Tren, durunca Kayra hızlı bir şekilde aşağıya indi, dikkat çekmemek için de kapıyı ardından kapattı.

Gar oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Yolcu trenini bekleyen yolcular, onları uğurlamaya gelen aileler, bir köşede gazetesini okumaya çalışan orta yaşlı adamlar, ellerinde süpürge ve kürekle gezen temizlik elemanları, bir elinde telsiz, diğer elinde düdük ile dolanan üniformalı güvenlik memurları, gişelerde oluşmuş uzun kuyruklar ve ellerinde balon ile gezen seyyar satıcılar...

Kayra, siyah hırkasının kapüşonunu başına geçirip ellerini cebine yerleştirdi. İnsanlara çarpmamak için çaba sarf ederek büfeye doğru yürüdü. Önündeki genç çiftin alışverişinin bitmesini sabırsızlıkla beklerken bir yandan da etrafını inceliyordu. Her an biri gelip, ensesinden tuttuğu gibi yere yatıracak, ellerini kelepçeleyip götürecek diye endişe duyuyordu. Etrafını incelerken sıranın kendisine geldiğini fark edemeyen Kayra, büfede çalışan sarışın, çilli suratlı ve oldukça soğuk bakışlı genç delikanlının seslenmesiyle irkildi.

Kayra, Almanca bilmediği için ne dediğini anlamadığı gence İngilizce bilip bilmediğini sordu. Genç, az çok konuşabileceğini söyledi. Bunun üzerine Kayra, iki pet şişe su ve soğuk sandviç istedi, ardından da parasını bozduramadığını sadece Türk Lirası verebileceğini dile getirdi. Alman genç, sadece Euro kabul edebileceğini söylediğinde Kayra, zor durumda olduğunu anlatmaya çalışarak gençten kendisine yardımcı olmasını istedi. Genç aynı soğuklukta konuşmasına devam ediyordu. Kayra, hiçbir şey alamadan büfenin önünden ayrıldı. Garın sonunda başka bir büfe olduğunu fark edip oraya yöneldi.

"Aptal herif! Değeri neyse vereyim, sonra git bozdur parayı işte!" diye söylenerek önüne geldiği diğer büfenin sahi-

bi oldukça sıcakkanlı, iyimser bakışlı orta yaşlı bir kadındı. Hafif kilolu, kısa boylu, siyah kıvırcık saçları biraz dağılmış esmer kadın Kayra'yı görünce, "Buyurun," dedi.

Kayra, Alman gence söylediği şeyleri tekrarladı. Kadının İngilizcesi diğer genç kadar iyi değilse de az buçuk anlıyordu.

"Türk Lirası ile ödeme yapabilir miyim?"

"Türks liyra?"

Kayra cebinden çıkarttığı yirmilik banknotu kadına verdi,

"Evet, Türk Lirası... Euro yok yanımda, lütfen bana yardımcı olabilir misiniz?"

Kadın, Kayra'nın zor durumda olduğunu anlamıştı, bozuk bir İngilizceyle turist olup olmadığını sordu. Turist olduğunu, biraz yemek ve suya ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışan Kayra, iki şişe su ve bir soğuk sandviç almayı başardı. On lira daha verip birkaç paket kraker daha alarak cebine tıkıştırdı. Aldıkları yaklaşık 5 Euro tutmuştu, cebinde ise 20 lira kalmıştı. Kadın, aldıkları karşılığında para istemeyince Kayra, teşekkür edip bir kenara geçti, su şişelerini ayağının dibine koyup sandviçini yemeye başladı. İlk lokmasını çiğnerken ne kadar acıktığını fark etmişti, daha büyük lokmalar koparmaya başladı. Bir yandan da trenini kolaçan ediyor, iki çelimsiz adamın sığırları başka bir yük trenine aktarmaya çalışmasını seyrediyordu. Kayra'nın kaldığı vagonun yanındaki vagonu boşaltıyorlardı, belki de bir sonraki durakta yol arkadaşı olan sığırları indireceklerdi.

İşlerini tamamlayan işçilerden biri trenin kapısını kapatıp az ötelerinde duran lacivert takım elbiseli genç adama bir şeyler söyledi. Makinistin yardımcısı olan bu genç adam, işçilere selam verdikten sonra lokomotife doğru hareketlendi. Hareket vakti gelmiş olmalıydı. Kayra, sandviçin ambalajını çöp kutusuna attıktan sonra su şişelerini aldı ve adamın binmesini bekledi. Benly'nin amcası sayesinde binmişti bu trene ama diğer çalışanların kendisinden haberi var mıydı

bilmiyordu, bu nedenle temkinli olmak istiyordu. Trenin paslı merdivenlerine adımını atacağı sırada, devriye gezen güvenlik görevlisini fark etti. Dikkat çekmemek için yavaş yürümeye doğruca karşısına bakmaya çalışıyordu. Trenin kalkmaya hazır olduğunu gösteren kuvvetli düdük sesi, bütün garda yankılandığı anda Kayra'nın yüreğine bir korku saldı. Ne olursa olsun bu treni kaçıramazdı. Bu tren, Türkiye'ye dönebilmesi için kaçırılmaz bir şanstı ve böyle bir fırsatı bir daha kolay kolay bulamazdı.

Nasıl olduğunu anlamasa da yaşlı güvenlik görevlisinin dikkatini çekmişti, anlamadığı bir dilde bir şeyler söyleyerek seslendi adam.

"Allah kahretsin be! Bir bu eksikti!" diye dişlerini sıkarak söylendi Kayra. Arkasını döndüğü an, adamla göz göze geldi. Yerdeki sarı çizgiyi gösterip kenara çekilmesini isteyen adamı anladı ve sarı çizginin gerisine geçti. Bu sırada tren, oldukça ağır bir şekilde hareket etmeye başladı. Kayra, trenin gittiği yönde, binmek istediği vagonun yanında yürümeye başladı. Yürürken aksıyor, yaralı bacağına çok yük vermemeye çalışıyordu.

"Son şansım... Son şansım... Son şansım!" diye mırıldanıyordu. "Bana bakmaya devam etsen de etmesen de bu trene bineceğim... Bineceğim. Binmek zorundayım."

Tren, tonlarca ağırlıkta ve oldukça eskiydi, hızlanması zaman alıyordu. Bu, Kayra'nın işine geliyordu. Dikkat çekmemek için sarı çizginin yanından ayrıldı. Omzunun üzerinden arkasına baktığında güvenlik görevlisinin artık kendisini izlemediğini fark etti. Fırsatı değerlendirerek, hızlanmaya başlayan trenin paslı demir korkuluklarına tutunup sol ayağını basamaklara atmayı başardı. Bunu yaparken canı çok yanmıştı ama bir gayret kendisini yukarı çekip vagona atladıktan sonra kapıyı kapattı. Derin bir oh çekip kendisini yere bıraktı. Sırtını tozlu tahtalara dayayıp sakin-

leşmeye çalıştı. Treni kaçıracak olma endişesi yüreğini yangın yerine çevirmiş, trene binmek için verdiği mücadele ise bu yangını körüklemişti. Derin derin nefes almaya devam ederken cebindeki pet şişeyi çıkarıp birkaç yudum su içti.

"Bunu da atlattık... Bakalım ne zaman ayağımız taşa takılacak."

"Efendim, yolcu trenlerini aradık, hiçbirinde bir iz bulamadık," diye Terra'ya rapor verdi ajan.

"Elimizdeki bilgiler, OBT'nin yük treni ile kaçtığını söylüyor, siz buna rağmen gidip yolcu trenlerini arıyorsunuz öyle mi?"

"Efendim bir sonraki istasyonda inip yolcu trenine bindiğini düşündük. Çünkü İsveç polisi bahsi geçen yük trenini durdurup aramış zaten, OBT'nin izine rastlamamışlar."

"İsveç polisi baştan savma iş yapıyor, lanet herifler! Hiçbirinde iş ahlakı yok. Bir an önce ay sonu gelsin de param yatsın diye bekleyen memur bozuntuları..."

Terra sinirden gerilen alnını sertçe ovuşturup birkaç saniye sessiz kaldı. "Ama o kadar da aptal değillerdir..." diyerek Jimmy'ye döndü. "Bu salaklar o kadarını yapmazlar herhalde, orada olsa bulurlardı, değil mi?"

Jimmy, Terra'ya kayıtsız bir bakış attı. "Yapmazlar herhalde..."

"O zaman dedikleri gibi başka bir istasyonda inip tren değiştirdi. Ya da trene binmeyip başka bir yol bulmuştur. Of..."

"Efendim," diyerek yanlarına geldi tombul suratlı, iri yarı genç bir ajan. "Tren garında OBT ile görünen kadın bulunmuş, şu an merkez karakolda sorgusu alınıyor."

Terra, çalışma masasının üzerindeki silahını beline yerleştirip koltuğun kenarına bıraktığı deri ceketini aldı. "Julia, Matthew ve Robert siz benimle gelin, karakola gidip sorgusunu biz alalım. Geri kalanlar çalışmalara, kamera görüntülerini incelemeye devam etsin, Amerikan uydularından gelen görüntüleri dosya haline getirin, geldiğimde inceleyeceğim," diyerek kapıya yöneldi. Jimmy, anlamsız bir şekilde, "Bir saniye, ben ne olacağım?" diye sordu.

"Uslu bir çocuk olup oturmaya devam edeceksin. Steve, gözünü üstünden ayırma ve odadan dışarıya çıkmasına izin verme."

"Saçmalama Terra, bırak ben de geleyim..." diye söylenerek oturduğu yerde doğruldu Jimmy. Kapıdan dışarı çıkan Terra'nın arkasından gidiyordu ki kartal pençesini andıran kuvvetli bir el sol kolundan yakaladı.

"Dostum," dedi gayet tok, tehditkâr bir ses. "Zorluk çıkarma da işimizi yapalım, ne dersin?"

İki adam göz göze geldiklerinde konuşmaya devam etmeden kolunu bıraktı. Durumdan oldukça sıkılmış bir şekilde koltuğa oturan Jimmy çenesini, kenetlediği ellerinin üzerine koyup sessiz bir şekilde düşündü.

Yarım saat kadar sonra Terra ve yanındaki üç CIA ajanı merkez karakoldaydılar. Bir yetkili ile görüşüp CIA rozetlerini gösterdiler ve Benly ile konuşmak istediklerini söylediler. Birkaç dakika sonra küçük, rutubet kokan sorgu odasının ahşap kapısı açıldı, Terra ve beraberindeki ajanlar içeriye girdi. Kapalı alanda olmasına rağmen gözündeki siyah gözlükleri çıkarmamıştı Terra. Benly'nin ifadesini alan, kör jiletle tıraş olduğu için yüzü ince kesiklerle dolu orta yaşlı memura baktı. Adam sorgu odasına bu şekilde giren insanlara şaşkınlıkla bakıyordu.

"Neler oluyor, siz de kimsiniz?"

Sorgu odasının gri duvarına sabitlenmiş telefon çaldığında Terra telefonu işaret ederek, "Sanırım seni arıyorlar," dedikten sonra memurun kalktığı sandalyeye yönelip oturdu.

Telefona cevap veren memur, karşı tarafı dinledikten sonra, "Anladım efendim," dedi ve ajanlara anlamsız bakışlar atmaya devam ederek çıktı.

Ayaktaki ajanlardan biri siyah büyük camın perdesini indirdi, diğeri ise açık olan kamerayı kapattı. Bütün olanları manasız gözlerle izleyen Benly, perdenin indirilmesinden ve kameranın kapatılmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Neler oluyor, siz de kimsiniz?" diye sordu, kaşları hafifften çatıklaşmış, sesi çatallaşmıştı. "Bu yaptığınız yasa dışı, kamerayı kapatamazsınız."

Kollarını masaya dayayan Terra, ağzındaki sakızı çiğnemeye devam ederek Benly'i inceledi. Hiçbir şey söylemiyor, öylece kızın suratına bakıyordu. Benly, artık iyiden iyiye kaygılanmaya başlamıştı. Terra, ağzındaki sakızı çıkarıp masanın üzerine koydu, ardından ceketinin cebinden çıkarttığı paketten bir sigara alıp kırmızı rujla boyanmış dudaklarının arasına yerleştirerek yaktı.

Sigara kokusundan nefret eden Benly, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, lütfen söndürün şunu! Kapalı alanda..." diyordu ki, "Mızmızlanmayı bıraksan da bize OBT'yi nereden tanıdığını söylesen nasıl olur?" diye kesti sözünü Terra.

"OBT mi?"

Bunun üzerine Terra, sesli bir şekilde güldü. "Lanet, her sorguda bunu yaşamak zorunda mıyım?" diye söylenerek cebinden çıkarttığı, dört defa katlanmış olan kâğıdı masanın üzerine açtı. Kâğıtta Benly ile Kayra'nın tren istasyonundaki kamera görüntüsünden alınmış bir fotoğraf vardı.

"Şimdi, bir daha deneyelim. OBT'yi nereden tanıyorsun?"

"OBT'nin ne olduğunu bilmiyorum, bu kişi birkaç gündür tanıdığım bir arkadaşım."

"Arkadaş? Bu kişinin Kırmızı Bülten ile aranan bir terörist olduğunu bilmiyorsun yani, yoksa arkadaş kelimesini kullanmazdın sanırım, değil mi?"

Sigara dumanı yüzünden gözleri yaşaran Benly, gözlerini kısıp,

"Terörist mi? Hayır... Bilmiyordum."

Terra, bir kez daha gülümsedi.

"Nerede yaşıyorsun sen, mağarada mı? O mağaranda hiç televizyon veya internet denen bir şey yok mu?"

"Bu nasıl üslup, benimle böyle konuşamazsınız..."

Benly cümlesini bitirmeden kapı açıldı, içeriye siyah takım elbiseli, elinde siyah çantası olan, dikdörtgen çerçeveli gözlük takan genç bir adam girdi. Bu genç adam Benly'nin avukatıydı. İçerisinin dumanla boğulduğunu, perdenin ve kameranın kapatıldığını gören avukat, öfkeli bir şekilde, "Bu nasıl bir kepazeliktir! Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?" diye söylenerek müvekkilinin yanına geldi.

"Bayan Benly, lütfen kalkın. Burada açık şekilde kurallar ihlal edilmiş, kimse sizi bu şartlar altında sorgulayamaz."

Avukatını görünce sevinen, bu sevincini içinde yaşayan Benly, ayağa kalktı.

Terra, sakin kalmaya devam ederek, "Sakin ol avukat! Müvekkiliniz Kırmızı Bülten ile aranan bir terörist ile yan yana görülmüş," dedi.

"Her şeyin elbette bir makul açıklaması vardır, her şey ispat edilir lakin masanın üzerine yapıştırılan sakız, kapalı ortamda içilen sigara, kameraların kapatılmış olması ve şu anki oturma biçiminizden de anlaşılıyor ki siz buraya sorgulamaya değil, kuralları alenen ihlal etmeye gelmişsiniz. Bu şartlar altında müvekkilimi sorgulayamazsınız."

Perdeleri açıp siyah cama işaret parmağının eklemiyle iki kere vuran Avukat, "Hepinizi şikâyet edeceğim, böyle

bir rezalete nasıl izin verirsiniz?" diye söylendikten sonra CIA ajanlarına döndü, "Sizi de şikâyet edeceğim."

Terra alnını kaşıdı, yanlış bir şey yaptığını biliyor fakat umursamıyordu.

"Anlamıyorsun galiba avukat, müvekkiliniz bana o teröristin nereye gittiğini söylemek zorunda."

Benly, bir şey diyecek gibi oldu fakat Avukat izin vermedi.

"Müvekkilim size böyle bir ortamda hiçbir şey söylemek zorunda değil. Kameralar kapalı! Bir suçu itiraf edecek olsa bile bunu nasıl kanıtlamayı düşünüyorsunuz? Siz zahmet etmeyin, ben cevap vereyim; bir şey kanıtlamak niyetinde değil, bir şeyler öğrenmek, bu öğrendikleriniz ile kendi ülkenizin emellerine hizmet etmek niyetindesiniz. Polisler bu ahmaklığa nasıl izin vermiş, kameraların perdelerin kapatılmasına nasıl göz yummuş bilmiyorum ama Amerika için bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, gidin Amerika'daki suçluları sorgulayın. İsveç'in sınırları içerisindeyseniz bu ülkenin kurallarına, kanunlarına ve İsveç vatandaşlarına saygı göstermek mecburiyetindesiniz."

Anlaşılan o ki, CIA ajanları sert bir kayaya çarpmışlardı. Avukatın bu keskin çıkışı, Terra'yı fazlasıyla huzursuz etti. Kayra'ya ulaşabilmek için Benly'nin bildiklerine ihtiyacı vardı. Fakat hırsına ve egosuna yenik düşmüştü. CIA rozetinin ağırlığına sığınıp kuralları ihlal etmişti. Terra, oturduğu yerden kalkıp Avukatın karşısına dikildi.

"Bana bak Avukat, çok yanlış bir şey yapıyorsun. Bu kızın bildiklerine ihtiyacım var."

"Üzgünüm. Müvekkilimi korumak için yemin ettim. Bu yaptıklarınızı göz ardı edemem, sizi ve bu camın arkasındaki polisleri şikâyet edeceğim. Şayet aklınızı başınıza toplarsanız, hukuku ve insan haklarını ihlal etmeden müvekkilim ile sağlıklı bir ortamda görüşme gerçekleştirmenizi sağlayabilirim," diyen Avukat Benly ile birlikte odadan çıktı.

Ajanlardan biri Terra'nın suratına bakıp kaygılı bir şekilde konuştu. "Efendim, gitmelerine izin mi vereceğiz?"

"Bırakın gitsinler. Avukat haklı. Salak kafam, nasıl böyle bir ahmaklık yaparım!" diye sinirli bir şekilde söylendi. Gözlüğünü taktı, dışarı çıktı. Bir taksi ile uzaklaşmakta olan Benly'nin arkasından bakarken yanındaki uzun boylu ajana emir veriyordu.

"Şu kızın evini bulun."

Kayra, samanların üzerine uzanmış, ayaklarını sallıyordu. Günlerdir ağır koku eşliğinde, doğru düzgün bir şey yemeden bu koşullarda yolculuk etmek vücudunu fazlasıyla hırpalamıştı. Üstelik doğru dürüst uyuyamıyor, dinlenemiyordu. Almanya'dan yola çıkalı hemen hemen bir gün olmuştu, gardan aldığı krakerler ve su da bitmişti. Ayaklarının dibindeki su şişesini alıp dibinde kalan son iki damlayı ağzına döktü.

"Of! Keşke birkaç tane daha su alsaydım ya. Acıktım da. Ne zaman duracak bu tren?" diye hayıflanırken sol tarafındaki sığırın memelerini fark edince iştahla gülümsedi, "Tabii ya, bu daha önce neden aklıma gelmedi?" Oturduğu yerden doğruldu, su şişesini alıp sakin adımlarla ineğin yanına geldi. İneğin ıslak toprağı andıran bir derisi ve uzunca iki boynuzu vardı. Kayra, nazikçe ineğin sırtını okşadı. "Güzel inek, cici inek... Senden azıcık süt almam gerekiyor, çok az..." diye söylenerek çömeldi. Hayatında hiç inek sağmadığı hatta bu ana şahit olmadığı için bir süre ne yapacağını bilemeden öylece durdu.

"Ee, nasıl sağılır ki bir inek?" dedi ve oldukça dikkatli bir şekilde ineğin tombul memesine dokundu, verdiği garip hissiyattan dolayı elini hızlıca geri çekti. Cesaretini tekrar

toplayıp tortul tortul olmuş, işaret parmağı kadar uzun, yumuşak et parçasına dokundu. İnek, kuyruğunu sertçe sallayıp Kayra'nın kafasına vurdu. Dengesini kaybeden fakat yere düşmeyen Kayra, "Tamam, tamam! Tamam Sarı Kız, canın mı yandı? Söz veriyorum daha dikkatli olacağım," diye nazikçe ineğin karnını okşadı.

"Üzgünüm Sarı Kız ama ben kendime, bütün dünyayı hackledi de bir ineği sağamadı, dedirtmem. Seni sağmak zorundayım yani bu aslında bir prestij meselesi. Beni anlıyorsun değil mi? O yüzden hadi bir kez daha deneyelim," diye söylendi ve tekrar denedi. Sakin bir şekilde ineğin memesini kavradı, şişeyi tam altına getirdikten sonra hafifçe sıkarak aşağıya çekip gevşetti, tekrar çekti, gevşetti. Aynı hareket birkaç kez daha tekrarladı. Adını Sarı Kız koyduğu inek, sol ayağını kendine çekip indirdi. Kuyruğunu salladı. Sağılmak istiyordu çünkü günlerdir sağılmadığı için memesi süt dolmuş, sertleşmişti. Tekrar denediğinde, su tabancasının tetiğine basıldığında fışkıran suyu andırırcasına, basınçlı bir şekilde şişenin dibine çarptı süt.

"Hah! İşte bu kadar ya!" mutlu olmuş bir şekilde söylenen Kayra, ineği sağmaya devam etti. Artık ineğin memesini her aşağıya çekişinde süt geliyordu. Her iki şişeyi de doldurduğunda ineğin memesinin biraz yumuşadığını fark etti.

"Ya ben pek anlamam Sarı Kız, ama senin düzenli olarak sağılman gerekmiyor mu? Yoksa memen şişer, değil mi?" diye söylenerek hemen yanındaki diğer ineğin memesine dokundu. O da Sarı Kızın sağılmadan önceki haline benziyordu. Fazlasıyla büyümüş, şişmişti.

"Ama olmaz ki böyle, bir şeyler yapmak lazım..." Etrafı incelerken, "Ben sanki buralarda... Hah, böyle bir şey görmüştüm, evet," diyerek samanların altında kalmış, köpek tasını andıran bir kap çıkardı.

Kabı ters çevirip arkasına vurarak, içindeki tozları temizledi. Şişeden biraz süt döküp yavaşça salladıktan sonra sütü yere döktü.

"Temizlendi galiba."

Tekrar Sarı Kızı sağmaya başladı. Birkaç dakika içinde kabı doldurdu. Dikkatli ve yavaş bir şekilde,

"Al bakalım Sarı Kız! Bir kalite kontrol yap da bakalım nasıl süt çıkarıyormuşsun?" diye gülümseyerek sütü ineğin ağzına doğru uzattı. Hayvan, saniyeler içinde sütü iştahla içip kabı yalamaya başladı.

"Hım, demek beğendin. Henüz ben içmedim ama kabı yaladığına göre... Aferin kız sana."

Diğer inekleri de tek tek sağıp sütlerini kendilerine içirdi. Son ineği de sağdıktan sonra elinin tersiyle alnını sildi.

"Oh be! Eh, sizi doyurduğuma göre artık doyma sırası bende." Samanlara oturdu, şişenin kapağını açtı. Sütten bir yudum aldı. Küçüklüğünden beri işlenmiş süt içtiğinden taze sütün tadını biraz garipsedi, fakat iki yudum sonra alışarak ilk şişeyi bir dikişte bitirdi. Diğerini ise sonraya sakladı.

Tren, Türkiye'den bir önceki istasyon olan Sofya'da son molasını verince Kayra trenin kapısını güç bela itip aşağıya indi. Karnı acıktığı için bir şeyler atıştırmak istiyordu. Bir büfenin önüne gidip yiyebileceği bir şeyler baktı. İlgisini çeken hiçbir şey yoktu. İstasyon, tıklım tıklım olduğu için yüzünü gizleme gereği duydu. Bir sucuklu tost alıp büfenin önündeki tabureye oturdu. Alışverişi yine oldukça meşakkatliydi çünkü Kayra Bulgarca, büfedeki adam da İngilizce bilmiyordu.

Önünden geçmekte olan küçük bir çocuğun kendisine oyuncak silah doğrultup ateş etmesini, ağzıyla da silah sesi çıkarmasını seyretti. Kayra gülümseyince çocuk da gülümsedi. Çocuğun arkasından bir süre baktıktan sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki elindeki tostu taburenin üzerine

bıraktı ve büfeden bir oyuncak silah ve telefon jetonu satın aldı. Böylelikle bütün parası bitmiş oldu. Yine aklında planlar dönüp duruyordu. Bir telefon kulübesinin önünde durdu, jetonu bölmeden içeri atıp bir numara çevirdi. Telefon çaldı çaldı fakat açan olmadı. Sinyal sesi duyulduktan sonra, "Hey, Klark Kent! Bu mesajımı aldıysan Kapıkule sınır kapısına gel. Sanırım sana ihtiyacım var. Beni bekletme," dedikten sonra telefonu kapattı.

Aynı saatlerde Terra, Benly'nin evini ziyaret etmiş, Kayra'nın sığır taşıyan yük treniyle kaçtığını zor da olsa öğrenmeyi başarmıştı. Hiç vakit kaybetmeden trenin gittiği güzergâhta ekibiyle beraber yola koyuldu.

"Biz," dedi Terra, "trenden daha hızlı hareket ediyoruz fakat tren bizden çok önde. Türkiye'ye girmeden ona yetişmemiz gerekiyor. Peki, ama tren şu an nerededir?"

"Efendim, bu yük treni 1890 yapımı bir tren. Oldukça eski ve maksimum hızı saatte 160-170 kilometre," dedi, elindeki haritayı inceleyen ajan, konuşmasına aynı kararlılıkta devam etti. "Tren tahminen Sofya'ya varmak üzeredir. Ya da Bükreş'tedir. Fakat Türkiye'ye ulaştığını düşünmüyorum."

"Diyelim ki Bükreş'te. O halde Romanya'daki polislere ulaşalım, garda treni durdursunlar. Her ihtimale karşı Bulgaristan'daki yetkililere de ulaşalım."

"Efendim, sorgudaki ihlallerimizden dolayı avukat tarafından İnterpol'e şikâyet edildik. Şu sıralar pek diplomatik gücümüzün olduğunu sanmıyorum, bizi kale almazlar."

Terra, çenesini sertçe ovaladı. "Bir kamera kapattık diye aforoz edildik, böyle saçma bir şey olabilir mi? Bizi havaalanına götür, ilk uçakla Bulgaristan'a gidelim, kendi işimizi kendimiz görelim! Mümkünse Türkiye sınır kapısına

en yakın havaalanına, en erken uçağı ayarlayın. Kaç saatte orada oluruz?"

"Rötara filan takılmazsak bir saatten kısa bir sürede orada oluruz, efendim."

"Peki, trenin Sofya'da olduğunu var sayarsak, ne zaman Türkiye'ye varır?"

"Efendim, tren maksimum hızda ilerlese bile Sofya'dan Kapıkule sınırına ulaşması üç saati bulur."

"Güzel! O halde bir an önce Bulgaristan'a gidip o lanet olası treni durduralım."

Kayra, tostunu yedikten sonra trenin yanında dolanmaya başladı. Dikkat çekmemek için bir turist gibi görünmemeye çalışıyor, etrafına bakınmıyordu. Gar oldukça kalabalıktı fakat ortalıkta hiç polis görmemişti. En azından bu iyiye işaretti. Trenin hareket edeceğini yöne doğru yürüdü. Beline sakladığı oyuncak silahı kontrol etti. Sert bir rüzgâr esti, başındaki kapüşon açıldı, bir eliyle onu tutarken diğer elini hırkasının cebine yerleştirdi. Treni incelerken genç makinist yardımcısını fark etti, bakışlarını hemen farklı yöne çevirip yürümeye devam etti. Lokomotife kadar gelmişti. Genç adam, makinist kabininin kapısını açıp içeri geçti. Yaşlı makinist ile bir şeyler konuştu. İngilizce konuşuyorlardı. Kayra, treni iki kişinin kullandığını öğrenince biraz tereddüt eder gibi oldu, bu gerçek planlarını alt üst edebilirdi fakat İngilizce konuşuyor olmaları içini rahatlatmıştı. Tren hareket etmeye başlamadan önce düdük çaldı, etrafını inceleyen Kayra, lokomotif ile ilk vagonun arasına tırmandı, tutunabilecek bir yer aradı. Buldu da... Heyecanlı bir işe girişiyordu, hayatına mal olabilecek tehlikeli bir işe...

Tren ağır ağır hareket etmeye başladığında heyecanlandı Kayra, tutuğundu çıkıntıya sıkıca yapıştı. Aşağıya

baktı, eğer ayağı kayarsa düşeceği yer direkt trenin altıydı. Bu gerçeği idrak etmesi biraz ürkmesine neden oldu fakat kararlı duruşundan taviz vermedi. Tren iyice hızlandı. Lokomotifin kenarlarını yalayıp Kayra'ya ulaşan rüzgâr ince saçlarını havalandırdı.

"Hadi kızım, yapabilirsin! Sen neler başarmışsın, bunu mu başaramayacaksın!" diye sessiz bir şekilde söylenerek kendini motive etti. Tam bu esnada tren, eski bir raya girdiği için sallandı, iki vagonun bağlantısını sağlayan hemen hemen bir yetişkin insan kolu kalınlığındaki perçinden ses geldi. Trenin aninden durduğunu, iki vagon arasında sıkışıp kaldığını düşündü.

"Öf! Salak salak hayalleri unut Kayra!" diye söylendi.

Yaklaşık yarım saatten fazla bu şekilde devam etti yolculuğuna. Sürekli aynı pozisyonda kaldığı için kollarında ve bacaklarında ağrılar hissetti. Dikkatli bir şekilde kafasını ileri doğru uzatıp yolu kontrol etti.

"İyi, herhangi bir barikat yok."

Sırtını, treninin soğuk yüzeyine dikkatli bir şekilde dayadı. Belindeki oyuncak silahı çıkarıp inceledi. Oyuncak olup olmadığı anlaşılır mı diye düşünüyordu.

"Anlaşılır, böyle olmaz," diye söylenerek oyuncak silahı ağzına götürüp ağzıyla tuttu, boştaki bir eliyle hırkasının önünü açıp tişörtünden bir parça koparmaya çalıştı. Gücü yetmedi, tekrar denedi. Başaramadı. Tek eliyle beceremiyordu ama tutunmadan yapması da aşırı riskliydi. En küçük bir sallantıda trenin altında kalabilirdi. Tekrar denedi, beyaz tişörtün kenarına var gücüyle asıldı, zorlandığını belli eden bir homurtu çıkardı, yeniden asıldı ve sonunda başardı. Tişörtünden kopardığı uzunca parçayı oyuncak silahın etrafına sardı. Hırkasının önünü tekrar kapatıp dikkatli bir şekilde ön tarafa doğru ilerledi. Vagonların arasından çıktığı için sert rüzgâr yüzüne çarptı, dengesini

kaybetti fakat hızlıca toparlandı. Kararlı ve oldukça özgüvenli bir şekilde, aniden ileri atılıp makinist kabininin kapısını açarak içeri daldı.

"Hareket etmeyin! Sakın arkanı döneyim deme, ellerini kaldır! Ellerini kaldır dedim sana!" diye bağırmaya başladı. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki iki makinist de neye uğradıklarını şaşırmıştı. Treni kullanan yaşlı adam, yola baktığı için zaten Kayra'yı fark edememişti fakat onun yanında oturmuş gazete okuyan genç, silahı gördüğü için korkuya kapılmış, ellerini havaya kaldırmıştı. Kayra, bağırmaya devam etti; "Önüne dön, diz çöküp ellerini başının arkasına koy! Lanet olası kafanı dağıtmadan önce hemen dediğimi yap! Sen de treni sür, arkanı döndüğün an kafana kocaman bir delik açarım!"

Genç makinist ağlamaya başladı fakat söylenenleri harfiyen yerine getirdi. Arkasını dönüp diz çöktü, ellerini başının arkasına dayadı. Kayra, yaşlı makinisti çenesinin altından tutup oyuncak silahı kafasına dayadı. Yaşlı adam korkudan titriyor, birkaç saniyedir içinde bulunduğu dehşet verici andan kurtulmayı düşlüyordu. Titreyen sesiyle, "Biz bir şey yapmadık, biz bir şey yapmadık!" diye bağırdı. "Biz değerli mal taşımayız, sığır taşırız. Çok para etmez, lütfen bize zarar vermeyin!"

"Kapa çeneni! Sadece sür!"

Genç makinist arkasını dönecek gibi oldu, bunun üzerine patlayan bir şimşeği andıran Kayra'nın gür sesi kabinin içinde yankılandı.

"Sakın arkanı döneyim deme! Sakın! Kımıldamadan dur! Hiç şakam yok, ikinizi de burada gebertirim!"

Genç makinist, ağlamaya devam ediyordu.

"Ölmek için çok gencim, ölmek için çok gencim! O ihtiyarı vur, o yaşlı, yaşayacağı kadar yaşamış, ama beni bırak, yalvarırım!"

Bunun üzerine yaşlı adam, ihanete uğramanın vermiş olduğu öfkeyle, "Seni domuzun çocuğu seni!" diye söylendi.

"Kesin didişmeyi!" diye araya giren Kayra, elindeki silahı ihtiyarın kafasına iyice bastırdı. "Eğer en küçük bir hatanızı görürsem hiç düşünmeden sizi kurşun manyağı yaparım! Şu ana kadar on yedi leşim var, on dokuz olur! Anladınız mı?"

Onları korkutarak kontrolü sağlamaya çalışıyor ve bunu mükemmel bir şekilde başarıyordu. Öte yandan, vagona girebilmek için yaptığı hareketler henüz iyileşmemiş olan bacağına fazlasıyla zarar vermiş, kapanmak üzere olan yaranın kanamasına neden olmuştu. Fakat vücudundaki adrenalin o kadar yüksek seviyeye çıkmıştı ki bacağındaki acıyı hissetmiyor gibiydi.

"Daha hızlı gitmez mi bu tren!"

"Efendim, en son hızda gidiyorum."

"Bana bak ihtiyar, bana öyle geliyor ki ilk senin kafanı dağıtacağım!"

Bunun üzerine adam dehşete düşmüş bir şekilde ağlamaya başladı,

"Efendim, Tanrıya yemin ederim ki en son hızda gidiyorum!"

"Eğer olur da benimle göz kontağı kuracak olursan," diyerek genç makiniste bağırdı, "Hiç düşünmeden kafanı dağıtırım, anladın mı beni!"

Yaşlı adam, "An... Anladım, efendim," dedi.

"Sen değil, diğeri."

O da kekeleyerek aynı cevabı verdi. Bu şekilde yarım saatten fazla yol aldılar. Kayra, ara ara tehditler savurarak iki makinistin korkularını diri tutmaya çalışıyordu. Tekrar bir tehdit savuracağı sırada yolun ötesinde bir polis aracı gördü. Aracın sirenleri yanıp sönüyordu. İri yapılı bir polis memuru, elini ağır ağır sallayarak makiniste treni durdur-

masını işaret ediyordu. Polisi gördüğü için umutlanan fakat hâlâ başına dayanan bir silah olduğu için korkusunu hiç kaybetmeyen yaşlı makinist, "Polis," dedi. "Durmamı istiyor, ne yapayım?"

"Bu nasıl soru, ihtiyar! İlla kafanı mı dağıtayım! Daha da hızlan! Sen..." Dizlerinin üzerinde duran genç makiniste baktı, "Sakın kımıldayayım deme! Öylece dur, sen de sürmeye devam et! Söz veriyorum dediğimi yaptığınız sürece size asla zarar vermeyeceğim, ama olur da en küçük bir kahramanlığa kalkışırsanız vücudunuzu mermiyle doldururum. Benim bu saatten sonra kaybedecek hiçbir şeyim yok! On yedi kişiyi öldürdüm, polis her yerde beni arıyor, anladınız mı?"

Tren büyük bir hızla polis memurunun yanından geçti. Memur, hemen telsizine sarıldı.

"Efendim, tren durmadı, yoldan çekilin! Tekrarlıyorum, tren durmadı! Çekilin!"

Terra ve ekibi Bulgar çoktan gelmiş, polislerle beraber yola barikat kurmuşlardı. "Tren durmamış, çekilmemiz lazım," diyen genç bir ajanın sözleri üzerine Terra, metrelerce öteden büyük bir hızla yaklaşmakta olan trene baktı. Gözlüklerini çıkarırken öfkeyle bağırdı.

"Tren nasıl durmuyor! Treni bu kız mı kontrol ediyor!"

İki tane büyük polis aracı ve birkaç ahşap barikatla yolu kesmişlerdi. Yaşlı makinist, heyecanlı bir şekilde, "Efendim, barikat?" dedi. Kayra, kaşlarını çatıp sakin bir sesle uyardı.

"Ez geç! Yavaşladığını hissettiğim anda kafana sıkarım! Yerdeki, sen de sıkın tutun!"

Kayra, Terra'yı ve hemen yanındaki Jimmy'yi fark etti. Onu, kendisini yakalamak isteyenlerin yanında görmek içini burktu fakat bu güçsüz duyguyu hiç önemsemeyip kendini çarpışmaya hazırladı, sağ bacağını geriye doğru atıp yaşlı makinistin çenesini daha sıkı kavradı.

"Merak etme, seni tutacağım," dedi, gayet sakin, kendinden emin bir şekilde. Tren birkaç saniye sonra rayların üzerindeki engellere çarpıp araçları büyük bir gürültüyle metrelerce öteye savurdu. Müthiş sarsıntı vagonun içindekileri yakaladı, Kayra savuruldu fakat çabuk toparlandı. Yerdeki makinist ise düzgün tutunamadığı için başını demir bloğa çarparak bayıldı. Trenin savurduğu arabalardan biri yanmaya başladı. Terra, "Çabuk araçlara binin!" diye emir verdi. Ajanlar, rayların birkaç metre ötesine konuşlanmış araçlarına binip treni takip etmeye başladılar.

"Sakın arkanı döneyim deme, treni sürmeye devam et," diyerek yaşlı adamı uyaran Kayra yerde baygın yatan genç makinisti kontrol ederken belindeki silahı fark etti. Bu büyük bir korkuya kapılmasına neden olmuştu çünkü genç makinistte silah varsa, treni süren yaşlı adamın da silahı olmalıydı. Kayra, bu gerçeği fark edip yaşlı adama baktığı sırada yaşlı adamın belindeki silahı çekip kendisine doğrultmaya hazırlandığını fark etti, ani bir şekilde ileri atılarak adamın elindeki silahı yakaladı ve almaya çalıştı. Yaşlı adam, lanetler okuyarak yerinden kalktı ve Kayra ile boğuşmaya başladı. Kayra, bütün vücudunu sarıp sarmalayan bir telaşa kapıldı. Var gücüyle yaşlı adama karşı koyuyor, gerçek silahın hedefi olmamaya gayret ediyordu.

"Lanet hırsız! Lanet hırsız!" diye bağıran yaşlı adamı bütün gücüyle ileriye doğru itti Kayra, adam yere kapaklanınca silah makinist koltuğunun altına sürüklendi. Kayra, koltuğun altındaki silahı almak yerine baygın yatan adamın belindeki silahı aldı, yerden doğrulmakta olan yaşlı adama doğrultup, öfkeli bir şekilde bağırdı,

"Hareket etme, aşağılık herif!"

Adam, ellerini kaldırıp salya sümük ağlamaya başladı.

"Ne olur beni affet, ne olur beni öldürme! Ah yüce İsa, sen bizi koru!"

"Koltuğuna otur! Treni sürmeye devam et, ama hata yapma hakkını kaybettin ihtiyar, kaybettin. En küçük hatanda yemin ederim tetiği çekerim!"

Yaşlı adam, koltuğuna geçip yavaşlamakta olan treni hızlandırdığı sırada CIA ajanlarını taşıyan bir araç sol taraftan iyice yaklaşmıştı lokomotife. Kayra, koltuğun altındaki silahı alıp beline koyduktan sonra dışarıyı kontrol etti ve yanlarında biten aracın kapısından sarkan iri yarı ajanı fark etti, trenin merdivenlerine tırmanmaya hazırlanıyordu. O an hissettiği az önce duyduğu korkudan daha büyük bir korkuydu. Kapıyı aralayıp ateş etti, fakat hedefinde ajan değil, araç vardı. Arabanın önüne saplanan iki mermi, şoförün direksiyonu sağa kırmasına neden oldu. Dışarı sarkan ajan düşme tehlikesi yaşasa da tutunmayı başararak içeri girdi, silahını çıkarıp karşılık verdi. Kayra, hem içeriyi kontrol ediyor, hem de ajanın sıktığı kurşunlardan korunmaya çalışıyordu. Hayatı boyunca hiç duymadığı kadar büyük bir heyecanı ve korkuyu aynı anda yaşıyordu son birkaç dakikadır. Kapıyı tekrar aralayıp ateş etti. Mermilerden biri ön kaputa saplanırken, diğeri ise camı delip geçti ve Terra'nın oturduğu koltuğunun kenarına saplandı. Ölümle burun buruna gelen Terra,

"Lanet olsun! Uzaklaş şu trenden!" diye bağırdı. "Silahı nerden buldu, lanet olsun... Lanet olsun!"

Kayra, aslında içeriyi değil ön kaputu hedef almıştı fakat ilk ateşten sonra silahı kontrol edemediği halde tetiği tekrar çektiği için ikinci mermi ajanlar için tehlike yaratmıştı. Gerçi bu sakarlığı ona fayda sağlamış ajanlar, treni uzaktan takip etmeye başlamışlardı.

"Türkiye sınır kapısına ne zaman varır bu tren?" diyerek yaşlı makiniste sorarken, elinin tersiyle boncuk boncuk terlemiş alnını sildi.

"Çok bir şey yok, yarım saat gibi bir sürede orada oluruz."

"Çok geç. Bu tren daha hızlı gitmez mi?"

"Gider ama..."

"Ama?"

"Bu tren ve raylar çok eski, yüksek hızı ikisi de kaldırmaz."

"Yani daha hızlı gidebilir, öyle mi?"

"Gider ama yüksek hızı sadece öncelikli durumlarda kullanıyoruz."

Bu cevap Kayra'yı sinirlendirdi.

"Bundan daha öncelikli bir durum mu var! Adamlar az önce bana ateş ettiler, farkında mısın?"

Makinist, "Ama önce sen ateş ettin," dedi. Sonra bunun yanlış bir cevap olduğunu düşünüp, "Pekâlâ," dedi. "Benden günah gitti, o halde sonuçlarına katlanmaya hazır ol." Anlaşılmaz şekilde homurdanmaya devam ederek önündeki kontrol panelinden bir tuşa basıp emniyet kilidini kaldırdı ve trenin motorlarını tam güce getirdi. Tren büyük bir gürültü ve sarsıntının ardından hızlandı.

"Bakın, kaldırmaz. Bu tren bu kadar yüksek hızı kaldırmaz. Sizi yarı yolda bırakır."

"Bir şey olmaz, böyle devam et. Telefonunu ver bana."

Makinist, cebinden telefonu çıkartıp Kayra'ya uzattı. Tren sarsılmaya, titremeye devam ediyor fakat birkaç dakika önceki haline göre oldukça hızlı ilerliyordu. Kayra, dışarıdaki ajanları kontrol edip telefonda bir numara tuşladı. Birkaç saniye sonra, "Alo" dedi karşıdaki ses.

"Klark Kent! Mesajımı aldın mı? Sınır kapısında mısın?"

Ona Klark Kent diye hitap etmesinin amacı bölgedeki bütün telefonların dinlenebileceğini tahmin etmesiydi. Metehan, heyecanlı bir şekilde, "Mesajını alır almaz sınıra geldim, neredesin?" dedi. Heyecanlıydı. "Gerçekten sen misin, hâlâ inanamıyorum."

"Yük treni ile sınıra doğru geliyorum, arkamda da CIA ajanları var. Hiçbir engele takılmadan sınırdan geçmemiz gerekiyor, treni aramalarını engelleyebilir misin?"

"Sanırım yapabilirim, tek sorun bu mu?"

"Şimdilik bu. Şayet durdurulursak CIA ajanları tarafından tutuklanırım, fakat Türkiye'ye girersem hiçbir şey yapmazlar, yetkileri yok."

"Tamam, sen merak etme, hallederim."

"Tamam, kapatmam gerek," diyerek telefonu kapatıp cebine koyduğu sırada CIA aracının trene yaklaştığını fark edince kapıyı aralayıp tekrar ateş etti. Bunun üzerine araç yeniden güvenli bir mesafeye çekilmek zorunda kaldı.

Metehan, sınır kapısındaki polislerin yanına gelip kimlik kartını gösterdi.

"Kolay gelsin, ben Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan geliyorum. Birazdan bir yük treni gelecek. O treni durdurmadan, aramadan içeri almanızı istiyorum."

Polis memurları şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar. En sıska, kavruk tenli olanı, "Bunu yapamayız efendim. Protokol kurallarını, devlet tarafından onaylanmış bir emir olmadığı sürece uygulamak zorundayız," dedi.

Metehan, sinirlendi fakat polis memurunun görevini doğru şekilde yapmaya çalıştığının farkındaydı.

"Bakın, ben MİT personeliyim. Kimliğimi de gördünüz. Bu treni durdurmadan içeri almak hayati öneme sahip, lütfen dediğimi yapın ve kapıları açın."

"İstihbarat ekibinden geldiğinizin farkındayım, efendim. Fakat o treni aramadan içeri sokamayız. Ne taşıdığını kontrol etmemiz gerekiyor. Ancak o zaman içeri girmesine izin verebiliriz. "

Tren, sınıra yaklaşıyordu. Metehan, görevlileri ikna edemiyordu. Bu, Kayra için büyük bir sorundu. Eğer tren ülke sınırları dışında durursa CIA ajanları Kayra'yı hiçbir

zorlukla karşılaşmadan tutuklarlardı. Türkiye, resmi olarak açıklamamış olsa bile Kayra'yı koruyordu. Bu nedenle sınırı geçebilirse onu tutuklayamazlardı.

Kayra, sınır kapsında dalgalanan dev Türk bayrağını görünce duygulandı, yüreği hüzünle doldu. Sanki yıllardır vatanına hasretmiş gibi hissediyordu. Usul usul dalgalanan bayrak, gururlanmasına, umutlanmasına neden oldu.

Metehan'ın polis memurlarını ikna etmekte pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Bakın, özel bir durum var. O tren durmadan içeri girmesi gerekiyor."

Polis memuru, kendinden emin bir şekilde, "Özel bir durum olsaydı ilk bizi bilgilendirirlerdi. Üzgünüm. Treni aramadan kapıyı açamayız," dedi.

"Bana bak! Bu bir emirdir, o tren durmayacak!" diye bağırdı. Fakat polis memuru, sakinliğini korumaya devam ediyordu.

"Ben sizden emir almıyorum, efendim. Üzgünüm."

Kontrol noktasına iyice yaklaşan tren halen oldukça süratliydi. Bu durumu sınır kapısındaki kule memuru da fark etti ve trenin iletişim kanalına bir mesaj gönderdi.

"Kapıkule sınır kapısındaki görevli konuşuyor, yavaşlamanız gerekiyor. Lütfen yavaşlayın."

Kayra ile makinist, uyarıyı net bir şekilde duydular ve makinist, "Durmamız gerekiyor. Arama olmadan içeri giremeyiz," dedi. Kayra, eğilip trenin ön camından dışarıya baktı. Kapıların kapalı olduğunu görünce Metehan'ın başaramadığını düşündü. Bu durum biraz endişelenmesine neden oldu.

"Durma," dedi. "Kapıya çarp, içeri gir."

Makinist, afallamış bir şekilde, "Olur mu öyle şey!" diye bağırdı. "Tutuklanırız!"

Kayra, elindeki silahı adamın kafasına dayayıp, "Ölmekten iyidir, değil mi? Bana bak ihtiyar, silah ile tehdit

edildim dersin sana hiçbir şey olmaz, bir şey olacaksa sana değil bana olacak. O yüzden çeneni kapat da dediğimi yap. Hızını yavaşlatmadan kapıya çarp. Beni içeri sokman şart!"

Makinist, soğuk soğuk terlemeye başladı.

"Arabaya çarptığımız sarsıntıdan çok daha fazlası olacak," diye titreyen sesiyle söylendi.

"Biliyorum, sadece sür."

Kayra, kapıyı aralayıp ajanlara tekrar ateş etti fakat bu defa onlar da tetikte bekliyorlardı, anında karşılık verdiler. Havayı yararak ilerleyen mermilerden biri Kayra'nın omzunu sıyırıp kabinin tavanına çarptı. Demir bir tencerenin kenarına kaşıkla vurulurmuşçasına bir ses duyuldu.

"Lanet olsun," diye dişlerini sıkarak söylenen Kayra, sol kolunu sıvazladı. Ufak bir sıyrıktı sadece, bir şeyi yoktu. Bu sırada bir anons daha duyuldu.

"Hızınınız çok fazla, lütfen yavaşlayın. Tekrar ediyorum, yavaşlayın!"

Makinist, "Çok az kaldı! Eğer duracaksak şimdi durmamız lazım," dedi.

"Durmak yok! Çıkar onu aklından! Sana kapıya çarp dedim!"

Trenin motor kısmından beyaz dumanlar yükselmeye ve tiz bir alarm sesi duyulmaya başladı.

"Motor!" dedi, makinist korkuya kapılarak. "Motor patlayacak! Lütfen biraz yavaşlamamıza izin ver yoksa hepimiz öleceğiz!" diye bağırdı. Makinistin heyecanı bir hastalık gibi Kayra'ya da bulaştı, telaşlandı.

"Şu lanet alarmı kapatamıyor musun?"

Birkaç saniye sonra alarm kapandı. Fakat trenin önünden beyaz dumanlar yükselmeye devam ediyordu.

"Tamam," dedi Kayra, "Hızını biraz yavaşlat. Ama çok değil."

Derin bir oh çeken makinist, "Peki ya çarpacak mıyız, durayım mı?" diye sordu.

"Saçmalama! O kadar da değil, patlarsa patlasın! Fren yaptığını hissettiğim anda ölmüş olursun."

Kayra, tekrar kapıyı açıp tetiği çekti fakat mermisi bittiği için ateş edememiş, kapıyı anında kapatmak zorunda kalmıştı. Belindeki diğer silahı aldı. Kayra'nın mermisinin bittiğini fark eden Terra avına ulaşmak üzere olan bir avcı gibi heyecanlanıp,

"Yanaş! Trene yanaş!" diye bir emir verdi, siyah araç trene yanaştı. Fakat Kayra, kapıyı açıp ateş etmeye başlayınca aracı kullanan ajan, direksiyonu ani bir şekilde sağa kırıp trenden uzaklaşmak zorunda kaldı. Aracın içerisindekiler sola doğru ivmelenmiş, Terra, tavandaki kulpu tutmak zorunda kalmıştı.

"Lanet olsun!" diye bağıran Terra, "Bu sürtükte kaç silah var! Tanrı aşkına, biri bana bunu açıklasın!" dedi.

Jimmy, gülmeye başladı. Bu, Terra'yı iyice zıvanadan çıkardı.

"Komik olan ne!" diye öfkeyle söylendi.

"Hiç," diye yanıtladı Jimmy.

Makinist, "Çok az kaldı, çarpacağız," dediğinde büyük demir kapıya baktı kayra. Bir arabanın bu kapıyı kırıp içeri girmesi olanaksızdı fakat işin içinde tren olunca bu pek de imkânsız bir şey değildi. Sınır kapısındaki polisler, trene ateş etmeye başladılar. Makinist ve Kayra eğildi. Mermiler ön cama ve demir bloğa çarpıyordu. Bayılan genç makinist de kendine gelmeye başlamıştı, boynunu ovalayıp çatık kaşlarla etrafına bakındı.

"Ne oldu bana ya!" diye söylendi. Tam bu sırada tren demir kapıya çarpıp kapıları menteşelerinden koparark ileri savurdu, trenin ön kısmı içeri göçtü, motorundan siyah dumanlar çıkmaya başladı. Kayra, ileri savrulup kaşını

kapıya çarptı, kaşı yarıldı. Bütün bunlar sadece birkaç saniye içinde olmuştu, genç makinist kafasını yine aynı yere çarptığı için tekrar bayılmıştı. Sınırdaki görevli polis ve askerler treninin etrafını sardı, Metehan ve yanındaki meslektaşları olaya müdahale etti.

"Hey, sakin olun, silahlarınızı indirin!" diye bağırdı Metehan.

Kayra, yerden doğrulup kanayan kaşını tuttu, yaşlı makiniste bakarak, "İyi misin?" diye sordu. Adam kafasını sallayıp iyi olduğunu belirtti. Kayra, trenin kapısını açıp aşağıya indi. Mete'yle göz göze geldi. Uzun zaman sonra Metehan'ı görmek Kayra için tarifsiz bir duyguydu. Aksak adımlarla koşup Metehan'a sarıldı.

"Kayra!" dedi, Metehan. "İnanmıyorum, cidden sen misin?"

"Çok şükür," demekle yetindi Kayra, sarılmaya devam ederek. "Çok şükür artık ülkemdeyim."

"Aksıyorsun, bir şey mi oldu?"

"Sonra anlatırım."

Bu sırada bir jandarma eri yanlarına yanaştı. Metehan, durumu izah ettikten sonra Kayra ile birlikte, siyah bir araca yöneldiler. Ekibiyle birlikte kontrol noktasının gerisinde kalan Terra, "Hey!" diye bağırdı. "Hey, hemen o kızı tutukluyorsun!"

Metehan, arkasını dönüp Terra'ya baktı. "Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun!"

Bunun üzerine Terra, CIA kartını çıkartıp gösterdi. "Federal bir ajanım ve o kızı tutuklama emrim var. Tutuklayıp bana teslim edin."

"Kendi ülkendeki polislere emir ver, ben senden emir almıyorum," dedi, görevli memurlara döndü. "Arkadaşlar giriş izni olmayan hiç kimseyi sınırdan içeri almıyorsunuz. Kayra ile biz ilgileniriz. Siz bir ambulans çağırın

ve makinist ile ilgilenin." Tekrar araca yöneldi. "Hadi Kayra, gidelim."

Terra, "Seninle yeniden karşılaşacağız!" diye söylenip kafasını sallayarak üstü kapalı bir şekilde Metehan'ı tehdit etti. Bu esnada olayları uzaktan izleyen Jimmy ile Kayra, göz göze geldiler. Jimmy, içten bir şekilde gülümsedi fakat Kayra bu gülümsemeye karşılık vermedi. Anlamsız bir ifadeyle bakmaya devam etti. Jimmy'nin hangi tarafta olduğunu hâlâ kestiremiyordu. Adam gerçekten tam anlamıyla bir kapalı kutuydu. Siyah, camları zırhlı bir araca bindiler. Kayra ile Metehan, aracın içinde bir kez daha sarıldılar.

"İnanamıyorum ya," dedi Metehan. "Hayal gibi, gerçekten inanamıyorum. Az önce tren ile sınır kapısına daldın, farkında mısın? Kaşına da bir tampon yapmak gerek."

Kayra gülümseyip, "Gerek yok, kanamıyor artık. Ayrıca kapı için üzgünüm, ülkeme dönebilmek için bunu yapmam gerekiyordu."

Uzun zaman sonra tekrar bir araya gelebilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Metehan, heyecanlı bir şekilde, "Bana her şeyi en başından anlatacaksın, en başından," dedi.

"Asıl sen bana her şeyi anlatacaksın. Jimmy'nin yaşadığını neden bana söylemedin?"

"Yemin ederim ben de sonradan öğrendim. Bana da öldüğünü söylemişlerdi. Devlet için önemli bir gelişme olduğu için saklamak istediler herhalde. Sen mahkemeye çıkarılmıştın, nasıl oldu da kurtuldun, senin tarafını tuttuğumuz bilindiği için bizi davadan uzak tuttular."

"Dava sonuçlanana kadar ev hapsine çıkartıldım, sonrası zaten film gibiydi. Jimmy ekibiyle geldi beni kaçırdı. Kaçık bir kadın, işte seni tehdit eden kadın, peşimize takıldı. Of, cidden uzun hikâye..."

Metehan, şaşırmış bir şekilde,

"Jimmy kimin tarafında anlamadım ben. Az önce onların yanında gördüm onu."

"Bilmiyorum... Bana yardım mı ediyor, zarar mı vermeye çalışıyor bilmiyorum. Ama şu bir gerçek ki mahkemede yargılanmaktan onun sayesinde kurtuldum. Gerçi ben yalan makinesini yeneceğime inanıyordum ama bilmiyorum işte. Of, çok yorgunum."

"Yanlış anlama beni ama şey gibi kokuyorsun Kayra..."

"Ne gibi, bok gibi mi?"

Metehan, gülümseyip, "Hayır hayır, öyle demek istemedim," dedi.

"Öyle kokuyorum çünkü günlerdir içi sığır dolu bir vagonda yolculuk yapıyorum. Evime gidip güzelce duş almak, uyumak istiyorum. Günlerdir banyo yapmıyorum, şu saçlarımın haline bak, sanki biri başıma tutkal dökmüş gibi, ah güzel saçlarım benim..." diye iç geçirerek kirli saçlarını ovaladı.

"Artık eski ev yok, sana yeni ev ayarlamak lazım."

Kayra buna karşı çıkmak üzereydi ki Metehan izin vermedi.

"Hayır, Kayra! Sen de gördün, o kaçık kadın beni tehdit etti. Peşimizi bırakmayacaklar. Benden ziyade senin peşindeler. Neyse ki hükümet bütün baskılara rağmen seni koruma kararı aldı. Yoksa halimiz yamandı."

"Hükümet, beni koruma kararı almamış olsaydı bile hiçbir şey yapamazlardı. Artık o eski Kayra yok, maymun gözünü açtı. Hamlelerimi bir bir planladım. Ne de olsa hücrede bolca zamanım vardı."

"Ne yani, saldırılarına devam mı edeceksin?"

Kayra, uzun zaman sonra rahat bir şeye yaslanmanın verdiği rahatlıkla arabanın rahat koltuğuna yayıldı.

"Şimdilik sadece dinlenmek istiyorum."

Metehan, çalan telefonunu ceketinin cebinden çıkarıp kulağına götürdü.

"Başkanım, buyurun."

Karşıdaki gür ses, hafif sitemkâr bir şekilde,

"Metehan, Allah aşkına yine neler yaptın öyle?" diye söylendi. "Telefonum hiç susmuyor, söylenenler doğru mu?"

"Efendim, OBT Türkiye'ye döndü. Tamam, biraz çarpıcı bir dönüş oldu ama şimdilik her şey yolunda."

MİT Başkanı, "Her şey yolunda mı? Telefonum hiç susmuyor, hem de hiç. Sürekli bir müsteşar arıyor, olaylar hakkında bilgi istiyor. Dur bir dakika... Sen, OBT döndü mü dedin? Bütün bunlardan neden en son benim haberim oluyor!" diye öfkeyle gürledi.

Metehan, başkanın sinirini yatıştıracak bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. "Efendim, haklısınız, size haber vermem gerekirdi fakat her şey çok hızlı gelişti. Benim de son dakikada haberim oldu."

"Bunun hesabını sonra soracağım... Nerede şimdi?"

Metehan, koltukta yayılıp omzunu ovalayan Kayra'ya baktı.

"Hemen yanımda."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Önceden ayarladığım bir ev vardı, oraya... Güvenli bir ev..."

Kayra, başını ağır ağır iki yana sallayıp pufladı.

"Tamam," dedi başkan. "Evin önüne bizden birkaç kişi görevlendir. Her ihtimale karşı, ne olur ne olmaz."

"Halledeceğim efendim."

Konuşma bitince telefonu kapatan Metehan, Kayra'ya döndü.

"Başkana haber vermediğim için biraz kızgın. Neyse, bunlar çok önemli değil. Bir an önce seni evine götürelim de güzelce dinlen, kapına da birkaç arkadaş yerleştireceğiz."

Kayra, oturduğu koltukta doğrulup bu öneriden duyduğu rahatsızlığı dile getirdi.

"Ben başımın çaresine bakarım. Beni sadece evime götürün."

"Evine götürüyoruz zaten. Ama başka bir eve, daha güvenli bir eve..."

Birkaç saatin ardından İstanbul'a, Kadıköy'e gelmişlerdi. Kayra, gözlerini devirip Metehan'a baktı.

"Cidden burası mı? Burada mı kalacağımı düşündün... Yapma Mete, ben böyle kalabalık bir semti ne yapayım!"

Yirmi dakika sonra tek katlı, büyük bahçeli bir eve geldiler. Evin içerisi oldukça lüks eşyalar ile donatılmış, kalacak kişinin rahat edebilmesi için bütün detaylar düşünülmüştü. Kayra, evi incelemeye başladıktan sadece birkaç saniye sonra, "Ben bu evde kalmam, üzgünüm," dedi.

"Saçmalama Kayra, kim böyle bir evi istemez ki. Şuraya bak, yok yok."

"Bana lüks eşyalar, güzel mobilyalar değil, tam donanımlı bir bilgisayar lazım. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hem şuraya bak," diye söylenerek bahçeye bakan cepheyi boydan boya kaplayan camı gösterdi. "Bu ev cidden güvenli mi?"

"Merak etme, o cam, duvardan daha sağlamdır. Kurşungeçirmez, kırılmaz."

Metehan, sadece birkaç günlüğüne burada kalmasını, sonra istediği gibi bir ev bulacağını söyleyerek onu kalmaya ikna etti. MİT'ten birkaç adam gelip bahçenin girişinde nöbet tutmaya başlayınca da evden ayrıldı.

Kayra, kendisini krem renkli, oldukça rahat koltuğa bırakıp ayaklarını uzattı. Başı ağrıyordu fakat bu ağrı tümörden, hastalıktan değil yorgunluktandı.

Amerika'da, devlet büyükleri gizli bir toplantı yapmaktaydılar. Terra Ruth'un sunduğu rapor neticesinde Türkiye'nin artık gizli kapaklı değil, açık açık Kayra'yı desteklediğini öğrenmişlerdi. Yuvarlak masanın etrafında oturan, pahalı takım elbise giyen adamlardan biri, "OBT'nin Türkiye'nin koruması altında olması demek, Türkiye sınırlarında OBT'ye müdahale edemeyecek olmamız demektir," dedi.

Hemen yanında oturan adam da sakin bir şekilde kendi görüşlerini beyan etti. "Katılıyorum. Müttefik olarak gördüğümüz bir ülkenin teröristi destekliyor olması çok üzücü. Kesinlikle ağır yaptırımlar uygulamamız gerek. Fakat ne yaparsak yapalım, Türkiye OBT'den vazgeçmez. Hiçbir ülke böyle bir güçten vazgeçmez..."

Yuvarlak masanın etrafında on kişi vardı. Ve bu on kişi Amerika Devlet Başkanı'ndan bile daha çok söz sahibi insanlardı.

"OBT hepimizin felaketi olur. Sistemlerimize sızıp bütün gizli bilgileri kendi istihbaratına verecektir."

"Bu buz dağının görünen yüzü... OBT bankalarımızı da tehdit ediyor. Bankalarımızdaki bir saatlik aksaklık milyonlarca dolar zarara yol açabilir fakat en önemlisi, nükleer santrallere yapılacak olası bir saldırı... Bu, felaket olur. Daha güçlü bir altyapı kurmaya ihtiyacımız var."

"Öyleyse, ne yapacağız?"

"OBT'nin ölmesi gerekiyor. Ki bunu daha önce de denedik fakat elimizde artık oldukça kuvvetli bir koz var."

"Neymiş o koz?"

Yaşlı, saçları dökülmüş, yüzü kırışmış kilolu bir adam, çenesini ovalayıp, herkesin merak ettiği cevabı verdi.

"Jimmy... Jimmy Denever... OBT, ona yeniden güvenip buluşmak isteyebilir. Ve böylece..."

"O ikisinin arasında duygusal bir bağ olduğunu düşünüyorum. Evet, kız buluşmak isteyebilir ama Jimmy'nin onu öldüreceğine pek inanmıyorum."

"O öldürmez ise Terra öldürür. Jimmy dediklerimizi yapmak zorunda yoksa sonuçlarına katlanır. En kısa zamanda OBT ile buluşmaya çalışsın, Terra Ruth da yanında olsun. OBT'nin işini Jimmy bitirmez ise Terra ikisini de öldürsün. Ha bir de şu, OBT'ye yardım eden biri var... MİT'te çalışıyor."

"Metehan..."

"Evet. Onun da ölmesini istiyorum. Sürekli karşımıza çıkıyor. Söyleyin Terra'ya, sessiz bir şekilde bu iş ile de ilgilensin."

"Hepsi senin suçun," diye bağırdı Terra.

Jimmy, gayet sakin bir şekilde, "Ben ne yaptım? İşi bok eden sensin. Adamların ile geldin, bütün işi berbat ettin," dedi. Terra, sertçe ensesini ovalayıp hızlı hızlı soludu. Yenilgiyi kabul edebilen bir tip değildi. OBT denen o küçük kıza yenilmiş, şimdi hıncını Jimmy'den çıkarıyordu.

Cebinden bir plastik kelepçe çıkarıp, "Seni tutukluyorum! Ellerini öne doğru uzat!" dedi. Jimmy büyük bir kahkaha atınca, dişlerini sıkarak, "Komik olan ne, pislik herif! Komik olan ne!" diye tısladı.

Terra'nın öfkesine karşın Jimmy, gayet sakin, kendinden emin bir şekilde konuşuyordu.

"Ara," dedi. "Sana emir veren adamı ara."

"Ne?"

"Ara, ara. Sana emir veren kim ise onu ara. De ki, 'Jimmy'yi yakaladım, nereye getireyim?' de. Bakalım sana ne diyecek. Hadi durma, ara."

Terra, Jimmy'nin bu kadar özgüvenli konuşuyor olmasından işkillenip telefonunu çıkardı, emir aldığı CIA başkan yardımcısını aradı. Birkaç saniye sonra telefon açıldı.

"Efendim," dedi, Terra, gözlerini hâlâ sırıtmakta olan Jimmy'nin gözlerine sabitleyerek. "Jimmy Denever'i yakaladım, şu an elleri kelepçeli, nereye getireyim?"

"Jimmy'yi yakaladın mı? Sana kim böyle bir emir verdi! Derhal serbest bırak onu!"

"Ama efendim..."

"Bu bir emirdir, Denever'i derhal serbest bırak. Bilmediğin şeyler var."

Telefon kapandı. Jimmy, o alaycı gülümsemesi ile "Ne dedi, duymak istiyorum. Sana ne dedim," diyerek Terra'nın yanağını sıktı. Vücuduna dokunulmasından nefret eden Terra, suya değmiş bir kedi gibi geri çekildi ve meraklı bir şekilde sordu.

"Kimsin sen, neden bu kadar önemlisin?"

Bu iltifat karşısında tekrar gülümseyen Jimmy, siyah saçlarını geriye doğru yatırdı.

"Ben, buzdağının görünen kısmıyım. Bilmediğin çok şey var. Başkandan bile daha çok söz sahibi olan, senatoyu istediği gibi yöneten adamlar var ya, onlar her şeyden vazgeçer ama benden vazgeçemez."

"İyi de neden? Kimsin sen, ne yapıyorsun da bu kadar önemli olabiliyorsun?"

"Bu seni ilgilendiren bir şey değil, sadece benim işime karışma, Terra. Benim işime karışma."

Kayra, yedi saatlik uykunun ardından uyandı, koltuğunda doğruldu. Salonun içi zifiri karanlıktı. Uyuşuk adımlarla yürüdü, lambayı yakmak için elektrik düğmesini aradı fakat bulamadı.

"Ya," diye söylenmeye başladı. "Kapıya yakın bir yerde olur, nerede bu?"

Birkaç saniye sonra bulduğu düğmeye basıp salonu aydınlattı. Banyoya gidip güzel bir duş almak istedi, öncesinde odaya geçerek eşyası var mı diye kontrol etti. Geniş, büyük gardırobun içi tişörtlerle, renk renk penyelerle doluydu. Askıda asılı duran siyah kapüşonluyu fark edip eline aldı, "Bak sen... Neler sevdiğimi de biliyorlarmış," diye mırıldandı.

Türk yetkililer Kayra'yı kaybetmeyi istemiyordu. Metehan bu evi hükümetin desteği ile ayarlamış, birkaç saat içinde onun kullanımına hazır hale getirmelerini sağlamıştı.

Kayra, temiz eşyalar ile bir havlu aldıktan sonra banyoya yöneldi. Fakat bu sırada sol tarafındaki, kapısı kapalı odayı fark etti. Merakına yenik düşüp kapıyı usulca açtı. Odanın içi karanlık olduğu için ışığı yaktı ve gördüklerine inanamadı. Bu oda tam anlamıyla bir teknoloji yuvasıydı. Gözlerini hayranlıkla açıp etrafı inceledi. Duvara sabitlenmiş dört büyük ekran, bu ekranların bağlı olduğu bir bilgisayar kasası, küçük bir masa, masanın üzerinde klavye ve fare ve oyuncu koltuklarına benzeyen bir bilgisayar koltuğu vardı. Bunların dışında odada bir tane tek kişilik koltuk vardı, başka hiçbir şey yoktu.

Eşyalarını koltuğun üzerine bırakıp bilgisayarı açtı. Sadece birkaç saniyede açılan bilgisayar çok hızlıydı. Kod sayfasını açıp, "Bakalım, düşündüğüm şeyi yaptınız mı?" diye söylenerek bir kod yazdı. Birkaç saniye sonra ekranda beliren yazılar yanıp söndü ve sonrasında Kayra'ya gerekli bilgileri verdi. İstediğine ulaşamamıştı, başka bir yöntem denedi. Birkaç dakika sonra yine bir bilgi ekranı belirdi fakat istediğini yine göremedi. Bilgisayarın hafızasına girip oynanan bir yazılım olup olmadığını kontrol etti ve birkaç sistematik yazılım eklendiğini fark ederek sistemin içine

gidi. Bu işlem yaklaşık on beş dakika kadar sürdü. Nihayet daha kapsamlı bilgi ekranına ulaşmayı başardı.

MİT çalışanları bilgisayara gizli bir yazılım gömmüşlerdi. Kayra'nın ne yaptığını anbean görebileceklerdi. Bu, Kayra'yı büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Birkaç saniye boyunca ekrana öylece baktı, gerçekten tam anlamıyla büyük bir hayal kırıklığıydı bu, Kayra için. Bilgisayarı kapattı, eşyalarını da koltuğun üzerinden almadan içeriye yönelip şarja taktığı telefonunu aldı. Hırkasının kapüşonu kafasına geçirip dışarı çıktı. Kapının önündeki ayakkabılarını ayağına geçirdi. Akşam olduğu için etraf karanlıktı ve bahçeye dikilmiş güzel kokulu güllerden etrafa hoş kokular yayılıyordu. Bahçe kapısını açınca iki genç adamla karşılaştı. MİT için çalışıyorlar, Kayra'nın güvenliğini sağlıyorlardı.

Kayra, heyecanla, "İçeride biri var!" diye bağırdı. Bunun üzerine iki adam da silahlarını ellerine aldılar, biri eve doğru koşarken, diğeri Kayra'nın yanında dikilmeye, etrafını kolaçan etmeye devam etti. Birkaç saniye sonra da, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet, evet. Sen de git, sanırım iki veya üç kişiydiler, eve nasıl girdiler anlamadım."

Telaşlanan genç adam, "Buradan ayrılmayın, bir şey görürseniz bağırın," diyerek arkadaşının peşinden koşup eve girdi. Kayra hızlı adımlarla caddenin aşağısına doğru koştu ve birkaç dakika sonra gözden kayboldu.

Metehan'a güveniyordu fakat yazdığı kodların izlenmesini asla kabul edemezdi. Bu, bir güvensizlik belirtisiydi. MİT, Kayra'ya güvendiğini söylüyordu fakat yine de yazılımlarını kontrol etmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra olaylardan haberi olan Metehan, Kayra'yı aradı.

"Kayra, Allah aşkına ne yapıyorsun! Evi terk etmişsin."

"Asıl siz ne yapıyorsunuz! Madem bana güvenmiyorsunuz ne diye bana ev tutuyorsunuz!"

"Ne alaka? Tabii ki sana güveniyoruz. Bu da nereden çıktı?"

"Güvenseydiniz bilgisayara yazılım eklemezdiniz. Gerçekten bunu fark edemeyeceğimi mi düşündünüz?"

"Ne yazılımı Kayra, neyden bahsediyorsun?"

Kayra, bu konuşmadan sıkıldığı belli ederek söylendi.

"Ben başımın çaresine bakarım, benden uzak durun yeter." dedi, telefonu Metehan'ın yüzüne kapattı. Birkaç saniye sonra tekrar çalan telefonunu meşgule aldı.

Metehan, açmayacağını anladığı Kayra yerine MİT başkanını aradı ve evdeki bilgisayara yazılım eklediklerini öğrendi. Böyle bir şeye izin verdiği için başkana sitem etti.

BİRKAÇ GÜN SONRA

Evden ayrıldığı akşam, ailesi şehit olduğu için her ay hesabına yatan parasını çekmiş, sakin bir semtte küçücük bir ev tutmuştu Kayra. Güzel de bir laptop satın almıştı. Son birkaç gündür Metehan, sürekli aramış olsa da cevap vermemiş, sürekli meşgule atmıştı. Salonun içerisinde sadece iki siyah koltuk, kare şeklinde bir yemek masası, bir tane de televizyon vardı. Yerde ise gül desenli, turuncu ve siyah motifli beyaz tüylü bir halı vardı. Evin duvarları kırmızı renge boyanmış, bakımsızlıktan tavanın köşeleri rutubetlenmişti. Bu ev, MİT'in tuttuğu evin kenarından köşesinden geçebilecek bir donanıma sahip değildi elbette, fakat Kayra gösterişe önem veren bir insan değildi.

Hava kararıp akşam olduğunda koltuğuna oturup televizyonun kumandasını eline aldı. Haber kanallarında gezindi, fakat dikkatini çeken bir haber ile karşılaşmamıştı. Uğraşacak, oyalanacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Bilgisayarını eline aldı. Güçlü bir işlemciye sahip cihaz birkaç

saniye içinde açıldı. Kayra, kod sayfasını açıp yazılımını aktif hale getirdi.

"Seninle görüşmeyeli amma da zaman oldu, öyle değil mi?" diye söylenip gülümsedi. Herhangi bir eylem yapmaya niyeti yoktu. Zaten hiçbir zaman canı sıkıldığı için yapmamıştı eylemlerini. Sadece belli bir olay örgüsü sonucunda ortaya çıkan, kendince yanlış gördüğü olaylara müdahale etmiş, yapılan yanlıştan dönülmesi için uyarı niteliğinde saldırılar düzenlemişti.

MİT, kendisinden şüphelendiği için Kayra da onlardan şüphelenmeye başlamıştı. Bu yüzden onları araştıracaktı. Aktif haldeki yazılımının hafızasına girdi ve daha önceden topladığı bilgiler arasında gezinmeye başladı. Teşkilatın kullandığı veri tabanında bir hareketlilik olduğunu gördü. Bu durumdan işkillenip hareketliliğin nedenini araştırdı. Yaklaşık yarım saat sonra MİT sunucularından bilgi sızdırıldığını fark etti. Bu durum, Kayra'yı epeyce meraklandırdı. Sunucu izlerini takip edince Metehan'ın bilgilerinin yabancı uyruklu bir sunucuya aktarıldığını gördü. Korkusu ve endişesi merakının ötesine geçmişti artık.

Amerika'daki kalın enseli adamların yuvarlak masa toplantısının ardından, yabancı uyruklu ajanlar sahte kimlik kullanarak Türkiye'ye gelmişlerdi. Dört kişiydiler ve birçok faili meçhul cinayetten sorumluydular. Dördü de benzer davranışlar sergiliyor, birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Sahte kimliklerinde mühendis, avukat, bankacı ve iş adamı oldukları yazıyordu.

Taksimde bir otel odasında kalan bu dört iri yarı adam, küçük kare bir masanın etrafında oturmuşlardı. Harekete geçmek için MİT'te, Amerika için çalışan bir ajandan gelecek olan bilgiyi bekliyorlardı. Amerika, Türkiye'nin hemen hemen bütün önemli kurumlarına ajanlarını yerleştirmeyi başarmıştı. Yirmi dakika sonra bekledikleri bilgi geldi.

Uzun boylu, sıska vücutlu, dazlak kafalı olan ayağa kalktı ve masanın üzerindeki silahı alıp beline yerleştirdi. Bunun üzerine diğerleri de büyük bir sessizlik içinde, ne yapacakları daha önceden belirlenmiş robotlar gibi hareket ederek silahlarını alıp bellerine koydular ve hep beraber kapıya yöneldiler. Kayra'nın evini değiştirmesi gerçekten çok isabetli bir karar olmuştu çünkü o evin yerini içerideki ajan da biliyordu.

Kayra'ya kim arka çıkıyorsa, kim destekliyorsa hepsi bir şekilde öldürülüyordu. İlk olarak Emniyet Genel Müdürü, ardından da Metehan'la beraber Kayra'yı korumakla görevli olan İsmail öldürülmüştü. Ve şimdi de Kayra'nın belki de Türkiye'deki en büyük destekçisi olan, devlet ile iletişimini sağlayan kişi, Metehan hedefteydi.

Ajanlar, otelin önündeki araçlarına binip Metehan'ın adresine doğru yola koyuldular. Türkiye'ye geldiklerinden beri birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı. Bu sessizlik, aracın içerisinde de devam ediyordu. Bir saat sonra dört katlı, genişçe bir apartmanın önünde durdular fakat şoför koltuğunun yanında oturan uzun boylu, donuk bakışlı ajan, "Az ileriye park et," deyince aracı kullanan ajan, apartmandan az daha ileri gidip el frenini çekti. Hep beraber, hemen hemen aynı anda araçtan indiler. Metehan'ın evinin bulunduğu apartmana baktılar. Akşam olduğu için sokak karanlık ve sessizdi. Ağır adımlarla apartmanın girişine yöneldiler. İçlerinden biri, "Kaçıncı kat," diye sordu.

"İki."

Soruyu soran ajan, ikinci kata baktı, ışıkları yanıyordu. Ancak birkaç saniye sonra ışıklar kapandığında Metehan'ın dışarı çıkacağını ya da uyumak üzere olduğunu düşünerek kolundaki saate baktı. Saat akşamın onuydu. Apartmanın girişine geldiklerinde demir kapının kapalı olduğunu fark ettiler. Kısa boylu, uzun saçlı ajan etrafını kolaçan ederek,

kapıyı açmak üzere cebinden ince bir metal çıkarmıştı ki, apartmandan koşar adımlarla bir genç dışarı çıktı. Birbirlerine bir süre baktıktan sonra baştan aşağıya siyah giyinmiş genç telaşlı hareketlerini sürdürerek sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı. Bu durumu garipseyen fakat önemsemeyen Jeff adlı uzun boylu ajan, kapının kapanmasına fırsat vermeden içeri girdi. Jeff içlerindeki en yetkili ajandı. Kısık bir sesle, "Silahlar," dedi. Bunun üzerine hepsi bellerindeki silahlarını ellerine aldılar.

Temkinli ve sessiz adımlarla yukarıya, Metehan'ın oturduğu daireye doğru ilerlediler. Birkaç dakika sonra Metehan'ın kaldığı dairenin kapısına geldiler. Kapı açıktı. Jeff, şaşırmış bir şekilde yanındakilere baktı. Yavaş bir hareketle çelik kapıyı hafifçe itip içeri girdi. Ev karanlıktı fakat salonda bir abajur yanıyordu. Ajanlar ışığın geldiği yöne doğru yöneldiler. Salonun kapısı da ardına kadar açıktı. Jeff temkinli bir şekilde kafasını uzatıp içeriyi kolaçan etti. Yerde biri yatıyordu. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Yerde yatan kişi Metehan'dı. Görünen o ki, ölmüştü.

Jeff, "Bizden önce davranmışlar. Herhalde o kapıdan çıkan telaşlı adamın işi bu," diye söylenerek yerde hareketsiz yatan Metehan'ın yanına geldi. Metehan'ı yüz üstü çevirmek için silahını beline koydu. Tam bu sırada iki el silah sesi duyuldu. Jeff, karnından vurulup Metehan'ın üzerine düştü. Ajanlar da silahlarını ateşlediler fakat Jeff'in cansız bedenini kalkan olarak kullanan Metehan ardı ardına ateş ediyordu. Ev, patlayan silah sesleri ile yankılandı. Çatışma sadece üç saniye sürdü. Üç saniyede toplam on dört el ateş edilmiş, ajanların hepsi ölmüştü. Metehan, kalkan olarak kullandığı Jeff'in ölüsünü üzerinden itip ayağa kalktı. Üstünü başını silkeledi, elindeki silahı beline koyup ajanların ceplerini kontrol etti.

Tam bu sırada kapıdan çıkan telaşlı genç içeri girdi. Yerdeki cesetlere baktı.

"Ya! Ağabey, beni beklememişsin ya. İnsan bana da bırakır bir iki kişi. Şuraya bak..." diye söylenerek yerdeki cesetlere baktı.

"Neredesin oğlum sen? Ya bir şeyler ters gitse? Kimlere güvenip iş yapıyoruz yahu."

"Vallahi kapının önünde bekliyordum. Gelene kadar halletmişsin."

Plan basitti. Genç adam telaşlı bir şekilde dışarıya çıkacaktı. Bu sayede ajanlar, bir şeylerin ters gittiğini düşüneceklerdi. Sonrasında eve gelecekler ve onu cansız bir şekilde yerde kanlar içerisinde yatarken bulacaklardı. Bu durumla kim karşılaşırsa karşılaşsın, Metehan'ın öldürüldüğünü düşünürdü. Ajanlar da bu senaryoya o kadar inanmışlardı ki gafil avlanmışlardı.

Kayra, sunuculardaki dalgalanmalardan şüphelenip detayını inceleyince vakit kaybetmeden Metehan'a haber vermişti. O da plan yaparak ajanlara tuzak kurmuştu. Biraz tehlikeli bir tuzaktı fakat dikkat çekmeden, ülkeyi ayaklandırmadan en fazla bu kadar yapabilirdi.

"Kayra'ya bir can borcumuz oldu," dedi Metehan. "Kız, iyi ki bizim tuttuğumuz evde kalmamış, içimizdeki hainler bitmiyor ki..."Bu sırada silah seslerini duyan bir komşu, kapının önüne geldi. Metehan'ın yanındaki ajan, kimliğini gösterip her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve kadının içeriyi görmesine fırsat vermeden kapıyı kapattı.

Birkaç saat sonra Kayra ve Metehan telefonda konuşuyorlardı.

"Merak etme Kayra. Plan işe yaradı. Sayende hayattayım."

"Benim yüzümden hayatta değilsin, benim yüzümden tehlikedesin. Sırf bana yardım edeme diye. "

"Olsun. Sen de bize, ülkemize yardım ediyorsun. Beni öldürmeyi denediler, belki yine deneyecekler ama daha önemlisi, seni öldürmeyi deneyecekler. Lütfen kendine dikkat et. Ayrıca yerini de söylemedin bize, bari bana söylesen?"

"Olmaz Mete, ısrar etme. Yerimi kimsenin bilmesini istemiyorum. Benim şimdi kapatmam lazım, sonra görüşürüz. Kendine iyi bak," diyerek telefonu kapattı Kayra.

Salonun içerisinde volta atmaya başladı. Amerikalıların böyle cüretkâr bir hamlede bulunması onu sinirlendirmişti. Buna rağmen onlara karşı bir saldırı yapmak niyetinde değildi. Odasına gidip yatağına girdi, uyumaya çalıştı.

CIA'in üst düzey yöneticileri, Terra Ruth'u Türkiye'ye göndermeye hazırlanıyorlardı.

"Terra, OBT işi artık tam anlamıyla bir çıkmaza girdi. Türk yetkililerin kendisini destekliyor olması da işimizi zorlaştırıyor ama sana güvenimiz sonsuz. Yıllardır CIA bünyesinde eğitim alıyorsun, bu işi yapabilecek çok nadir ajanımız var, bunlardan biri de sensin," dedi yöneticilerden biri.

"Teşekkür ederim, efendim. Bana olan güveninizi boşa çıkarmayacağım. Ama size bir şey sormak istiyorum."

Orta yaşlı, tombul adam, masanın üzerindeki dosyaları incelemeye devam ederek, "Nedir?" diye sordu.

"Jimmy'nin tam olarak hangi departmanda çalıştığını öğrenmek istiyorum."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye söylenen adam bu soru karşısındaki memnuniyetsizliğini bariz bir şekilde hissettirdi. Fakat Terra, üstelemeye devam etti.

"Jimmy, OBT'nin kaçmasına yardım etti. Buna rağmen onu gözaltına almıyorsunuz. Sorgulamıyorsunuz. Neden?"

Adam oturduğu yerden ayağa kalktı, ellerini arkasında bağlayıp yürümeye başladı.

"Kendi işin ile ilgilen Terra! Yalnızca kendi işinle! Soruna gelecek olursak, bunu ben de tam olarak bilmiyorum. Tek

bildiğim, Jimmy, Amerika için oldukça önemli bir isim. Ne yaparsa yapsın Amerikalı yöneticiler ondan vazgeçemiyor. Bu kadar fütursuzca hareket edebilmesinin sebebi bu..."

Cevaptan tatmin olan fakat Jimmy'nin neden bu kadar önemli biri olduğunu bütün benliğiyle merak etse de uzatmadı Terra.

"Peki, efendim. Türkiye'ye ne zaman gidiyorum?"

"Yarın sabah."

"Olmaz."

Adam, kaşlarını çatıp Terra'ya baktı.

"Yani, yarın olmaz. Önce İsveç'e gitmem gerekiyor."

"İsveç mi? O nedenmiş?"

"Benly adında bir kız var. OBT'nin İsveç'ten kaçmasında rolü çok büyük. Onu kullanarak Kayra'ya bir tuzak kuracağım.

Ekim ayının ilk günleriydi. Kayra çikolatalı gevrek ve süt ile kahvaltı yapmaktaydı. Metehan'ın bütün ısrarlarına rağmen kaldığı yeri kimseye söylememişti. Böylelikle tehlikelerden uzakta güvenli bir şekilde eylemlerine devam edebileceğini düşünüyordu. Bu kısmen doğru bir düşünceydi fakat kısmen... Bazı istisnalar vardı ve bu istisnalardan biri de Terra Ruth idi... Terra, Benly ile birlikte İstanbul'a geleli sadece birkaç saat olmuştu. Uçaktan iner inmez daha önceden ayarlanmış siyah, camları kurşungeçirmez aracına binmiş ve dinlenip plan yapabileceği bir otele gelmiş, Benly'i de bir esir gibi peşinde sürüklemişti.

Terra, Benly'i konuşturmayı başarmıştı fakat Benly, asla Kayra'ya ihanet etmemişti. Ya da ihanet etmek istememişti demek daha doğru olurdu. Çünkü Terra, Benly'i konuşturabilmek için sağ el tırnaklarını el pensesi ile tek tek sök-

müş, genç kadına hayatı boyunca unutamayacağı büyük acılar yaşatmıştı. Şu an sağ el parmakları bir bandajla gelişi güzel sarılmış bir şekilde Terra'nın yanında, aynı otel odasında kalıyor, sessizce ağlıyordu. Terra, Kayra'yı yakalamak için gözünü karartmış, masum bir insana işkence etmekten çekinmemişti.

Terra, kendisini geniş oldukça rahat, tek kişilik kanepeye bıraktı. Benly ise ayakta dikiliyor, sağ elini tutuyordu. İşkencenin üzerinden bir hafta gibi bir süre geçmiş olmasına rağmen çektiği acı sanki ruhuna yapışmış bir leke gibiydi. Kendisini çok yıpranmış hissediyordu. O güzel, kıvrımlı dudağının kenarı da yediği sert tokat yüzünden patlamıştı. Terra, oldukça gaddar bir kadındı. Bunu hal ve hareketleri, yürüyüşü, soğuk bakışları ve konuşmasındaki tını apaçık belli ediyordu. CIA, Terra'ya çok güveniyordu. Her ne kadar Kayra'yı elinden kaçırarak büyük bir hayal kırıklığı yaratmış olsa da, onlar için vazgeçilmez derecede önemli biriydi. Bunu bilmek rahatlıktan ziyade özgüven veriyor, istediği mahkûmu istediği şekilde sorgulayabiliyordu. Bunun en büyük örneklerinden biri de Benly idi. Kızcağız, ayakta durmakta güçlük çekiyor, oturmasına izin vermesi için Terra'nın gözlerine acınacak bir şekilde bakıyor, sonra korkudan tekrar gözlerini yere çeviriyordu.

"Ne dikiliyorsun orada aptal aptal? Geç şu köşede otur," diye söylendi. Her ne kadar üslubu kötü olsa da dinlenmesine izin verdiği için buruk bir sevinç yaşadı Benly. Şu an evinde olmayı düşledi.

Kayra ile Benly, birbirlerine oldukça fazla bağlanmışlardı. Bunda ikisinin de ailesinin olmayışının, tek başına kalmış olmalarının da payı vardı elbet. Arkadaşı hakkında önemli bilgileri böyle gaddar bir insana verdiği için çok üzgündü fakat yapabileceği pek de bir şey yoktu. Her ne kadar aklından; odanın ortasındaki masada duran küçük

vazoyu Terra'nın dalgın olduğu bir anda kafasına geçirmek gibi deli düşünceler geçirse de bu gücü ve cesareti kendisinde bulamadığı için bu tehlikeli düşünceleri suya düşen kar tanesi gibi eriyip gitti.

Terra, daha fazla beklemek istemediği için telefonu eline alıp Kayra'ya tuzak kurmak üzere on gün önce Türkiye'ye gelen ekibin başındaki ajana mesaj attı. Hazır olup olmadıklarını sordu. Olumlu cevap alınca Benly'e baktı ve telefonu ona uzattı.

"Ara. Sakın bir mesaj vermeye filan çalışma, gözümü kırpmadan seni öldürürüm. Ses tonunu da düzelt, ağlamaklı bir sesle konuşma. Anladın mı?"

Benly, isteksiz bir şekilde başını olumlu anlamda salladı. Kayra'nın garda kulağına fısıldadığı numarayı tuşladı. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra açıldı.

"Efendim," dedi Kayra sakin bir ses tonuyla, Türkçe konuştuğu için Benly bu kelimeyi anlamamıştı. Arkadaşına ihanet edeceğini düşündükçe gözleri doluyordu. "Kayra, ben Türkiye'deyim. Dediğin otele geldim. Haber vermek istedim," dedi, zorla gülümseyerek.

Kayra, Benly'nin sesini duyduğuna cidden sevinmiş, bir o kadar da şaşırmıştı.

"Benly? Sen... Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum."

"Evet, şey birkaç işim vardı, Türkiye'de arkadaşlarım var da, onlarla buluşacaktık. Onların yanına gitmeden önce seni görmek istedim."

Terra, bu bahane karşısında memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. Kayra, birkaç saniye düşündü.

"Anladım... İyi misin, sesin biraz kötü geliyor?"

"Yok, hayır. Yol yorgunuyum ya, ondan."

Bu cevap karşısında pek tatmin olmayan Kayra, fazla üstelemedi.

"Pekâlâ, sözleştiğimiz otele mi geldin?"

"Evet, senin dediğin otel..."

"Tamam, birkaç saat içinde orada olurum."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kayra, otele gitmek için hazırlanmaya başladı. Metehan'a haber vermek geçti aklından. Sonra vazgeçip hazırlanamaya devam etti. Sade makyaj, siyah hırka, füme renkli bir eşofman ve beyaz bir spor ayakkabı... İşte hazırdı. Taksim'in göbeğindeki beş yıldızlı otele doğru yola çıktı, çok uzakta değildi.

Oda numarasını söylememişti Benly ama otelin ismini verdiği gün kendisini lobide beklemesini söylemişti zaten. Böylesi daha güvenli olur diye düşünmüştü. Fakat Terra ve emrindeki ajanlar, otelin giriş katını boşaltıp tuzak kurmuşlardı. Her şey hazırdı. Sadece kuşun kafese girmesini bekliyorlardı. Kayra, otelin kapısından girdiği anda Benly'i görecek ve ona doğru yürüyecekti. Ardından büyük, gösterişli sütunların arkasında gizlenen ajanlar çıkacak, Kayra'yı yakalayacaklardı. Ajanlardan bir tanesi çatıda dürbünüyle bekliyordu. Onu gördüğü vakit aşağıdakilere haber verecekti.

Kayra, bu komplodan habersiz yürümeye devam ediyordu. Elleri hırkasının cebinde, kapüşonu ise kafasındaydı. Çok geçmeden otelin bulunduğu caddenin başında gözüktü. Çatıdaki ajan, Kayra'yı fark etti. Dürbünüyle bakmaya devam ederek kulağına takılı mikrofona, "Görüntü var. Hedef, otele doğru ilerliyor," dedi.

Bu mesaj Terra'nın sütunun arkasına saklanmasına neden oldu. Otelin giriş katı tamamen boştu. Girişteki resepsiyon masası da öyle. Bekleme salonunun orta yerinde sırtı kapıya dönük bir şekilde Benly oturuyordu. İçeriye girdikten sonra Kayra'nın Benly'i görmemesi imkânsızdı. Kayra,

gayet sakin bir şekilde otele doğru yürümeye devam ediyordu fakat kapıya yirmi-otuz adım kala içeriye girmeyip otelin karşındaki caddede bir banka oturdu. Bu durumdan hoşnut olmayan gözcü ajan durumu içeriye iletti.

"Hedef, bir banka oturdu. Görüntü zayıf. Hedefi net göremiyorum. Tekrarlıyorum, hedef bir banka oturdu, aradaki ağaç görüntü almamı engelliyor."

Terra, camın kenarına gidip gizlenerek dışarıyı kolaçan ettiği sırada Kayra ile göz göze geldi. Kapüşonun altındaki yüzünde beliren alaycı gülümsemeyi fark eden Terra gördüklerinden hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Birkaç saniye sonra dehşete kapılmış bir şekilde gerçeği fark etti "Kahretsin! Bu bir tuzak..."

Sadece birkaç saniye sonra, otelin önünde on tane siyah araç durdu ve içlerinden takım elbiseli adamlar indi. Gelenler MİT ajanlarıydı. Kayra, oturduğu yerden ayağa kalkıp gözlerini bu takım elbiseli, otomatik silahlar taşıyan adamların üzerinde gezdirdi. Ve Metehan ile göz göze geldiler.

Kayra'nın bu oteli seçmesinin sebebi sistemini rahatlıkla bloke edebilmesiydi. Benly aradığında güvenlik kameralarını hacklemiş, kendisine nasıl bir tuzak kurulduğunu anbean seyretmiş ve ava gelenleri avlamıştı. Türkiye'ye sahte kimlikle giriş yapmak ve bir insana zarar vermek suçtu... Kayra buraya sadece arkadaşını görmek için gelmemişti. İlk günden beri aynı düsturla hareket ediyordu: **Kral'ı yenmek için, Kral gibi düşünmelisiniz.**

Başına böyle bir şey geleceğini aklının ucundan bile geçirmeyen Terra, tecrübeli bir ajan olmasına rağmen telaşa kapıldı. Kayra ise otelin az ötesinde, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturuyor, otelin kapısından içeriye giren MİT görevlilerine bakıyordu. Şu ana dek bir kere bile işini şansa bırakmamış, adımlarını daima düşünerek atmıştı Kayra. Bu denli başarılı olmasının ve hâlâ yakalanmamasının sebebi buydu.

MİT'e bağlı ekipler içeriye girer girmez bir ateş ile karşılaşmış, anında karşılık vermişlerdi. Otel işlek bir caddede olduğu için etrafı bir hayli kalabalıktı. Patlayan silahların ve kırılan camların çıkardığı gürültü insanların yerlere yatmasına neden oldu. Susmayan, art arda patlayan silahlar, Kayra'yı da endişelendirdi. Oturduğu banktan kalkıp biraz daha uzağa, güvenli bir yere doğru yürümek ile koşmak arasında hareket etti. Bir ağacı kendisine siper edip silah seslerinin geldiği yöne, otele baktı. Bu esnada otelin büyük, geniş camı da paramparça olup yere saçıldı. Hemen ardından bir MİT görevlisinin, arkadaşını sürükleyerek kapıdan dışarıya doğru çektiğini gördü. Bu görüntü Kayra'nın korkmasına neden oldu. Adam göğsünden vurulmuştu, fakat çelik yelek mermiyi engellediği için ölmemiş, kaburgası kırılmıştı.

Metehan içeride, yere devirdiği bir masayı siper alarak ateş ediyor, bir yandan da arkadaşlarıyla iletişim kurmaya çalışıyordu.

"Seyit! Duyuyor musun, Hamza nasıl!" diye bağırdı, silahının şarjörünü değiştirirken.

"Kaburgası kırıldı. Yaşıyor," diye yanıtladı Seyit.

Metehan, tekrar doğrulup silahını ateşledi. Mermilerden biri, bir sütunun arkasına saklanan CİA ajanının kolunu sıyırdı. Otelin içi tam anlamıyla cehenneme dönmüştü. Parçalanan duvarlar, patlayan vazolar, gösterişli mermerlerle işlenmiş büyük sütunlarda oluşan delikler ve ortama hükmeden barut kokusu... Ve bu barut kokusuna karışan kan kokusu. Bir CIA ajanı vurulmuş, ölmüştü.

Terra, Benly'i bir sütunun arkasına götürmüştü. Kızcağız elleriyle kulaklarını kapatmış, sütunun dibine sinmiş, ağlıyordu. Çok korkuyordu. Terra'nın yanı başında sıktığı kurşunların boş kovanları, ayaklarının dibine düşüyor, parlak zeminin üstünde sekiyordu. Terra, bütün hırsıyla tetiğe

basıyor, mermisi bitince de şarjörünü büyük bir ustalıkla, hızlı bir şekilde değiştiriyordu. Bir yandan da arkadaşlarına emir vermeyi ihmal etmiyordu.

"Ateş edin! Ateş edin!"

Ekibinden biri, alnının tam ortasında vurulmuş bir şekilde az ötede hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Ölen adam Terra'nın umurunda bile değildi. Benly alnından süzülen kan ile beyaz zemini kan gölüne çeviren adamın cesedine bakıyor, sürekli ağlıyordu. Zaman zaman çığlık atsa da silah sesleri yüzünden en yakınında olan Terra bile onu duyamıyordu.

Metehan, pozisyonunu değiştirerek başka bir sütunun arkasına sığındı.

"Ahmet! Ahmet!" diye seslendi hemen ötesinde silahını doldurmakta olan uzun boylu, zayıf adama. "Ben öndeki sütunun arkasına geçeceğim, koru beni!"

Terra'nın kaçmasını engelleyebilmek için ona yaklaşmayı düşünüyordu fakat bu oldukça riskli bir hareketti. Metehan, derin bir nefes alıp ateş ederek 7-8 metre ötedeki sütuna doğru koşmaya başladı. Terra, bu durumu fark edip saklandığı yerden çıktı. Büyük bir ustalık ve soğukkanlılıkla silahını Metehan'a doğrulttuğunda tamamen açık hedefti ve bu riski onu vurabilmek için almıştı.

Ahmet'in sıktığı kurşunlardan biri sol kulağının dibinden geçtiğinde ölümün rüzgârını hissetti fakat kaçmadı Terra. Avına kitlenen bir aslan gibi gözlerini Metehan'dan ayırmadan silahını ateşledi. Metehan, dengesini kaybedip yerde yuvarlandı, beton sütuna çarptı. Hemen doğrulup betonu kendisine siper aldı. Sütunun arkasında doğrulduğunda başının döndüğünü hissetti. Ardından da her nefes alırken canının yandığını... Göğsüne baktığında beyaz gömleğin iki yerden delindiğini fark etti. Vurulmuştu fakat durumu iyiydi, gömleğinin altındaki çelik yelek şu an nefes

alabiliyor olmasının tek sebebiydi. Terra, iki el ateş etmişti ve ikisinde de isabet sağlamıştı. CIA ve MİT ajanlarının kıyasıya savaşı devam ederken Kayra, büyük bir endişeye kapıldı. Silah sesleri kendisine kadar geliyor, otelin çevresinden koşarak uzaklaşmakta olan insanlara bakıyordu.

Terra, kötü kalpli biri olsa da oldukça yetenekli bir ajandı. Her yönden kendisini geliştirmişti. Dağda aylar boyunca nasıl hayatta kalınacağını, elleri bağlıyken nasıl yüzüleceğini, bir kelepçeyi demir tokayla nasıl açabileceğini, dört dakikadan fazla denizin altında nefes almadan kalabilmeyi ve en iyi olduğu konuların başında gelen yakın dövüşü öğrenmişti. Tam donanımlı bir ajandı. Bu yetilerin birçoğu CIA ajanlarında vardı. Fakat Terra'yı onlardan bir adım öne çıkaran özelliği, cesareti ve zekâsıydı.

Bu şiddetli çatışma tam anlamıyla MİT tarafından yönetiliyor gibi gözüküyordu. Sayıca az olan CIA ajanları, geri çekilmek zorunda kalıyorlardı fakat kaçacak yerleri yoktu. Üst kata çıkabilirlerdi fakat bu durum sadece içinde bulundukları durumu ertelerdi. Mecburen çatışmaya devam ettiler. Durumları iyice kötüye gitmeye başladığı sırada, çatı katındaki ajanları merdivenlerden indi, ancak MİT'e bağlı ekipler bunu fark edemedi. Ajan, arkadan yaklaşarak önce Ahmet'i ardından da Sinan'ı vurdu. İkisi de sırtlarından aldıkları kurşunların etkisiyle yere yığıldılar. Çelik yelekleri vardı fakat yakın mesafeden onlarca mermiye çelik yelek de dayanmamıştı. Ahmet, oracıkta şehit olurken Sinan'ın durumu belli değildi, hareketsiz yatıyordu yerde. Metehan, bu manzarayı görünce sanki ciğerlerine nefes değil de cam parçacıkları çekiyormuş gibi canının yandığını hissetti, bağırdı.

"Hayır!"

Öfkeyle olduğu yerden doğrulup, arkadaşını vuran ajanı dört yerinden vurarak öldürdü. Fakat artık çok geçti... Ahmet'in ardından Sinan da yediği kurşunlara yenik düşmüş,

hayatını kaybetmişti. Rüzgâr hâlâ MİT ajanlarının arkasından esiyor olsa da yıllardır beraber görev yaptıkları iki adamın cansız bir şekilde yerde yatıyor oluşu psikolojilerine ağır darbe vurmuştu.

Kayra, daha fazla dayanamayıp otele yaklaşmak istedi fakat etraftaki insanları uzak tutmakla görevli polis memuru buna izin vermedi. Çatışma, polislerin gelmesiyle fazla uzun sürmedi, kısa sürede ajanlardan birçoğu etkisiz hale getirildi. Geriye sadece iki ajan kalmıştı, onlar da teslim olmuşlardı.

Metehan, elindeki silahı bir an olsun indirmeden Terra'nın saklandığı sütunun arkasına doğru ilerledi. Yavaş ve temkinliydi... Fakat sütunun arkasında kimse yoktu.

"Çatışma sona erdi, teslim oluyorlar" lafı telsizlerde döndüğü vakit arka kapıyı boşlayan polislerin verdikleri açıktan faydalanan Terra, korkudan yüzü bembeyaz olmuş Benly'i de yanına alarak kaçmayı başarmıştı.

Ortalık sakinleşince içeriye girmek isteyen Kayra'yı polisler durdurdu.

"Sizi içeri almayız, lütfen buradan uzaklaşın."

"Bakın memur bey, ben içerideki MİT görevlisi Metehan'ı tanıyorum bırakın içe..." diyordu ki lafını bitiremeden Metehan, kapıda belirdi. Bitkin görünüyordu. Kayra, koşup boynuna sarıldı.

"Bir şeyin yok değil mi? Benly. Benly nerede?"

"Terra, onu da alıp kaçmış."

"Efendim, öldürülen ajanın telefonu çalıyor. Sürekli çaldığı için göstermek istedim," diyen bir polis memuru elindeki telefonu Metehan'a uzattı. Telefonu açıp kulağına götürdü fakat hiçbir şey söylemedi. Arayan Terra idi ve bu telefonu onun açacağından emindi.

"Ormanların bir kuralı vardır. Eğer ava çıkıyorsan aslanı yaralı bırakmayacaksın, öldüreceksin. Çok yakında yine görüşeceğiz. Hem seninle hem de o hacker bozuntusuyla..."

Bu tehdidi pek umursamasa da Terra'yı elinden kaçırdığı için öfkeliydi.

"Benly... O kızın başına gelenlerin hepsi benim suçum. Herkese zarar veriyorum. Kimin hayatına girdiysem mahvettim," diye söylenerek kaldırımın kenarına oturdu Kayra. Ağlamak üzereydi. Söylediklerine inanıyordu, kalbinde büyük bir kırıklık hissetti.

Metehan, Kayra'nın yanına oturup omzuna dokundu.

"Saçmalama... Sen çok değerlisin, başına gelenlerin sebebi bu."

Kayra, bu teselliyi hissetmemiş, duymamış gibiydi. Boş gözlerle öylece karşısına bakıyor, zihninin derinliklerinde çalkalanıp duran ruhuna işkence eden sözlerden kurtulmaya çalışıyordu.

"Senin yüzünden! ... Önce genel müdür, sonra İsmail, şimdi de Benly! Hepsi senin yüzünden ölüyor!"

Metehan, onu böyle endişeli görmeye dayanamayıp, "Lütfen kendini suçlama. Benly'i sağ salim bulacağız," dedi. O sırada elindeki telefon bir kez daha çaldı. Arayan yine Terra idi.

"Ne istiyorsun?"

"Telefonu OBT'ye ver."

"Ne isti..." Metehan, lafını bitiremeden Terra, isteğini yüksek sesle tekrarladı.

"Telefonu OBT'ye ver!"

"OBT yanımda değil."

"Kuş beyninle beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Görüyorum yanında olduğunu." Bu sözler, Metehan'ın etrafına bakınmasına neden oldu. "Boş yere etrafına bakma, beni göremezsin. Ve şimdi son kez söylüyorum. Telefonu ona ver."

Metehan, etrafına bakınmaya devam ederek telefonu Kayra'ya verdi. Ardından da polislere "Terra, burada. Bizi görüyor. Her yeri arayın," diye emretti. Hâlbuki Terra, Me-

tehan'ı ve Kayra'yı görebilecek bir mesafede değildi. Sadece tahmin etmiş, blöf yapmıştı.

"Söyle..." dedi Kayra, kayıtsız bir sesle.

"Ne yalan söyleyeyim, zekisin. Bana kurmuş olduğun tuzak tam anlamıyla mükemmel planlanmıştı. Sadece beni hafife aldınız, elinizden kaçırdınız."

"Planı ben kurdum fakat seni elinden kaçıran ben değilim. Ben hata yapmam Terra. Senin yaptığın gibi..."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Ben nerede hata yapmışım peki?"

"Beni elinden kaçıran sen değil miydin? Oyuncak silahla makinistini rehin aldığım treni takip etmene rağmen üstelik..."

Yine sessizlik oldu. Kayra devam etti.

"Hakkında çok şey biliyorum Terra. İnan bana üniversite yıllarında neden psikoloğa gittiğine kadar her şeyi biliyorum... Benly'i serbest bırak, ben de senin hakkında bildiklerimi unutayım. Mesela, medyaya, işlediğin cinayetleri kanıtlayacak belgeler versem ve bu cinayetlere rağmen CIA'in seninle çalıştığını bütün Amerika'ya kanıtlasam ne olur? CIA'in itibarı iki paralık olur. Peki, senin hakkında verecekleri karar ne olur?"

Terra, tehdit edilmekten aşırı nefret eden, çabucak sinirlenen biriydi fakat bu defa öyle olmadı. Çünkü Kayra'nın blöf yapmadığını ses tonundaki keskinlikten anlayabilecek kadar zekiydi. Bir süre sustu, cevap vermedi. Sonra da, "Yapamazsın," diye söylendi.

"Yaparım. Benly'i serbest bırak, bütün bu söylediklerimi unutayım."

Terra'nın ses tonundaki alaycılık rüzgârda dağılan bir toz bulutu gibi dağılmış, çaresizliğe özgü bir şekilde yumuşamıştı.

"Sana nasıl inanacağım, kızı serbest bırakır bırakmaz dediklerini yaparsın."

"Beni tanısaydın şu ana kadar verdiğim bütün sözleri tutuğumu bilirdin. Benly'i özgür bıraktığın vakit sen de özgür olacaksın. CIA, bu sırların ortaya çıkmasını hoş karşılamayacaktır ve sorunları ortadan kaldırmak isteyecektir. Bil bakalım sorun kim? Sorun sensin Terra. Ve bana güvenmekten başka şansın yok. Son kez söylüyorum, Benly'i bırak, sen de özgür kal."

Bu kendinden emin tavır karşısında geri adım atan Terra, yanında sessizce ağlayan Benly'e baktı. Zavallı kız o kadar çok yıpranmıştı ki ayakta zor duruyor, omuzları öne düşmüş bir şekilde yürüyordu. Hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Av köpekleri tarafından köşeye sıkıştırılan bir kurdun çaresizliği içinde gururundan ödün vermeden söylendi.

"Git."

Benly, duyduğu şeyin mutluluğunu yaşamadan önce doğru işittiğini teyit edebilmek için bekledi. Öylece dikilip Terra'ya bakmaya devam etti.

"Defol git dedim sana! Artık özgürsün, kararımı değiştirmeden git!"

Benly, heyecanlı bir şekilde arkasını dönüp koşmaya başladı fakat o kadar güçsüzdü ki tökezleyip yere düştü, kalkıp tekrar koşmaya başladığında içinde serbest kalmanın mutluluğu vardı. Beş on dakika sonra Benly, otelin az aşağısında göründü. Bunu fark eden Kayra, büyük bir mutlulukla ona doğru koşmaya başladı. Kayra daha yanına ulaşamadan Benly, daha fazla dayanamayıp olduğu yere yığılıp bayıldı. Onu böyle güçsüz, yorgun bir şekilde görmek ve darp edildiğini, sağ elinin tırnaklarının çekildiğini fark etmek Kayra'yı alt üst etmişti. Ruhuna en acı

veren şey ise bütün bunların kendisine yardım etmeye çalıştığı için olduğunu bilmekti.

Birkaç saat sonra Benly, gözlerini hastanede açtı. Yanına gelen bir MİT çalışanı Terra hakkında sorular sorduktan sonra onu yalnız bıraktı. Kayra'nın kendisini ziyaret etmek istediğini ileten hemşireye kimseyle görüşmek istemediğini söyledi.

Morali bozulmuş bir şekilde hastanenin önündeki bir banka oturup elleriyle yüzünü ovaladı Kayra. Güneş, tepede parıldadığı için başındaki kapüşonu çıkarıp hırkasının önünü açtı.

"Tek başına dolanmasan iyi olur?" dedi elindeki çayı uzatırken Metehan.

"Teşekkür ederim, çay ile pek aram yok. Demir eksikliğim var."

Kayra'nın yanına oturan Metehan, çayını yudumlayıp, "Jimmy bitti, Terra başladı," dedi.

"Jimmy kimseye böyle zarar vermez."

"Ne yani, şimdi de Jimmy'yi savunacağız öyle mi?"

"Savunduğum filan yok... Onun kimseye zarar verdiğini görmedim."

Binlerce kilometre ötede hakkında konuşulan Jimmy, aynı dakikalarda Amerika'daki evinde, gecenin ilerleyen saatine rağmen ayaktaydı. Küçük kızının ölümünü halen kabullenememiş, evin neresine baksa onunla geçirdiği güzel anıları hatırlayarak hüzünlenmekteydi. Terra'nın başarısız olduğu, ekibindeki ajanların öldürüldüğü bilgisini almış, bu duruma şaşırmıştı. Amerikalı yetkililer bu konu hakkında resmi bir hamle yapamıyorlardı, çünkü o ajanları yasadışı

bir şekilde Türkiye'ye sokmuşlar ve Benly'nin işkence görmesine göz yummuşlardı. Bu yüzden Jimmy'nin Türkiye'ye gitmesine karar verilmişti.

Birkaç gün sonra Terra, uzun boylu, sivri suratlı, ölümü çağrıştıracak kadar soğuk bakışlı bir adamla beraber Şile tarafındaki bir orman evine geldi. Adam, ahşap evin demir kapısını açıp kenara çekildi, Terra, etrafını inceleyerek içeri girdi.

"Burada mı kalacağım?"

Adam, cevap vermeden kapıyı kapattı. Terra, sakin adımlarla yürüyüp salona geçti. Yanan şöminenin karşısında, koltukta oturan Jimmy'yi görünce hem şaşırmış, hem de sevinmişti.

"Senin ne işin var burada?"

Jimmy, hiç istifini bozmadan ateşi seyretmeye devam etti. Şöminenin önündeki küçük bir odun parçasını ateşe attı.

"Başarısız oldun," dedi, Jimmy. "Neredeyse bütün ekibini kaybettin... Büyük bir hayal kırıklığı..."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Jimmy, usulca dönüp Terra'ya baktı. Bir süredir tıraş olmadığı için uzayan siyah sakallarını ovaladı, sonra yine önüne dönüp sakin bir ses tonuyla, "Seni öldürecekler," dedi. "Fakat bunu yapmadan önce sana son bir şans verdiler."

"Beni kim öldürecekmiş, CIA mi?"

Evet dercesine başını sallayan Jimmy, kapının dibinde bekleyen adama baktı,

"Bu arkadaş..." dedi. "CIA seni gözden çıkarttığı vakit bu arkadaş, seni öldürecek."

Terra, arkasını dönüp adamın suratına baktı. Saçları kazınmış, kavruk tenli adam soğuk bir sesle,

"Evet," dedi. "Yapacağım. Umarım bu defa başarılı olursun."

Terra, kırmızı görmüş boğa gibi öfkeyle soluyup belindeki silahı çıkartarak adama doğrulttu.

"Ya şimdi seni ben öldürürsem!" diye bağırdı. Adam, hiç istifini bozmadan, büyük bir sakinlik içerisinde cevap verdi.

"Sorun değil. Benim yerime başkası, onun yerine de bir başkası gelecektir. Biz, sadece bize verilen emirleri yerine getiririz. Ölmekten de öldürmekten de çekinmeyiz."

Adamın bu sakinliği, robotu andıran programlanmış işleyişi Terra'yı telaşlandırdı, silahını indirdi.

Jimmy, ateşi seyretmeye devam ederek, "Bence tehdit etmeyi bırak da başarılı olmaya odaklan," dedi.

Terra, küçük salonun içerisinde öfkeli bir şekilde dolanmaya başladı.

"Yıllardır CIA'e hizmet ediyorum, onlarca hatta yüzlerce görevde yer aldım, başarılı oldum. Şimdi bir kıçı kırık hackerı yakalayamadım diye beni gözden çıkaramazlar."

"Kıçı kırık diye bahsettiğin kişinin neler yapabileceğinden galiba haberin yok," diye söylenen Jimmy, oturduğu yerden kalktı, pencerenin önüne gelip tül perdeyi araladı, dışarıda yan yana yeşermiş büyük çam ağaçlarına baktı. "OBT sadece Amerika için değil, bütün dünya için büyük bir tehdit oluşturuyor."

Terra, salonun içinde volta atmayı bırakıp dişlerini sıkarak söylendi.

"Öyleyse onu bulduğunda kafasına kurşunu sıkardın! Hadi, bunu yapamadın bana neden engel oldun? Senin yüzünden elimden kaçırdım onu ve şimdi de CIA'in gözünden düşmüş bir ajana dönüştüm." Bu son söylediğini bir türlü hazmedemeyen Terra, öfkeyle konuşmaya devam etti. "Yılladır, yılladır CIA'e hizmet ediyorum ama şu işe bak, bir başarısızlıkta gözden çıkarılıyorum! Onlarca

adamımı kaybettim, beraber çalıştığım güvendiğim ekibimi kaybettim! Karşılığı bu muydu?"

Jimmy, dışarıyı seyretmeye devam ederek ellerini cebine koydu.

"Adamlarını kaybetmen CIA'in değil, senin suçun," diyerek döndü ve Terra'ya baktı. "Yaptığın plandan CIA'in haberi var mıydı? Yoktu. Kendi başına hareket ettin zira CIA'in haberi olsaydı böyle bir şey yapmana asla izin vermezdi. OBT'yi yakalamaya o kadar odaklanmışsın ki gerçekleri göremiyorsun. Bu yaptığın ile Amerikan hükümetini masada ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mısın? Değilsin. Senin için bu önemli değil çünkü senin için sadece OBT'nin yakalanması önemli."

"Sen neden buradasın? Neden Türkiye'ye geldin?" diye söylenerek konuyu değiştirmeye çalıştı Terra.

"Yakında öğrenirsin... Bir süre burada kal, ortalıkta gözükme. MİT her yerde seni arıyor."

Terra, odadan çıkan Jimmy'nin arkasından baktıktan sonra kel adama dönüp, "Sen neyi bekliyorsun, sürekli beni gözetlemeyeceksin, değil mi!" diye homurdandı. Bunun üzerine adam da dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

İçinde bulunduğu bu durumdan hiç hoşnut değildi. Kısa saçlarını öfkeyle çekip bıraktı. Salonun içerisinde dolanırken sol tarafında, duvara asılı duran yuvarlak saatin altındaki puslu aynayı gördü. Aynayı eline alıp yüzüne baktı. Yorgunluktan ve aşırı stresten gözlerinin altı morarmıştı.

"OBT..." diye söylendi, aynaya bakmaya devam ederek. "İki oldu, ikidir elimden kaçıyorsun. Ama ben Terra isem sana üçüncü bir şans vermeyeceğim..." Kahverengi gözlerinin içine bakarken aklına yeni bir şey gelmiş gibi sessizce mırıldandı. "Aslında, beni bu kadar çabuk gözden çıkaran insanlara hizmet ederek aptallık etmiş olmuyor muyum?"

Kayra, evinin salonunda, karanlıkta öylece oturmuş düşünüyordu. Benly'nin kendisiyle görüşmek istememesi kalbini çok kırmıştı fakat ona kızgınlık duymuyordu. Saçlarını toplayıp arkasına yaslandı, gözlerini yumdu.

Zihninin derinliklerinde, "Hi hi hi!" diye alaycı bir şekilde gülümseyerek Tilki belirdi. "Yine çok düşüncelisin, bazen cidden daralıyorum, başka bir vücuda gitmeyi düşlüyorum. Hem doktor sana stresten uzak dur demedi mi, hasta olacaksın, benden söylemesi."

"Ben ve stresten uzak durmak... Pek sanmıyorum."

"Eh, aptal kafanın derdini ayaklar çeker derlerdi ama pek öyle olmuyor, ben çekiyorum. Gerçi hakkını yememek lazım, çok zekice hamleler yapıyorsun ama bilmiyorum, bazı şeyler eksik kalıyor."

"Ne gibi?"

"Ne gibi mi!" dedi Tilki, etrafında dönerek. "Ne gibi mi! Kime selam verdiysen ertesi gün başına bir iş geliyor. Önce emniyet genel müdürü, sonra İsmail, sonra Benly... Benly ölmedi ama ölmekten beter oldu kızcağız... Şu MİT'çi çocuğun sonu da yakındır. Bu insanlar neden zarar görüyor? Hiç düşündün mü?"

Kayra, bir süre Tilkiye cevap vermedi. Öylece durdu, gözlerini açtı. Gözlerini açmasına rağmen Tilkinin alaycı konuşmasını işitmeye devam ediyordu.

"Sustun, çünkü cevap vermeye korkuyorsun. Sustun çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Herkese zarar veriyorsun, herkese. Nereye varacak bu iş? Er ya da geç yakalanacaksın veya başka bir şeyler olacak... Belki de öleceksin. OBT rüyası er geç son bulacak. Bunca insan neden ölüyor? Neden zarar görüyor? Senin hedefin ne?"

Kayra, sesli bir şekilde, "Yeter!" diye bağırdı. Fazlasıyla gerildiği için sertçe ensesini ovaladı, karanlık salonun içinde dolanmaya başladı. "Bir hedefim vardı, ülkeme hizmet etmek ve eşitsizliğe karşı koymak, ezilenlere yardım etmek. Yapmadım mı? Ha? Nasıl olur da bana bunları söylersin!" Kayra'yı dışarıdan biri görse deli olduğunu düşünürdü. Görünmeyen biriyle kavga ediyordu, bağırarak öfkesini kusmaya devam etti.

"Ne yaptıysam iyilik için yaptım. Ben bilmez miydim insanların kredi kartlarının şifresini kırmayı, birikimlerini çalmayı. Ne var ki bunda? Çocuk oyuncağı! İsteseydim ünlü isimlerin konuşmalarını, telefonlarında gizledikleri özel fotoğrafları deşifre etmekle şantaj yapardım... Ama ben böyle biri değilim, ben çocuk değilim. Hedefim vardı ve hâlâ var!" diye söylendikten sonra sertçe gözlerini ovaladı, bir inilti çıkardı. Ağlamaklı bir sesle, "Lanet olsun sana Tilki! Lanet olsun, beni deli gibi göstermeye başladın. Kendi kendime konuşur oldum... Haklısın, çevremdeki herkese zarar veriyorum. Herkese."

Kayra, ağlamaya başlayınca Tilki zihninin derinliklerinde kayboldu.

Sabahın erken saatlerinde, Şile tarafındaki dağ evinde uyanan Terra, yatağında doğrulup ensesini ovaladı. Yüzüne düşen saçlarını geriye yatırıp telefonunu eline aldı, saate baktı. Sabahın altısıydı. Tülü aralayıp camdan dışarıya baktı. Güneş doğmak üzere olduğu için dışarıda loş bir hava vardı. Dar kesim pantolonunu, beyaz penyesini giydi. Küçük, oldukça dar mutfağa girdi, buzdolabını açtı, içi bomboş ve fazlasıyla kirliydi. Midesinin bulandığını hissetti, dolabı kapattı. "Bu ne ya!" diye söylenerek yiyecek bir şey aradı.

Telefonu çalınca, odaya yöneldi. Arayan Terra'nın sağ koluydu.

"Sabah sabah beni rüyanda mı gördün?"

"Ne sabahı, burada gece..."

"Ah, doğru."

"Dinle Terra, bu safsatalar için zamanımız yok. Hemen bulunduğu evi terk et."

"Ne diyorsun Joe, neler oluyor?"

"Terra! Şu an dağ evinde kalmıyor musun?"

"Evet."

"Lanet olsun... Doğruymuş. Hemen o evi terk et. CIA öldürülen onlarca ajandan sonra itibar kaybetti, burada medya hiç susmuyor, CIA büyük bir baskı altında ve sen gözden çıkarıldın. Bildiklerini kimseye anlatma diye seni öldürecekler."

Hayal kırıklığından gelen buruk bir gülümseme yayıldı genç kadının yüzüne. Karşıdaki ses, heyecanlı bir şekilde konuşmasına devam etti.

"Az önce konseyden böyle karar çıktı... Kaç, kurtar kendini."

"Benden vaz geçemezler Joe! Benden vaz geçemezler. Bu kadar kolay değil! Yıllarımı, her şeyimi CIA'e verdim ben, her şeyimi!"

"Dinle Terra, çok fazla bilgiye sahipsin ve bu bilgiler seni öldürmeleri için yeter de artar. Lafımı dinle, çık o evden! Şu an rahat konuşamıyorum ama sana ses kaydı atacağım, onu dinle," dedikten sonra telefon kapandı.

Birkaç saniye sonra gelen ses kaydını açacağı sırada dış kapının açıldığını duydu Terra. Koridordan, bulunduğu yere doğru yürüyen ayakkabı tıkırtıları geliyordu. Heyecanlandı fakat zerre kadar korku duymadı. Oldukça cesurdu. Silahının, yatağın kenarındaki masanın üzerinde kaldığını fark etti, gidip almak için zamanı yoktu, kapının yanına

saklandı. Sivri suratlı, kel adam kapıyı sessizce açıp içeri girdi, tam bu sırada Terra, adamın suratına sol elinin tersiyle kuvvetli bir şekilde vurdu. Böyle bir darbeyi beklemediği için afallayan adam, sendeleyerek iki adım geriye giderken elindeki susturucu takılı silahı yere düşürdü. Terra, adamın toparlanmasına fırsat vermeden çenesine sert bir yumruk indirdi. Adam sarsıldı fakat düşmedi, kendisi de bir CIA ajanı olduğu için yakın dövüş konusunda en az Terra kadar eğitimliydi. Adam sol yumruğunu ileri doğru savurdu fakat Terra, adamın kolunu havada yakalayıp karşı bir hamleyle cevap verdi. Fakat bu defa adam eğilerek yumruktan kurtulmayı başarmıştı, Terra'yı belinden kavradığı gibi ileri doğru atıldı, Terra, sırt üstü yere uzandı, üzerine çıkan adamı üstünden atmaya çalıştı fakat adam iri yapılı olduğu için bunu yapamadı. Sert bir yumruk yedi, dudağı patladı. Ardından bir yumruk daha... Yediği sert yumruklar yüzünden durulan Terra, karşılık vermeye çalıştı fakat pek başarılı olamadı. Adam, belinden çıkardığı bıçağı boynunu hedef alarak ile savurduğunda Terra iki eliyle adamın kolunu havada yakaladı, adam boştaki elini bıçak tutan elinin üzerine bastırmaya başladı. Keskin bıçağın ucu, boğazının tam üzerindeydi. Ölümle burun buruna olan Terra, kadın olmasına rağmen oldukça güçlü bir şekilde adama karşı koymaya devam ediyor, bir kaçış yolu arıyordu. Aşırı güç harcadığı için kollarının titremeye başladığını hissetti. Bu durumu fark eden adam, bütün gücünü, ağırlığını ellerine yönlendirebilmek için öne doğru eğildi. Terra, bu durumu fırsat bilerek ani bir şekilde alt tarafını yukarı doğru var gücüyle kaldırdı. Dengesini kaybeden adam üzerinden düşerken elindeki keskin bıçak boynunu sıyırsa da hızla ayağa kalkan Terra, masanın üzerindeki silahı aldı. Şarjöründeki on iki merminin tamamını adamın göğsüne boşalttı.

Dumanı tüten silahını yere atarak yatağına oturdu. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes alıp veriyor, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Elini boynuna götürdü. Kanaması fazla değildi ama ucuz atlatılmış bir sıyrıktı çünkü bıçak şahdamarının hemen kenarını sıyırmıştı.

Öldürdüğü ajanın şarjöründeki mermileri alıp kendi silahına koyarak beline yerleştirdi. Yerde kanlar içinde yatan adamın ceplerini karıştırdı, evin az ötesine park edilmiş arabanın anahtarlarını aldı. Siyah deri ceketini giydikten sonra asker postallarını andıran siyah çizmelerini ayağına geçirip bağcıklarını gelişi güzel bağladı. Dışarı çıktığında, çakıl taşlarını şıkırdatarak hızlı adımlarla yürüdü, elinin tersiyle kanayan dudağını sildi.

"Aşağılık insanlar! Bunca emeğimin karşılığı bu muydu? Aşağılık insanlar!" diye söylenerek siyah bir aracın yanına geldi, araca binmeden önce bagajı kontrol etti, benzin dolu kırmızı bir bidon fark etti.

"Beni öldürdükten sonra yakacaktın, öyle mi?" diye öfkeyle söylenerek bidonu aldı, evin kapısını açıp benzini dökmeye başladı. Salona girdi, benzini adamın üzerine ve etrafa da saçtı. Boş bidonu bir köşeye fırlatıp dışarı yöneldi. Ceketinin cebinden çıkardığı sigarasını yaktıktan sonra sadece iki nefes çekti ve yanan sigarayı kapıdan içeriye fırlattı. Birkaç saniye sonra büyük bir alev ahşap zeminin üzerinde dans etmeye başladı.

Ajanın arabasına binip telefonuna gelen ses kaydını dinlerken bir yandan da yanan evi, göğe yükselen siyah dumanı seyrediyordu. Ses kaydını dinledikten sonra şaşkın bir şekilde, "Lanet olsun!" diye söylendi. Konuşmalarda Jimmy'nin de adı geçiyordu. Hiç vakit kaybetmeden Jimmy'yi aradı. Telefon açılmayınca yüreğine bir korku yayıldı.

"Geç mi kaldım! Geç mi kaldım, aç şu telefonu be adam!" diye söylenerek tekrar aradı, telefon birkaç saniye çaldıktan sonra açıldı.

"Evet?"

Jimmy'nin sesini duyduğu için rahatlayan Terra, "İyi misin?" diye sordu.

"Sen nereden biliyorsun?"

Bu soru Terra'yı şaşırttı fakat Jimmy'nin de kendisini öldürmek için gelen ajanı öldürdüğünü anladı.

"Buluşmamız lazım, hem de hemen."

Tam yarım saat sonra gözden uzakta, boş bir arsada buluştular. Terra, ses kaydını dinletti. Jimmy, tepki vermedi. Sanki böyle bir şeyin olacağını zaten biliyor gibiydi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Terra.

Yeni tıraş olduğu için yüzü parıldayan Jimmy, çenesini ovaladı. "Başımızın çaresine bakacağız, biz ölene kadar durmayacaklardır," diye söylendi. Başparmağıyla patlamış dudağına dokunduğunda Terra kendini geri çekmemiş, dokunmasına izin vermişti. Elini çekip sakin bir şekilde, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim... Az daha beni öldürmeyi başarıyordu. Peki ya sen?"

"Ben, böyle bir şeyin olacağını beklediğim için hazırlıklıydım. Zor olmadı," diyerek birkaç saniye sustu. "Hâlâ OBT'yi yakalamak istiyor musun?"

Bu soru Terra'nın gözlerini devirmesine neden oldu.

"Saçmalama! Beni satan köpeklere hizmet edecek değilim. OBT artık umurumda değil, hatta onunla karşılaşırsam CIA'i bitirebilecek bütün bilgilerimi ona verebilirim."

Jimmy, sesli bir şekilde güldü.

"Gülme," dedi Terra. "Ben ciddiyim, CIA'den de yöneticilerinden de nefret ediyorum. Beni gözden çıkarmış olabilirler ama ben onlara asla ihanet etmezdim. Beni görevden alsalardı, masa başı bir işe atasalardı veya tamamen kovsalardı, yine de onlara ihanet etmezdim. Ama beni öldürmek istediler! Aşağılık herifler, aklıma geldikçe deliriyorum."

"Düzen nasıl işler bilirsin. Böyle bir şeyin olması gayet doğal... Elbette senin veya benim ölümüm medyaya cinayet olarak değil, bir kaza olarak geçecekti. Her neyse, demek OBT'den nefret etmiyorsun?"

"Ben OBT'den zaten nefret etmiyordum ki, sadece onu yakalamaya çalışıyordum. Kızdan neden nefret edeyim?"

"Sana tuzak kurdu, bütün ekibin öldü."

Terra, birkaç saniye düşündükten sonra buğulu bir sesle,

"Bu tamamen benim hatamdı. Benim hatam yüzümden öldüler," dedi. İçinde garip bir duygu hissetti, bir süre sessizlik oldu, öylece birbirlerine baktılar. Birkaç saniye sonra Terra usulca yaklaşıp Jimmy'yi dudaklarından öptü. Kısa bir süre sonra da bu yaptığından büyük bir utanç duyarak geri çekildi, yanağına düşen saçını kulağının arkasına atarak yere baktı. Özür dilemek üzereydi ki bu kez Jimmy, uzanıp dudaklarını öptü. Bütün vücudunda bir sıcaklık hisseden Terra, öpüşürken gülümsedi. Birazcık geri çekilip, "Beni iteceğini düşünmüştüm," dedi.

"Haklısın," diye söylenerek geri çekildi Jimmy. "Yaptığımız doğru değil, sanırım ölümle burun buruna gelmek bizi çok duygusallaştırdı."

Terra, kalbi biraz kırmış olsa da bozuntuya vermedi. "Yoksa OBT'den mi hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Haddini aşacak şeyler sorma..."

"Ne de olsa hoş biri, güzel yüzlü ve zeki. Sen zeki kadınları seversin," dedikten sonra Jimmy'nin öfkelendiğini hissettiği için konuyu değiştirdi. "Ne yapacağız?"

Jimmy, konunun değişmesine sevinmişti. Etrafına bakındı, sonra sakin bir şekilde, "Bilmiyorum, o da pek güvenli değildir, güvenli bir yere gidip sakin kafayla düşünelim," dedi.

Terra, gülümseyip ellerini pantolonunun cebine yerleştirdi. "İstesek de gidemeyiz. Oradan geriye bir şey kaldığını

sanmıyorum." Jimmy'nin anlamsız bakışlarını görünce devam etti. "İçindeki cesetle beraber ateşe verdim."

"Benim evi de biliyorlar, ne yapacağız?"

"OBT ile iletişim kurabiliyor musun? Onun yanına gidelim."

Jimmy, başını olumsuz anlamda salladı. "Olmaz. Onu da tehlikeye atmış oluruz."

"Aslında... Onunla görüşmem gerek. CIA hakkında bütün bildiklerimi ona anlatayım, ayrıca peşinde olan ajanların bilgisini de verirsem asla yakalanmaz, onlardan hep bir adım önde olur. Hoş, bu bilgiyi vermesem de hep bizden öndeydi."

"Öyle," dedi Jimmy, gülümseyerek. "Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum ama bildiklerini OBT'ye anlatman faydalı olabilir. En azından peşinde olan ajanları bilir."

"Yani? İletişim kurabiliyor musun, kuramıyor musun?"

"Kurabiliyorum, ama bana güvenir mi onu bilmiyorum. Onu yakalamaya çalıştığımı düşünüyor."

Terra, biraz düşündükten sonra ikna edici bir ses tonuyla konuştu. "MİT'te çalışan çocuk da gelsin, o zaman kendini güvende hisseder."

Yarım saat sonra Jimmy, daha önce iletişim kurdukları portal üzerinden bir mesaj göndererek buluşmak istediğini söyleyince Kayra, hiç düşünmeden reddetti. Ancak bildiği çok önemli şeyler olduğunu ve hepsini anlatacağını, isterse Metehan'ın da gelebileceğini söyleyince ikna edebildi.

Kısa süre sonra Metehan ve Kayra buluşacakları yere gitmek üzere arabada ilerliyorlardı.

"Cidden pek içime sinmiyor. Arkadaşlarıma haber mi versem? Jimmy'ye nasıl güvenebiliriz ki?"

"Ondan bir zarar geleceğine inanmıyorum, isteseydi bunu defalarca yapabilirdi."

Sessiz geçen yarım saatin ardından bir apartmanın önünde durdular. Burası Metehan'ın eski eviydi.

"Sana söyledim mi bilmiyorum ama burası benim ikinci evim, bazı zamanlar bu..." lafını tamamlayamadan Kayra araya girdi.

"Biliyorum, ailenden kalan ev."

Metehan, şaşkın bir şekilde Kayra'ya baktı.

"Ben sana daha önce böyle bir şeyden bahsettiğimi hatırlamıyorum."

Kayra, gülümseyip, "Bende de kötü bir huy var," dedi. "Etrafımdaki herkesi araştırma gereği duyuyorum. Bana ailenden hiç bahsetmemiştin, ben de merak edip araştırmak istedim. Biliyorsun, tek kalmak bazen sıkıcı oluyor ve uğraşılacak bir iş arıyor insan."

Metehan, "Çok enteresan birisin," diye söylenerek araçtan indi.

"Ne, kızdın mı?" dedi Kayra arabanın kapısını kapatırken.

"Hayır, neden kızayım. Ayrıca haklısın, sana ailemden hiç bahsetmedim. Ama buna fırsat olmadı ki, sürekli bir koşturmacanın içindeyiz," diye söylenerek etrafını kolaçan etti. Kayra, bu durumu fark edip,

"Merak etme, Mete, Jimmy güvenilir biri. Her ihtimale karşı bir B planım da var, merak etme."

"Neymiş bakalım B planı?"

"Söylemem, önce aileni anlat."

"Neyini anlatayım, her şeyi öğrenmişsindir sen zaten. Bu evi biliyorsan soy ağacımı bile biliyorsundur."

İkinci kata çıkıp daireye girerlerken Metehan, içeriyi kolaçan etti. Hemen peşinden gelen Kayra, "Hayır ya, aileni senden duymak istiyorum. Hadi, Jimmy gelene kadar anlat," dedi.

Akşam olmak üzere olduğu için evin içerisi loştu fakat Metehan ışıkları yakmadı.

"İçeride pek eşya yok, kusura bakma. Uzun zamandır burayı kullanmıyordum... Aileme gelecek olursak," diyerek tek kişilik bir koltuğa oturdu, belindeki silahı kucağına aldı. Kayra da karşısındaki iki kişilik koltuğa oturdu.

"Sivas'ta doğdum, on yaşına kadar da orada büyüdüm, sonra babam iş için Aksaray'a gitmek zorunda kalınca oraya taşındık annem ve babam hâlâ oradalar. Beş kardeştik... Annem, ev hanımı babam ise bakkal..." Metehan, yerdeki eski halıya bakıp uzaklara daldı, gülümsedi. "Biliyor musun, bir bakkalın çocuğu olmak çok güzel bir şeydir. Dilediğin kadar cips, çikolata yiyebilirsin.

Metehan'ın sesindeki hüznü hisseden Kayra, "Kötü bir şey olmadı ya?" diye sordu.

"Yo, sadece duygulandım. Babam bizi çok zor şartlarda okuttu, konu komşudan aldığı borç parayla..."

"Kardeşlerin?"

"Abim vardı, rahmetli..." Metehan o kadar duygulanmıştı ki Kayra'nın, başın sağ olsun, dediğini duymadan devam etti. "Çok sinirli biriydi, bazen beni döverdi ama severdi de... Bizi çok severdi... Bir gün mahallenin çocukları ve abim bisiklet yarışı yapmaya karar verdiler. Ben de kenardan onları izliyordum. Benim de bisikletim vardı ama küçüğüm diye yarıştırmıyorlardı. Her neyse, yarış alt mahalleden başlayıp bizim mahallede bitiyordu, öyle çok mesafeli bir şey de değildi, yarışın sonlarına doğru abim... Abim duramadı, çok hızlıydı, bir aracın altına girdi. Aracı da küçük bir çocuk kullanıyordu, lise bire anca gidiyordur... Durmadı, kaçtı. Abim oracıkta öldü."

Kısa bir sessizlik oldu. Metehan'ın gözleri dolmuştu fakat ortam karanlık olduğu için Kayra bunu fark edememişti.

"Abim öyle öldü, benim küçüğüm olan kız kardeşim de kanserden öldü. Kübra ve Ceyda kaldı. İkisi de canımdır, canımdan ötedir. Hele Kübra, tanısan çok seversin. Kıvırcık saçlı, yeşil gözlü bir cadı," derken gülümsedi, gözleri doldu. "Ceyda evlendi, Kübra ise annemlerle kalıyor. Öyle işte. Başka da anlatabileceğim pek bir detay yok."

Bu sırada çelik kapı iki kez tıklatıldı, bu sayede evin içerisindeki kasvetli, hüzün yüklü hava dağılmış oldu. Metehan, silahı eline alıp ağır adımlarla kapıya yöneldi. Kapının deliğinden bakınca öfkelenip bağırdı.

"Tuzak bu! Kayra, saklan!"

Kayra, ne olduğunu anlayamadan bir telaşa kapıldı, Metehan'ın yanına geldi.

Jimmy, kapının dışından, "Sakin ol," diye seslendi. Metehan Türkçe konuştuğu için ne dediğini anlayamamıştı fakat ses tonundaki telaştan saldırı konumuna geçtiğini sezebilmişti. "Kayra? Kapıyı açar mısın, Terra yanımda... Başka kimse yok."

"Böyle konuşmamıştık," dedi Kayra. "Terra nereden çıktı? Daha birkaç gün öncesine kadar beni öldürmeye çalışıyordu."

Terra, hafif öfkeli bir sesle, "Şu lanet kapıyı aç! Seni öldürmeye gelsek böyle kapıda mı beklerdik? Lanet olsun, biz bu kızın zekâsını fazla mı abarttık?" diye söylenerek Jimmy'ye baktı.

"Saygısızlık yapma Terra."

"Ne dediğini duymadın mı? Hey! Oradaki... Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Metehan, destek çağırmak için telefonunu çıkarınca Kayra ona engel oldu ve kapıyı açmak için kapının kolunu tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Terra haklı, beni yakalamak için gelmiş olsalardı buraya düzinelerce ajan ile gelirlerdi. İki kişi değil."

Bu söyledikleri Metehan'a da mantıklı geliyordu fakat kapıyı açmamak için diretmeye devam etti.

"Belki bilmediğimiz şeyler vardı, belki, belki..."

"Sen yine de tetikte ol," diye söylenerek kapıyı açtı Kayra.

Terra, kollarını birbirine dolamış bir şekilde dururken Metehan'ın silahını doğrulttuğunu görünce elini beline atıp, "O lanet silahı indirmen için iki saniyen var!" diye bağırdı ve gözlerini ondan ayırmadan iki adım sola açıldı.

Jimmy, "Sakin olun, sakin olun, silahlarınızı indirin," dedi.

"Metehan," dedi Kayra, "Allah aşkına, ne yapıyorsun?"

"Ne? Sen tetikte ol demedin mi?"

"Böyle değil! Bunu kastetmemiştim."

Terra, dişlerini sıkmıştı. "İndir şu silahı yoksa vücudunu delik deşik edeceğim!"

Metehan, aynı sertlikte cevap verdi. "Demek öyle, bütün ekibini kaybetmiş biri için çok iddialı bir söz!"

Bu sözler Terra'yı fazlasıyla sinirlendirdi. Yüreğinde biriken öfke ses tonuna yansıdı.

"Çelik yelek giyen biri mi söylüyor bunu? Yoksa seni göğsünden iki kere vurduğumu unuttun mu?"

Metehan cevap vermek yerine öfkeli bir şekilde soludu. Bir şey diyecek gibi oldu fakat Kayra, sakin olmalarını söyledi. Nihayet ikisi de inatlarından vaz geçip silahlarını indirdiler fakat birbirlerine öfkeyle bakmaya devam ettiler.

İçeri girdiklerinde Kayra, ışıkları yaktı ve "Evet Jimmy, neymiş o çok önemli bilgi?" dedi. Jimmy, birkaç dakika önce Metehan'ın oturmuş olduğu koltuğa oturdu, Kayra da karşısındaki koltuğa. Metehan ve Terra, ayakta dikilmeye, birbirlerine düşmanca bakmaya devam ediyorlar, en küçük fırsatta birbirlerini boğazlayacak gibi duruyorlardı.

"Öncelikle, Terra'nın burada olmasının sebebini söyleyeyim. Artık senin için bir sorun teşkil etmiyor çünkü CIA'den kovuldu. Hatta öldürülmesi için peşine ajanlar takılmış, benim de öyle... Yani artık tam anlamıyla aynı taraftayız."

Kayra, bulunduğu ortamdan hoşnut olmadığı için ve Metehan'ı öldürmek istediği için patlamaya hazır bir bomba gibi piminin çekileceği anı beklercesine soluyan Terra'ya bakıyordu. Jimmy, "Hatta senin peşinde olanlar hakkında bilgi bile verecek, öyle değil mi Terra?"

"Hayır! Öyle bir şey olmayacak!"

Jimmy, söylediklerine anlam veremediği için Terra'ya baktı.

"Ben, ekibimi öldüren bu köpeğe CIA'i satmam," diye söylenerek öfke saçan gözlerini Metehan'a çevirdi.

"Bana bak, benimle düzgün konuş!"

"Konuşmazsam ne olur? Nereden geliyor bu cesaret, altında yine çelik yelek mi var!"

Korkaklıkla itham edilmek Metehan'ı çıldırtıyordu. Öfkeli bir şekilde söylenerek Terra'nın üzerine yürüdü fakat bu tehditkâr yürüyüş onu korkutmak bir kenara dursun kavga için daha da heveslendirdi. Birbirlerine girecekleri sırada Kayra, "Çocuk gibisiniz! İki dakika rahat durun!" diye bağırdı.

Terra, Jimmy'ye dönüp, "Ben vaz geçtim!" dedi, "Bunlara hiçbir şey anlatmayacağım, ne bok yiyorlarsa yesinler!"

Kayra, bir şey diyecek gibi oldu fakat gergin olan ortamı daha fazla germek istemediği için vazgeçti. Metehan, camın kenarına geçip sessiz bir şekilde öfkeyle soludu, kaşlarını çatarak dışarı baktı. İçinde biriken öfkeyi boşaltamadığı için huzursuzdu. Ölen ekip arkadaşlarını düşündü. Onları öldüren ekibin lideriyle yan yana olmak yüreğini dağlıyordu. Hemen hemen aynı duyguları, hatta daha fazlasını

hisseden Terra da bu soğuk, küçük salona girdiğinden beri silahını çekip Metehan'ı vurmayı düşünmüştü.

Metehan, camdan dışarı bakarken apartmanın girişinde duran siyah renkli, iki büyük aracı fark etti. Aracın içinden takım elbiseli adamlar inip binaya girdiler. Sonra arkasını dönüp bağırdı.

"Al işte! Tuzak kurmuşlar! Şerefsizler!" diye bağırarak silahını çıkartıp Terra'ya doğrulttu, Terra ise ters giden bir şeyler olduğunu fark ederek sesini çıkarmadan öylece kalakaldı. Jimmy, camdan dışarıya, araçlara baktığında gelenlerin CIA ajanları olduğunu anladı.

"Kahretsin! Bizi nasıl bulmuş olabilirler? Takip mi edildik?"

Terra, kapana kısılmış bir fare gibi endişeliydi. "Bilmiyorum, fark etmedim," dedikten sonra bir an düşündü. "Lanet olsun!" diye söylendi. "Öldürdüğüm ajanın arabasında çip vardır, başka bir ihtimal yok..."

Metehan, "Kesin sesinizi! Hâlâ gözümüzün içine bakarak yalan söylüyorlar!" diye bağırdı.

Terra, Metehan'a cevap vermedi. Metehan da bir süre sonra silahını indirdi. Yardım çağırmayı düşündü ama bu saatten sonra yetişmeleri imkânsızdı. Elleri silahlı ajanlar merdivenleri tırmanmaya devam ediyorlardı.

"Bu evin başka bir çıkışı yok, değil mi?" diye sordu Kayra. Pes etmek yerine bir çözüm yolu arıyordu.

Aynı anda Terra, silahını çıkartıp içindeki mermileri kontrol etti. "Sende kaç mermi var?" diyerek Jimmy'ye baktı.

"Saçmalama Terra, çok kalabalıklar, baş edemeyiz. Hepimizi öldürürler."

Büyük bir endişe ve korku duygusu küçük salonun içindeki dört bedeni yakaladı. Soğukkanlı kalmaya çalışsalar da en cesurları olan Terra bile yüreğine bir hastalık gibi

yayılan korku duygusuna yakalanmıştı. Ölmek istemiyordu. Kayra ise korkmasına rağmen belli etmiyordu. Jimmy ile buluştuğu için küçük de olsa bir pişmanlık duygusu yaşıyordu. Ama hayıflanmak yerine bir an önce harekete geçmeliydiler.

"Bu evin," dedi Metehan, "Başka bir çıkışı yok ama balkondan yan binaya geçebiliriz."

Balkona yöneldiklerinde kapı iki kez tıklatıldı. Öylece durup birbirlerine baktılar. Terra, fısıldayarak, "Ses çıkarmayın, yürüyün," dedi. Parmak uçlarına basa basa küçük balkona doluştular. Metehan, sakin kalmaya çalışarak, "Karşı binanın balkonuna atlayabiliriz," dedi. Kayra, bu öneriyi hiç beğenmemişti fakat yapabilecek başka bir şeyi yoktu.

"En fazla iki metre... Hem bakın," diye ekledi Metehan, "Balkonun kapısı da açık, evet, ilk ben atlıyorum," diyerek balkonun beton korkuluğuna çıkıp ileri doğru atıldı. Metehan'ın ardından Terra da atlamıştı. Jimmy, "Hadi Kayra, sıra sende," dedi.

Kayra, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Heyecanlanmıştı. Metehan ve Terra gibi değildi, onların aldığı eğitimlerin hiçbirini almamıştı, onların soğukkanlı bir şekilde yaptığı sıçrayış Kayra için oldukça ürkütücüydü. Korkmasına rağmen beton korkuluğun üzerine çıkmayı başardığında, aşağıya hiç bakmadan derin bir nefes aldı. Metehan, elini ileri doğru uzatmış bir şekilde duruyor, Kayra'yı cesaretlendiriyordu.

Kayra, ileri doğru atılıp demiri tuttu. Aynı anda korkuluğun sol tarafı büyük bir gürültüyle duvardan ayrılarak aşağıya doğru büküldü. Kayra, bir çığlık attı.

"Tuttum!"

Terra, Kayra'yı kolundan yakalamıştı. Metehan'la birlikte ellerinden tutup yukarı çektiler. Kayra'nın bacakları

titriyordu. İkinci kattan beton zemine çakılma düşüncesi korkması için yeterince geçerli bir sebepti. Jimmy, atlamaya hazırlanırken dışarıdaki ajanlardan biri kapının kilidine iki el ateş edip içeri girdi, hemen peşinden de diğer ajanlar...

Terra, elini uzatıp, "Elimi yakala," dediğinde Metehan, "Sen dur, ben tutarım," diyerek sol ayağını güçlü bir şekilde yere basıp kolunu ileri uzattı. Jimmy, ileri doğru atılıp Metehan'ın kolunu yakaladı. Ancak dengesini kaybeder gibi olunca Terra, Metehan'ı tuttu ve kendisine doğru çekti.

Hep beraber açık kapısından girdikleri ev boştu. Bu bir nebze olsun iyiye işaretti çünkü dertlerini anlatıp polis olduklarını söyleyene kadar zaman kaybetmekten kurtulmuşlardı. Çıkış kapısını bulup doğruca merdivenlerden aşağıya koşmaya başladılar.

Metehan'ın evine giren ajanlardan biri pencereden bakıp yan taraftaki balkonun demirlerinin kırıldığını fark edince durumu anladı. Diğerlerine haber verdikten sonra merdivenlerden aşağıya koşmaya başladılar. Kayra ve diğerleri zemin kata vardıklarında ajanlar henüz birinci katın merdivenlerini inmekteydiler.

Apartmanın kapısını açıp dışarı çıkan Jimmy, "Arabaya binin çabuk!" dedi. Arabanın anahtarlarını Terra'ya verdi çünkü araba kullanmakta hepsinden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Terra kapıyı açıp şoför koltuğuna oturdu. Yan koltuğa Jimmy, arkaya ise Metehan ve Kayra oturmuştu. Hiç zaman kaybetmeden anahtarı çevirdi, marşa bastı. Fakat araba çalışmadı.

"Hadi Terra, çalıştır şu arabayı!"

"Deniyorum!" dedi Terra gergin bir şekilde bağırarak. Tekrar denedi, yine aynı ses duyuldu. Arabayı boşa alıp el frenini kaldırdı, yol biraz eğimli olduğu için arkaya doğru kaymaya başladılar, bu esnada yine kontağı çevirip marşa bastı ve sonunda motoru çalıştırmayı başardı. Tam da bu

esnada ajanlar apartmanın kapısından dışarıya çıktılar. Silahlarını arabaya yönelttiler fakat ateş ederek zaman kaybetmek istemedikleri için araçlara yöneldiler.

"Kaçmalarına izin verme!" dedi ajanlara liderlik eden uzun boylu adam. Takım elbisesinin cebinden bir el bombası çıkarıp kucağına koydu. "Belki lazım olur," diye de ekledi.

Kovalamaca böyle devam ediyor, Terra bir türlü izini kaybettiremiyordu. Ajanlardaki araç ile kullandığı araç hemen hemen aynı güçteydi, bu faktör de aradaki mesafeyi açmalarını engelliyordu. Sokak aralarından sapıp ana yola çıktı.

Ajanlara liderlik eden adam, "Bu kadar eğlence yeter," diyerek silahını camdan dışarıya uzatıp ateş etti.

İlk mermi ıskalasa da ikinci mermi arabanın arka tamponuna saplandı. Ateş etmeye devam etti.

"Pislik herif!" diye söylendi Terra.

Kayra ve Mete iyice eğilip ellerini başlarına siper ettiler. Bir mermi arka camı delip ön cama saplandı. Terra direksiyonu kırıp ani bir manevra yaptı. Bu olayın neredeyse aynısını komadayken rüyasında gören Kayra korkmaya başladı çünkü rüyası ölümle bitiyordu.

"Nasıl atlatacağız bu pislikleri!" diye sordu Terra, Jimmy'ye bakarak.

"Bilmiyorum..."

Bu esnada arka camı delip geçen başka bir kurşun, Terra'nın sağ omzuna saplandı. Omuz kaslarının parçalanması ile duyduğu müthiş acı, bağırmasına neden oldu... Yalnızca bağırmamış, aracın kontrolünü de kaybetmişti... Direksiyonu istemsizce sağa doğru kırmış, Jimmy her ne kadar direksiyona müdahale etmeye çalışsa da geç kalmıştı. Terra'nın kullandığı araç demir bariyeri kâğıt gibi kesip şarampole yuvarlandı. Araç, yabani otlar ile örtülmüş küçük taşların üzerinde takla ata ata yuvarlanırken, içindekiler de

çamaşır makinesindeki eşyaları andırırcasına etrafa çarpmaya başladılar. Defalarca takla attıktan sonra şarampolün dibine ulaştılar. Ters düşen aracın tavanı iyice içeri gömülmüştü. Durum hiç de iyi gözükmüyordu.

Hemen arkalarında olan ajanlar araçlarından indiler.

"Bu arabadan sağ çıkamazlar ama işimizi garantiye alalım," diyen uzun boylu adam elindeki bombanın pimini çekti. Bu esnada aracın motor kısmı yanmaya başladı. Elindeki bombayı yanan araca doğru fırlattı. Bomba taşlara çarparak yuvarlandı ve sekerek araçtan nispeten uzak bir noktada gürültüyle patladı.

"Bomba istediğim gibi gitmedi ama olsun, pek yaşamazlar."

Aşağıya inmek için yeltendiği sırada karşıdan gelmekte olan aracı fark etti ve bundan vazgeçti. "Neyse, eğer yaşarlarsa hastanede icaplarına bakarız, fazla dikkat çekmeden buradan gidelim."

Birkaç dakika sonra Jimmy, kendine geldi. Baş aşağı bir şekilde duruyordu. Kaşında ve sol kulağında küçük bir kanama vardı. Başına aldığı darbeler sersemlemesine neden olmuştu fakat kendisini toparlaması uzun sürmedi. Acıyan boynuna aldırmadan dönüp direksiyon ile iç içe geçmiş Terra'ya baktı. Emniyet kemeri takmadığı için oldukça büyük darbeler almış, arabanın içinde dönüp durmuştu. Sıkıca direksiyona tutunduğu için bulunduğu yerden çok da uzağa savrulmamıştı. Jimmy, başına darbe aldığı için bulanık gördüğünü düşündü. Oysa bunun nedeni içeriye dolan dumandı. Araba yavaş yanıyor, çatırtıları küçük küçük duyuluyordu. Jimmy, emniyet kemerinin düğmesine bastığı anda serbest kaldı, sırt üstü aşağıya doğru kaydı. Kırılan camdan dışarıya çıkmaya çalıştı fakat araba o kadar ezilmişti ki oldukça zorlanacak gibi duruyordu. Debelene debelene kendini dışarı atmayı başardı, bütün bunları yaparken inliyor, başı hafifçe dönüyordu. Arka koltuktaki Kayra'nın yanına gitti. Burnunda ve kaşının bir

karış üzerinde bir kanama vardı. Başını cama çarmış, bu çarpma yüzünden bilincini kaybetmişti.

"Kayra, iyi misin?" diye seslendi fakat cevap alamadı. Belinden çıkardığı bir çakıyla emniyet kemerini kesip Kayra'yı dışarıya çıkardı. Arabadan biraz uzağa götürüp yere yatırdı. Kayra'nın yanağına hafifçe vurdu fakat yine tepki alamadı. Hiç vakit kaybetmeden yanan aracın yanına gidip Terra'yı da güç bela çıkarmayı başardı. Kadının durumu hiç iyi gözükmüyordu, hem burnundan hem de sol kulağından kan gelmişti. Üstelik sol kolundaki kurşun yarasından dolayı da kan kaybediyordu. Jimmy, Terra'yı kucağına almaya çalışırken Terra acıyla bir şeyler mırıldandı fakat dedikleri anlaşılmıyordu. Onu da Kayra'nın yanına yatırdı.

Bu sırada Kayra kendine gelmeye başladı. Gözlerini açtığında ilk gördüğü şey masmavi bir gökyüzü oldu. Gözlerini açık tutamıyor, ara ara gökyüzüne baktıktan sonra tekrar kapatıyordu. Ağzına kan tadı geldiğini hissetti, yutkundu, derin bir nefes aldı, yerden doğrulmak istedi fakat bunu yapacak gücü kendinde bulamadı, gözleri kapandı, birkaç saniye sonra tekrar ağır ağır açıldı. Ateşin ürkütücü sesini duydu, kafasını çevirip yerde yatan Terra'ya baktı. Onu görünce olanları hatırladı. Yerden doğrulmayı başarıp yanan araca bakarak "Mete?" diye sayıkladı.

Hurdaya dönmüş aracın içinden hareketsiz bir şekilde baş aşağı sarktığını fark edince kalkıp araca doğru gitmek istedi fakat bunu başaramadı. Başı o kadar şiddetli ağrıyor ve dönüyordu ki daha bir adım bile atamadan olduğu yere yüz üstü düşmüş gözleri yeniden kapanmıştı.

Metehan, kızlara göre daha ağır cüsseli olduğu için Jimmy onu araçtan çıkarmayı bir türlü başaramamıştı. Bunda başının dönmesinin, kendisini güçsüz hissetmesinin de etkisi vardı. Araçtaki yangın iyice büyümüştü. Alevler benzin deposuna ulaşmadan bir an önce oradan uzaklaşmaları ge-

rekiyordu. Bu durumun farkında olan Jimmy, bütün gücüyle Metehan'ı dışarı çekmeye çalışıyordu.

Kayra, tekrar kendine gelmiş, gözlerini açmıştı. Kafasını hafifçe kaldırıp bir şeyler sayıkladı. Alnındaki kana yapışan toprak parçalarını pek sorun etmedi, belki de bunun farkında bile değildi. Fakat sol gözüne akan kan, göz kapağını ağırlaştırmış, yapış yapış yapmıştı ve bunun farkındaydı. Bir şeyler sayıkladı. Yerde hafifçe doğrulup Jimmy'ye baktı. Görüntü gidip geliyor, gözlerini açık tutmak için büyük bir savaş veriyordu. Bu sırada Jimmy, Metehan'ı dışarı çıkarmayı başardı. Kolunun altına girip yarı sürükleme yarı taşımayla araçtan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sadece beş metre uzaklaşabildikleri araba büyük bir gürültüyle patladı. Kayra'nın gözleri yükselen alevler yüzünden bir anda parıldadı. Jimmy'nin ve Metehan'ın alevlerin arasında kaldığını ve gözden kaybolduklarını fark etti. Patlamanın tesiri geçince Metehan ve Jimmy'nin yerde hareketsiz yattığını fark etti.

"Hayır, hayır," diye fısıldayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat bunu başaramayıp tekrar kendinden geçerken gözleri kapandı.

Kayra, gözlerini açtığında bu defa masmavi gökyüzü ile değil, beyaz bir tavanla karşılaştı. İnce ince nefes alıyor, gözleri bir kapanıp bir açılıyordu. Başında halen küçük bir ağrı vardı fakat ilk hissettiği ağrıya göre nispeten azalmıştı. Oldukça rahat ve temiz kokulu bir yatakta yattığını fark etti. Hastane odasında olduğunu anlamıştı. Dilini paslı bir demire değdirmiş gibi bir tat vardı kurumuş ağzının içinde. Çatlamış dudakları aralandı, küçük, kısık bir sesle su diye inledi, etrafına bakınmak istedi fakat başını oynattığı anda ensesinden sırtına doğru yayılan ince bir ağrı hissetti, acıyla

mırıldandı ve etrafa bakınmaktan vazgeçti. Ağlamak istedi fakat ağlamak için bile çok güçsüz olduğunu anladı. Aklına patlama anı geldi. Metehan ve Jimmy'nin hareketsiz bir şekilde yerde uzandıklarını anımsadı. İçine büyük bir merak ve endişe duygusu yayıldı.

"Uyandınız mı? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu başucuna gelen hoş görünümlü bir hemşire. Serumun içindeki yağ ile su karışımı gibi görünen sıvıyı kontrol etti. "Serum bitmek üzere, birkaç saat sonra bir tane daha veririz."

Kayra, kan çanağına dönmüş gözlerle hemşireye baktı, aklında dönüp dolaşan soruları sormak için güç toplarken açılan kapıdan orta yaşlı, uzun boylu, yuvarlak çerçeveli gözlük takan bir doktor girdi.

"Hastamız uyandı mı? İyi, çok iyi... Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Kayra, "Neyim var?" diye sordu ancak fısıltı gibi çıkan sesiyle.

"Arkadaşların rapor ettiğine göre aracınız şarampole yuvarlanmış. Şanslısınız, hiçbir iç organınız zarar görmemiş fakat başınızı çarptığınız için küçük bir travma geçirmişsiniz. Başınızda hissettiğiniz şiddetli ağrının sebebi bu. Ama merak etmeyin birkaç güne hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkarsınız, sadece tedbir amaçlı gözetim altında kalmanız gerekiyor. Açıkçası bu kadar şiddetli bir kazadan bu kadar az yarayla kurtulmak tam anlamıyla bir mucize."

"Arkadaşlarım..." dedi, Kayra. "Arkadaşlarım nasıl?"

"Şimdilik bunları düşünmeyin, ben birkaç saat sonra yine gelirim," diyerek Hemşire ile birlikte odadan çıktı.

Metehan'ın durumu iyiydi. Patlamanın etkisiyle etrafa saçılan şarapnel parçalarından biri sırtına saplandığı için Jimmy'nin durumu ciddiyetini koruyordu ve hâlâ ameliyattaydı. Terra ise komadaydı ve durumu oldukça ciddiydi. Emniyet kemeri takmadığı için vücudunun hemen hemen her yeri ezil-

miş, zarar görmüştü. Kolundaki kurşun yarası yüzünden de çok kan kaybetmişti. Komadan uyanması bir mucize gibi gözüküyordu.

Birkaç gün sonra yağmurlu bir sabaha uyanan Kayra ufak tefek ağrıları devam ediyor olsa da nispeten iyi hissediyordu. Jimmy'nin ameliyatı oldukça başarılı geçmiş, Terra ise komadan uyanmayı başarmıştı.

Yatağında doğrulup camdan dışarıya baktı, birkaç dakika öylece durdu, yağmuru seyretti. Metehan'ı görmek için odasından çıktı. Üzerinde beyaz, çiçekli bir hasta elbisesi vardı. Kullandığı ilaçlar yüzünden teni kireç gibi solmuş, gözlerinin altı hafifçe morarmıştı.

Ağır adımlarla koridorda yürürken gördüğü iki ihtiyar adam kendilerini sohbete o kadar kaptırmışlardı ki Kayra'yı fark etmemişlerdi bile. Kucağındaki küçük kız çocuğunun sırtını sıvazlayan bir baba ile göz göze geldi, gözlerini adamın siyah gözlerinden çekip önüne baktı. Bir genç hemşirenin koşarak asansör kapısını tuttuğunu fark ederek adımlarını hızlandırdı.

"Pardon! Kapıyı tutabilir misiniz?" diye bağırdı.

"Tabii, buyurun." diye cevap verdi genç hemşire.

Kayra, asansör kabinine binip gülümsedi, "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Hemşire, Kayra ile aynı yaştaydı. Esmerdi. Düz, siyah saçları omzuna kadar uzanıyordu. Ellinde mavi bir dosya taşıyordu. Sekiz kişilik asansörde sadece ikisi vardı.

"Kaçıncı kata çıkıyorsunuz?"

"Dört."

Asansörün kapısı kapandı. Genç hemşire kat tuşlarına basıp, yanında dikilmekte olan Kayra'ya baktı. Alnındaki ve şakaklarındaki çizikleri inceleyerek, "Kötü bir kaza geçirmiş olmalısınız..." dedi.

"Evet. Öyle oldu. Ama geçti."

Asansör ikinci katta durdu. Küçük, tiz bir sesten sonra kapı açıldı ve içeriye takım elbiseli, uzun boylu iki adam girdi. İkisi de saçlarını kazıtmışlardı. Çehrelerindeki sertlik, gözlerindeki soğuk bakışlarla Rusları andırıyorlardı. Genç hemşire, istemsizce bir adım geri çekilerek kabinin arka kısmına geçti, bir yandan da adamları inceliyordu. Adamlardan birinin kaşında bir bıçak yarası vardı. Muhtemelen girdiği bir kavga sonucu yaralanmıştı. Genç adam, boynunu sola doğru sertçe eğip esnetti. İki kemiğin birbirine sürterken çıkardığı ses, Kayra'nın nedensizce gerilmesine neden oldu. Bu sırada diğer takım elbiseli adam arkasını dönüp aynaya baktı ve Kayra ile göz göze geldi.

Donuk, soğuk bakışlar ile yorgun fakat pırıl pırıl bakan gözler çarpıştı. Kayra, gözlerini kaçırmadan adamın suratına bakmayı sürdürdü. Diğer adam, arkadaşının bir şeye odaklandığını hissettiği için omzunun üzerinden arkasına, Kayra'ya baktı ve birkaç saniye sonra da tamamen ona doğru döndü. Genç hemşire bütün bu olup biteni ürkek ve şaşkın gözlerle izliyordu. Kayra, rahatsız olmuş bir şekilde söylendi.

"Bir şey mi oldu?"

Adamlar cevap vermeyip birbirlerine baktı. Bu sırada asansör dördüncü katta durdu. Kapı açıldı. Kayra, adamların ortasından geçerek dışarı çıkmak istedi, fakat genç hemşire bu esrarengiz adamlarla aynı ortamda kalmak istemediğini belli edercesine dikkatsiz bir şekilde çıkışa yöneldiği için Kayra'ya çarptı ve onun sol tarafta duran adama çarpmasına neden oldu. Kayra, soğuk bir suya düşmüş

gibi irkildi. Bu irkilmenin nedeni adama çarpması değil belindeki silahı fark etmesiydi. Hiçbir şey demeden kendisini dışarı attı.

"Özür dilerim, cidden özür dilerim," diyen hemşireye, "Önemli değil," diyerek arkasına baktı. İki adamın peşinden geldiğini görünce telaşa kapıldı. Önüne dönüp hızlı adımlarla 423 numaralı odayı aradı, buldu ve içeri girdi.

Yürümek ile koşmak arasında hareket ederek yatakta kitap okuyan Metehan'ın yanına geldi. Genç adamın yüzü sıyrıklarla doluydu fakat dinç görünüyordu. Kayra'nın telaşlı hareketleri karşısında "Kayra, neler oluyor?" diye sordu.

"Dışarıda iki adam var, silah taşıyorlar. Muhtemelen bizim peşimizdeler."

Kayra'nın telaşı karşısında Metehan da heyecanlanıp yatağında doğruldu.

"Sakin ol... Kimden bahsediyorsun, ne gördün?"

"Ya, silah da taşıyorlar! Belli ki Jimmy'nin ya da Terra'nın peşindeki ajanlar... Hatta bizim peşimizdeler, kahretsin... Geldiler Mete! Ölmediğimizi anlayıp geri geldiler!"

Odanın kapısı açıldı. Fayansların üzerinde ilerleyen sert ökçelerin sesi duyuldu önce. Ajanlar, Kayra'nın arkasından odaya girmişlerdi. Girişteki dar koridoru geçip yatağın olduğu bölüme ulaştılar. Yatak, boştu ve dağınıktı. Mete'nin okuduğu kitap yere düşmüştü. Geriye dönüp koridordaki lavabonun kapısını açtılar. Bu sırada, aniden ileri doğru atılan Metehan, ajanlardan birinin karnına sert bir tekme geçirmiş, ince yapılı adam beklenmedik darbe sonrası sırtını duvara çarpmıştı. Diğeri silahını Metehan'a doğrulttuğu sırada o daha hızlı davranıp elinin tersi ile silaha vurdu. Susturuculu silah ateş alıp duvarda büyük bir delik açtı. Dar koridorda patırtı gürültü koptu, ajanlar hem iki kişi hem de daha dinç oldukları için kavganın gidişatını kısa sürede kendi lehlerine çevirmeyi başardılar. Metehan, aldığı yum-

ruk darbeleri sonrası sarsıldı, yıkılacak gibi oldu. Can havliyle adamlardan birinin karaciğerine sert bir yumruk indirmek istedi fakat adam, sağ eli ile engelleyip sol yumruğunu ileri savurdu. Yumruğu Metehan'ın çenesi ile buluşmuştu. Afallayan fakat çabucak toparlanan Metehan, direnmeye devam ediyordu. Üç iri yarı adamın amansız mücadelesi sürerken Kayra, saklandığı lavabodan dışarı çıktı. Arkadaşının verdiği zorlu mücadeleyi korku dolu gözlerle izledi. Yardım çağırmak için kapıya yöneleceği sırada ajanlardan birinin Metehan'ın arkasından yaklaşıp boynuna ince bir çelik tel dolayarak Metehan'ı boğmaya çalıştığını fark etti. Ajan, çelik teli bütün kuvvetiyle kendine doğru çekti. Nefes alamayan Metehan, bir hırıltı çıkardı, halatı gevşetmeye çalıştı fakat bu sırada diğer adam Metehan'ın suratına sert bir yumruk indirdi. Adam çelik teli o kadar sıkı tutuyordu ki Metehan'ın gözleri sanki yuvalarından fırlayacak gibiydi, boynundan yukarısı kıpkırmızı kesildi. Kayra, ileri doğru atılıp Metehan'ı boğmaya çalışan adamın sırtına atladı, adamın kulağını koparırcasına ısırdı. Adam acıyla haykırarak çelik teli gevşetmek zorunda kaldı, Metehan bu durumu fırsat bilip doğruldu, diğer ajanın attığı yumruğu koluyla engelleyip karşı bir yumruk attı. Adam yere devrilince diğerinin yere düşürdüğü silahı aldı ve tetiği art arda çekti. Yerde uzanan Kayra'nın suratına yumruk atmaya hazırlanan ajan sırtından vurulup Kayra'nın üzerine yığıldı. Diğeri ise yerden doğrulmaya çalışırken göğsünden vurularak ölmüştü.

Derin bir nefes alıp Kayra'yı yerden kaldıran Metehan, "İyi misin?" diye sorduğunda Kayra, korkudan titreyen sesiyle, "Evet," dedi. "Ya sen?"

Metehan, başını olumlu anlamda sallayıp yatağına oturdu, boynunu ovaladı. Boğazında, çelik telin oluşturduğu ince, uzunca kırmızı bir yara vardı.

"Jimmy ve Terra'nın odası bu katta mı?" diye sordu Kayra.

Metehan, boğazını ovalamaya devam ederek, "Jimmy'nin odasını bilmiyorum ama Terra'nın odası koridorun sonunda," dedi.

Kayra, odadan çıkıp koridorun sonuna geldiğinde durdu, kapının açık olduğunu görünce yüreğine bir korku yayıldı. Açık kapıyı hafifçe itip içeri girdi. Korku dolu adımlarla dar koridorda, duvara tutunarak ilerledi. Her an karşısına biri fırlayacakmış gibi tedirgindi. Koridorun sonuna geldiğinde gördüğü yatak boştu. Tuvaletin kapısını açıp içeriye baktı, kimse yoktu. Tam kapıdan dışarı çıkacakken karşılaştığı Metehan, sol karın boşluğunu tutuyor, ayakta zor duruyordu. Vücudu oldukça hırpalanmıştı.

"Mete, Terra yok."

Metehan cevap vermedi. Telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra,

"Atilla. Ajanlar hâlâ burada. Destek ekip çağırın. Jimmy'nin yanına birkaç kişi daha gönder." dedikten sonra telefonu kapattı. Ardından Kayra'ya bakıp, "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Nereye?"

"Seni güvenli bir yere götürmeliyim."

Metehan, Kayra'yı bir polis lojmanına yerleştirdikten sonra tekrar işinin başına, ekip arkadaşlarının yanına döndü. Milli İstihbarat Teşkilatı binasının dönen kapısından içeri girdi. Güvenlik kontrolünden geçerken belindeki silah alarmı öttürdü. Emin adımlara yürümeye devam ederken güvenlik görevlisi, "Hoş geldiniz, efendim." dedi.

Bu binada MİT başkanından sonra en kıdemli kişi olduğu için üzeri aranmayan iki kişiden biriydi. Oldukça vakur ve başı dik yürüyor, her adımında sol karın boşluğunda bir

ağrı hissetse de bunu belli etmiyordu. Kravatını takmamış, beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini açık bırakmıştı. Boynundaki kızarıklık halen duruyordu. Sol elmacık kemiğinde küçük bir morluk, üst dudağında yumruk darbesi yüzünden oluşmuş küçük bir yarık vardı.

Metehan, başkanın odasına giderken meraklı asistanların gözlerini üzerinde hissediyor, fakat hiç oralı olamadan yürümeye devam ediyordu. Ceviz ağacından yapılmış kapıyı iki kez tıklatıp cevap beklemeden açarak, içeri girdi. Kapıyı açar açmaz yüzüne temiz bir oda kokusu vurdu. Oda oldukça geniş, yerdeki kahverengi parkeler her gün temizlendiği için parlaktı. Siyah, dikdörtgen masanın başında, deri koltuğunda oturan; beyaz tenli, hafif kilolu, orta boylu, kır saçlı adam, telefonla konuşurken Metehan'a baktı.

"Gelişmelerden beni haberdar edin," diyerek telefonu kapattı. "Mete, oğlum sen ne zaman akıllanacaksın ya? Ne zaman?"

"Başkanım..."

"Oğlum sen geri zekâlı mısın? Az daha ölüyormuşsun. Şu yüzünün haline..." Cümlesini tamamlayamadan boynundaki derin çizgiyi fark etti. "Ah be oğlum, ben ne diyeyim ki sana?"

Metehan, CIA ajanlarından başkana bahsetmemiş, başkan da Metehan'ı koruyamamıştı. Öfkesi bu yüzdendi.

"Biz hallederiz diye düşünmüştüm başkanım. Bunca iş arasında bir de koruma mı talep edecektim? Yakışmazdı," dedi ve izin almadan masanın önündeki deri koltuğa oturdu. Arkasında yaslandı. Elini çenesine götürüp çenesini kaşıdı. Canı sıkkındı.

"Terra mıdır nedir, şu CIA ajanı, kayıp mı?"

"Evet."

"Seni bu hale sokanlar, yaşıyor mu?"

Metehan, kafasını olumsuz anlamdan sallayıp, "İkisini de öldürmek zorunda kaldım," dedi.

"Keşke öldürmeseydin, belki bir şeyler öğrenebilirdik."

"Bunu ben de biliyorum, efendim. Ama o an bunu düşünemiyorsunuz. Kayra olmasa ölüyordum. Birini boğup bayıltacaktım ama arkamdaki yerden kalkıp tekrar saldırdı. Silah kullanmak zorunda kaldım. İkisi de öldü."

"Şu Terra, bildiğim kadarıyla OBT'nin peşindeydi."

"O olaylar cidden çok karışık, taraf değiştirmiş, tam bilmiyorum, of, çok karışık işler."

"Bu durum çok kötü oldu. Artık sen de adamların kara listesine girdin. Yanına iki koruma al, nereye gidersen..." derken Metehan araya girdi.

"Ama başkanım..."

"Başlatma başkanına! Yanına iki koruma alacaksın, o kadar! Tuvalete bile seninle gelecekler!"

Metehan, amirinin kararlılığı karşısında bir şey diyemedi, önüne döndü.

"Oğlum, benden sonra bu koltuğa sen oturacaksın! Az kafanı kullan, azıcık ya! Tamam, anlıyorum, Kayra çok önemli bir yetenek, bir dahi... Anlıyorum. Ama teklifimizi yaptık, gel bizimle çalış dedik, korumamız altında ol dedik. Kabul etmedi. Daha ne diye peşinden gidiyorsun bu kızın!"

"Ne yapayım? Amerika'nın köpeklerine yem mi edeyim?" diye sorarken yükselen sesi aralarındaki yakınlık yüzünden sorun olmadı.

"Yem edelim demiyorum. Sadece aklını başına devşir diyorum... Nerede o şimdi?"

"Polis lojmanlarında bir eve yerleştirdim. Güvende..."

Kayra, küçük bir salonu ve küçük bir odası olan bir evde kalıyordu. Ortalık durulana kadar da burada kalacak gibi görünüyordu. Kaç ajan vardı ve kaçı Kayra'yı arıyordu,

kimse bilmiyordu. Bu yüzden Metehan onu bu eve yerleştirmiş, isteği üzerine de arabasındaki laptopu vermişti. İşte o laptopun karşısında kod yazmakta olan Kayra, bir şeylerin peşindeydi. Hava kararmak üzereydi ve dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaktaydı.

Kayra, kendi yazılımı olan trojeni aktif hale getirdi. CIA'in sistemine sızmaya çalışıyordu. Klavyeye bakmadan kodlar yazıyor, yazdığı kodları ekrandan kontrol ediyordu. On parmağını da oldukça hızlı kullanıyordu. Yazdığı kod satırlarını kontrol ettikten sonra yazılımı onayladı. Ekranda art arda kutucuklar açılıp kapandı. Yazdığı kodlar işlemciyi zorlamaya başladığı için laptopun turbosu devreye girdi. Başındaki hırkanın kapüşonunu geriye atıp kafasını kaşıdı.

Birkaç dakika sonra amacına ulaşmış, CIA'in veri tabanına girmeyi başarmıştı. Üst düzey yöneticilerinin isimlerine ve elektronik imzalarına ulaştı. Bir sahte belge düzenleyip altına üst düzey yöneticilerin imzasını ekledi. Birkaç dakika sonra belgeyi CIA'in internet sitesinde yayınladı. Belgeyi silemesinler diye de bir şifreyle korudu. Ardından sunucudan çıkıp bir iz bırakıp bırakmadığını kontrol etti, herhangi bir hata yapmadığına emin olduktan sonra bilgisayarını kapattı. Uyumak için odasına gitti, başını yastığa koyup üzerini örttü, gözlerini yumdu.

Birkaç saat sonra bütün Amerika, CIA'de çalışan üst düzey yöneticilerin ağzından yazılmış belge ile ayaklandı.

Yetkililer tarafından imzalanmış resmi belgede; CIA'de çalışan bütün siyahilerin işten çıkarılacağı belirtilirken, gayet faşist birkaç söylem de yer alıyordu. Belge bütün haber kanallarında yayınlanmaya, sosyal medyada paylaşılmaya başladı. Tepkiler bir hastalık gibi yayılarak insanları sokaklara döktü. Kayra, mışıl mışıl uyurken Amerika'da gösteriler düzenleniyor, ünlü şirketlerin mağazaları yağmala-

nıyordu. CIA yöneticileri bunun bir siber saldırı olduğunu açıklamış olsalar da bu hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Kayra, uzun zamandır Amerika'yı hedef alan saldırılarda bulunmuyordu fakat hiçbir şey yapmasa da rahat bırakılmayacağını anladığı için eylemlerini sürdürmeye karar vermişti. Yapılan gösteriler Amerika'ya maddi zarar vermeye başlasa da bu saldırı ile asıl amaçladığı şey de oluyor CIA itibar kaybediyordu.

Aradan birkaç hafta geçmişti. Jimmy, başarılı bir ameliyattan sonra odaya alınmıştı. Ağrıları ve iç kanama riski devam ettiği için taburcu edilmemişti. MİT'in de aramaya devam ettiği Terra'dan ise hâlâ haber yoktu.

Kayra küçük evinin salonunda volta atarken sesli bir şekilde düşünüyordu.

"Acaba öldürüldü mü? Ama öyle olsa illaki bir çöplükte bulunurdu, demek ki öldürülmemiş, bu işin içinde başka bir iş var," diye söylenerek bilgisayarını açtı. Hastanenin güvenlik kamera kayıtlarını inceledikten sonra telefonunu eline alıp Metehan'ı aradı.

"Alo, Mete bu görüntülerin silinmiş olma ihtimali var mı?"

"Var ama silinmiş olsalar belli olurdu. Neden sordun, bir şey mi fark ettin?"

"Her şey çok normal işliyor, hiç anormal bir şey yok. Sanki Terra hastaneden hiç çıkarılmamış..." dedi Kayra. "Ya gerçekten hastaneden hiç çıkarılmadı, ya da bu adamlar işlerini gerçekten iyi yapıyorlar."

Metehan kısa süren bir sessizliğin ardından cevap verdi.

"Neyse Kayra, sen incelemeye devam et. Ben şu an araba kullanıyorum, pek konuşamıyorum. Bir şey olursa haber et."

"Tamamdır. Dikkat et kendine," diyerek karşı tarafın bir şey demesini beklemeden telefonu kapattı. Ardından tekrar görüntülere odaklandı.

Metehan birkaç meslektaşını arayarak herhangi bir gelişme olup olmadığını kontrol etti. Arkadaşları da bir şey bulamamıştı. Bu durum iyice canını sıktı.

"Ulan yer yarıldı da içine mi girdi bu kadın?" diye söylendi. Ardından dikiz aynasına bakınca söylenmesi durdu. Çünkü arkasındaki camları filmli siyah araç tarafından takip edildiğini fark etti. Hızını değiştirmeden yoluna devam etti. Normalde düz gitmesi gerekirken sağa sapıp yolunu değiştirdi. Gözlerini bir an olsun dikiz aynasından çekmeden arkasındaki siyah aracın ne yapacağını izledi. Eğer o da işlek caddeden çıkıp sağa sapacak olursa izlendiğine emin olacak, ona göre önlem alacaktı. Fakat öyle olmadı. Siyah araç sağa sapmadan devam etti.

"İyice paranoyak oldum ya, iyice..." diye söylenerek geri dönüp işlek caddeye çıktı.

İşyerine yakın bir marketin önünde durup araçtan indi Metehan. İçecek bir şeyler alıp ofise geçecek, gelişmeleri oradan takip edecekti. O, marketin kapısından içeri girdikten sonra az önce şüphelendiği araç yirmi otuz metre ileride park etti. Metehan'ın takip edilip edilmediğini anlamak için döndüğü yere dönmemişler bu sayede gizlenmeyi başarmışlardı. Bir araç nasıl takip edilir, gayet iyi biliyorlardı.

İçeceklerini alıp çıktıktan sonra arabanın kapısını açmadan önce etrafına baktı Metehan. Bu, mesleğinin verdiği bir alışkanlıktı. Etrafta dikkat çeken hiçbir şey, görünürde şüpheli herhangi bir araç yoktu. Kapsını açıp koltuğuna oturdu, kemerini taktı. Kontağı çevirip yola koyuldu.

Araba kullanırken bir yandan da içeceğini açtı. Ağzına götürüp kana kana içti. Bu şekilde yola devam ederken de dikiz aynasına bakmayı ihmal etmedi. Son olaylardan son-

ra iyice dikkatli olmaya çalışıyordu. Takip edilmediğine kesinlikle ikna olmuş bir şekilde yoluna devam derken telefonu çaldı. Arayan Kayra idi...

"Efendim?" dedi gülümseyerek. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır, kameralardan bir şey çıkacak gibi durmuyor. Sanki görünmez bir el gelip Terra'yı o hastane odasından çekip almış gibi."

"Ben ofise geçeyim de ne yapabiliriz diye bakayım. Sen de dikkat et kendine, dışarıya mümkünse hiç çıkma. Beni ara, ne lazımsa ben getiririm."

Kayra, Metehan'ın bu kadar titizlenmesinden bir şeylerin ters gittiğini düşündü. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır, bir şey yok. Sadece tedbirli olalım tamam mı?" dedi fakat yolda gördüğü bir durum söylenmesine neden oldu. "Hayda! Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ne oldu?"

"Çevirme var. Ben kapatayım, bir gelişme olursa haberdar ederim seni."

"Tamam. Görüşürüz."

Metehan, telefonu kapattıktan sonra polis memurun işaretine uyarak aracını sağa çekti. Durdu. Yanına yaklaşmakta olan genç memurun söylemesine gerek kalmadan camını açtı.

"İyi günler memur bey," diyerek MİT kartını gösterdi.

Genç memur, başındaki şapkayı düzlettikten sonra Metehan'ın uzattığı kartı alıp inceledi, kartın orijinal olduğunu anlayınca şaşkın bir şekilde, "Efendim, bu araç size mi ait?" diye sordu. Memurun şaşırması pek hayra alamet gibi durmuyordu. Bu durum Metehan'ı işkillendirdi.

"Evet? Bir sorun mu var?"

"Efendim, bu araç hakkında ihbar var. Aracı aramamız gerekiyor."

Metehan, bu durumdan hayli rahatsız olup kaşlarını çattı.

"Arama mı? Dostum ne saçmalıyorsun, ne ihbarı, ne araması?"

"Efendim ihbar var, aracı aramamız gerekiyor," diyerek polis arabasına bir işaret verdi. İşaretin ardından araçtan inen üç polis memuru Metehan'ın aracına yaklaştı. İçlerinden biri, polislerin amiriydi.

"Lütfen araçtan iner misiniz?" dedi polis memuru.

Bu esnada amir plakaya bakarak elindeki kâğıtla karşılaştırıyordu.

"Araç bu değil mi? 34 MTH 102, evet bu."

Metehan araçtan indi. Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünse de bir hayli gerilmişti.

"Bakın bir yanlışlık olmalı. Ben MİT personeliyim. Buyurun bu da kartım," diyerek bu kez Amir'e gösterdi kimliğini.

"Anlıyorum Metehan Bey fakat ihbar aldık. Belki haklısınız fakat aracınızı aramak zorundayız."

Amir, kibar bir el hareketiyle kenara çekilmesini işaret ettikten sonra memurlar aracı aramaya başladılar.

Metehan, "Allah Allah..." diye şaşkın bir şekilde sessizce söylenip aracını aramakta olan memurları izledi. Yanında dikilmekte olan amire bir yanlışlık olduğunu anlatmaya devam ediyordu. Fakat çok geçmeden aracın bagajını aramakta olan polis memuru, "Amirim, bulduk," diye bağırarak elindeki beyaz, parke taşını andıran paketi gösterdi.

Afallamış bir şekilde dikilmekte olan Metehan, memurun elindeki uyuşturucu paketine baktı. Okyanusa sandal ile açılıp sandalın küreklerini suya düşüren bir adamın yaşadığı hayal kırıklığını yaşamaktaydı o sırada.

"Buna ne diyeceksiniz? Durun, ben söyleyeyim; bu paketten haberiniz yoktu, değil mi? Kesin başkası koymuştur, kesin... Yılardır eskimeyen yalan," diye söylendi polis amiri.

Metehan, bir şey söyleyecek gibi oldu fakat sustu. Bu durumda ne denirdi ki? Hayatında hiç bu kadar telaşlanmamış, endişelenmemişti.

Esmer tenli polis memuru, elindeki uyuşturucu paketini amirinin yanına getirip elindeki bıçakla ambalajını deldi, işaret parmağını kesiğin olduğu yere değdirip ağzına götürdü, "Eroin," dedi, "İhbar doğruymuş."

Metehan, beyninden vurulmuşa döndü. "Bakın... Bakın bir yanlışlık olmalı. Yanlışınız var..."

Amir, "Alın arkadaşı. Karakola götürün," diye bir emir verdi.

Metehan'ın elleri kelepçelendi. Polis aracına doğru götürülürken yoldan yavaşça geçmekte olan siyah aracı fark etti. Bu kendisini takip eden araçtı. Yavaşça aralanan ön cama doğru bakan Metehan, uyuşturucu paketini gördüğü vakit yaşadığı şaşkınlığa benzer bir şaşkınlık yaşadı.

"Terra!"

Terra, Metehan ile göz göze geldikten sonra bakışlarını yola çevirip gaza bastı ve gözden kayboldu. Metehan, polisin yardımıyla araca otururken tekrar söylendi, "Allah kahretsin! Neden!"

Metehan'ı sorguya aldılar. Kendisine tuzak kurulduğunu, tuzağı kuran kişinin de Terra adındaki CIA ajanı olduğunu söyledi. Fakat bu söylediklerini kanıtlayamadığı için gözaltında tutulmak üzere nezarethaneye gönderildi. İfadesi alınacak sonra savcı karşısına çıkartılacaktı. Başı fena halde dertteydi yine de sakin kalmaya çalışıyor, yurt dışında olan MİT başkanının dönmesini bekliyordu. Çünkü MİT başkanı, onun böyle şeylerle işi olmadığını gayet açık bir şekilde biliyordu.

Kayra ise bütün bu olanları haberlerden seyretmiş, büyük bir şok yaşamıştı. Metehan'ı görmek için karakola gelmişse de ziyaretine izin verilmemişti.

MİT başkanı Sefa Açıkgöz, olanları duyunca Kosova ziyaretini yarıda kesip Türkiye'ye döndü, hiçbir yere uğramadan direkt Metehan'ın tutulduğu karakola geldi ve görüşmek için gerekli izinleri aldı. Onu demir parmaklıkların ardında görünce şaşırıp öfkelendi.

"Metehan, oğlum duyduklarım doğru mu? Yani, tabii ki doğru değildir, doğru olmamalı, bir açıklaması olmalı..."

Metehan, başkanı karşısında görünce biraz rahatlamıştı. Çünkü bu durumu çözse çözse o çözebilirdi. Sefa Açıkgöz, yaptığı birçok projelerle, operasyonlarla Türkiye'ye oldukça büyük katkıları olmuş birisiydi ve evet, sözünü devlet büyüklerine geçirebilen bir isimdi.

"Başkanım, Terra denen CIA ajanı bana kumpas kurdu, nedenini bilmiyorum ama o yaptı."

"Bir saniye, bir saniye... Bu Terra, şey değil miydi? Hani şu hastane odasından kaçırılan..."

"Evet efendim. Ta kendisi."

"Anlamadım. Neden öyle bir şey yapsın ki? Seninle ne derdi var?"

Metehan başını iki yana sallayıp, "Bilmiyorum, ben de bilmiyorum," dedi.

"Her neyse, ben seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulurum, sen orasını merak etme."

Bu Metehan için güzel bir haberdi. MİT'te bu kadar yükselmişken, hatta MİT'in yeni başkan adayı olarak gösterilirken ömrünü dört duvar arasında çürütmek fazlasıyla vahim bir durum olurdu.

Başkan Sefa Açıkgöz, Metehan'ın yanından ayılıp karakolun kapısına doğru yürümeye başladı. Hem şoförü hem de koruması olan iri yarı, beyaz tenli adam da arkasından yürüyordu. Koruması kapıyı açıp başkan araca bindikten sonra hızlı adımlarla arabanın etrafından dolaşıp koltuğuna oturdu, kemerini taktıktan sonra arabayı çalıştırdı.

"Makama mı gidiyoruz, efendim." diye bir soru sordu, dikiz aynasından Sefa Bey'e bakarak.

Başkan, keyifsiz bir şekilde, "Sür evladım, sür," diye yanıtladı. Ceketinin cebinden çıkardığı telefonda bir numara tuşladıktan sonra kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra telefon açıldı. Hattın diğer ucunda İstanbul Emniyet Genel Müdürü vardı.

"Efendim."

"Nevzatçığım, nasılsın?"

"Sağlığınıza duacıyız Sefa ağabey. Sizler nasılsınız?"

"Sağ ol sağ ol, ben de iyiyim. Ya Nevzat, benim sana bir işim düştü."

"Hayırdır, ağabey. Bir sorun mu var?"

Başkan, durumdan oldukça rahatsız olduğunu apaçık bir şekilde belli ederek iç çekti.

"Ya... Bizim bir çocuk var, Metehan. Arabasında uyuşturucu bulunmuş, içeri almışsınız. Ben o çocuğa kefilim Nevzat, o çocuğun uyuşturucu ile alakası olamaz. İşinde de oldukça iyi biri, yıllardır yanımda çalışır. Belli ki birileri yükselmesini istemiyor, önüne taş koyuyor. Bu durum benim canımı sıkıyor... Se..." derken sözü yarım kaldı. Kulakları sağır eden bir gürültü, göğe yükselen koyu siyah bir duman ve cayır cayır yanan bir araba...

Milli İstihbarat Başkanı Sefa Açıkgöz, aracının altına yerleştirilen bombanın infilak etmesi sonucu şoförüyle beraber hayatını kaybetti.

Genç bir kadının sunduğu akşam haberlerini seyreden Kayra, hava serinlediği için odasından bir battaniye alıp tekrar koltuğuna kuruldu, televizyonun sesini arttırdı.

"Türkiye'nin ekonomisi nereye gidiyor? Ekonominin düzelmesi sadece vergilere mi bağlı? Bildiğiniz gibi devlet yurt dışından gelen bir ürüne ürünün satış fiyatından daha fazla vergi uyguluyor. Bu durumu vatandaşa sorduk, bakalım vatandaş bu konu hakkında ne düşünüyor, hep beraber izliyoruz."

Genç kadının görüntüsü gitmiş, elinde siyah bir mikrofon taşıyan bir haber muhabirinin görüntüsü gelmişti. Muhabir, İstanbul'un işlek sokaklarında geziyor, insanları durdurup onlara sorular soruyor, düşüncelerini alıyordu. Ancak aniden stüdyodaki haber spikerine dönüldü. "Efendim, yayınımızı bir son dakika gelişmesi yüzünden kesmek zorunda kaldık. Milli İstihbarat Teşkilatı'nın başkanı Sefa Açıkgöz, bombalı bir saldırı sonucu hayatını kaybetti. Gerçekten bu durumda ne denir tam bilmiyorum ama büyük bir üzüntü içerisindeyim, bildiğiniz gibi Sefa Açıkgöz, oldukça başarılı işler yürütmüş ve hemen hemen bütün Türkiye'nin yakından tanıdığı bir isimdi."

Kayra çok şaşkındı. "Bu ne demek ya?" diye söylenerek battaniyesini üzerinden atıp koltukta doğruldu.

Metehan ise nezarethanede tahta oturağın üzerinde uzanırken polislerin hararetli konuşmalarına şahit olmuş, başkana düzenlenen saldırıyı bu şekilde örenmiş, kahrolmuştu... Bu, Metehan'ın yüreğini derinden sarsacak bir kötü gelişme olduğu kadar MİT'in ve Türkiye'nin itibarını da zedeleyecek bir durumdu. İstihbarat başkanınız bomba ile öldürülüyor ve siz bu suikasta ilişkin istihbaratı alamıyorsanız cidden oldukça büyük sorunlar var demekti. Başkan'ın aracının altına bombayı MİT'te çalışan bir personel yardımıyla yerleştirmişlerdi.

Kayra, birkaç hafta önce MİT'te çalışan istihbaratçıların arasında hainlerin olduğunu söylemişti fakat ne yazık ki bu pek dikkate alınmamıştı. Aslında gündem oldukça yoğun

ve karışık olduğundan hainleri bulup temizlemek ikinci plana atılmıştı.

Metehan, demir parmaklıkların ardında sessizce ağlamaya başladı. Duvarın dibine çöküp alnına sertçe vurdu, dişlerini sıkarak söylendi, "Nasıl olur! Böyle bir şeyi nasıl yaparlar!"

Bir anda aklına Kayra gelince doğrulup ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi ve "Telefon hakkımı kullanmak istiyorum!" diye bağırdı. Birkaç saniye sonra genç bir memur gelip Metehan'ı duvara sabitlenmiş bir telefonun önüne getirdi, "Sadece birkaç dakika," diye de uyardı. Metehan cevap vermeden numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra telefonu açmıştı Kayra.

"Efendim?"

"Kayra, kapını kimselere açma, içimizdeki hain senin lojmanlarda kaldığını biliyor olmalı fakat en güvenli yer yine de orası."

"Metehan, haberleri görmedin mi?"

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Gördüm," dedi. "İçimizdeki hainlerin işi... Seninle devlet arasındaki bütün irtibatları kesiyorlar. Bana kurulan kumpasın, başkana yapılan suikastın tek amacı var o da seni yalnızlaştırmak. Kendine çok dikkat et Kayra... Çok dikkat et. MİT şu an seni koruyabilecek durumda değil, bu bomba başkanımızın arabasında değil, bütün MİT'in altında patladı. Uzunca bir süre toparlanamayacağız..." Gözleri doldu, sesi boğuklaştı. "Artık tek başınasın."

Telefonda tiz bir ses duyuldu. "Kapatmam lazım, sürem doluyor. Dediğim gibi Kayra, artık daha fazla dikkatli olman gerekiyor, içimizdeki hainler senin kaldığı yeri biliyor olmalılar, dışarı çıkmanı bekleyecekler."

"Sen ne zaman çıkacaksın, suçsuz olduğunu nasıl ispatlayacaksın?"

"Bilmiyorum, bu arada bana bu tuzağı kuran kişi Terra."

"Ne? Terra mı?"

Metehan cevap veremeden süresi doldu ve hat kesildi.

Kayra, telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktı, camın kenarına gelip perdeyi araladı, dışarıyı kolaçan etti. İki polis memuru devriye atarken kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

"Terra mı? Terra ne alaka? Yine mi taraf değiştirdi!" diye sessizce söylenirken kapısı tıklatıldı. Bu küçük takırtı heyecanlanmasına neden oldu, ani bir şekilde dönüp sesin geldiği yöne, evin dış kapısına baktı. Televizyonun sesini kıstı, kedi gibi sessiz bir şekilde kapıya giderek delikten dışarıya baktı. Kapının önünde sigara içen bir kadın vardı fakat apartmanın ışığı yanmadığı için yüzü pek seçilmiyordu. Kayra, cevap vermeyip sessizce kapı deliğinden bakmaya devam ederken kadın, sigarasını eline alıp dumanı üfledi.

"Orada olduğunu biliyorum, aç şu kapıyı."

Kayra, heyecanlandı fakat sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Terra'nın bunca polisi atlatarak buraya nasıl geldiğini ayrıca kendisini nasıl bulduğunu düşünüyordu. Aklında sorular dönerken, Terra'nın sabırsızlanan sesi duyuldu.

"Hey, kime diyorum, fazla zamanım yok, aç şu lanet kapıyı."

Kayra, kapıyı açmak yerine birkaç adım geri çekildi. Göğsü hızla kalkıp iniyordu, heyecanlanmıştı. Camı açıp yardım istemek için bağırmayı aklından geçirdi fakat bunun saçma olduğunu düşünüp vazgeçti, ne de olsa polisler gelene kadar zaten ölmüş olurdu.

Terra, kısık bir sesle, "Lanet olsun!" diye söylenerek cebinden ince bir metal çıkarıp kapının kilidine soktu. Tıkırtıları işiten Kayra, olaya müdahale etmedi. Birkaç saniye sonra Terra, sigarasını tüttürerek içeri girdi, Kayra'ya baktı

ve gözlerini gözlerinden ayırmadan kapıyı kapattı. Kapıya yaslandı, izmariti yere atıp siyah botuyla ezdi.

"Selam," dedi kayıtsız bir sesle. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin." Terra, oldukça durgun, sanki bir şeylere kırılmış gibi konuşuyordu. Mutsuz olduğu ışık yanmayan evin karanlığında bile belli oluyordu. Üzerinde hâlâ, geçirdiği büyük kazadan kalan halsizlik vardı. Kayra ise içinde yükselen korku duygusunu bastırmayı başarmış bir şekilde öylece dikiliyor, Terra'nın karanlık siluetine bakıyordu.

"Tanrı aşkına," dedi Terra, "Böylece dikilip birbirimize mi bakacağız?"

"Ne istiyorsun?" diye konuşmaya başladı Kayra, sesi gayet sakin çıkıyordu. Terra'dan korkmuyordu.

"Sonunda konuşabildin, dilini yuttuğunu düşünmeye başlamıştım, cidden bu kadar korkutucu biri miyim?"

"Metehan'a neden tuzak kurdun?" diye sordu konuyu hiç dolandırmadan.

"Ölmekten daha iyidir, ha?" diye homurdandı Terra. Ağır adımlarla salona yönelip iki kişilik koltuğun ortasına oturdu, arkasına yaslandı.

Kayra, salonun girişinde dikilmeye devam ederek, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Çok zeki bir kadınsın," dedi Terra, "Bazen sana çok imreniyorum, biliyor musun? Bütün dünya peşinde, herkes seni arıyor. Hatta o kadar önemli birisin ki seni şuracıkta öldürsem hatalarıma rağmen beni ilah ilan ederler, özellikle Amerika... Beni öldürmeye çalıştıklarını bile unutup, terfi ettirirler."

"Beni öldürmek için gelmiş olsan bunu çoktan yapardın."

"Evet, isteseydim seni şu an öldürürdüm. Ama neden yapayım? Onlara hizmet etmek için mi?"

"Hastane odasından nereye kayboldun?"

"CIA beni alıp kendi doktorlarına tedavi ettirdi. Aptal domuz sürüleri! Tedavi etmeye çalıştılar desek daha doğru olur, hâlâ her yerim ağrıyor. Bana Metehan'ı öldürmem için emir verdiler ve eğer bunu başarırsam her şeyi unutacaklarını söylediler. Ben de Metehan'ı öldürmek yerine ona tuzak kurup hapse girmesini sağladım, fakat beyefendiler bunu beğenmemiş olacak ki Arizona'da yaşayan ailemi rehin almışlar. Bu defa beni ailemle tehdit ediyorlar. Tanrım!" dedi, ağlamaklı bir inilti çıkardı, sonrasında da alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bok herifler! Elimde olsa hepsini gebertirim. Ama o kadar çoklar ki!"

Duydukları karşısında şaşıran Kayra, ne diyeceğini bilemedi. Birkaç saniye sonra da, "MİT'in müdürünü de sen mi öldürdün? Yani o bombayı araca sen mi yerleştirdin?"

Terra, yorgun bir kahkaha attı.

"Sahiden," dedi. "Bizim CIA'in başkanına bırak yaklaşmayı, adamın yüzünü göremezsin. Bir de size bak! Adamın aracına bomba yerleştiriliyor, haberiniz olmuyor. Cidden çok garip..."

"Sizin yerleştirmiş olduğunuz satılmış köpekler yüzünden!"

"E? Bu mu yani? Madem o kadar kolay bir iş o zaman siz de CIA'e adam yerleştirin."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Kayra konuyu değiştirerek. "Onca polisi nasıl atlattın?"

Terra gülümseyip, "Benim de bildiğim bir iki numara var, senin kadar zeki olmasak da..." diye alaycı bir şekilde söylenip böbürlendi. "Burası neden karanlık? Işıkların yanmıyor mu?"

Kayra, ışıkları yaktı, Terra kamaşan gözlerini ovaladı. "Neyse," diyerek ayağa kalktı. "Artık gitme vakti, bu beni son görüşün."

Bir süre sessizce öylece birbirlerine baktılar. Terra, ceketinin cebinden bir USB bellek çıkartıp Kayra'ya uzattı.

"Al, bu belleğin içinde işine yarayacak bilgiler var."

"Ya içinde virüs varsa?" dedi. Bu, Terra'yı gülümsetti.

Sakin bir şekilde, "Keyfin bilir, istediğin şeye inanmakta özgürsün," diyerek kapıya yöneldi, çelik kapıyı açtı. Dışarı çıkarken Kayra, Terra'yı kolundan yakaladı.

"Neden bunu yapıyorsun? Sanki kötü bir şey yapacakmışsın gibi hissediyorum."

Terra, kolunu nazikçe çekip, "Bak OBT, hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri, birinin bana dokunması. Zaten kafam dağınık, bir daha bunu yapma. Son dediğine gelecek olursak kötü diye nitelendirdiğin şey görecelidir, mesela kime göre veya neye göre kötü? Seni öldürmem senin için kötü bir şey, ama CIA için çok iyi bir şey. O yüzden kötü olarak nitelendirdiğin şeyi detaylıca aç. Her neyse, benim gitmem gerek," diye söylenerek merdivenlere yöneldi. Birkaç basamak inmişti ki durdu, dönüp Kayra'ya baktı.

"Jimmy'yi görürsen," dedi, sakin bir şekilde. "Ona, onu çok sevdiğimi söyle, olur mu?"

Cevap beklemeden tekrar önüne dönüp aşağıya indi. Kayra, bir süre öylece durduktan sonra kapısını kapatıp içeri geçti, USB belleğe baktı.

"Çok enteresan, sanki intihar edecek gibi görünüyor ama Terra'nın o karakterde biri olmadığını biliyorum," diye söylenerek bilgisayarın karşısına geçti. USB belleği bilgisayarına taktı. Virüs yazılımı ile dosyaları tararken saçıyla oynamaya başladı, dosyalar temizdi.

Bir video kaydı fark etti ve açtı.

Görüntüde Terra vardı. USB belleği Kayra'ya vermeden birkaç gün önce kaydetmişti bu videoyu. Terk edilmiş eski bir tren garında, sırtını duvara dayamış bir şekilde otururken bir yandan da telefonu ile bu videoyu çekiyordu.

"Öncelikle bu video muhtemelen ilk önce senin elinde geçecek OBT. Ne isim ama. O...B...T..." dedi sırıtarak.

Sarhoştu ve genellikle alev saçan kahverengi gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Her neyse," dedi burnunu koluna silip derin nefes alarak. "Bu videoyu Jimmy'ye ulaştırmanı istiyorum," dedikten sonra durdu, birasından bir yudum aldı.

Terra, Amerika'ya ait bütün bilgileri saldırı potansiyeli en üst seviyedeki bir yazılımcıya vererek ülkesine oldukça büyük bir zarar vermiş olabilirdi ki bunu pek umursamıyordu. Bu kayıt ile hayatta en çok sevdiği kişiye, Jimmy'ye bir veda mesajı bırakmıştı. Kayra, hayretle videoyu izlemeye devam etti.

"Benim içtiğimi sen hiç görmedin Jimmy... Biliyor musun? İçmezdim ben aslında, ama bilmiyorum işte, pek içmem, bilirsin. Bu ikinci içişim zaten... İlk defa beş altı yıl önce, beni, ülkeni yüz üstü bırakıp çekip gittiğin vakit içmiştim. Beni bıraktığın vakit..." dedi ince fakat acı dolu bir kahkaha atarak. Ardından birasından tekrar büyük bir yudum aldı. "Ve şimdi de anneme içiyorum... O puştların öldürdüğü anneme... Her neyse, sanırım beni ağlarken de ilk defa görüyorsun. Doğru ya; ben güçlüyüm değil mi? Güçlüyümdür ben! Ayaklarımı yere sağlam basan biriyim... Öyle değil mi? Öyle diyordun. Her neyse, bu kadar mızmızlık yeter... Yapılacak çok iş var. O şerefsizleri bulup hepsini geberteceğim, ardından da ülkeme dönüp CIA'in başındaki köpeği geberteceğim!"

Video bu kadardı. Kayra aklında büyük soru işaretleriyle donup kalmış fakat üzerindeki şaşkınlığı çabucak atmıştı. Terra'nın intihar edeceğine halen inanmıyordu. Vakit kaybetmeden diğer dosyaları inceledikten sonra kod yazmaya başladı. Veri tabanları, IP adresleri, Linux sistemlerin analizi ve bunun gibi hayati değer taşıyan bütün bilgiler elinin altında olduğu için herhangi bir araştırma yapmasına gerek kalmadan işe koyuldu. Bu bilgiler Kayra'nın epey işine yaramıştı.

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor, Kayra kod yazmaya devam ediyordu. Bir an duraksadı. "Ya bu bir tuzaksa?" dedi, "Belki de kodları yazıp saldırı yapmamı bekliyorlardır? Gerçekten Terra'ya güvenebilir miyim? Ama... Çektiği video, of! Kafam çok karıştı," dedi iki eliyle başını tutarak. "Ne saçmalıyorum ben ya! Zaten yerimi bilmiyor. Yerimi deşifre etmek için ne diye böyle alengirli oyunlara başvursun. Ayrıca CIA gerçekten de Terra'nın annesini mi öldürdü, bu kadarını da yapmazlar ama ya..." diye söylene söylene kod yazmaya devam etti.

Nihayet eyleminin son aşamasını da tamamlamıştı. Nereye saldıracağı belli olsa da, gerekli bütün bilgileri Terra vermiş olsa da bu işlem birkaç saatine mal olmuştu. Hata kabul etmeyen bir yerdeydi ve bu yüzden oldukça dikkatli davranmalıydı. Her şeyin doğru olduğuna kanaat getirdikten sonra işlemi onayladı. Ve büyük saldırının ilk ayağı başladı.

Ekranda belli belirsiz düzinelerce kod dizinleri yukarıdan aşağıya doğru kaymaya başladı. Kayra, dizinleri takip etmeye çalışıyor, gördüğü eksikleri gidermeye çalışıyordu. Şu ana dek başarılı da oluyordu.

Saldırının gerçekleşmesi beklediğinden uzun sürdü. Sonunda girişe izin verildi anlamına gelen "ACCES GRANTED" yazısı belirdi ekranda. Bu oldukça kolay olmuştu çünkü Terra gerekli bütün bilgileri vermiş, işin büyük bir kısmını halletmişti. Kayra, sitemin içerisinde gezinmeye başladı.

"Değerli izleyiciler, bir son dakika gelişmesi ile tekrar karşınızdayız," dedi genç haber spikeri. "Uzun zamandır sessizliğini koruyan OBT, Amerikan Hava Kuvvetlerine büyük

bir saldırı gerçekleştirdi. Bu, belki de şu ana kadar yapılan en büyük siber saldırı olarak tarihe geçebilir. Bilgisayar korsanları Amerikan yapımı olan tüm silahların teknolojik bilgilerini internete sızdırdılar. Bu bilgiler yarım saat sonra yetkililer tarafından silinmiş olsa da muhtemelen bir önemi kalmadı çünkü internet oldukça hızlı akan bir nehir. Korsanlar, resmen illegal bir şekilde teknoloji transferi gerçekleştirmiş oldular. Bu durum Amerikan silah pazarına oldukça büyük bir darbe vurdu diyebiliriz. Ayrıca F-450A ve F-450B tipi yeni nesil savaş uçaklarının da teknolojik bilgilerinin çaldığını duyuran OBT, CIA'in cinayetler işlediğini vurguladı. OBT adlı grup şöyle bir mesaj yayınladı; 'İşlediğiniz cinayetleri, öldürdüğünüz masum kadını itiraf etmenizi istiyoruz. Bu konuda sizi ilk ve son kez uyarıyoruz! Cinayetlerinizi itiraf etmeniz için sadece iki gününüz var. Aksi takdirde savaş uçaklarınızın teknolojik bilgilerini bütün dünya ile paylaşacağız. Şu ana kadar verdiğimiz bütün sözleri tuttuk ve bütün medya önünde yine bir söz veriyoruz: Öldürdüğünüz yaşlı kadının faillerini yargılayın, işlenen cinayeti ört bas etmekten vaz geçin, biz de değeri milyar dolarları bulan teknolojik bilgileri değerindeki belleklerimizden silelim.' Şimdi CIA'in bu mesaja nasıl yanıt vereceği bekleniyor."

Haber sona erince Kayra televizyonun sesini kıstı. Eylemi gerçekleştirmesinin üzerinden henüz on iki saat geçmişti. Yayınladığı mesajda Terra'nın annesinden bahsediyor, OBT imzası ile birlikte özellikle çoğul eki kullanarak kendisini bir gurup olarak gösteriyordu. Bu eylemi uzun zaman sonra gerçekleştirdiği ilk saldırı olarak duyurmaları da normaldi zira CIA imzasıyla yayınladığı ırkçı belge, Amerikalı siyahileri ayaklandırmıştı fakat bu siber saldırıyı kimin yaptığını henüz çözememişlerdi.

Bu son saldırıda Amerikan üretimi onlarca silahın teknolojik bilgileri internete sızdırarak Amerikan silah pazarına oldukça büyük bir darbe vurmuştu, bu en büyük amaçlarından biriydi zaten. Fakat asıl darbe, F-450 savaş uçaklarının titizlikle gizlenen teknolojilerinin bütün dünyaya sunulması olacak gibi görünüyordu. Amerika, OBT'nin asla blöf yapmayacağını çoktan öğrenmiş durumdaydı.

Kayra'nın, Pentagon'un internet sitesini hackleyerek siteye yüklediği mesajın üzerinden saatler geçmesine rağmen CIA'den herhangi bir açıklama yapılmamış, işlenen cinayetler itiraf edilmemişti. Fakat Kayra, bilgileri internete sızdırmakta acele etmeyip beklemeyi seçti. Mutfakta kendisine kahvaltı hazırlamak ile meşguldü. İnce ince kestiği domatesleri bir dilim beyaz peynir ile ekmeğin arasına yerleştirdi. Bir bardak da soğuk süt alıp doğruca odasına, bilgisayarının karşısına geçti. Bir yandan sandviçini yiyor, bir yandan da ekranındaki algoritmik yazılım dilini inceliyordu.

Soğuk, yağmurlu bir pazar sabahı, otel odasındaki yatağında uyandı Terra. Tertemiz, parlak fayanslı banyosunda elini yüzünü yıkadıktan sonra beyaz gömleğini sırtına geçirdi. Altına çektiği siyah pantolonun beline siyah bir kemer bağladı. Yatağın dibindeki yuvarlak masanın üzerinde duran gümüş kaplı tabancanın mermisini kontrol edip kemer ile belinin arasına sıkıştırdı. Ardından yanına birkaç yedek şarjör aldıktan sonra deri ceketini sırtına geçirdi. Telefonunu alıp bir numarayı tuşladı.

"Adresini tekrar yolla," dedi sakin fakat tok bir ses ile. Konuştuğu kişi yanında çalışan ajanlardan biriydi ve sadece Terra'dan emir alıyorlardı.

"Peki efendim, mesaj olarak gönderiyorum."

"Hey, Stephan..." dedi, Terra. Küçük bir sessizliğin ardından, "Artık ülkene dönebilirsin. İşimiz bitti."

"Anlamadım efendim."

"Evine dön, Stephan. Mark'a da söyle. Görev tamamlandı. Evinize dönün," dedikten sonra telefonu kapattı.

Terra, başına neler gelebileceğini az çok tahmin edebiliyordu. Onca eğitimli ajanı öldürmek, pek kolay bir iş değildi. Hele ki tek başına hiç değildi. Silahını ve yedek mermilerini kontrol ettikten sonra otel odasının kapısını açtı... Karşısında gördüğü yorgun surat, şaşırmasına neden oldu.

"Jimmy!" diye haykırdı Terra. Jimmy, yoğun bakımdan çıktıktan sonra dinlenme süresini de bitirmiş, taburcu olmuştu. Yaptığı küçük araştırmadan sonra Terra'nın kaldığı oteli bulmuştu.

"Duyduklarım doğru mu, Terra. Tek başına onca ajanın arasına mı dalacaksın." Yüzünün sol kısmında kızarıklar, sağ bileğinde ise sargı vardı. Sesi yorgun çıksa da gücünü toplamıştı.

"Sen nereden öğrendin?"

"Stephan'dan. Ayrıca annen için üzgünüm."

"Size ihanet etmem için annemi rehin aldılar. İhanet etmeyince de..." Kısa bir sessizlik oldu. "Ama annemin intikamını alacağım hepsinden. Önce o gönderdikleri ajanları, sonra da kendilerini geberteceğim!"

Jimmy, kapının eşiğinde dikilmeye devam ediyordu. Kararlı, yardımsever bir ses tonuyla,

"O halde, ben de senle geleceğim."

Bu cümle, Terra'yı gülümsetti. "Kesinlikle olmaz," diye cevap verdi.

"Ya gitmeyeceksin ya da beraber gideceğiz."

"Üzgünüm Jimmy ama buna hiç gerek yok. Tek gideceğim. Boş yere kendini tehlikeye atmana izin veremem."

"Boş yere mi? Hayır... Boş yere değil Terra, sana yardım edebilmek için."

Terra bu öneriye şiddetle karşı çıkmış olsa da Jimmy'yi ikna edememiş, beraber yola koyulmuşlardı. Arabayı Terra kullanıyor, Jimmy yanında oturuyordu. Kısa ve sessiz yolculuğun ardından iki katlı bir apartmanın önünde durdular.

"Adres burayı gösteriyor. Şu binada kalıyor olmalılar."

"İçerisi çok kalabalık olabilir. Tam olarak sayılarını bilmiyoruz."

"Hâlâ geri dönebilirsin. Gelmene gerek yok," diye yineledi Terra. Fakat Jimmy bu öneriyi yine kabul etmedi. Araçtan indiler. Sakin, temkinli adımlarla binaya doğru yürümeye başladılar. Apartman kapısının önüne geldiklerinde etraflarına bakındılar. Jimmy silahını eline alırken Terra, bir toka kadar ince metali kapının kilit kısmına soktu ve birkaç saniye boyunca kilidi kurcalayarak açtı. Sakin ve oldukça yavaş hareket ederek içeri girip kapıyı kapattılar. Hâlâ dönebilmeleri için vakit vardı fakat Terra'nın gözünü intikam ateşi bürümüştü bir kere.

Apartmanın koridorunda bir kedi kadar sessiz yürüyerek, bir dairenin çelik kapısının önünde durdular. Kulağını dayayıp içeriyi dinledi Terra. "Ses yok," dedi fısıldayarak.

Tam üst kata yöneleceklerdi ki kapı açıldı. Kapıyı açan beyaz gömlekli, siyah kumaş pantolonlu yuvarlak suratlı genç adam, Terra'yı ve Jimmy'yi tanıdığı için belindeki silaha davrandı. Fakat Jimmy, daha hızlıydı. Adamı göğsünden iki kere vurup etkisiz hale getirdi. Silahı susturuculuydu fakat adam yere düşerken epeyce ses çıkarmıştı. Terra ve Jimmy bir yıldırım gibi evin içerisine daldılar, koltukta doğrulmaya hazırlanan ajanlara fırsatı vermeden ateş etmeye başladılar. Salonda üç kişi oturuyordu ki daha doğrulamadan üçü de ölmüştü. Odalara tek tek baktılar. Başka biri yoktu.

"Ev boş. Hadi gidelim," dedi Terra, konuşması adrenalinden dolayı biraz hızlanmıştı. "Diğerleri üst katta olmalı. Her evde dört kişi kalıyor galiba."

Kapıdan çıktılar, üst kata doğru gitmek için merdivenleri tırmanmaya başladıkları sırada beklenmedik bir gelişme yaşandı. Ajanlar, arkadaşlarının başına gelenleri kameralardan izlemişlerdi. Merdivenin kenarına saklanan ajanlar ateş açtı. Terra, sağ omzunun üzerinden vurulup merdivenlerden aşağıya yuvarlanmaya başladı, Jimmy ise büyük bir soğukkanlılıkla silahını doğrultup tetiği art arda çekti, ajanlardan iri yarı olanını, kalbinin üzerinden vurmayı başardı, bir mermi de Jimmy'nin sol kolunu sıyırıp duvara saplandı. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki bu beklenmedik saldırı, daha doğrusu savunma, Jimmy'yi ve Terra'yı hazırlıksız yakalamıştı. Jimmy ve Terra'nın silahlarında susturucu vardı fakat diğer ajanların silahlarında susturucu olmadığı için sesleri apartmanda yankılanıyor, büyük gürültü çıkıyordu.

Çatışma sırasında iki kez şarjör değiştirmişlerdi. "Terra, geri çekilmemiz gerek!" diye bağırdı ateş etmeye devam eden Jimmy. Terra istemeye istemeye onun dediğini yapmak durumunda kaldı.

Apartmanın kapısını açıp dışarı çıkmaya hazırlanırlarken bodrum katından gelen bir ajan silahını Jimmy'ye doğrultmuştu. Jimmy, bir kat yukarıdan kendilerine ateş etmekte olan ajanlarla uğraştığı için bodrum katından gelen adamı fark edememişti. Onu gören Terra, "Hayır!" diye bağırarak vücudunu Jimmy'ye siper etti, silahında mermi kalmadığı için ateş de edememişti. Ajan, Jimmy'yi hedef alarak silahını ateşlediğinde Terra vuruldu. Jimmy durumu fark edip bodrum katından gelen ajanı göğsünden vurarak öldürdü. Kaygılı bir ses tonuyla, "Terra?" dedi. "Hayır!"

Üst kattaki ajanlar şarjörlerini değiştirirken Jimmy, kapıyı açıp Terra ile beraber dışarı çıkarak araca yöneldi. Yürümekte oldukça zorluk çektiği için Terra'yı kucağına aldı.

"Her şey buraya kadarmış," diye fısıldadı Terra.

"Saçmalama, iyi olacaksın," diyerek arabanın arka kapısını açan Jimmy, Terra'yı arka koltuğa usulca yatırdı, eline silahı alıp dışarı çıkmak üzere olan ajanlara ateş etti, araca binerken de ateş etmeyi sürdürdü. Terra, cebinden çıkardığı anahtarı Jimmy'ye uzattı, Jimmy, aracı çalıştırmadan önce bir kez daha ateş etti. Sonra oldukça hızlı davranarak aracı çalıştırıp yola koyuldu, bu sırada kaportaya birkaç mermi isabet etti. Her şeye rağmen uzaklaşmayı başarmışlardı.

Jimmy, bir yandan arabayı kullanırken bir yandan da arka koltukta yarı baygın yatan Terra ile ilgilenmeye çalışıyordu.

"Terra, uyanık kal!"

Gözlerini açmakta zorlanıyordu Terra, fısıltıyı andıran bir sesle mırıldandı, "Özür dilerim... Ben... Sadece..." dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Sadece annemin intikamını almak istemiştim."

Jimmy, arabayı hızlı bir şekilde kullanmaya devam ederken dikiz aynasından hem takip edilip edilmediğini hem de Terra'yı kontrol ediyor, "Sana söz veriyorum iyi olacaksın, tamam mı? İyi olacaksın," diye konuşarak uyumasına engel olmaya çalışıyordu.

Oysa Terra iyi değildi. Ani bir şekilde bastıran uyuma isteğine engel olmaya çalışıyordu. Şarampole yuvarlandıkları kazanın üzerinden sadece bir ay gibi bir süre geçmişti. Tamamen iyileşmek için bu yeterli bir zaman değildi. Üstelik Jimmy de çok ciddi bir ameliyat geçirmiş, yeni yeni iyileşmeye başlamıştı.

Bütün bunlar yaşanırken Kayra, yeni evinin caddeye bakan küçük balkonunda oturuyor, kucağına yerleştirdiği dizüstü bilgisayarında sakin bir şekilde kod yazıyordu. Hava serin, gökyüzü kapalıydı. Üzerinde mor bir kazak, altında siyah bir eşofman vardı. Esen rüzgâr saçlarını dalgalan-

dırdı, serin havaya rağmen salona veya odasına geçmeyip balkonda oturmaya devam etti. Terra'nın geldiği evden taşınma gereği duymuş, geçici olarak Kadıköy tarafında bir daire tutmuştu. En kısa zamanda buradan da ayrılması gerekecekti. Zira aceleyle tuttuğu bu daire *akıllı ev* denen türden bir yerdi. Yani internete bağlıydı. Özel kumanda ile perdeleri, kapıları, ışıkları, kaloriferleri açılıp kapatılabiliyordu. Bu konfor başkaları için iyi olsa da Kayra için yerinin kolayca bulunabilmesi anlamına geliyordu.

Birazdan yapacak olduğu saldırıyı birkaç gündür planlayan, Kayra, önceden hazırlamış olduğu veri tabanına ait bilgileri yazdığı kod sayfasına ekledi. Yine bilgisayarının klavyesine bakmadan yazdığı kodları onayladı ve odasına geçti. Daha fazla bilgisayara, daha fazla işlemciye ihtiyacı vardı. Odasındaki masaüstü bilgisayarının karşısına oturdu, elindeki diz üstü bilgisayarı da masaya koyup hali hazırda açık duran masaüstü bilgisayarında da kod yazmaya başladı. Sürekli kod yazıyor olmak ve bu kodları her an takip etmek, Kayra'yı yıpratıyor olsa da bu durumdan pek de şikâyetçi değildi.

Binlerce satıra ulaşan bir kod dizini yazmıştı Kayra. Bunca şeyi yazmak bir kenara, her satırı defalarca kontrol etmek bile yeterince yorucu bir işti. Ayrıca sürekli, hata yapıp yapmadığını düşünmenin verdiği tedirginlik de oldukça yıpratıcıydı. En küçük bir hatasında IP adresine ulaşabilir, bu da her şeyin sonu olurdu.

Saldırı yapmayı planladığı GSM şirketinin BİOS sayfasına art arda DDOS saldırısı gerçekleştirmeye başladı. Her aşamayı anbean takip eden Kayra, daha saldırıya yeni başlamış olmasına rağmen beklemediği bir görüntü ile karşılaştı. Ekranda başarısız olduğunu belirten bir kod dizini belirdi.

"Bu da ne demek ya?" diye söylenerek sorunu saptamaya çalıştı. Çok geçmeden problemin küçük bir yazılım

hatasından kaynaklandığını saptadı. Hatasını düzelttikten sonra tekrar onay tuşuna basıp beklemeye koyuldu. Ekranda bir kutucuk çıkıyor, kutucuğun dolmasını bekliyor sonra kutucuk kayboluyor, siyah küçük ekranlar açılıp kapanıyor, imleç yanıp sönüyor, yine bir ilerleme kutucuğu çıkıp doluyor, tekrar kapanıyordu.

Planladığı bu saldırı GSM şirketlerine yönelikti. Hemen hemen bütün GSM şirketleri gece tarifesi uygulamaktaydı. Gündüz saatlerinde uygulamaları gereken indirimli tarife yerine gece kullandıkları yüksek bedel üzerinden fiyatlandırma yapan şirketlerin sistemlerine girip gece ile gündüz fiyatlarının yerlerini değiştirmişti. Böylece kısa zamanda şirketlerin oldukça büyük miktarlarda zarar etmesine yol açacak, kullanıcıların ise daha az bedellerle konuşmasını sağlayacaktı.

Kayra'yı böyle bir saldırıya iten sebep bir hafta önce ortaya çıkan haberdi. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu tarafından Mobil Ödeme Hizmetlerine ilişkin yapılan incelemede GSM şirketlerinin brüt gelirleri üzerinden ödemekle yükümlü oldukları Hazine payını bazı şirketlerin ödemedikleri tespit edilmişti. İnceleme sonucunda GSM operatörlerinden BOVA şirketinin mobil hizmetlerden elde ettiği geliri, SMS geliri olarak gösterip hazineyi zarara uğrattığı ortaya çıkmıştı. Bu haber üzerine merak ederek diğer operatörlerin sistemlerini de kurcalayan Kayra çoğunun benzer yöntemlerle vergi kaçırdığını görmüş ve eylemini planlamıştı.

Jimmy, Terra'yı bir hastanenin aciline yetiştirmeyi başarmıştı. Fakat kurşun oldukça tehlikeli bir bölgeye saplanmış olduğu için ölüm riskini atlatamamış olan Terra, halen ameliyat masasındaydı.

Jimmy, ameliyathanenin kapısında beklerken kapı açıldı. İçeriden, uzun süre ameliyatta efor sarf ettiği için oldukça yorgun, bitkin görünen orta yaşlı, uzun boylu bir cerrah çıktı. Jimmy, oturduğu yerden doğurup doktorun yanına geldi. Doktor İngilizce bildiği için rahatlıkla anlaşabiliyorlardı.

"Durumu nasıl, iyi mi?"

Doktor cevap vermek yerine derin bir iç çekip gözlerini uzak bir noktaya dikti.

"Üzgünüm. Elimizden gelen her şeyi yaptık, çok üzgünüm..."

Terra, ölmüştü.

Doktor, koridorda sessizce ilerlerken söylediği sözün ağırlığı halen orada gibiydi. Jimmy, duvara dayanıp yere oturdu, ağlamaya başladı.

2
DÂHİLERİN SAVAŞI

Sonbaharın geldiğini iyiden iyiye hissettiren yağmur taneleri, kararmış bulutlarla örtülü gökten usulca yeryüzüne süzülüyordu. Gökteki bu koyu bulutlar gibi siyaha bürünmüş genç bir adam, ellerini önden birbirine bağlamış dikiliyordu. Yüzünü daha oval gösteren damla modeli siyah gözlüğünü çıkarıp ceketinin göğüs cebine astı.

Bu genç adam, Jimmy idi. Bulunduğu yer ise Amerika'da bir aile mezarlığı... Başında büyük beyaz bir haç bulunan, üzeri çeşit çeşit çiçeklerle bezenmiş mezarda Terra Ruth yatmaktaydı; CIA'in belki de gelmiş geçmiş en yetenekli ajanı...

Cenaze töreni biteli çok olmuştu fakat Jimmy, hiçbir şey söylemeden öylece mezarın başında dikiliyor, gözlerini koyu topraktan ayırmıyordu. İçinde garip bir duygu, bir boşluk hissi vardı. Jimmy, Terra'ya âşık değildi fakat onun kendisine âşık olduğunu biliyordu. Bu nedenle kendisini seven birini toprağa vermenin acısını yaşıyordu. Yağmur şiddetini iyiden iyiye arttırmaya başlayınca sakin adımlarla yürümeye başladı. Şakaklarından süzülen yağmur damlalarını elinin tersiyle sildiği sırada mezarlığın girişinde siyah bir aracın beklediğini fark etti. Yeniden dikkatlice baktı

çünkü aracın CIA'e ait olduğunu anladı. Sakinliğini bozmadan yürümeye devam ederek çıkışa ulaştı. Bu sırada aracın kapısı açıldı ve içinden Jimmy'nin boylarında, esmer tenli, takım elbiseli bir adam indi. Hiçbir şey demeden aracın yanında öylece dikilip bakışlarını Jimmy'ye sabitledi. Jimmy, bakışlarını başka bir yöne çevirip yolun aşağısına doğru yürümek isteyince de yanına gelip, "Bizi gerçekten görmezden mi geleceksiniz? Araca binseniz iyi olur," dedi.

Jimmy, arkasını dönüp adama baktı.

"Neden?" diye sordu, kendinden emin bir şekilde.

"Başkan, sizi almamı emretti. Bunu zorla yapmak istemiyorum. Lütfen araca binin," dedi, aracın arka kapıları da açıldı ve iki ajan daha göründü.

"Benim konuşacak bir şeyim yok," diyerek, sakin adımlarla yürümeye başladı Jimmy.

Bunun üzerine esmer adam, kolundan tutup durdurarak, "Anlamadınız galiba," dedi. "Başkan sizinle konuşmak istiyor. Son kez söylüyorum, lütfen araca binin."

Birkaç saniye bakıştılar. Jimmy, araca binmekten başka şansının olmadığına kanaat getirip araca yöneldi ve arka koltuğa oturdu.

Oldukça lüks mobilyalar ile donatılmış geniş, ferah bir odada, Başkan diye hitap ettikleri kişinin makam odasındaydılar. Başkan, orta yaşlı, bir seksen boylarında, hafif göbekli, yassı burunlu, keskin suratlı bir adamdı. Üzerinde siyah ve oldukça pahalı bir takım elbise ve boynunda kırmızı bir fular vardı. Elindeki viski bardağına bir buz attıktan sonra yarısına kadar viski doldurdu. Jimmy'nin oturduğu koltuğun karşısına oturup bacak bacak üstüne attı, sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Seni severim, Jimmy. Bunu biliyorsun. Ülkemizin hatta bütün dünyanın başına musallat olmuş korsanı yakalamayı ne kadar istediğimizi de biliyorsun..." dedi viskisinden bir yudum alarak. Konuşmasına aynı üslupla devam etti.

"O korsanla aynı yerde bulundun. Aynı evde kaldın. Hatta Terra da yanınızdaydı," dedi birden yüzünü buruşturarak. "Bunları bilmek benim midemi bulandırıyor. Ülkenize ihanet ettiniz, o korsanı oracıkta vurmak veya tutuklayıp buraya getirmek yerine onunla dost oldunuz. Terra ile bir olup Amerika için çalışan, benim için çalışan..." derken sesi yükselmişti. "Ajanlara saldırdınız! Bu... Bu tek kelimeyle hayal kırıklığı..."

Jimmy, öfkelendi fakat bu öfkeyi dışa vurmaya cesaret edemedi. Derin bir iç çekti yalnızca. "Biz ülkemize ihanet etmedik. Terra'nın annesini öldürdünüz. O da intikamını almaya çalışırken öldü."

Başkan, alaycı bir kahkaha atıp viskisinden bir yudum daha aldı.

"Yazık... Bir zamanlar CIA'in başına geçecek adam mı bu karşımdaki kişi, yoksa çaylağın teki mi?"

Jimmy'nin anlamsız bakışlarını fark eden Başkan, konuşmasına devam etti.

"O görüntüler sahteydi. Oyuna geldiniz geri zekâlılar! Başımıza yeni bir ucube daha musallat oldu, OBT yetmezmiş gibi bir de MITHNECK çıktı. MITHNECK denen bu şarlatan sadece bilgisayarlardan değil, resim ve video düzenleme programlarından da anlıyor. Kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, oynadığı küçük oyunla CIA ajanları ile ikinizi karşı karşıya getirdiği. Ya o çok zeki ya siz çok aptalsınız. Terra gibi bir ajanımızı kaybettik, cidden çok üzücü bir durum."

Jimmy, şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı.

"Bir saniye, bir saniye... O görüntüler sahte miydi?"

"Hâlâ geçmiş karşıma o görüntüler sahte miydi diyor! Senin gibi bir ajan o görüntülerin sahte olduğunu nasıl anlamıyor? Hadi Terra anlamadı, ya sen Jimmy? Beni ne denli hayal kırıklığına uğrattığının farkında mısın?"

"Ben o görüntüleri hiç görmedim ki... Terra gördü."

"O da fark edemeyip yemi yuttu ve gidip kendisini öldürttü. Aptal kız. MITHNECK denen gurup anlaşılan başımıza daha çok büyük dertler açacak, öyle gözüküyor..." diye söylenerek yerinden kalktı, masanın üzerindeki fotoğrafları Jimmy'ye uzattı. "Görüntüler bunlar. CIA'in sistemini kırıp bilgi sızdırmış. Oradan da size, sizinle olan konuşmalarımıza ulaşmış. Ve öyle bir plan yapmış ki, Terra öldüğüne göre, başarılı da olmuş."

"Ama beni ve Terra'yı öldürmek için ajanlar geldi," dedi Jimmy, fotoğrafları incelemeyi bırakıp başkana bakarak.

"Dedim ya, CIA veri tabanını kırıp ağa sızmış. Sizinle olan konuşmalarımızı, Terra'ya verdiğimiz son şansı, eğer bu şansı kullanamazsa başına neler geleceğini öğrenmiş. Aslında başına bir şey gelmeyecekti, biz sadece onu cesaretlendirmek istemiştik. Her neyse, bu MITHNECK midir nedir, bu blöfü çok iyi kullanıp ajanlara Terra'yı öldürmesini söylemiş, güya ben söylemişim. Şerefsiz! Benim ağzımdan benim adamlarıma emirler vermiş ve biz bunu çok sonradan, iş işten geçtikten sonra öğreniyoruz. Aklım almıyor! Biz mi çok geride kalıyoruz yoksa bu OBT ile MITHNECK mi çok iyi! Kafayı yiyeceğim."

Jimmy, cevap vermeyip sessizce bekledi. Alnını ovaladı. Birkaç saniye sonra da, şaşkınlığını gizleyemeyerek, "Çok enteresan," dedi. "Demek, Terra'yı ve beni öldürmek için gönderilen o ajanları siz değil, MITHNECK denen herif gönderdi... Ama ses kaydını dinledim. Sizin sesinizi bizzat kulaklarımla duydum."

"İşin garibi de bu! Benim bir konferanstaki konuşmamı analiz etmiş, bir cihaza kaydetmiş ve o cihaz sayesinde sesimi kopyalamış. Lanet olası! Teknoloji geliştikçe böyle zımbırtılar da çıkıyor işte. Bütün ajanlara emir verildi, yüz yüze görüşüp emir verilmedikçe kimse harekete geçmeyecek, harekete geçilmeden önce bizzat beni arayıp görüntülü görüşme ile emir alacaksınız. Düştüğümüz şu duruma bak!"

Bütün bunlardan, hatta Jimmy'nin Amerika'ya geri döndüğünden habersiz olan Kayra, evinin salonunda oturuyor, televizyondan haberleri takip ediyordu. Haberler oldukça sıradan bir akış ile devam ediyorken üst kattan, Kayra'nın odasındaki bilgisayardan gelen tiz bir alarm sesi bütün evde yankılandı. Bu durum, pek hayra alamet değildi.

Oturduğu koltuktan fırlayıp üst kata doğru koşarken bir yandan da "Yine ne var ya, yine ne var!" diye söyleniyordu.

Bilgisayarının karşısına geçtiğinde neredeyse şaşkınlıktan dilini yutacaktı.

"Lütfen telaş yapıp endişelenmeyin. Bu bizim için küçük bir rutin iş olduğu gibi oldukça kolay gerçekleştirilmiş bir yazılım işlemidir. Sistemin bu denli yetersiz olmasına rağmen hâlâ nasıl yakalanmadığınızı büyük bir şaşkınlıkla izlemekteyiz. Her neyse, sanırım yolun sonuna geldik OBT." diye siyah arka plana beyaz harflerle yazılmış bir yazı gördü Kayra ekranda. Yazının en altında ise, "Saygılarımızla; MITHNECK" yazıyordu.

Bilgisayarı MITHNECK isimli bir hacker tarafından hacklenmişti. Anlaşılan pek yeni yetme değil, sağlam bir yazılım uzmanıydı ve Kayra'nın başını epeyce ağrıtacaktı.

"Bu ne demek oluyor ya!" diye söylenerek CMD dosyasını açıp sistemini temizlemeye çalıştı fakat zararlı yazılım,

Kayra'nın işlem yapmasına engel oluyordu. Sinirlenerek yeni bir komut dosyası açtı fakat daha çalıştıramadan o da kapandı. Öfkesi aklını ele geçiriyor, sağlıklı düşünmesine engel oluyordu. Daha önce böyle bir olayla karşılaşmamıştı. Paniğe kapılmadan, soğukkanlı bir şekilde tekrar denedi fakat bu defa bilgisayarı kapandı. Sert bir şekilde klavyeye vurarak, "Bu ne!" diye bağırdı.

Bilgisayarını açtı, art arda F11 tuşuna bastı ve sistemin BİOS ayarlarına girdi. CMD komut sisteminde birkaç ayarı değiştirdikten sonra sistem dosyalarının kilitlendiğini, bu yüzden hiçbir işlem yapamadığını fark etti. Saldırıyı yapan her kimse, Kayra'nın IP'sine ulaşmaya çalışıyordu. Fakat o, IP adresini kendi yazmış olduğu özel sistemle koruduğu için başarılı olamıyorlardı. Hoş, Kayra'nın IP adresine CIA ulaşamamıştı, bu grubun ulaşması da oldukça zor görünüyordu. Kayra, kilitli olan sistemini kurtarmayı başardı, art arda kod yazıyor, yazdığı kodları onaylıyordu. Nihayet sistemini zararlı yazılımdan kurtarmayı başarmıştı. Buna rağmen en ufak bir rahatlama belirtisi göstermedi, gözlerini ekrandan ayırmadan oldukça hızlı bir şekilde kod yazmaya devam etti. On parmağını da etkin bir şekilde kullanıyordu.

Dakikalar sonra sistemine saldıran yazılımın izine ulaşarak hangi sistemi kullandığını araştırdı. Birkaç saniye sonra da, "Linux!" dedi, "Şaşırmadım."

Bilgisayarını açıp dosyalarının çalındığını fark etti. Gülümsedi. Tekrar CMD ekranını açtı, yazılımını aktif hale getirdi, trojenin hafızasına girip dosyalarının şifrelendiği bölüme girdi ve çalınan dosyalarının hangi IP adresine gönderildiğini araştırmaya başladı.

MITHNECK, gerçek ismi Chambers Aden olan İngiliz asıllı bir yazılım uzmanı olmasının yanı sıra oldukça gizemli bir adamdı. Kayra'nın yaşında olmasına rağmen Kayra'dan çok önce bilgisayarla tanışan Chambers, küçük

yaşlarda merak saldığı şeylerin peşine koşmuş ve kendisini bilgisayar konusunda oldukça geliştirmişti.

Varlıklı bir ailenin tek çocuğuydu. Harvard üniversitesinin Amerikan futbolu takımında oynamıştı, gayet güçlü bir fiziği vardı. Bir seksen boyunda ve atletik yapılıydı. Sarı ipeksi saçları, ıslak kestanenin üzerine vuran güneş gibi parlayan gözleri vardı. Belirgin elmacık kemiklerine, futbol oynarken aldığı darbe yüzünden kırılıp ameliyat olduğu için çirkinleşmiş bir buruna sahipti. Boynunun sol tarafına uçları sivri ve uzun bir yıldız dövmesi yaptırmıştı. Sevecen suratlıydı fakat pek tekin bir insan değildi. Kaslı kolunun bir kısmı mor yaralar ve iğne izleriyle doluydu. Denemediği, tatmadığı uyuşturucu madde neredeyse yoktu. Bunun dışında alkole de oldukça düşkündü.

Kayra, sonunda sistemine sızan yazılımların kırıntılarına ulaşmayı başardı.

"İşte buldum seni!" diye söylenerek sevinçle ellerini birbirine vurdu. Chambers, saldırının izlerini gizlemeye çalışmış olsa da açık vermişti. CIA'yi, NASA'yı hackleyen birinin de bu açıkları bulması pek de zor olmamıştı.

Yedi saat süren bir çalışmanın ardından Kayra, Chambers'ın yazılımını takip ederek birçok bilgiye ve daha da önemlisi Chambers'ın bilgisayarına ulaşmayı başarmıştı.

"Bak sen! Demek öyle..." diye söylenerek gülümsedi. MITHNECK'e nasıl cevap vereceği yavaş yavaş aklında şekilleniyordu.

Chambers, lüks evinin salonunda, cam sehpanın üzerine döktüğü çizgi halindeki uyuşturucu maddeyi burnundan çekmek için hazırlanırken az önce kapattığı bilgisayarından alarm sesi geldi.

"Bu da ne!" diye söylenerek açık olmasına şaşırdığı bilgisayarının karşısına geçti.

Kayra, sistemini ele geçirdiği için Chambers'ın bilgisayarını uzaktan rahatlıkla kontrol edebiliyor, dilediği gibi açıp kapatabiliyordu. Masaüstünde bir not defteri açarak, bir mesaj yazmaya başladı.

"Şimdi beni iyi dinle, küçük şarlatan... Pardon, pek küçük sayılmazsın. Görüntü pek net değil ama kaslı bir fiziğin var. Ayrıca ne yapıyorsun öyle! Uyuşturucu içmekten cidden beynini uyuşturmuşsun gerzek herif! :))) Şu gözlerinin haline bak, sentetik madde yüzünden kan çanağına dönmüş. Yetmezmiş gibi bir de burnundan çekmeye çalışıyorsun. :)))"

Ölümden sonraki hayatı görmüş gibi büyük bir şaşkınlığa kapılan Chambers, öfkeli ve endişeli bir şekilde, "Bütün bunları nereden biliyor bu!" diye bağırdı.

Bunun üzerine Kayra, not defterine yeni şeyler yazmaya başladı.

"Nereden mi biliyorum? :))))) Hemen söyleyeyim, bilgisayarın kamerasından seni görüyor, hoparlöründen de duyuyorum. Eviniz salonundaki kameraları söylemiyorum bile. İnsan evine neden kamera koyar ki? Her neyse, bak sana ne diyeceğim..."

Kayra, mesajını yazarken Chambers şaşkınlık ve öfkeyle diz üstü bilgisayarın kamerasına siyah bant yapıştırdı.

"Bir daha benim bilgisayarımı hacklemeye, dosyalarımı çalmaya çalışırsan sana bunu pahalıya ödetirim. Kiminle uğraştığının farkında bile değilsin. Umarım beni anlamışsındır. Ayrıca benimle ne sorunun var bilmiyorum ama şunu söylemem gerekiyor ki bilgisayarının kamerasını bantlamana hiç gerek yoktu, çünkü bu bilgisayarı bir daha kullanamayacaksın... En azından yeni bir ana kart alana kadar. Ordinary But Turkish gururla sunar :))"

Mesajı ilettikten sonra Kayra, not defterini kapattı, kod sayfasını açtı. Bu sırada Chambers, bilgisayarını geri almaya çalışıyor fakat hiçbir şey yapamıyordu, hatta bilgisayarını kapatamıyordu bile. Kapatma tuşuna basılı tutmasına rağmen hiçbir şey değişmemişti. Laptopun şarjı bitene kadar kontrol Kayra'daydı. Bu gerçek, Chambers'ın yüreğine endişe düşürdüğü gibi Kayra'nın gücünü fark etmesine neden oldu.

Kayra, birkaç kod yazıp onayladıktan sonra bir siyah sayfa açıldı. Bu siyah ekranda art arda binlerce dosya açılmaya başladı. Ekran kartına aşırı derecede yükleme olup ısındığı için fanlar devreye girdi. Dosyalar açılmaya devam ettiği için iyice ısınan ekran kartı daha fazla dayanamayıp sistemi korumaya almak istedi, mavi ekran hatası vermek için yazılımı zorladı. Fakat Kayra, sistemin kendisini korumasına izin vermemiş, bu özelliği devre dışı bırakmıştı. Bir saniyede yaklaşık bin dosya açılıyor olmasına daha fazla dayanamayan ekran kartı, küçük bir patlama sesi çıkarttıktan sonra beyaz dumanlar saçmaya başladı. Laptopun altından dumanlar çıkıyordu. Artık ekranda hiçbir görüntü yoktu...

Chambers, öfkeyle soluyarak oturduğu yerden kalkıp evindeki kameraları çekip kopardı. Öfkesi geçmiyordu. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve laptop ile önündeki cam masaya art arda vurmaya başladı.

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

Birkaç saniye sonra hem on beş bin dolarlık laptop hem de cam masa paramparça oldu. İki dâhinin verdiği savaşın ilk raundunu Kayra, büyük bir fark ile kazanmıştı. Fakat Chambers, kolay kolay yenilgiyi kabul edecek gibi gözükmüyordu...

Bilgisayarın karşısından kalkıp mutfağa inen Kayra, kendisine atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya başladı. Güneş batmak üzereydi. Mutfağın camından içeriye vurmakta olan turuncumsu ışıklar, yüreğini dışarı çıkma isteğiyle tutuşturdu. Sandviç hazırlamak için dolaptan aldığı ekmeği yerine koyup sırtına pembe bir kapüşonlu hırka geçirdi. Kulaklığını takarak, telefonundan, genellikle yolculuğa çıktığı vakit dinlediği müziği açtı.

Batmakta olan güneşin loş ışığı, baharı hatırlatan tatlı meltem, gökyüzünde sürü halinde uçmakta olan kuşlar; her şey mükemmeldi. Elleri cebinde, etrafını küçük bir tebessümle izleye izleye yürümeye başladı. Sokakta koşuşturan küçük çocukların arasından geçti, çocuklardan biriyle göz göze gelince yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü. Yürümeye devam etti. Mutluydu. Stresten uzaktı. Fakat mutluluğu çok da uzun sürmedi. Aklına Metehan gelmişti.

Suçsuz olduğunu ispatlamayı başaramayan fakat MİT'in üst düzey yetkilerinin devreye girmesiyle denetimli serbest kalan Metehan'la artık neredeyse hiç görüşemiyordu. Çoğunlukla ondan haber dahi alamıyor oluşu bütün keyfini kaçırıyordu. Telefonunu eline alıp müziği kapattı ve Metehan'ı aradı. Yine, "Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor," mesajıyla karşılaştı. Telefonu kapattı, cebine koydu.

"Nerelerdesin be Mete," diyerek canı sıkkın bir şekilde söylendi.

Dar bir sokaktan çıktığı geniş cadde halen canlılığını korumaktaydı. İnsanların arasından, onlara çarpmadan geçti, yürüdü. Etrafını inceledi. Bu esnada bir evin duvarındaki grafitiyi gördü. Dudaklarındaki ince tebessüm büyüyüp bü-

tün yüzüne yayıldı. Duvara yeşil, kırmızı ve sarı renklerle, "OBT her yerde!" yazılmıştı.

Birkaç saat dışarıda öylece gezdikten sonra hava iyice karardığı için tekrar evine döndü. Binaya girip dairesinin çelik kapısının önünde durdu. Pantolonun arka cebinden çıkardığı anahtarı kapının kilidine soktu ve saat yönünün tersine çevirdi. Anahtar dönmüş ama kapı açılmamıştı. Bu durum Kayra'nın yüreğine küçük çaplı bir endişe yaydı. Anahtarı çıkarıp kontrol ettikten sonra tekrar yuvaya sokup çevirdi, yine açılmadı.

"Allah Allah," diye söylenerek tekrar tekrar denedi. "Neden açılmıyorsun be kapı!" diye söylemeye devam ederken kapı ardına kadar açıldı. Şaşkın bir şekilde söylenerek içeriye adım atıp ışıkları yaktı. Etrafa bakınarak kapattığı kapı, devreye giren akıllı kilit sistemi ile kilitlendi. Kayra, şaşkın ve biraz da ürkek bir ses tonuyla, "Ne oluyor ya?" diye söylenerek kapının kolunu zorlasa da açamadı.

"Ulan bu da ne be!" diye söylenerek kapının hemen yanındaki kontrol paneline şifreyi girdi. Küçük ekranda beliren yazıda, "Sistem Devre Dışı" yazıyordu.

Kayra, hızlı bir şekilde yukarıya, odasına çıkmak için koşmaya başladığı sırada bütün ışıklar söndü. Bu durum, Kayra'yı iyice korkutmaya başlamıştı. Yukarı çıkmaya devam ediyordu ki evin telefonu çalmaya başladı. Kayra, kımıldamadan durdu, telefona baktı. Nefes alışları istemsizce düzensiz bir hal aldı. Bu olağanüstü duruma anlam veremiyor, korkuyordu. Telefonu açıp kulağına götürdüğünde makine ile kalınlaştırılmış bir ses konuşmaya başladı,

"Ah keşke evinde bir kamera olsa da şu anki halini görsem! Ses etmediğine göre biraz korkmuş gibisin. Korksan iyi edersin çünkü oyuna daha başlamadım. Akıllı ev, insanlar kadar akıllı değilmiş galiba değil mi? Ha ha ha! Her neyse, sana küçük bir sürprizim var fakat bunu karanlıkta

konuşmayalım...” Evdeki bütün ışıklar yanınca Kayra karanlıktan kurtuldu fakat yüreğini saran nefret ve öfkeden kurtulamıyordu.

“Şimdi sana diyeceklerimi iyi dinle. Kapıların, camların kilitli durumda... Ve evin akıllı sistem networküne bil bakalım ne koymuşlar! Ta ta ta taaaammm! Konum bilgileri! Birazdan CIA ajanları evinin önünde olacak, sanırım o evden çıkmanın bir yolunu bulsan iyi edersin. Ha ha ha! Oyun şimdi başlasın bakalım. MITHNECK gururla sunar!”

Chambers, CIA'i hacklerken Terra'nın bilgilerine ulaşmış oradan da Kayra'nın dosyalarına sızmıştı ki o dosyalar da Kayra'nın bilgisayarında duruyordu. İşte tüm zaaf bundan kaynaklanıyordu. Kayra bir an önce o dosyalardan kurtulmalıydı. Ancak öncelikle kapıları ve pencereli kilitli olan bu evden çıkmalıydı. Zira eli silahlı onlarca CIA ajanının Kayra'yı tutuklamak için kapısına dayanması an meselesiydi.

Dâhilerin savaşında ikinci raundu açık ara kazanan kişi; hiç şüphesiz Chambers idi.

Kayra, odasına çıkıp laptopunu, cüzdanını, telefonunu sırt çantasına koyarken sesli bir şekilde söyleniyordu.

“Biliyordum! Böyle bir şeyin olabileceğini biliyordum! Akıllı evinin de MITHNECK'in de...”

Siyah hırkasının kapüşonunu başına geçirdikten sonra sırt çantasını aldı ve salona geçti. Camı açmayı denedi fakat kilitliydi. Kare masanın etrafını çevrelemiş ahşap sandalyelerden birini alıp hiç düşünmeden var gücüyle sandalyeyi savurup cama indirdi. Büyük bir tok ses duyuldu fakat cam kırılmadı. Tekrar tekrar denedi, fakat olmadı. Yorulmuştu. Cam üç katlıydı ve Kayra'nın öfke kusan darbelerini güçlü bir şekilde karşılıyordu.

“Kırıl be! Kırıl!” diye söylenerek elindeki sandalyeyi tekrar cama indirdi. Sonuç aynıydı. Bir an önce evden çık-

ması lazımdı. Sandalyeyi tekrar kaldırıp bütün gücüyle ileri doğru savurdu ve bu defa camı kırmayı başardı. Kırılan camdan aşağıya baktı, ikinci katta oturuyordu, bu yükseklikten aşağıya atlamak belki ölmesine neden olmazdı fakat ayakları zarar görebilir, bu da kaçmasına engel olurdu. Bir çözüm düşünmeliydi. Arkasını dönüp evi incelediği sırada koltuğun kalın, geniş minderlerini fark etti. Hiç vakit kaybetmeden kare biçimindeki koltuk minderlerini düzgün bir şekilde camdan aşağıya attı. Alt katında oturan komşusunun yurt dışında olması işine gelmişti. Çerçevenin kenarlarındaki kırık cam parçalarını temizledi, cama tırmanıp derin bir nefes aldı, "Abartma Kayra," dedi kendi kendine. "Minderlere düşmesen bile ölmezsin, ama sen yine de minderlere düş ki bir yerin kırılmasın, hadi, yapabilirsin. Hadi, derin bir nefes al ve atla, hepsi bu kadar." Birkaç saniye böyle konuşup kendini motive ettikten sonra cesaretini topladı ve atladı. Tahmin ettiği gibi olmuş, koltuk minderleri sert düşüşü engellemişti. Buna rağmen topuklarında sızı hisseden Kayra, dizlerinin titrediğini fark etti. Çabucak toparlanıp bahçeyi koşarak geçti ve sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

Chambers, hırsına yenik düşüp CIA ajanlarının geleceğini Kayra'ya söylemeseydi, yakalanmasını sağlayabilirdi. Fakat onu telaşlandırmayı, korkutmayı seçmiş ve başarmıştı. Kayra, bir süre koştuktan sonra durdu, soluklandı. Aşırı heyecan ve gerilimden dolayı dizleri titremeye devam ediyordu. Kaldırımın kenarına oturdu, derin derin nefes alıp etrafına bakındı. Sokakta kimsecikler yoktu. Başındaki kapüşonu geriye atıp saçlarını ovaladı, bu sırada çantasındaki telefon titremeye başladı. Çantasını önüne alıp küçük cebi açtı, telefonunu eline alıp arayanın kim olduğunu görünce sevindi.

"Metehan, neredesin?"

"Neler oluyor Kayra, sesin kötü geliyor."

"Ya birkaç olay oldu ama atlattım. Nerelerdesin, kaç gündür senden haber alamıyorum, iyi misin?"

"Ben iyiyim de sen iyi misin?"

"İyiyim, sorun yok."

"Tamam, neredesin? Buluşalım mı?" diye sordu Metehan.

Kayra, etrafını inceleyerek sakin bir şekilde, "Şu an olmaz. Kalacak bir yer bulmam gerek," dedi. Metehan'ın bir şeyler demeye niyetlenmişti ki onu susturdu. "Lütfen bir şey sorma bir ara anlatırım, telefonda anlatılacak şeyler değil. Hadi, şimdi kapatmam gerek, daha sonra konuşuruz, olur mu?"

Bu durumdan pek hoşlanmamış bir şekilde, "Peki," dedi Metehan. "Öyle diyorsan öyle olsun. Dikkat et kendine ve beni aramaktan çekinme."

"Tamam, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kayra, telefonunu cebine koyup ayağa kalktı, çantasını sırtına geçirip gayet sakin adımlarla yürümeye başladı. Chambers'ı ve ona yapacağı saldırıyı düşünüyordu. Bir süre daha yürüdükten sonra caddenin sonunda bir otel gördü. Beş yıldızlı bir otel değildi fakat geceyi kurtarabilecek bir yer bulması yeterdi. Otele kaydını yaptıktan sonra ikinci kata çıkıp 212 numaralı odanın önünde durdu, resepsiyondaki gencin verdiği anahtarla ahşap kapıyı açtı, içeri girdi. Odada tek kişilik yatak, küçük bir televizyon ve küçük bir buzdolabı vardı. Yatağın hemen yanında kare şeklinde bir masa ve tek sandalye ile yere serilmiş kırmızı bir halı vardı.. Genellikle açık renklerden hoşlandığı için koyu bordo duvarlar içini kararttı, fakat bunu sorun etmedi. Kapıyı kapatıp yatağına oturdu. Bir süre bu şekilde, hiç hareket etmeden, ses çıkarmadan durdu, düşündü.

"Ben nasıl böyle bir hata yaparım," diye sessizce söylendi. "Ah salak Kayra, ah! Evin network ağını kendi sistemi-

ne bağlasana... Ah salak kafam... Neyse olan oldu, artık bunları düşünmenin yeri değil," dedikten sonra çantasından bilgisayarını çıkartarak küçük masanın üzerine koyup açılmasını bekledi.

Sandalyeye oturup hiç oyalanmandan trojenini aktif hale getirdi. Sözde akıllı evin networküne ait bilgileri bulup kaydettikten sonra yapılan saldırının ağını takip etmeye çalıştı. Birkaç kod yazdıktan sonra duraksadı. Düşündü. Chambers kesinlikle hafife alınmaması gereken bir hackerdı. Bu, yapmış olduğu saldırının izlerini gizlerken kullandığı teknikten belli oluyordu.

Nihayet küçük bir ipucu bulduğunda, "Küçük fareye bak! Demek C++ dili ha?" diye gülümsedi. Kayra'nın en iyi bildiği ve en zor öğrendiği dildi bu.

Bundan sonrası oldukça kolaydı. Geriye sadece açığı biraz daha kurcalayıp saldırının yapıldığı IP adresine ulaşmak kalmıştı ki bu Kayra için çocuk oyuncağıydı.

Henüz Chambers'ın CIA'in ağını çökertmiş biri olduğunu bilmiyor ve onu sürekli hafife alıyordu Kayra. Çok sıradan bir hata yapmış ve böyle basit bir açık vermiş olması da muhatabını iyice küçük görmesini sağlıyordu.

Saldırının yapıldığı IP adresine ulaşıp güvenlik duvarını ilk denemede aşınca kendisini geriye çekip, "Bir saniye ya, bu kadar kolay olmamalıydı!" diye söylendi.

Fakat artık çok geçti. Kayra'nın bilgisayarında mavi ekran belirdi... Bir kez daha kaybetmişti. Saçını başını yolmak istedi, öfkelendi.

"Ah! Yeter be! Allah kahretsin ya! Yine mi be!" diye söylenerek bilgisayarın karşısından kalkıp hızlıca sırt çantasını aldı. Laptopu çantasına yerleştirdikten sonra hiç vakit kaybetmeden evden çıktı. Çünkü kendi IP'si karşı tarafa gönderilmiş ve adresi, yüksek ihtimalle, anında ajanlara aktarılmıştı.

Chambers çok akıllı hamleler yapıyordu fakat ondan ziyade Kayra kendisine çok güvendiği için hatalar yapmaya başlamıştı. Asıl sinirlendiği de buydu. Sisteme sızmaya başladığı ilk andan itibaren IP adresini karşı tarafa yollamış ve bunu fark edememişti, böyle bir şeyin olabileceğini düşünmemişti bile. Çünkü şimdiye kadar asla yenilmemiş, asla kaybetmemişti. Adı ister rehavet ister kibir olsun sonucu hüsran olmuştu.

Kayra otelin kapısından dışarıya çıktığı sırada eli silahlı dört adamla karşılaştı.

"Kaldır ellerini, kımıldama!" diye bağırdı silahını Kayra'ya doğrultmuş, siyahi bir adam.

Kayra, ellerini kaldırarak sessizce söylendi. "Kahretsin..."

Ağlamak istiyordu fakat bu mağrur karakteriyle asla bağdaşmıyordu. Üzgündü, gergindi, stresliydi ve duyguları asılmış dudaklarından, solmuş çehresinden bariz bir şekilde belli oluyordu. Yine de dimdik duruyordu.

Bir araca bindirildi, elleri plastik kelepçe ile kelepçelendi, başına beyaz bir çuval geçirildi. Aşırı stres yüzünden burnundan az miktarda kan geldi. Başının arkasında, ensesine yakın bir yerde kuvvetli bir zonklama hissetti. Nefes alışları kontrolsüz bir hal aldı, sanki hiç durmaksızın kilometrelerce mesafe koşmuş gibi göğsü kalkıp iniyordu. Bayılmak üzereydi...

Nereye gittiğini bilmediği, uzun ama çok uzun gelen bir yolculuğun ardından okyanusun öbür ucuna, Amerika'ya getirilmişti Kayra.

Başındaki beyaz çuval çıkarıldığında yüzüne vuran ışık gözlerinin kamaşmasına neden oldu. Kısık gözlerle etrafına bakındı. Yol boyunca büyük bir pişmanlık ve öfke duygusuyla mücadele etmeye çalışmıştı. Karşındaki kel adam, Kay-

ra'ya oturduğu yerden kalkmasını işaret ediyor, bu isteğini agresif bir şekilde tekrarlıyordu. Uçağın dar koridorunda oldukça uyuşuk adımlarla yürüdü, ellerindeki plastik kelepçeyi gösterip, bedeni gibi yorgun bir ses tonuyla, "Cidden buna gerek var mı?" diye sordu fakat cevap alamadı.

Uçak, havaalanına inmişti. Kayra, artık Amerika'daydı. Amerikalıların aylar hatta yıllardır beklediği an gelmişti. Duvarda gördüğü kendisini gülümseten grafitiyi düşündü. *OBT her yerde* değil Amerika'daydı işte.

Bir devrin sonu gelmişti. Dünyaya korku salan Dâhi Hacker artık tehlike arz etmeyecekti. Yazılımının Amerikalıların eline geçecek olması tehlikesi bir yana Kayra'yı fena halde korkutan şey o yazılımı alabilmek için kendisine yapacakları işkencelerdi.

Sağ ve sol koluna giren iri yapılı takım elbiseli adamlar eşliğinde uçaktan indirildi. Bu uzun yolculuk Kayra'yı epeyce yıpratmış gözüküyordu. Susuzluktan kuruyan dudaklarının rengi solmuş, gözlerinin altı hafiften mora çalmıştı. Uçağın indiği yerin az ötesinde hazır bekletilen siyah bir araca doğru hızlı adımlarla yürüyorlardı. Bu sırada en önde yürüyen ajan telefonunu kulağına götürdü.

"Efendim, OBT'yi uçaktan indirdik."

"Güzel. Durumu nasıl?"

"Biraz yorgun. Ama iyi."

"Tamam. Hemen benim olduğum ofise getirin, çok dikkat çekmeyin."

"Peki efendim."

Konuşma bittiğinde araca varmışlardı. Kavruk tenli, kısa boylu, Asyalıları andıran şoför aracı çalıştırdı. Kayra arka koltuğun ortasında oturuyordu. Hemen sağında ve solunda iki adam, şoför koltuğunun yanındaki koltukta ise telefonla konuşmuş olan uzun boylu, siyahi adam oturuyordu. Araç, zırhlı araca benziyordu fakat CIA'in aracı değildi...

"Nereye götürüyorsunuz beni?" diye mırıldansa da cevap alamadı Kayra.

Araç kırmızı ışıkta beklerken önde oturan adam emretti.

"Ofise az kaldı. Kızın başına çuvalı geçirin."

Yirmi katlı bir plazanın arka girişinden otoparka girip durdular. Araçtan hızlı bir şekilde inip asansöre doğru ilerlediler. Bu koşuşturmacadan oldukça sıkılmış olan Kayra, "Yeter be! Ne yapacaksanız yapın, bir yere gitmiyorum ben," diyerek dizlerinin üzerine çömelmeye çalıştı. Fakat kollarına girmiş olan iki insan azmanı yarı sürükleyerek yarı çekiştirerek asansöre bindirdiler onu.

Sadece patronun ve en güvendiği adamlarının binmesi için tasarlanmış asansör doğruca yirminci kattaki odaya çıkıyordu. Bu sebeple otoparkın girişinde eli silahlı kişiler nöbet tutuyor, asansör kapısına kimseyi yaklaştırmıyorlardı.

Sonunda asansör yirminci kata vardı ve kapısı Patron'a ait olan oldukça şık ve pahalı eşyalar ile donatılmış büyük bir odaya açıldı. Odanın tam ortasında İran'dan özel olarak dokunmuş kırk bin dolarlık halı ve üzerinde de dikdörtgen biçiminde, ayakları saf altın kaplı bir masa vardı. Masanın etrafına yerleştirilmiş deri koltuklardan birinde spor giyimli, dudaklarının arasındaki kürdan ile oynayan bir genç oturuyordu; Chambers Aden, nam-ı diğer MITHNECK...

Chambers'ın tam karşısında; elindeki pahalı viskisini yudumlayan, bir yetmiş boylarında, zayıf vücutlu, pahalı bir siyah takım giyen, siyah saçlarının bir kısmı dökülmüş, küçük suratlı, küçük burunlu bir adam oturuyordu. *Patron* diye bahsettikleri kişi buydu. Kayra'nın getirildiğini görünce viski bardağını masaya koyup ayağa kalktı. Tek kelime dahi etmeden ona doğru yürüdü. Kayra debelen-

meye devam ederken dengesini kaybedip dizlerinin üzerine düşünce kimse müdahale etmedi. Patron eli ile işaret ederek kelepçelerinin çözülmesini istedi. Çok geçmeden isteği yerine getirildi. Kayra, yerden doğrulmadan önce başındaki çuvaldan kurtuldu.

Işıktan kamaşan kısık gözleri karşısında dikilmekte olan adama sabitlendi. Bulanık görüşü netleştiğinde ise gördüklerine inanamadı. Gözlerini iyice ovalayıp ayağa kalktı ve yüzüne düşen saçlarını yana atıp karşısında dikilmekte olan adama tekrar baktı. Çok farklı, tarif edilmez duygular içerisindeydi Kayra, çünkü gördükleri gerçekti.

"Bu, imkânsız..."

Patron, kıvrımlı ince dudaklarıyla gülümseyip, "Uzun zaman oldu, ha?" dedi.

Kayra, ne diyeceği ne yapacağını şaşırmış bir şekilde öylece dikiliyor, karışındaki tanıdık surata bakıyordu.

"Faysan!"

Yüzündeki gülümsemeyi yok etmeden cevap verdi Patron.

"Öncelikle seni bu şekilde buralara kadar getirmek zorunda kaldığım için lütfen beni mazur gör. Bütün dünya peşindeyken seni normal yollarla getiremezdim."

"Faysan! Bu sen misin? Allah aşkına neler oluyor?" diye etrafını ve arkasındaki iri yarı adamları inceleyerek söylendi Kayra. CIA tarafından yakalanmadığına seviniyor, nasıl bir durum içinde olduğunu idrak etmeye çalışıyordu.

"Benim... Ben hâlâ o tanıdığın Faysanım. Sadece birazcık zenginleşmiş ve güçlenmiş diyebiliriz..."

Kayra bir şey söyleyecekti ki odadaki diğer kişiyi gördü.

"Bir saniye, bir saniye... Bu, o!"

Chambers, oturduğu yerden kalkıp küstah bir tavırla el sallayarak sırıttı.

"Merhaba!"

Kayra, art arda yaşadığı şokları oldukça güçlü bir şekilde karşılamaya devam etse de sesini yükselterek söylenmeden edemedi.

"Allah aşkına, kafayı yemek üzereyim. Beni CIA değil de sen mi kaçırdın? Hem, nasıl oldu da bu kadar zengin oldun? Üstelik şu zibidi ile ne işin var? Neler dönüyor burada?"

"Öncelikle lütfen sakin ol. Beni tanıyorsun, sana zarar vermeyeceğimi de biliyorsun. Evet, zibidi dediğin bu adam ile çalışıyorum, çalışmak zorundayım. Sana ulaşmak için, seni buraya getirebilmek için bunu yapmalıydım." Türkçe konuştuğu için Kayra dışında kimse söylediklerini anlamıyordu. "Ayrıca sadece Chambers ile çalışmıyorum. Birkaç arkadaşım daha var, sana ulaşabilmek için çalıştığım arkadaşlar."

Kayra, cevap vermeden, şaşkın gözlerle Faysan'ın suratına bakıyor; başına daha neler gelebileceğini düşünüyordu.

"Sahiden, midesini mi bozdu bu çocuk, hâlâ tuvalette ne yapıyor?" diye söylenerek sol tarafındaki tuvaletin kapısına baktı Faysan. Bu sırada çekilen sifon sesi geniş odanın içerisinde duyuldu. Bütün gözler sifon sesinin geldiği yöne döndü fakat hiçbiri Kayra'nınkiler kadar meraklı değildi.

Sonunda tuvaletin gri renkli kapısı açıldı ve içeriye Chambers'tan daha kaslı fakat ince yapılı, spor atletli bir adam girdi...

"Lanet olsun, abi yok artık ya! Vallahi yok artık..." diye söylenen Kayra'nın gördüğü suratın sahibi Alex Rojovya idi. Şaşkınlıkla büyüyen gözlerini kapatıp tekrar açarak alnını sertçe ovaladı ve kısık bir sesle, "Rüya bu! Rüya bu!" diye söylendi. Alex. "Aa, Yüce Tanrım! OBT, seni hırçın serseri, sonunda tekrar karşılaştık, he? Ama ne yalan söyleyeyim, o mahkemede yaptıkların büyüleyiciydi. Usta bir yalancısın sen dostum, beni içeri attırdın."

"O delikten nasıl çıktın sen?" dedi fakat cevabını beklemeden sorusunu kendisi yanıtladı. "Tabii ya... Para, değil mi? Binlerce hatta ne bini, milyonlarca dolar verip şu pisliği sen çıkarttın değil mi?" diye öfkeli ve şaşkın bir şekilde söylenerek Faysan'a baktı.

"Milyon da değil Kayra... Bu herifi dışarı çıkartabilmek için iki milyar dolara yakın rüşvet verdim... Sırf sana ulaşabilmek, hedefimi gerçekleştirebilmek için..."

"Hayır ya... Benim tanıdığım Faysan bu değil! Sen bu herifin katil olduğunu, eski sevgilisinin kafasına sıktığını bilmiyor musun?" Kayra'nın sesindeki öfke iyice artmıştı. Faysan bir şey diyecek gibi oldu fakat Kayra buna izin vermedi. "Bana bak, ne düşünüyorsun, aklında ne var bilmiyorum ama o planını gerçekleştirmeye çalışacağıma gider CIA'e teslim olurum daha iyi. Anladın mı?"

Bu esnada korumalardan biri, "Efendim, misafirlerinizden biri asansörün kapısında bekliyor. İçeri alalım mı?" dedi.

"Alın."

Faysan, Kayra'nın üniversiteden arkadaşıydı. Öyle çok samimi değillerdi fakat ara sıra görüşüp muhabbet etmişlikleri vardı. Genç adamın bu kadar zengin ve güçlü olmasının altında yatan sır zekâsı değil, babasıydı. Zaten bunca oyunun, Kayra'yı buraya getirmesinin, ekip kurmaya çalışmasının amacı da babasını kurtarabilmekti.

Emri alan koruma, kulaklığının tuşuna basıp aşağıdaki korumalara seslendi, "Bırakın, geçsin."

Asansörün çelik halatlarının ve motorunun boğuk sesi duyuldu. Her ne kadar hızı normal asansörlerden biraz daha hızlı olsa da kabinin alt kata inip tekrar en üst kata çıkması bir dakikadan fazla sürüyordu. Sessizlik ve merak içinde geçtiğinde oldukça fazla bir süreydi.

Kapı ağır ağır açıldığında Kayra bir şok daha yaşadı. İçeri giren adam Jimmy Denever idi. Anlaşılan Faysan, oldukça büyük bir ekip kurmaya çalışıyordu ve bugün Kayra için unutulmaz bir gün olacaktı...

Jimmy ağır adımlarla, herkesi süzerek odanın ortasına kadar geldiğinde, "Nedense hiç şaşırmadım," diye söylendi Kayra.

"Seninle yeniden bir arada olmak güzel, OBT," dedi Jimmy. Üzerinde beyaz gömlek, siyah pantolon vardı. Koyu siyah saçları biraz uzamıştı.

Kayra iki elini hafifçe havaya kaldırıp gelişigüzel salladı. "Bakın burada ne oluyor, ne dönüyor bilmiyorum ama... Ben bu işin içerisinde yer almayacağım."

Faysan'ın, "Bak seni anlıyorum..." diye başlayan cümlesini tamamlamasına da müsaade etmedi.

"Beni anlamıyorsunuz! Hiçbiriniz beni anlayamaz! CIA tarafından yakalandığımı sanıyorum ve bilin bakalım ne oluyor... Üniversiteden arkadaşım tarafından kaçırılmışım. Bütün bunlar yetmezmiş gibi hayatıma salça olan herkes karşımda duruyor! Ama salak değilim! Nasıl bu kadar güçlendin bilmiyorum Faysan ama ne amaçladığını anlayabiliyorum. Buradaki herkesin tek ortak noktası yazılımcı olması... Senin derdin bir hacker grubu kurmak, fakat ben yokum. Üzgünüm, beni boş yere kaçırmışsın."

Kayra'nın bu çıkışı Faysan'ın canını sıkmış gibiydi.

"Anlıyorum," diyerek odanın içerisinde dolanmaya başladı Faysan. Alex, daha fazla dayanamayıp ukala bir şekilde söze girdi.

"Bakın bu saçma bekleyiş benim de canımı sıkıyor. Ne yapacaksak, ne karar vereceksek verelim," diye sitem etti. "Ayrıca bizi ne için topladın bilmiyorum ama bu OBT midir nedir, ona gerek yok. Onun yapabileceği her şeyi ben de yapabilirim," diyerek aklınca egosunu tatmin etti.

Kayra gülümsedi. "O yüzden on yıl içeride yattın değil mi, çokbilmiş."

Bu cümle Alex'in bir hayli canını sıktı. "Bana bak, boyundan büyük laflar ediyorsun."

"Ne olacak, beni de mi vuracaksın yoksa?"

Alex öfkelenip bir şey söyleyecek gibi olsa da, "Yeter!" diye parlayıp kavgayı bitiren Faysan'ın gür sesi oldu. "Buraya kavga edin diye toplamadım sizi. Hepiniz çok güçlü yazılımcılarsınız. Evet, Kayra haklı... Amacım bir hacker grubu oluşturmak. Güçlü bir grup... Ve bu ekip banka soymayacak, gizli servislerin bilgilerin deşifre etmeyecek, trafolara sabotaj düzenlemeyecek. Bu grup, benim babamı hapishaneden kurtaracak."

Faysan'ın kurmuş olduğu son cümle, salondakilere küçük bir şaşkınlık yaşattı. Bu duruma ilk tepki veren Kayra oldu.

"Saçmalık. Buna inanacağımızı mı sanıyorsun? Şu zibidiyi dışarı nasıl çıkardıysan babanı da öyle çıkarırsın. Grup kurmana gerek yoktu."

"Babam terör suçundan yargılanıyor. Kefalet ödeyerek serbest kalma durumu yok."

"Bir teröristi hapishaneden kurtarmak için mi çalışacağım yani?"

Faysan, sinirlense de sakinliğini korumaya çalıştı. "Babam terörist değil. Ona iftira attılar, uzun hikâye... Sonra bunu size kanıtlayacağım. Önceli..." diyordu ki Kayra yine araya girdi.

"Bize kanıtlayacağına mahkemeye kanıtlasaydın da bütün bunlara gerek kalmasaydı. Üzgünüm, ben bu işte yokum."

Kısa bir sessizlik oldu. Faysan bir süre düşündükten sonra, oldukça sakin bir şekilde, "Aileni kimin öldürdüğünü merak etmiyor musun Kayra?" dedi.

Bu cümle, Kayra'nın soğuk bir nehre düşmüş gibi irkilmesine neden oldu. En zayıf noktasına dokunmuştu Faysan. Belki de bunu bilerek yapmıştı. Gözleri doldu, hassaslaştı fakat öfke saçan gözlerinin alevi hiç sönmedi. Sinirli bir şekilde, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdı, dişlerini sıkarak

"Aileni gerçekten teröristler mi öldürdü? Bence gerçekleri bilmek senin de hakkın. Ne de olsa senin ailendi."

"Blöf yapıyorsun!" dedi Kayra, durgun bir ses tonuyla. "Ailemi teröristler öldürdü."

"Cidden buna mı inanıyorsun? Ayrıca burada beni en iyi sen tanırsın, bir kere bile blöf yaptığımı gördün mü?"

"Yalan söylüyorsun. Sen benim arkadaşımdın. Böyle bir şeyi bilsen benden saklamazdın."

"Ben biliyorum demedim ki... Babam biliyor."

Bir yol ayrımındaydı Kayra. Ailesi, kırmızı çizgisiydi ve Faysan bunu çok iyi biliyordu. Blöf yapıp yapmadığı meçhuldü. Tek bir gerçek vardı, oldukça iyi bir strateji güdüyordu. Gözleri dolmuş bir şekilde konuşmasına devam etti. "Biz yazılımcıyız. Emekli asker değil. Polis dolu bir hapishaneye girip birisini mi kaçırmamızı istiyorsun?"

"Çok güzel bir soru. O dediğin artık eskide kaldı Kayra. Hapishane oldukça yeni bir hapishane... Hücrenin kapıları, yani birçok kapısı şifre sistemiyle açılıyor. Yani yazılımla... Her yazılımın da bağlı olduğu bir network ağı var. Ama bu network ağı kapalı sistem... Yani dışarıdan müdahale edemeyiz. Hapishaneye girip trojeni bilgisayara aktarmamız gerekiyor," dedi Faysan.

Kimseden ses çıkmayınca devam etti. "Babam kurtulduktan sonra hepiniz istediğiniz şeylere kavuşacaksınız. Söz veriyorum. Blöf yapmıyorum Kayra. Babam sana her şeyi anlatacak. Sana bunun sözünü veriyorum," dedi ve ikna edici bir şekilde, "Kabul ediyor musun? Ekip oluyor muyuz?" diye sordu. Kayra, cevap vermedi. Fakat bu ses-

sizliğin evet anlamına geldiği gayet net şekilde anlaşılıyordu. Korkuluk gibi, hiç yaşam belirtisi göstermeden, gözleri yaşarmış bir şekilde öylece durdu. Yaşadığı bunca duygu değişimi vücudunu ölümcül bir hastalık gibi yıpratıyordu.

"Pekâlâ. Herkes kabul ettiğine göre bir an önce işe koyulalım. Ve öncelikle ekip olduğumuza göre bize bir lider lazım. Gerçek bir lider..."

Alex Rojovya, bencil sırıtışını suratına yerleştirip etrafına bakındı. "Kimseden ses çıkmadığına göre," diye söze başladı. "Ekibin lideri ben olabilirim."

Yine kimseden ses çıkmayınca Faysan, kararlı bir sesle, "Hayır," dedi. "Ekibin lideri Kayra olacak."

Alex, buna itiraz etmek için hazırlanırken devam etti. "Hepinizin ne yaptığı da potansiyeli de ortada. Kayra'yı da tanıyorum. Bir hacker grubu olacaksa kesinlikle lider Kayra olmalı."

"Yanılıyorsun Patron, sonuçta ben Kayra'yı yendim ve onun IP adresine ulaştım. Benim sayemde şu an burada," dedi Chambers.

"Hayır," dedi Faysan. "Kayra, kendisine yenildi. Benim tanıdığım Kayra, tabiri caizse; bir it dalaşında rakibini asla hafife almazdı, fakat bu defa aldı ve yenildi. Lafın kısası; ekibin lideri Kayra olacak, o kadar."

Bu sırada Faysan'ın adamlarından biri yanaşıp, "Efendim. Asansörde biri var. İçeri girmek için izin istiyor. Kayra ve Jimmy beni iyi tanır, patronunuz tanımasa da olur diyor. Ne yapalım?" diye sordu.

"Bırakın gelsin."

Asansör, kendine has takırtılar çıkararak en üst kata geldi ve kapısı ardına kadar açıldı. Faysan da dâhil herkes gelecek olan kişiyi merakla beklemekteydi. Kayra, içeriye giren kadın ile göz göze geldiğinde garip bir duygu yaşadı. Deri ceket ve deri çizme giyen sarı saçlı kadını tanıyordu...

Alisa Tyler. Ayaklarını yere sağlam basan bu kadını en son İsveç'te görmüştü. Aradan geçen zaman onu hiç değiştirmemişti. Gözlerindeki parıltılı bakış Kayra'yı ilk gördüğü günkü gibi capcanlıydı.

"Madem bir ekip olacağız, en güvendiğim isimlerin başında gelen Alisa da bizimle olmalı," diyerek sessizliği bozan Jimmy Denever oldu.

"Pekâlâ," dedi kayıtsız bir şekilde Faysan. "Öyle diyorsun, öyle olsun."

"Seni görmeyeli bayağı değişmişsin, OBT," dedi Alisa, gülümseyerek.

"Evet, uzun zaman oldu. En son beni ev hapsinden kaçırmıştınız."

Alex Rojovya, Alisa'yı baştan aşağıya sinir bozucu bir gülümseme ile süzerek konuştu. "Vay! Ekibimize bir afet katıldı desenize!" Kadının cevap vermemesi Alex'i daha da cezbetti ve oturduğu koltuktan kalkıp yanına giderek ateşin çevresinde dönen pervane böcekleri gibi etkilenmiş bir şekilde etrafında döndü.

"Tanrım! Cidden bir afet dostum," diyerek gül dövmeli elini Alisa'nın kalçasına götürdü. Fakat daha dokunmaya fırsat bulamadan Alisa çevik bir hareketle Alex'in bileğini sertçe kavradığı gibi sola doğru büktü. Acıdan inleyen Alex, diz çökmek zorunda kaldı fakat Alisa, bileğini halen bırakmış değildi.

"Bir daha bana dokunmaya yeltenirsen testislerini keser ağzına veririm."

Odanın içerisindeki herkes sessiz bir şekilde, yaşanılan bu garip olayı takip ediyordu. Alisa daha fazla diretmeden Alex'in bileğini bıraktığında adam hâlâ acıyla inliyordu. Çöktüğü yerden doğruldu ve bileğini tutarak Chambers'ın yanına oturup kısık bir sesle konuştu. "Dostum hatun taş olduğu kadar tam bir Ninja, haberin olsun."

"Bu tarz gereksiz gerilimlere gerek yok arkadaşlar. Lütfen bir an önce işe koyulalım ve babamı şu delikten kurtaralım. Söz veriyorum bunun karşılığını hepiniz alacaksınız." dedi Faysan. "Gelecek başka kimse yoksa artık başlayalım, ha? Ne dersiniz?"

Kimseden çıt çıkmadı.

Kayra endişeliydi. Bu işe girişmek istemiyordu. Hem çok riskliydi hem de Faysan tarafından kandırılmak, aptal yerine konmak istemiyordu. Fakat bir şey demedi.

Faysan, daha önceden elde ettiği bilgileri içeren dosyaları ekipteki herkese dağıttı ve en ince ayrıntısına kadar her şeyi anlatmaya başladı. Hapishanenin krokisini, bağlı olduğu network ağını, bildiği her şeyi... Hackerlar için en önemli unsur buydu; Saldırı yapmak istedikleri sistemin hangi network ağını, hangi IP adresi kullandığını bildikten sonra gerisi çocuk oyuncağıydı işi bilen bir yazılımcı için. Faysan bu bilgileri de para karşılığında satın almıştı.

"Elinizdeki krokilere iyi bakın. Ekip yani siz, network ağının kontrolünü ele geçirdiğiniz vakit geriye sadece krokide kırmızı kalem ile işaretlenmiş olan kapıları açmak kalıyor. Daha sonra içerideki mahkûmları dışarı çıkmaya teşvik edeceğiz. Tabii polisler müdahale etmek isteyecek. O zaman sıra bana gelecek; silahlı adamlarım içeriye girecek ve babamı o kargaşanın içerisinden çekip alacaklar. Merak etmeyin, hiçbir polisin canı yanmayacak. Hatta içeriye girdiğimizi bile anlamayacaklar. Lütfen benimle gelin," diyerek masadan kalktı ve odanın hemen bitişiğindeki küçük bir odaya geçti. Diğerleri de Faysan'ı takip etti.

Odanın içerisinde ekipteki kişi sayısı kadar bilgisayar yan yana sıralanmıştı. Fakat Alisa hesapta olmadığı için bir

tane eksikti. Bu karanlık odayı aydınlatan sadece monitörler ve duvara monte edilmiş büyükçe televizyon ekranıydı. O televizyondan hapishaneyi gözetleyeceklerdi, tabii öncelikle kamera sistemlerini sızmaları gerekliydi.

"Bir bilgisayarımız eksik bu durumda ama sorun değil, hemen söylerim getirir arkadaşlar," dedikten sonra adamına seslenecekti, fakat Kayra engel oldu.

"Gerek yok. Ben içerideki bilgisayarı kullanırım."

"Hangisini?"

"Senin masanın üzerindekini... Sanırım sana ait ama sorun olmaz diye düşünüyorum," dedi kendinden emin bir şekilde Kayra. Bu durum Faysan'ı şaşırtmıştı.

"Gerek yok, adamlarıma söylerim getirirler."

"Bu dediğin nerden baksan bize bir saat kaybettirir. Kusura bakma ama babanı bir an önce kurtarıp o gerçeği öğrenmek istiyorum," dedi. Bunun üzerine Faysan uzatmak istemedi ve pek gönüllü olmasa da "Pekâlâ" dedi, "Sen benim bilgisayarımı kullan."

Bir saat kadar sonra ekip harıl harıl çalışmaya başlamış, sistemin kilidini kırmaya odaklanmışlardı ve görünen o ki bu işi ilk beceren Alex olacaktı...

"Çok az kaldı! Neredeymiş bizim şu sözde kaptanımız? O kıramadı mı hâlâ?" diye böbürlenerek Kayra'ya laf attı. Alex'in ukalalığını duymasına rağmen cevap vermeyen Kayra kod yazmaya devam ederken kendi kendine söyleniyordu. "Göreceğiz bakalım, ukala."

Zaman hızla akarken Alex, böbürlenerek bağırdı. "İşte bu kadar! Sistemi kırdım, ilk ben kırdım... Hâlâ lider seçiminde bir hata yapıp yapmadığını sorgulamayacak mısın, Faysan!" dedikten sonra gürültülü bir kahkaha attı. Fay-

san heyecanlı bir şekilde Alex'in yanına geldiğinde, "Aferin sana!" demekle yetindi. Tam bu sırada Alisa ve Kayra dışında ekipteki herkesin telefonları çalmaya başladı. Aynı anda çalan telefonlar hepsinde endişe uyandırdı.

"Neler oluyor?" diye söylenen Faysan, cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı. Diğerleri de aynısını yapmıştı. Arayan kişiyi gördüklerinde şaşırdılar, çünkü arayan kişi Kayra idi. Faysan ve ekiptekiler masadan kalkıp yan odaya geçtiler. Kayra, rahat koltuğa yayılmış, ayaklarını masanın üzerine koymuş bir şekilde oturuyordu. Elinde de telefonu vardı.

"Hepimizi aynı anda nasıl arıyorsun? Ayrıca ne yapmaya çalışıyorsun?" diye söylendi Faysan. Ses tonu şaşkınlıktan ziyade öfke doluydu.

"Şimdi beni iyi dinle Faysan. Hepinizin telefonlarını hackleyerek kendi telefonuma bağladım. Ve GPS kodlarınızı polise göndermemek için kendimi zor tutuyorum. Evet, bu durumda kendimi de ele vermiş olacağım ama zerre umurumda değil. Bana şimdi her şeyi anlatacaksın. Annemi ve babamı kim öldürdü? Anlat!" dedi. Telefonları hacklemek Kayra için zor olmamıştı ama bu kadar kısa sürede yapabilmesinin tek sebebi de Faysan'ın daha önceden telefonu ile bilgisayarına bağlanmış olmasıydı. Alisa ekibe sonradan dâhil olduğu için onun bilgileri kayıtlı değildi, bu yüzden de onu arayamamıştı.

"Sana söyledim! Bunu sadece babam biliyor!"

"Babanın bildiğini nereden biliyorsun? Babanın bildiğini biliyorsan babanın ne bildiğini de bilmiş olman gerekirdi."

Faysan bir şey diyecek gibi oldu fakat Kayra konuşmasına oturduğu koltuktan kalkarak devam etti, "Ben bu işte yokum. Gidiyorum, ne bok yiyorsanız yiyin. Beni azcık tanısaydın zaten asla bir gurup ile çalışmayacağımı bilirdin. Prensip meselesi, üzgünüm... Peşimden gelirseniz GPS kod-

larınızı polise gönderirim, he, telefondan kurtulmayı da deneyebilirsiniz. Sorun değil, yarım saat önceki konumunuzu gönderirim. Ayrıca sadece konumunuzu değil konuşma kayıtlarınızı da gönderirim," derken düğmesine basarak asansörün kapısını açtı.

"CIA her yerde seni arıyor, yakalanırsın," dedi Faysan

"Beni dert etme, başımın çaresine bakarım," diyerek sıfır tuşuna bastı. Kapı kapanırken, "Peşimden gelmediğine emin olduğumda kodu sileceğim," dedi ve kapı kapandı.

Kayra asansörden inip çıkışa doğru yürürken silahlı korumalar gitmesine engel olmadılar. Kendinden emin bir şekilde yürüyerek kapıdan çıktıktan sonra plazanın üst katına bakmaya çalıştı. Gerçekten de oldukça gösterişli bir binaydı ve epeyce uzundu. Caddeden geçen arabalara aldırış etmeden plazaya bakmaya devam etti.

"Şimdi anladın mı, kimin gerçekten lider olması gerektiğini Alex! Sen içeridesin, bense dışarıda..." diye sessizce söylenerek kapüşonunu kafasına geçirip cadde boyunca yürümeye başladı.

3
YÜRÜYEN BİR MİLYON DOLAR

Geniş, oldukça temiz caddede nereye gittiğini bilmeden yürüyen Kayra, endişeli fakat kendinden emin bir şekilde etrafı inceliyor, kalabileceği bir yer bakınıyordu. Faysan'ın binası Washington'daydı. Fakat bir an önce bu kalabalık, gösterişli eyaletten başka bir eyalete, mümkünse daha ucuz ve tenha bir yerlere gitmesi gerekiyordu.

CIA ve FBI, Kayra'nın Amerika'ya getirildiğini öğrenmiş olmalıydı. Şu zamana kadar birçok kez yakalanma tehlikesi ile karşı karşıya kalmış ama onlara hiç bu kadar yakın olmamıştı. Üstelik artık CIA ajanlarının yanı sıra FBI da olaya dâhil olmuştu.

Elleri cebinde, başındaki siyah kapüşonuyla fazla dikkat çekmeden kenardan kenardan yürüyen Kayra, bir yandan da elektrik direklerini kolaçan ediyor, MOBESE veya herhangi bir güvenlik kamerasına poz vermek istemiyordu. Hava kararmak üzereydi. Etrafına kameraları görebilmek için baksa da ışıkları tek tek yanmakta olan bu lüks, şatafatlı caddenin büyüsünden kendisini alamıyordu.

Yanından sohbet ederek geçen takım elbiseli, şık kıyafetli insanların sohbetlerine kulak kabartıyor, bazen de yoldan geçen arabaların kornalarıyla ürküp tüm dikkati dağılıyordu. Bir filmin içerisindeymiş gibi hissetti kendini. Aylar

hatta yıllar olmuştu böyle kalabalık bir caddeye çıkmayalı. İstanbul'un da vardı elbet böyle kalabalık, insan seli olan caddeleri, sokakları. Eski günlerini özlediğini hissetti. Kimseden kaçmadığı, bunca kovalamacanın olmadığı, özgür olduğu günleri özledi... Annesiyle babasıyla oturdukları evin tatlı, hoş sohbet akşamlarını anımsadı. O kadar yorulmuştu ki sürekli bir şeylerden kaçmaktan, bir şeyleri yoluna sokmaya çalışmaktan... Sürekli diken üzerinde olmaktan... O kadar yorulmuştu ki yalnızlıktan, dertlerini kimseye açamamaktan...

İşte yine bir şeylerden kaçmak zorundaydı.

Bir yetmiş boylarında, beyaz tenli, yeşil gözleri ve kuzgun siyahı kısa saçları olan bir kadın, bir zamanlar Terra'nın giydiği asker postallarını anımsatan kalın çizmeleriyle FBI ofisinde dolanıyor, etrafındakilere emirler yağdırıyordu.

"Otellerin, pansiyonların, günlük kalınabilecek yer ayarlayanların araştırılmasını, evsizlerin kaldığı yardım çadırlarının tek tek aranmasını istiyorum! Bütün kamera görüntülerinin çıktıları alınıp tek tek incelenecek. Aradığımız kişi bu..." derken Kayra'nın üniversite son sınıftaki bir fotoğrafını gösteriyordu bütün çalışanlara. "Şu lanet kıçınızı kaldırın da bir an önce işe koyulun! Sokak devriyelerini arttırın. OBT artık kucağımızda! O kızı birkaç gün içinde burada bizzat ben sorgulamak istiyorum!"

Bu kendinden emin, sert kadın FBI'ın en önemli isimlerinden biriydi. Duruşu, hareketleri ve hırsı tıpkı Terra'yı andırıyordu. Boynundaki güvercin dövmesi gibi vücudunun birçok yerinde çeşit çeşit dövmeler vardı. Adı Yolanda Velvet idi. Otuz iki yaşında olmasına rağmen daha genç görünüyordu. Fit vücudu çevik ve güçlüydü. Silah kullan-

ma konusunda oldukça iyi olsa da yakın dövüşte çok da iyi olduğu söylenemezdi. Bunun dışında sakin ve huzurlu geçen bir evliliği ve Down Sendromlu küçük bir oğlu vardı. Kayra'yı yakalamakta kararlıydı.

Artık ışık seline dönmüş olan caddede yürümeye devam eden Kayra, yorulmaya başladığını hissetti. Bu serin akşamda bir an önce kalacak yer bulmalıydı. Otel gibi bir yerlere gitmenin çok riskli olacağının farkındaydı ama aklına gidebileceği başka bir yer gelmiyordu. Bir park buldu. Ne tenha ne de kalabalık bir park... Boş bir bank bulup oturdu. Etrafını kolaçan ettikten sonra arkasına yaslandı. Park güzel çiçeklerle ve ince gövdeli ağaçlarla doluydu.

"Şuraya bak!" diye söylendi. "Beni yakalamak isteyen adamların vatanında, parkında oturuyorum."

Tam bu sırada zihninin derinliklerindeki tilki kendine has gülüşüyle çıka geldi.

"Hi hi hi! Bakın burada kimler varmış..."

Kayra, gözlerini yumdu.

"Tilki bak, neredeyim... Amerika'da. Beni deli gibi her taşın altında arayan adamların ülkesindeyim."

"Garip bir duygu olsa gerek. Garip olduğu kadar da tehlikeli... Farkındasın değil mi?"

"Evet, farkındayım. Bir an önce kendi ülkeme dönmem gerek. Fakat nasıl? Havayolunu kullanamam. Hemen hemen her yerde kontrol noktaları vardır. Karayolu da olmadığına göre geriye sadece denizyolu kalıyor. Aylar süren denizyolu..."

"Hi Hi Hi! Evet, nereden baksan bir ay sürer. Belki daha fazla... Acaba Metehan kaçırıldığını öğrendi mi? Kesin öğrenmiştir. Ne de olsa adam Milli İstihbarat'ta çalışıyor."

"Evet, Metehan'a ulaşıp ona iyi olduğumu haber vermem lazım. Belki böylece beni düşünmek yerine işine odaklanabilir. Ama nasıl? Metehan'a nasıl ulaşacağım? Cep telefonu ile arayamam."

"Peki ya ankesörlü telefon?"

"Hım... Ankesörlü telefon. Yine de çok riskli değil mi?"

"Hangi işin risksiz ki? Hi Hi Hi!"

Kayra oturduğu yerden bir hışımla kalkıp bir ankesörlü telefon aramaya koyulacaktı ki, hızla ayağa kalktığı için elinde bir düzine balon tutan yaşlı bir amcaya çarptı. Yaşlı adam, bütün gün küçük çocuklara balon satmaya çalıştığı için yorulmuş, dinlenmek için banka oturmaya gelmişti. Fakat Kayra ile çarpışınca elinde kalan bir düzine balon uçuvermiş, adam da yere kapaklanmıştı. Kayra, şaşkınlıktan ve üzüntüden gözlerini kocaman kocaman açıp hemen adamın koluna yapıştı ve özür dileyerek yerden kalkmasına yardım etti.

"Çok, çok özür dilerim. Görmedim sizi, iyi misiniz?" dedi bütün içtenliğiyle.

Yaşlı adam, balonları uçtuğu için üzgündü, yere düştüğü için canı yanmıştı. Yüksek sesle söylenmeye başladı.

"Dikkat etsene! Dikkat etsene, olacak iş mi bu? Dikkat etsene!" dedi yerden kalkarak, Kayra'nın elini itip banka oturdu. "Ne yapacağım şimdi ben, bütün balonlarım gitti. Ne yapacağım?" Adamcağız neredeyse ağlayacaktı.

Kayra, bir umutla elini pantolonun cebine attı. Fakat cebinde sadece birkaç Türk Lirası vardı ve son parasını da kaybetmek istemiyordu. Hiç değilse ekmek alır karnımı doyururum, diye düşünüyordu. Fakat yine de paraları çıkarıp adama uzattı.

"Bunlar Türk Lirası... Ve çok bir para da değil, üç beş lira anca. Ama balonların karşılığında sana verebileceğim tüm param bu..." dedi, üzüntüyle.

Adam, paraları alıp incelerken, "Nerelisin sen?" dedi. Üzüntüsü, sıkıntısı geçmiş gibiydi.

"Türküm ben. Buraya tatil yapmak için geldim..."

"Tatil yapmak için geldin ve cebinde üç kuruş para var, öyle mi? Al şu paranı, belli ki senin daha çok ihtiyacın var."

Kayra itiraz edecek gibi olsa da parayı aldı.

Yaşlı adam, "Bir daha da asla yalan söyleme, küçükhanım," dedi. "Şimdi söyle bakalım, ne yapıyorsun buralarda. Dilimizi nerede öğrendin?"

Adamın bu ani duygu değişikliği Kayra'yı şaşırtsa da artık üzgün olmayışı hoşuna gitti.

"İngilizceyi bana annem öğretmişti, küçükken... Buralara da hangi rüzgâr attı beni, orası biraz karışık ama bir an önce ülkeme dönmem lazım. Birine telefon edeceğim," diye küçük bir açıklama yaptı. Yaşlı adam pek ısrar etmeyip gülümsedi.

"Pekâlâ. Bir dahaki sefer daha dikkatli ol, bu sakarlıklarını herkes benim gibi hoş karşılamayabilir."

Kayra, gülümseyip, "Tekrar özür dilerim," dedi ve yola koyuldu.

Bulduğu ilk ankesörlü telefon doluydu. Orta yaşlı bir adam karşı tarafa hararetli bir şeyler anlatıyordu. Aslında telefonun başında birisini bulduğuna sevinmişti Kayra, çünkü ankesörlü telefon kartla çalışıyordu ve kartı yoktu. Adamdan ödünç isteyebilirdi. Konuşmasını bitiren adam gitmek üzereydi ki Kayra onu durdurdu.

"Pardon, pardon. Acaba kartınızı kullanabilir miyim? Konuşmam uzun sürmez."

Adam, "Kullanabilirsin," diyerek kartını uzatırken gözlerini kıstı, Kayra'yı süzdü. "Sizi nereden tanıyorum?" dedi, kalın kaşlarını çatarak. Bu cümle, Kayra'nın yüreğine küçük bir endişe yaydı. Ehliyetini yanına almayı unutup da polis çevirmesine takılan biri gibi büyük bir telaşa kapıldı.

CIA ve FBI son birkaç saattir medyada Kayra'nın fotoğrafını yaymaya başlamışlardı. Üstelik yerini ihbar edene bir milyon dolar ödül vereceklerini de açıklamışlardı.

Kayra kapüşonunu iyice başına geçirip, "Sanırım birine benzettiniz..." dedi, gerilmiş bir şekilde, "Arayacağım kişi de bu saatte uyuyordur. En iyisi ben gideyim. İyi akşamlar," diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı. Tam bu esnada hafif kilolu, uzun boylu adam, "Dur bir saniye," dedi. "Sen o kızsın! Tanrım! Yürüyen bir milyon dolar!" diye bağırdı ve büyük bir zevk duyarak Kayra'nın peşinden koşmaya başladı...

Kayra, bu adamdan kurtulsa bile işi epey zordu. Tüm gücüyle koşmaya başladı. Günlerce aç kalmış bir akbabanın iştahını taşıyan adam da karşısına çıkan bu fırsatı kaçırmamak için peşinden koşmaktaydı. Akşam olduğu için cadde, gündüze göre oldukça sakindi fakat yine tek tük insanlar vardı. Meraklı bakışlar arasında koşarken insanlara çarpan Kayra, bir yandan da arkasına bakmaya çalışıyor, adam ile arasındaki mesafenin kapanmaması için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. İki büyük binanın aralığına girip bir çöp konteynerinin arkasına saklandı.

Kalp atışlarının hızlandığı hissetti. Adamdan korkmuyordu fakat yakalanıp hapse girmekten korkuyordu. Aslında hapse girmekten de korkmuyordu ama Amerikalılar yazılımını ele geçirmek için türlü türlü işkenceler uygulayabilirlerdi. Bundan çekiniyordu. Kafasını kaldırıp dikkatli bir şekilde yolun başına baktı. Adam, çıkmaz sokağın başında bekliyor, söyleniyordu.

"Nereye gitti bu! Neyse, polise haber verirsem ve yakalanırsa sonuç olarak yine ben ihbar etmiş olurum. Evet, hemen polisi aramalıyım," diye kendi kendine söylendikten sonra cebinden telefonunu çıkarttı. "Bir ihbarda bulunmak istiyorum. OBT denen korsanı gördüm, izini kaybettim fa-

kat çok uzaklara gitmiş olamaz." Karşı taraf adres istemiş olacak ki adam bulunduğu caddenin numarasını verdi. "117. Caddedeyim." Hemen ardından birkaç gerekli bilgi daha verdikten sonra telefonu kapattı ve caddenin aşağısına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da etrafını dikkatli gözlerle inceliyor, her yerde kapüşonlu kızı arıyordu.

Kayra, birkaç dakika daha olduğu yerde saklandıktan sonra çömeldiği yerden doğruldu. Aralığın başına gelip caddeye doğru baktı. Adam gitmişti fakat polislere haber vermişti. Bulunduğu caddenin bütün giriş çıkışlarının kapatılması sadece birkaç dakika sürerdi. Caddeden çıkmak için yeterli zamanı yoktu, bunun farkındaydı. Saklandığı yerde beklemeye de devam edemezdi. Sakinleşerek düşünmeye çalıştı ama telaştan bacakları titriyordu. Derin bir nefes aldı.

"Polisler birazdan burada olur. Kahretsin! Aptal herif! Herkes para derdine düşmüş," diye söylenirken caddenin karşı tarafındaki küçük dükkânı fark etti. Olduğu yerde hiç hareket etmeden öylece dikiliyor, kafeye bakıyordu. Gülümseyip mutlu bir şekilde söylendi. "Oha! İnanmıyorum ya..."

Yolun karşısına geçip kafenin tahta kapısını hafifçe iterek içeri girdi. Kendisini kapıda güler yüzlü, hafif kilolu, Down Sendromlu bir genç karşıladı. Kayra'yı sevindiren olay da buydu zaten; kafe personelinin tamamı Down Sendromlu kişilerden oluşuyordu.

Konuşmakta az zorluk çekse de oldukça tatlı bir sıcaklığa sahip garson, "Hoş geldiniz. Buyurun," dedi.

Kayra, üzgün bir sesle, "Şey, nasıl desem..." derken ellerini kenetleyip telaşlı bir görünüme büründü. "Beni öldürmek isteyen kişiler var. Beni arıyorlar. Çok korkuyorum." Sesindeki ince tını, gayet işe yarıyor, karşı tarafı sıcaklıkla

sarıp sarmalıyordu. Down Sendromlu genç, şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemedi. Bu esnada diğer garson da olaya dâhil oldu. Kafede ikisinden başka kimsenin olmaması Kayra için büyük bir şanstı.

Polis araçlarının siren seslerini işiten Kayra acele etmesi gerektiğini anladı. "Beni öldürmek istiyorlar. Lütfen bana yardım edin, saklayın beni," diyerek ağlamaya başladı.

"T-tamam, ağlama. Ki-kimse seni öldürmeyecek, m-merak etme." Arkadaşına katılan diğer garson da "Kim seni öldürmek istiyor?" diye sordu.

Kayra ağlamaya devam ederek cevap verdi. "Tanımıyorum onları. Ellerinde benin resmimi taşıyorlar ve herkese resmimi gösteriyorlar. Beni arıyorlar. Öldürecekler beni işte, hepsinin bellerinde silah var. Öldürecekler..."

İki genç de artık Kayra'ya tamamen inanıyorlardı.

Siren sesleri iyice yaklaştığında telaşlı bir şekilde, "Beni saklayabilir misiniz? Lütfen," dedi Kayra. İki genç birbirlerine baktı. Polis araçları caddenin başında gözüktü. Oldukça kalabalıklardı. Kayra'nın, yardım almadan bu caddeden tek başına çıkması tamamen imkânsızdı.

"Mesela şu kapı nereye açılıyor?"

Kasanın bulunduğu ve çeşit çeşit pastalarla süslenmiş tezgâhın hemen arkasındaki kapıyı gösteriyordu Kayra.

"Depoya gidiyor," diye cevap verdi diğerine göre biraz kilolu olan genç.

"Tezgâhın arkasında saklanabilir miyim?"

İki genç, birbirlerine baktıktan sonra başlarını evet anlamına gelecek şekilde salladılar ve Kayra hiç vakit kaybetmeden tezgâhın arkasına geçip saklandı.

"Lütfen yerimi kimseye söylemeyin. Lütfen," diye de son kez tembihledi.

Neredeyse aynı anda, restoranın kapısının önü dâhil, caddenin birçok yerinde polis araçları durdu. Parlak as-

faltta kırmızı mavi ışıklar yansıyordu Elleri silahlı polisler Kayra'yı kovalayan adamın aradığı noktada toplandı.

"Efendim, arama bu noktadan gerçekleştirilmiş," dedi uzun boylu, sert bakışlı bir polis. Baştan aşağıya ful donanımlı ekipmanlar, gelenlerin sıradan polis olmadığını gösteriyordu. Hepsi sivil kıyafetliydi. Etrafını incelemekte olan Yolanda Velvet, "Bütün giriş ve çıkışları tutun. Caddeden çıkan bütün arabaları tek tek arayın. Gerekirse bütün evleri de tek tek arayın ama o kızı bana getirin," derken Kayra'nın saklandığı kafe gözüne çarptı. Caddenin karşısına geçip kafenin kapısını açtı.

Down Sendromlu gençler, hiçbir şey demeden öylece duruyor, kafenin girişinde dikilmekte olan kadını inceliyorlardı. Yolanda, baştan aşağıya siyahlara bürünmüştü. Siyah penyesini siyah pantolonunun içine sokmuş, beline de bir kemer bağlamıştı. Kemerine takılı silah garsonları korkutsa da, Kayra'nın fotoğrafını çıkarıp göstermesi üzerine dehşete düştüler.

"Bu kişiyi gördünüz mü?"

Her şey Kayra'nın söylediği gibiydi işte. *Benim fotoğrafımı gösteriyorlar... Silahları var... Beni öldürmek istiyorlar...*

İki garson da büyük bir korkuya kapılmıştı. Tombul yüzü kireç gibi bembeyaz olan genç, kekeleyerek konuşmaya başladı.

"N-neden öldürmek istiyorsunuz onu!" diye bağırdı.

Yolanda gayet sakin bir şekilde, "Onu öldürmek istemiyoruz. Biz polisiz. Yoksa onu gördünüz mü?" diye sordu.

"Polis misiniz? Yani onu öldürmeyecek misiniz?"

Yolanda, bir ipucu yakalamış olmanın mutluluğuyla sevindi.

"Tabii ki öldürmeyeceğiz. Neden öldürelim? O bir suçlu ve onu yakalamamız gerek. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Down Sendromlu genç, Kayra'nın saklandığı yeri işaret etti. Yolanda, belindeki silahı çekip temkinli adımlarla tezgâha doğru yaklaştı.

"Kenara geçin." diye de kısık sesle bir emir verdi. Temkinli adımlarla yaklaştıktan sonra ani bir şekilde hızlanıp tezgâhın arkasına baktı.

Kimsecikler yoktu. Kayra, böyle bir şeyin olabileceğini tahmin ettiği için garsonlara gözükmeden depoya inmişti.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye azarladı gençleri Yolanda. "Başka eğlenecek bir şey bulamadınız mı?"

Garsonlar tam cevap verecekken, içeriye bir polis girdi.

"Efendim, gitmemiz gerek."

"Ne oldu?"

"Önemli mahkûmların tutulduğu hapishaneye saldırı düzenlenmiş. Firar var. Üstelik hapishaneye siber saldırı gerçekleştirilmiş, OBT de işin içinde olabilir."

Faysan'ın ekibi başarılı olmuştu. Aslında farkında olmadan Kayra için de iyi bir şey yapmışlar, bütün dikkatleri başka yere çekmişlerdi.

FBI ajanları gittiğinde Kayra saklandığı yerden çıktı. Deponun kapısını hafifçe aralayıp etrafta polis olup olmadığını kontrol etti. İçeride ne yapacaklarını bilmeden beklemekte olan gençlere baktı ve aceleci bir tavırla yanlarına gitti.

"Ben kötü biri değilim. Evet, polislerden kaçıyorum ama inanın kötü biri değilim. Sizi bu duruma soktuğum için gerçekten çok özür dilerim, " diyerek gençlerin bir şey demesini beklemeden kendisini dışarıya attı.

Nereye gideceğini bilmeden hızlı adımlarla yürümeye başladı. Çok gergindi. Az daha yakalanıyordu. Amerika topraklarından çıkmadığı sürece aynı tehlikeyle defalarca karşılaşacak gibi görünüyordu. Üstelik bir dahaki sefer bu kadar şanslı olamayabilirdi. Normalde hiçbir FBI ajanı o depoya bakmadan gitmezdi fakat Faysan'ın gerçekleştirdi-

ği eylem ülkenin güvenlik güçlerini tamamen farklı bir yere çekmişti. Anlaşılan o ki Faysan'ın babası da en az Kayra kadar tehlikeli biriydi.

Yolanda Velvet, aracı kullanan şoföre, "Şu aracı biraz daha hızlı sür!" dedikten sonra bir numara çevirip telefonunu kulağına götürdü.

"Efendim, doğru mu anladım, eyalet hapishanesinden adam mı kaçırılmış?"

Karşıda gür bir ses öfkeyle parladı.

"Normal bir adam değil! Sahir Büyük denen o adam bir an önce yakalanmalı Yolanda, beni anlıyor musun? Bir an önce yakalanmalı."

"Efendim OBT'yi..."

"OBT'yi bırak şimdi! Bütün havaalanları ve limanlar zaten kontrol ediliyor. Onun kaçması imkânsız. Sen Sahir denen adamı yakalamaya bak. Ayrıca bu adamın kaçırılması da OBT ile ilişkili olabilir. Hapishanenin sistemine siber saldırı gerçekleştirmişler," dedi. Ses tonundan çok öfkeli olduğu belli oluyordu.

"Pekâlâ efendim, siz nasıl isterseniz..." dedi Yolanda ve telefonu kapattı. Sonra da kendi kendine sesli bir şekilde söylendi. "OBT yetmezmiş gibi bir de bununla uğraş bakalım."

Kayra, hızla yürümeye devam ediyor sık sık etrafını arkasından gelen var mı diye dönüp bakıyordu.

"Ben mi yanlış duydum, yoksa Faysan gerçekten de babasını kaçırmayı başardı mı?" diye söylenerek tekrar aynı parka geldi. Parkta kimsecikler yoktu. Saat gecenin on biri idi. Kalacak bir yer bulamamıştı, üstelik hem acıkmış hem de susamıştı.

Kayra, canı sıkkın bir şekilde yaklaşık bir saat önce oturduğu banka oturdu. Etrafına bakındı. Rüzgârın hareketlendirdiği salıncak gözüne ilişti. Aklına çocukluğu geldi. Küçükken annesi ve babasıyla neredeyse her pazar parka giderlerdi. Gözleri doldu. O kadar özlemişti ki ailesini, fakat bu yanaklarından süzülen yaşların tek nedeni özlem değildi. Çaresizlik ve stresin de etkisi vardı. Sürekli tetikte olmak, sürekli bir şeylerden kaçıyor olmak onu ölümcül bir hastalık gibi yoruyor, yıpratıyordu. Yavaş yavaş tükendiğini hissediyor, bazen her şeyi bırakıp gidip teslim olmayı düşünüyordu. Ama yapması gereken birçok iş vardı... Öncelikle bir an evvel Türkiye'ye dönmesi gerekiyordu. Salıncağa o kadar odaklanmıştı ki arkasından yaklaşmakta olan yaşlı adamı fark edememişti.

"Yine mi sen, küçükhanım. Buralar bu saatte pek güvenli değildir." Yanlışlıkla çarparak balonlarının uçmasına sebep olduğu adamdı bu.

"Ah, siz miydiniz, geldiğinizi görmedim," dedi Kayra, oturduğu bankta kenara çekilip adamın oturması için yer açarak.

"Salıncağa o kadar odaklanmıştın ki, seslendiğimi duymadın."

"Bugün için gerçekten çok üzgünüm. Benim yüzümden balonlarınız gitti."

Yaşlı adam yüzündeki gülümsemeyi bir an olsun eksiltmeden, "Önemi yok... Alt tarafı balon... Sen neden buradasın bu saatte bakayım, asıl onu anlat," dedi. "Pek haddim değil ama insan merak ediyor işte."

"Biraz karışık bir durum... Nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

Adam, gözlerini sokak lambasının etrafında dönüp duran ateşböceklerine çevirdi ve hareketlerini mutlulukla seyretti.

"Karmaşık olaylar en sevdiğim olaylardır. Fakat senin durumun biraz fazla karışık sanırım."

Kayra, biraz şaşırmış bir şekilde, "Benim nasıl bir durumda olduğumu nasıl bilebilirsin ki? Sana hiçbir şey anlatmadım," derken adam, ateşböceklerini seyretmeye devam etti.

"Senin anlatmana gerek yok ki, bütün haberler, gazeteler seni anlatıyor zaten."

Kayra ürperdi. "Benim kim olduğumu biliyorsun, öyle mi?" dedi etrafını inceleyerek. Az önceki sakinliğinden eser yoktu.

"Evet. Biliyorum. Sen şu meşhur bir milyon dolarlık kızsın. Gerçekten iyi para..." Kayra, tam kalkmaya yeltenmişti ki "Merak etme," dedi adam. "Polise haber vermedim. Bu yaştan sonra o kadar parayı ne yapayım? Seni ilk gördüğüm an anlamıştım zaten kim olduğunu."

Kayra'nın yakalanması için bir milyon dolarlık ödül verileceği açıklandıktan sonra medyada 'Bir Milyon dolarlık Kız' olarak anılmaya başlamıştı. Bu tabirden rahatsız olsa da bir şey demedi.

"Ne yani, beni ihbar etmeyeceksin, öyle mi?"

"Neden edeyim ki? O parayı asla vermeyecekler. Sürekli bir bahaneyle geçiştirecekler. Şu zaman gel, şöyle gel, böyle gel vesaire."

"E ülkene onca zarar verdim, bu yüzden bile beni ihbar edebilirsin."

"Ülkeme hiçbir zarar vermedin," dedi yaşlı adam, gözlerini Kayra'ya çevirerek. "Ben Litvanyalı ihtiyarın tekiyim. Seneler seneler önce ailem ile bu topraklara geldik. Yani küçükhanım, seni ihbar etmem için bir sebep yok."

"Buna sevindim." dedi Kayra, yüreğine su serpilmişti. "En azından bu topraklarda da güvenilecek birkaç adam varmış."

"Yerinde olsam kimseye güvenmezdim. Bana da güvenme. Sadece kendine güven, kendine inan," dedi gülümseyerek. "Ha, sana yardım edebilirim ama. Yani sokaklarda

kalıyorum ama en azından kartondan da olsa sana yastık ayarlayabilirim. Ve biraz da bayat ekmek..."

Türkiye'de sabah olmak üzereydi. Ankara'nın göbeğinde, MİT binasında, henüz güneş doğmadan toplanan üst düzey yetkililer toplantı halindeydi.

Hafif kilolu, kel adam, boğaz kanseri olduğu için boğuk bir sesi ile konuşuyordu.

"Evet," dedi, "Metehan'a katılıyorum. Bence de bu mantıklı bir karar olur."

"Teşekkür ederim efendim, dediğim gibi; özel bir ekip oluşturup Amerika'ya yollamalıyız. Bir şekilde Kayra'yı o pisliklerin elinden alıp tekrar Türkiye'ye getirmeliyiz."

Bu öneriye şiddetle karşı çıkan orta yaşlı, uzun boylu adam, sesini yükselterek araya girdi.

"Bakın anlamıyorsunuz; Amerika'dan bahsediyoruz. FBI'dan CIA'den bahsediyoruz, daha ülkeye girer girmez enselenirsiniz. Velev ki yakalanmadınız, peki Kayra'yı CIA'in elinden nasıl alacaksınız? Bunun için oraya bir ordu göndermek lazım."

Metehan, "Kayra'yı CIA'in kaçırdığından emin değiliz ama..."

"Başka kim olacak, tabii ki onlar kaçırdı."

"Öyle bile olsa bir şekilde Kayra'ya ulaşmamız lazım," diye diretmeye devam eden Metehan, "Sonuçta biz de oraya çocuk göndermeyeceğiz. Deneyimli bir ekip göndereceğiz ve o ekibin içerisinde ben de yer alacağım," dedi kararlı bir şekilde. Bu cümleden sonra masadan itiraz homurtuları yükseldi.

"Tamamen saçmalık. Seni oraya gönderemeyiz, Metehan. Farkında değilsin galiba ama MİT için çok önemlisin. Bu riske giremeyiz."

"Anlıyorum efendim ve teşekkür ederim, ama gitmeliyim. Kayra'nın ne halde olduğunu bilmiyorum, bana, bize ihtiyacı var."

"Bu kızı fazla önemsiyorsun."

"Efendim, bu kız dediğiniz kişi Amerikalı olsa adamlar kızı el üstünde tutarlar. Kızın sızamayacağı sistem yok. Bunu zaten kanıtlamış birisi... Bilgisayar dâhisi. Ve böyle birisi Türk olarak dünyaya geliyor. Bu Atatürk gibi, Fatih Sultan Mehmet gibi yüz yılda bir gelecek cinsten bir deha. Yani en azından bana göre öyle... Ben öyle görüyorum."

Hafif kilolu adam güldü, "Abartma Metehan."

"Efendim, tabii ki kıyaslamak yanlış olur çünkü bir tarafta askeri dehalardan, diğer tarafta ise günümüzün ve geleceğimizin yapı taşlarından birini oluşturan siber dünyadan bahsediyoruz. Bu nedenle bu tarz kıyaslama tabii ki yapamayız fakat benim söylemek istediğim Kayra, siber dünya için, internet dünyası için dünyanın en önemli isimlerinden biri... Yani nasıl desem... Efendim, bu kızı Türkiye'nin geleceği için de kullanabiliriz. Uzay konusunda ne kadar geride olduğumuz ortada. Fakat Kayra bunun için çalışabilir, uzaya göndereceğimiz uydular için programlar yazabilir... Kayra bu derece önemli bir isim işte... Bizim için... O yüzden evet, Amerika'ya ben de gideceğim."

Masadaki herkes sessiz kalıp birbirlerine baktı. Metehan'ın, Amerika'ya gitmekte bu kadar ısrarcı olması ve Kayra'nın da önemli biri olduğu gerçeği masadakileri susturmaya yetmişti.

"Pekâlâ, Mete, ekibini hazırla o halde. Sağ salim gidin, dönün."

"İşte burası," dedi yaşlı adam. "Evime hoş geldin."

Ev diye bahsettiği yer; iki gökdelenin arasında kalmış en fazla üç metre genişliğinde uzun bir aralıktı. Kayra, başını kaldırıp gökdelenlerin tepesine bakmaya çalıştı.

"Bu aralıkta mı yaşıyorsun?"

"Yaşıyorsunuz demen daha doğru olur," diye düzeltti yaşlı adam. Kayra şaşkın bir şekilde arkaya doğru uzanıp giden karanlığa baktı ama başka birini göremedi.

Yaşlı adam, sevecen bir şekilde, "Hadi gel," dedi ve karanlık aralıktan içeriye doğru yürümeye başladı. Kayra, tereddüt etse de yaşlı adamı dikkatli bir şekilde takip etti. Çok geçmeden dar sokağı andıran aralıkta, kartonların üzerinde yatmakta olan insanları fark etti. Bu kadar kişiyle bir arada kalacağı için tereddüt etti, ne de olsa başına bir milyon dolar ödül konmuş biriydi. Fakat başka ne yapabilirdi ki?

Yaşlı adam, iki çöp bidonunun arasını gösterip, "İşte burada kalacaksın," dedi.

Kayra, yaşlı adamın gösterdiği yere baktı. Burnuna gelen çürümüş meyve sebze atıklarının ekşimtırak kokusunu duymazdan gelse de, "Bu pis yerde mi kalacağım yani ben?" diye söylendi.

Yaşlı adam, Kayra'nın yanına iyice yaklaşıp kısık bir sesle, "Burada çok dikkat çekmezsin. Şu kapüşonunu iyice kafana geçir ve kimseyle göz göze gelme. Buradaki insanlar pek de haberleri takip eden bir tayfa değil ama ne olur ne olmaz... Bir şey olursa seslenmen yeter, hemen şu ötede yatacağım," dedi karanlıkta bir yeri göstererek. "Al şunu... Bunun üzerinde yat," diyerek buzdolabı paketlemek için üretilmiş kartonun bir kısmını Kayra'ya uzattı.

"Senin adın ne? Daha ismini bile bilmiyorum."

"Bana Evsiz John derler. Uzun zamandır bir evim olmadığı için, küçüklüğümden beri sokaklarda yaşadığım için böyle derler, beni tanıyanlar..." dedi adam. Sesindeki hüzün açıkça belli oluyordu, bu durumdan şikâyetçi gibiy-

di. Kayra, kartonu iki çöp bidonunun arasına serip üzerine oturdu. Burnuna gelen tiksinç kokuya alışması gerekiyordu. Kollarını birbirine dolayıp çöp bidonuna yaslandı. Bir yandan da tedirgin gözlerle etrafındaki insanları taradı. Bu şekilde uyuması mümkün değildi.

"Allah'ım sen bana yardım et, bir an önce ülkeme dönebilmeyi nasip et. Bir an önce..."

"Herkes hazır mı?"

Metehan, kurduğu on iki kişilik ekip ile birlikte Amerika'ya gidecekti.

Planı basitti; Havaalanı ve bütün limanlar kontrol altında olduğu için özel bir jet ile gidecek, bir şekilde ulaşacağı Kayra'yı alıp Türkiye'ye dönecekti. Fakat bu hiç de kolay bir iş değildi. Üstelik Amerika, MİT'in böyle bir plan içerisinde olduğu öğrenirse Türkiye çok zor duruma düşecekti. Bu yüzden sahte kimlikler kullanmayı seçmişlerdi.

Ekibi oluşturanlardan her biri MİT tarafından bu tarz işler için özel olarak yetiştirilmiş kişilerdi, Metehan'ın dışında.

Uzun boylu, ince yapılı olan Serhat ekipteki en kıdemli kişiydi. "Kayra, eğer yakalanmış ise hiçbir şey yapamayız," dedi.

"Dua edelim de yakalanmamış olsun o halde," diye cevap verdi ekibin lideri olan Metehan.

"Efendim, biz hazırız," diyen Seyit ise Serhat'ın en güvendiği adamlarındandı.

Hep birlikte bindikleri Jet kısa süre içinde hareket etmeye başladı. Yuvarlak bir masanın etrafına oturdular.

"Hepimiz aynı anda ve aynı kapıdan giriş yapmamalıyız. Çok dikkat çeker. Ayrı ayrı girelim sonra buluşalım," dedi Serhat.

Metehan, "Kesinlikle," diyerek onayladı.

"Ayrıca yanımızda silah götüremiyor olmamız çok büyük handikap. Amerika'ya vardığımızda bunu halletmemiz lazım."

"Merak etmeyin; Amerika'da silah bulmak kolay. Asıl sorun; Kayra'yı bulmak," dedi Metehan. "Edindiğimiz istihbarata göre CIA veya FBI tarafından yakalanmamış. Zaten öyle olsa haberimiz olurdu. İşin içinde başka bir iş var. Ya bir örgüt tarafından kaçırılmış rehin tutuluyor, ya da bir yolunu bulup kurtulmuşsa da saklanıyor... Eğer ikinci şık geçerliyse CIA ve FBI'dan önce onu bulmamız gerekiyor." Hiç kimseden ses çıkmayınca konuşmaya devam etti.

"Önümüzde uzun ve tehlikeli bir yolculuk var fakat sakın unutmayın; Kayra Şafak, ülkemiz için çok önemli bir isim ve tek hedefimiz onu sağ salim Türkiye'ye getirebilmek. Anlaşıldı mı?"

Ekiptekiler aynı kararlılıkta, "Anlaşıldı," dediler hep bir ağızdan.

"Gazamız mübarek olsun. Hepiniz hakkınızı helal edin. Amerikan topraklarına indiğimiz vakit Şafak Operasyonu başlamış olacak. Allah yardımcımız olsun."

Uzun ve yorucu bir gecenin ardından sabah olmuştu Bir kartonun üzerinde çöp kovasına yaslanarak uyumaya çalışmak hem yorucu hem de can sıkıcı bir durumdu. Üstelik etrafındaki insanlara gram güvenmediği için yaşadığı huzursuzluk da uyumasına engel olmuştu. Fakat o yorucu gece geride kalmış, güneş insanları ısıtmaya başlamıştı. Kayra, uzandığı yerde gerindikten sonra etrafına bakındı. Yaşlı adam yerinde yoktu. Sabahın erken saatlerinde uyanıp sokaklara geri dönmüştü, evsiz John. Kayra, yerden kal-

kıp kapüşonunu kafasına iyice örterek kimseyle göz teması kurmadan hızlı adımlarla caddeye doğru yürüdü. Sokağın başına geldiğinde omzunun üzerinden arkasına bakıp hiç durmadan yürümeye başladı.

"Burada kalmak ne kadar doğru ki? Yaşlı adam iyi olabilir ama diğerlerine güvenmiyorum. Benim kim olduğumu öğrendikleri an polise ihbar edip bir milyon dolar ödülü kapmak için birbirleri ile kavga edeceklerdir... Hoş, bu durumda kim olsa aynısını yapar ya..." diye sadece kendisinin duyabileceği şekilde söylendi.

İnsanların yanından geçerken yüzünü gizlemeye özen gösteriyor, başını sürekli aşağıda tutuyordu. Bu şekilde yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra oldukça tanıdık bir caddeye çıktı. Başını kaldırıp, karşısındaki gösterişli ve oldukça yüksek gökdelene baktı. Bu bina Faysan'a aitti ve Türkiye'den kaçırıldığında getirildiği yerdi.

"Allah'ın belası! Bok vardı da kaçırdın beni, hem zaten babanı bensiz de kurtarabiliyormuşsun, ne diye başıma bu dertleri açtın. Şuraya bak, saatlerdir boğazımdan bir lokma bile geçmedi..." diye söylenirken omzuna dokunan el ilikle-rine kadar titremesine neden oldu. Hızlı ve ürkek bir şekilde arkasını döndü. Aynı anda korkusu şaşkınlığa dönüştü.

"Jimmy, Alisa, sizin ne işiniz var burada?"

"Asıl senin ne işin var burada, yoksa Faysan için çalışmaya mı karar verdin?" dedi Jimmy. Siyah bir tişört ve siyah bir pantolon giymişti. Yüzündeki birkaç günlük sakal görünüşüne ayrı bir hava katmıştı.

"Hayır, o salak için asla çalışmam. Ayrıca bana gerek yokmuş işte, babasını hapisten kaçırmayı başarmışsınız. Öyle duydum."

"O iş öyle olmadı canım, anlaşılan bilmediğin şeyler de var." Alisa da tıpkı Jimmy gibi baştan aşağıya siyah kıya-

fetler giymişti. Renkli olan tek şey parlak görünümlü sarı saçlarıydı.

"Neymiş bilmediğim şeyler?" derken hayli meraklı görünüyordu Kayra.

"Burada konuşmamız pek doğru değil, malum, *bir milyon dolarlık kızsın* artık."

Alisa haklıydı. Caddenin ortasında dikilip konuşmak pek de akıllıca bir hareket değildi. Üstelik bunca insan yanlarından gelip geçerken... Yakınlarda bir kafeye girdiler. Hava güneşli olmasına rağmen içeride, en köşedeki gözden uzak masaya oturdular. Alisa ve Jimmy yan yana, Kayra ise karşılarına oturmuştu. Oldukça güzel beyaz dişlere sahip, kızıl saçlı, garson kadın masaya yanaştı. Tatlı bir sıcaklıkla, "Bir şey alır mıydınız?" diye sordu.

"Ben sütlü kahve alabilir miyim?" dedi Jimmy. Alisa ve Kayra da aynı kahveden söyledi. Genç garson siparişleri hazırlamak üzere masanın yanından ayrıldı. Bunun üzerine Kayra, hiç vakit kaybetmeden, "Neler oldu?" diye sorunca Jimmy konuşmaya başladı.

"Duyduklarının bir kısmı doğru... Faysan babasını hapishaneden kaçırmayı başardı. Fakat dahası var. İşler oldukça karışık. Ekiptekilerden biri Faysan'a ihanet etmiş."

"Bir saniye, bir saniye... O ekipten neden üçüncü şahıs gibi bahsediyorsun? Siz de o ekipteydiniz."

Alisa, elindeki Zippo çakmakla oynayarak cevap verdi, "Değildik. Sen gittikten sonra Jimmy ekipten ayrılacağını söyledi. Doğal olarak ben de ayrıldım."

Bu havadis, Kayra'yı daha da şaşırtmıştı. "Pekâlâ, sonra?" diye sordu.

"Dediğim gibi, adamı hapisten kaçırmışlar. Muhtemelen siber saldırının komutası Alex'te idi. Hapishanenin bütün güvenlik sistemini kırmayı başarmış. Sonra da Faysan'ın silahlı adamları içeriye girip polislerle çatışmış ve adamı

dışarı çıkarmayı başarmışlar. Buraya kadar plan aynen işliyor, fakat her şey bittikten ve Faysan söz verdiği gibi ekibe oldukça büyük paralar ödedikten sonra Alex, ekibi ve Faysan'ı ihbar etmiş."

Kayra, şaşkınlıktan hiçbir şey diyemiyor, öylece Jimmy'nin suratına bakıyordu. Birkaç saniye sessizlik oldu.

"İyi de neden böyle bir şey yapmış?"

"Bunu biz de bilmiyoruz."

"Çok enteresan... Ekipteki herkes yakalandı, öyle mi? Faysan ve babası da..."

Garson kadın elindeki yuvarlak tepsiyle masaya yaklaştı ve kahveleri masaya bıraktıktan sonra, "Afiyet olsun," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap veren Jimmy, tekrar Kayra'ya döndü. "Ekibi yani Faysan'ı ve diğerlerini yakalayan kişi FBI'a atanan ajan olmuş. Adı Yolanda. CIA ile ortak çalışarak seni yakalamaya çalışan ekibin lideri de bizzat kendisi."

"Kim olduğu umurumda değil, bir an önce ülkeme dönmem lazım," dedi Kayra canı sıkkın bir şekilde. Ardından da ekledi, "Beni nasıl buldunuz?"

"Seni aramıyorduk. Faysan'ın ofisine uğrayacaktık. Herhangi bir gelişme var mı diye bakıp geri dönecektik. Rastlantı sonucu seni gördük," dedi Jimmy. "Nerede kalıyorsun, kalacak yerin var mı?"

"Ben başımın çaresine bakarım, bakarım da bu Alex denen manyak nerede? Ondan bir haber yok değil mi?"

"Şimdilik yok," diye yanıtlayan Alisa oldu.

Bütün bunlar yaşanırken Metehan ve ekibini taşıyan özel jet Amerika'daki havaalanına iniş yaptı. Metehan, uçaktan inmekte olan ekibe dönüp, "Siz ikiniz, C kapısına gidin. Ben ve Serhat A kapısından gireceğiz. Diğerleri de D kapısından giriş yapsın," dedi. Ekipteki herkes takım elbiseli idi. İşadamlarını andıran bir havaları vardı.

Metehan ve Serhat A kapısından içeri girdikleri anda takım elbiseli altı adam ve bir kadınla karşılaştılar.

"Ülkemize hoş geldiniz baylar! Fakat bildiğiniz gibi iki ülke arasındaki istihbarat servisleri ülkeye ziyaret gerçekleştirmeden önce haber verirler, öyle değil mi, Sayın Metehan Bey. Ayrıca sizden ayrılan arkadaşlarınız C ve D kapılarına yönelmelerine anlam veremedim, eminim bir açıklaması vardır. Neyse, bütün bunların cevabını merkezde öğreniriz diye umuyorum," dedi Yolanda Velvet.

Görünen o ki Metehan'ın planı daha başlayamadan suya düşmüştü.

CIA yetkilileri, kendilerine ulaşan istihbaratı değerlendirmiş, Yolanda'yı havaalanına göndermişlerdi. Özel jet Türkiye'den havalandığı anda CIA'in haberi olmuştu, MİT'te halen Amerika için çalışan hainler vardı.

Kayra'yı kurtarabilmek için geldikleri Amerika'da hiç beklemedikleri bir manzara ile karşı karşıya kalan Metehan ve ekibi, Yolanda Velvet tarafından gözaltına alındılar.

"Ne için Amerika'ya geldiğinizi merak ediyoruz, hepsi bu," dedi Yolanda FBI merkezinde sorguya çekmekte olduğu Metehan'a.

Duvarları deniz mavisi renge boyanmış küçük odada, meşeden yapılmış kahverengi bir masanın başında ve yine meşe ağacından yapılmış bir sandalyede oturuyordu Metehan.

"Tatil için geldik. Bu tavrınızı anlayamıyorum."

Yolanda, gülümseyip hiçbir şey söylemeden bir süre bekledi. Ardından, "Birbirimizi kandırmayalım lütfen. İkimiz de istihbaratçıyız. Aptal değiliz, yani böyle saçma bahanelerle beni oyalamayın Metehan Bey. Siz Milli İstihbarat'ın önemli adamısınız. Ülkemize gizli gizli girmeye çalışıyor olmanız bizi endişelendirdi. Ne o, yoksa siz de OBT'nin peşinde misiniz? Sizce de bu durum biraz garip değil mi?" dedi.

"OBT burada mıymış?" dedikten sonra küçük bir kahkaha attı. "Hadi ama... Nasıl oluyor da Amerika'ya gizlice gelmiş oluyoruz? Özel jetimiz ile geldik."

"Evet, özel bir jet ile geldiniz. Bu doğru, fakat jetten ayrıldıktan sonra hepiniz farklı kapılara yöneldiniz, sanıyorum dikkat çekmemek için yapılmış bir hareket. Sakıncası yoksa neden gruplara ayrıldığınızı öğrenebilir miyim?"

"Canımız öyle istedi," dedi Metehan, kendinden emin ve ukala bir tavırla. Yolanda tekrar gülümsedi fakat bu gülümsemenin altında pek de iyi şeyler yatmıyordu.

Metehan kolundaki saate baktıktan sonra, "Yaklaşık olarak beş dakikanız var Sayın Yolanda Velvet. Beş dakika sonra bizi serbest bırakmak zorundasınız. Ha, elinizde bir kanıt filan vardır, orası ayrı... Var mı?" diye sordu. Ne demesi gerektiğini ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Ellerinde bir kanıt yoktu ve bu nedenden ötürü MİT personelini tutuklayamazlardı.

"Kayra Şafak," dedi Yolanda. "Onun için buradasınız. Güya onu bizden önce bulup Türkiye'ye götüreceksiniz."

Demek Kayra FBI'ın veya CIA'in elinde değil, diye geçirdi içinden Metehan. Bu sayede umutlanmıştı. Kayra'yı aramak için artık daha da istekliydi.

"Kayra Şafak için burada değiliz. Dediğim gibi, tatil için geldik. Başka bir şey yoksa artık çıkmak istiyorum. Politik bir kriz yaşamak istemeyiz, değil mi?" diyerek üstü kapalı bir tehditte bulundu. Yolanda gülümseyip masanın üzerine hafifçe eğildi, yüzünde kurnazca bir gülüş vardı.

"Madem tatil için geldiniz, neden sahte kimlik kullandınız?"

Metehan da gülümseyip, "Nedeni basit, istihbaratçıyız ve ölümle tehdit ediliyoruz. Kimliğimizi gizlememiz doğal değil mi?" dedi. "Lütfen, başka bir şey yoksa artık çıkabilir miyiz?"

"Çıkabilirsiniz," dedi Yolanda ve ardından, "umarım güzel bir tatil geçirirsiniz," diye söylendi.

Metehan, FBI binasının önünde arkadaşlarını bekliyordu. Kısa süre sonra ekibin üyeleri de serbest bırakıldılar. Kapıda arkadaşlarının geldiğini görünce, "Beyler," dedi, "Size mükemmel bir haberim var. Kayra, CIA'in veya FBI'ın elinde değil. Sanırım başka bir nedenden ötürü kaçırılmış. Şimdi o nedeni ve kendisini bulmamız gerekiyor."

Yolanda zeki bir kadındı ve Metehan'ın Amerika'ya neden geldiğini gayet iyi biliyordu. OBT'nin kendi ellerinde olmadığını özellikle söylemişti. Kayra ile Metehan'ın yakın olduklarını, birbirleri ile bir şekilde temas kuracaklarını biliyordu. Onları adım adım izleyecek iletişime geçmelerini bekleyecekti. Adamlarını toplayarak direktiflerini verdi.

"MİT'ten gelen adamları tek tek takip edin, her birini. Sakın kendinizi belli etmeyin, dikkatli olun."

"Emredersiniz efendim," diye bir karşılık geldi, uzun boylu, sarışın bir ajandan.

"Ayrıca," dedi Yolanda, "Kimsesizlerin kaldığı kuytu köşeler dâhil, her yere bakın. Kayra'yı bunlardan önce bulmalıyız. İşimizi şansa bırakmayalım. Şu saatten sonra denetimleri on kat arttırıyorum! Herkes işinin başına! Güvenlik kameraları, mağaza kameraları, her şeyi tek tek inceleyin. O kızı bana getirin!"

"Dikkatli olmalısın, bu insanlar para için her şeyi yapar," dedi ihtiyar adam fısıltıyla. "Seni fark ederlerse direkt polise şikâyet ederler."

İki çöp bidonunun arasında, kartonun üzerinde oturmuş Kayra ile sohbet ediyorlardı. Akşam olmak üzereydi.

"Sen neden etmiyorsun Yaşlı John?" dedi Kayra, hafif sevecen bir tavırla.

Yaşlı adam kaşlarını hızla kaldırıp, "Yaşlı değil, evsiz John," diyerek düzeltti.

"Tamam tamam. Kızma... Beni ihbar edersen evsiz lakabından kurtulursun. Hatta bir sürü ev alabilirsin o parayla."

"Bu yaştan sonra ben ne yapayım parayı..." Kaşlarıyla yattığı yeri gösterdi. "Zaten yakında şu köşede beni ölmüş olarak bulurlar. Miras bırakayım desem, kimim kimsem de yok..." dedi. Sesi hüzünlüydü. Onun bu hali Kayra'nın içine dokundu.

"Sahiden, çocuğun yok mu senin? Evlenmedin mi hiç..."

John bakmadan konuşmaya başladı.

"Evlendim... Çok sevdiğim bir kadın vardı. Birbirimize resmen tapardık. O zamanlar gencim tabii, kanım kaynıyor... Evlenmek istedim. Babası izin vermedi. Neymiş, işim gücüm yokmuş... E haklıydı adam..." Ciğerlerinden gelen kuvvetli bir öksürüğün ardından konuşmaya devam etti. "Biz de el ele tutuşup gittik, kimseye sormadan, haber vermeden..."

"Adı neydi?"

"Loreen... Her neyse, kaçtık gittik işte. Bir dağa kaçtık. Dağda, terk edilmiş bir kulübede yaşamaya başladık. Eski, camları kırık... Toz yuvası... Tam anlamıyla bir enkaz... Ama sonuçta bir yuvaydı. Her neyse, iyi kötü idare ediyorduk. Ta ki Loreen, pişman olana kadar... Bir süre sonra söylenmeye başladı. E haklı tabii ne doğru düzgün bir yemeğimiz, ne de yatabileceğimiz rahat bir yatağımız vardı... Hiçbir şeyimiz yoktu ki... Sevgimizden başka... Yani ben öyle sanıyordum. Aşk her şeyin üstünden gelir diyordum. Gelmiyormuş..."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Kayra, meraklı bir şekilde.

"Beni terk etti Loreen... Ha, kızgın mıyım? Değilim. Öyle bir yaşamı istemedi, hakkı da vardı. Sadece, ben aşkın her şeyin üstünden gelebileceğine inanıyordum... Galiba hâlâ da inanıyorum. İşte bu yüzden o para denen boka itimat etmiyorum."

Kayra, tam bir şey diyeceği sırada polis sirenlerinin mavi kırmızı ışıkları göründü. Polisler sokağın başına gelmiş ancak siren çalmadıkları için o ana kadar fark etmemişlerdi. Araçlardan inen polisler doğruca ara sokağa girdiler. Kayra, kafasını kaldırmış, çöp bidonunun üzerinden polislere bakmıştı. "Allah kahretsin!" diye sessiz bir şekilde söylendi. "Şimdi ne yapacağız!"

Polislerden biri sakin bir şekilde, "Herkes sakin olsun, rutin bir kontrol var! Zorluk çıkartmayın. Kimliklerinizi hazırlayın," dedi ve tek tek kendisine uzatılan kimlikleri incelemeye başladı.

Bir başka polis de elindeki kâğıda basılı fotoğrafı insanlara gösterip, "Bu kişiyi gördünüz mü? Bu kişinin yakalanmasına yardım edene bir milyon dolar ödül verilecek, haberiniz var, değil mi?" diye soruyordu. Evsiz, üstü başı yırtık kişiler birbirlerine baktıktan sonra söylenmeye başladılar. İçlerinden bir tanesi, kirlenmiş, yara bere içindeki elini uzatıp, "Fotoğrafa yakından bakabilir miyim?" diye sordu. Polis, kâğıdı adama verdi. Adam bir süre inceledikten sonra, "Bu... Bu, burada kalıyor! Gördüm bunu, burada kalıyor. Evsiz John'un yanında!" diye bağırdı. Polisler, bellerindeki silahları çıkarıp, telaşla etraflarına bakındılar.

"Nerede? Burada mı kalıyor?" diye sordu polis şefi.

"Evet... Evet, işte orada! Şu çöp bidonlarının orada kalıyor!" diyerek, eliyle Kayra'nın kaldığı yeri gösterdi.

Daracık aralığın tek girişi vardı o da polislerin geldiği yöndeydi. Hızlı ve dikkatli bir şekilde Kayra'nın kaldığı yere yürüyen memurlar birkaç saniye sonra kartonun üzerinde uyuma numarası yapan John ile karşılaştılar. İçlerinden biri, iki büklüm yatan John'u dürttü.

"Hey! Evsiz John sen misin?"

John, uyuşuk bir tavırla, "Evet, benim. Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bu kişiyi seninle görmüşler. Nerede o!" dedi polis, elindeki kâğıdı göstererek.

"Tanımıyorum."

"Şu çöpün kapağını aç bakalım!"

Hemen yanlarında iki tane çöp konteyneri vardı ve sadece birinin kapağı kapalıydı.

"Ben açamam. Elimde yara var, mikrop kapar," dedi John.

"Dalga mı geçiyorsun sen bizimle?" diye öfkeyle söylenerek kapağı açtı polis şefi. Elindeki fenerle çöpü karıştırmaya başladı. Kayra, konteynerin içine saklanmış, çöplerin altına girmişti. John da elinin altındaki bütün atıkları üzerine atıp onu iyice gizlemişti.

"Ah, şimdi hatırladım, şimdi hatırladım! Ben bu kızı gördüm. Ama suçlu olduğunu bilmiyordum," dedi bir anda John. Bu itiraf, polisin dikkatini dağıttı. Çöpü eşelemeyi bıraktı, zaten bunu yapmaya pek de hevesli değildi. Çürümüş et ile bozulmuş yumurta karışımı bir koku vardı çöpte.

"Nerede gördün?" dedi polis, cebinden çıkardığı bir mendil ile elini temizleyerek.

"Aşağıdaki parka gelir hep. Dün benimle burada kalmıştı, yattığım yerde o yatıyordu. Ama dediğim gibi, suçlu olduğunu bilmiyordum... Şu an muhtemelen parktaki büyük söğüt ağacının orada yatıyordur," dedi. "Ben balon satarım... Balon satarken görmüştüm onu."

"Sen bizimle geliyorsun, adamı sorguya alın," dedi polis. "Siz ikiniz de parka gidip bakın."

Kayra, çöpün içinde saklanmaya devam ediyor, fakat dışarıdaki konuşmaları rahatlıkla duyabiliyordu.

"Buradaki herkesi sorguya alın. Bu tarz yerleri, evsizlerin kaldığı her yeri tek tek arayın. Emir büyük yerden..."

Diğer evsiz insanların da sorgusu alınacaktı fakat bu sadece ayaküstü kısa bir görüşmeden ibaret olacaktı. Fa-

kat John muhtemelen bizzat karakola götürülüp defalarca sorgudan geçirilecek, hatta FBI ajanlarının yanı sıra CIA ajanları tarafından da sorgulanacaktı. Çünkü Kayra'yla beraber görüldüğüne dair şahitler vardı.

Sesler kesildikten sonra dikkatli bir şekilde üzerindeki çöplerden sıyrıldı. Bunu yaparken oldukça dikkatlice davranmış, hiç ses çıkarmamıştı. Yine bir polisin dikkatsizliği sayesinde yakalanmamıştı ama bu kez kurtulmasında John'un payı büyüktü.

Çöpün kapağını hafifçe aralayıp dışarıya baktı. Polis araçlarının kırmızı mavi ışıklarından kamaşan gözlerini kıstı. Bu esnada John'un polis aracına bindirildiğini fark etti.

"Ah John! Benim yüzümden..." diye söylendi. İçi içini yiyordu Kayra'nın çünkü sırf kendisinin yerini öğrenebilmek için bu yaşlı adama işkence bile edebilirler, ona ulaşabilmek için her yolu deneyebilirlerdi.

Kayra, midesinin bulandığını hissetti. Kusmamak için kendisini zor tutarken bir yandan da koluna bulaşmış çürümüş marul parçalarını temizledi. Elinin üzerine yapışmış turşu parçasını iğrenerek bir kenara attı. Çöp konteynerinin alt kısmına yatmış olduğu için sırtı boydan boya çöp suyuna bulanmıştı. İğrenç bir vaziyetteydi fakat şu anki durumu bile CIA'in elinde olmaktan kat be kat iyiydi.

Polisler gittikten sonra dikkatli bir şekilde çıkmak için çaba sarf etse de bunu beceremedi. Atlarken ayağı takıldığı için biraz sert bir şekilde yere düştü. Bunu yaparken de çöp konteynerini üzerine devirdi. Sinirli bir şekilde, "Lanet olsun!" diye söylenerek yerden doğruldu. Kendisini süzmekte olan insanları fark edince hiç oyalanmadan kapüşonunu yüzüne kadar çekip hızlı adımlarla sokağın başına doğru yürümeye başladı. Akşam olduğu için yüzü görünmüyordu fakat evsiz insanlardan biri Kayra'yı tanıdı. Heyecanlı bir şekilde peşinden koşup karşısına dikilen adam, "Sen

osun!" diye bağırınca Kayra adama hızla çarpıp koşmaya başladı ve karanlık gecede gözden kayboldu.

Ara sokaklara girip takip edilmediğinden emin olmak için sürekli arkasını kolaçan etti. Karanlık sokaklarda gezinirken bir internet kafeye denk geldi. Saat gece yarısını geçtiği için kafe kapanmıştı. Fakat içerideki bilgisayarlar Kayra'yı aşırı derece cezbediyordu. Kafenin dışına çekilmiş demir kepengi inceledi. İçeri girmek için yanıp tutuşuyordu. Bilgisayarları görünce aklına delice planlar canlanmıştı.

İçeriye girmenin bir yolunu düşündü. Fakat bu pek de kolay bir şey değildi. En azından ses çıkarmadan nasıl başarabileceğini kestiremiyordu... Bu kadar zamandır kaçmayı becerdikten sonra bir dükkâna gizlice girerken yakalanmanın çok aptalca olacağını düşünerek vaz geçti.

Issız ve karanlık sokaklarda yürümeye devam ederken bir anda omzunda bir el hissetti Kayra. Bütün vücudu kaskatı olmuş bir şekilde arkasına dönüp elin sahibine baktı. Arkasında dikilmekte olan, üstü başı kir toz içinde yırtık pırtık elbiseli kişi az önce çarparak yanından uzaklaştığı adamdı.

"Ne istiyorsun benden?"

Adam pişkin pişkin gülümseyince aşırı derecede sigara içmekten kararmış, çürümüş dişleri gözüktü.

"Sadece bir milyon dolar istiyorum," diyerek Kayra'nın kolunu sıkıca kavrayıp kendisine doğru çekti. "Ve sen bir milyon dolarlık kızsın. Haberlerde gördüm."

Adamın elleri o kadar büyük ve kuvvetliydi ki kolunu kurtarabilmek için debelenmesi hiçbir işe yaramamıştı. Adam Kayra'yı doğruca boş bir sokağa doğru sürüklemeye başladı.

"Bırak beni, canım yanıyor!" diye söylenip adamın göğsüne vurdu fakat bu darbe bu koca adama pek de bir zarar vermemişti.

"Yürü! Canımı sıkma benim!" diye söylenerek Kayra'yı sürüklemeye devam etti. Çok geçmeden o boş sokaktaki derme çatma tek katlı bir binadan içeri girdiler. Bu sokak yoksul siyahi insanların yaşadığı bir yerdi ve adam bu evde yaşıyordu. Korkunun ve adrenalinin tavan yaptığı vücudunu kontrol etmeye çalışsa da bunu bir türlü başaramayan Kayra, derin derin nefes alıp veriyordu. Avcılar tarafından ağaçların arasına gizlenmiş ağa takılan bir kuş gibi telaşlıydı.

Tam bir çöplük olan ev adamın kendisine değil, teyzesine aitti. Kadın onu evden kovduğu için Kayra ile John'un kaldığı ara sokakta kalıyordu. İri yarı, siyahi adamın adı Stefan idi. Stefan, kırık dökük bir çekmeceden çamaşır ipini çıkarıp Kayra'yı bir sandalyeye oturttu.

"Ne yapıyorsun?" diyerek debelenen Kayra'yı sandalyeye bağlarken konuşmaya başladı. Nefesi iğrenç kokuyordu.

"Seni rehin alıyorum sürtük, sonra da ihbar edeceğim bunun nesini anlamadın."

"Anandır sürtük, domuz surat! Bok gibi kokuyorsun! Bu koku keşke ağzından gelse ama öyle değil, senin beynin çürümüş. Ne olacağını sanıyorsun? Beni ihbar edince o bir milyon doları direkt sana mı verecekler? Şu haline bak... Beş para etmez herifin tekisin."

Bu sözler adamın aşırı derece sinirlendirdiği için ipi oldukça sıkı bağladı.

"Kapa şu lanet çeneni!"

"Terk edilmiş bir evde yakaladık diyecekler. Sana para vermeyecekler. Basın sana mı inanır CIA'e mi inanır? Biraz mantıklı düşün."

"Tanrı aşkına, bu gürültü de ne? Neler oluyor?" diye söylenerek içeriye yaşlı bir kadın girdi. Stefan'ın teyzesi Mary idi gelen. Beyazlamış saçları sağa sola saçılmış, dağınık pis bir kadındı. Evinin ortasında elleri ve ayakları sandalyeye bağlanmış Kayra'yı görünce alev saçan koyu siyah gözlerini Stefan'a çevirdi.

"Lanet olsun sana koca sıçan! Yine mi sen geldin? Bu hal de ne, bu kızın ne işi var benim evimde ve onu neden bağladın! Yüce İsa, sen aklımı koru!" diye şaşkın ve öfkeli bir şekilde söylendi.

"Bu kız federaller tarafından aranıyor. Başında bir milyon dolar ödül var. Büyük balık yakaladık Mary Teyze!"

"Aptal koca sıçan! Aptal koca sıçan! Çöz şu kızı!" diye bağırdı Mary Teyze. Bu öneri koca adamı sinirlendirdi.

"Aptal olan sensin! Bir kere de beni dinle, seni yaşlı bunak! Bu kızı hiçbir güç elimden alamaz, onu CIA'e teslim edeceğim. Hatta teslim etmeyeceğim," diyerek belinden bir tabanca çıkardı. "Onu rehin alacağım. Polisleri buraya çağıracağım ve bir milyon dolarlık sürtüğü yakaladığımı söyleyeceğim fakat bir milyon dolar değil iki milyon dolar verirseniz sürtüğü teslim edeceğim diyeceğim."

"Anandır sürtük!" diye bağırdı Kayra.

Mary Teyze, "Doğru bildin. Anası tam bir sürtüktü." dedi, ölmüş kardeşinin ardından. "O sürtükten de böyle bir aptal koca sıçan çıkması gayet doğal!" diye söylendi.

Koca adam, dişlerini sıkarak, "Elimde silah varken sözlerine dikkat etsen iyi olur Mary Teyze! Annem hakkında ikiniz de düzgün konuşun," diye bağırdı.

"Ne olacak, koca sıçan!" dedi Mary Teyze. "Sürtüktü işte senin annen! Sürtük! Baban belli değil. Sen aptal bir piçsin!" dedi yüzünü buruşturup Stefan'a doğru tükürerek. Adam hiç düşünmeden silahı yaşlı kadının göğsüne doğrultup art arda ateşledi ve öfkeyle bağırdı.

"Sözlerine dikkat et demiştim sana!" dedikten sonra Kayra'ya döndü. "Sen de dikkat et."

Kayra, daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir korku duydu. Adamın aklının yerinde olmadığı kanısına vardı ki bu daha da gerilmesine neden olmuştu.

"Ne yaptın sen?" diye dehşete kapılmış bir şekilde bağırdı birden.

Stefan, evin sabit telefonunu eline alıp bir numara tuşladı. "Alo! Federalleri arıyorum. Bir milyon dolarlık kız elimde. Adresi veriyorum."

Kayra için durum hiç de iyiye gitmiyordu. Elleri ve ayakları bağlı bir şekilde sandalyede oturuyor, olanları korkuyla takip ediyordu.

"Geri zekâlı herif! Teyzeni öldürdün ve şimdi de polisleri arayıp adresini verdin. Ne olacağını zannediyorsun, beni onlara verince sana para ödülü mü verecekler? Doğruca hapse gideceksin," dedikten sonra kısık bir sesle ekledi. "Muhtemelen ben de..."

"Onu ben vurmadım ki," dedi Stefan sırıtarak. Kayra'nın arkasına geçip peçete ile tuttuğu silahı Kayra'nın parmaklarına sürdü. "Teyzemi sen vurdun. Biz, ikimiz, seni yakalamıştık fakat sen kaçmaya çalıştın, sonra da zavallı teyzemi vurdun."

"Geri zekâlı adam! CIA ajanları bu numarayı yer mi? Seni öldürüp beni teslim alacaklar, olacak olan şey bu!"

Stefan, bir yandan camdan dışarıyı kolaçan ediyor, bir yandan da Kayra'ya cevap veriyordu.

"Öyle ya da böyle ben o parayı alacağım. Hapse girsem bile seni ihbar ettiğim için o parayı bana verecekler," diye hevesli bir şekilde söylendi. İşte bu cümlesinden sonra Kayra, aptal ve paraya tapan bir adamla baş başa olduğunu anlamıştı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. CIA ve FBI ajanlarından oluşan kalabalık bir ekip Stefan'ın verdiği adrese doğru yola çıkmış olmalıydılar. İşi gerçekten oldukça zordu fakat bundan daha zorlu durumlardan bile bir şekilde kurtulmayı başarmıştı. Ancak bu kez kurtulabilmesi için zekâsı yetmeyecekti, şansının yaver gitmesi gerekiyordu.

"Biliyor musun," dedi Stefan, "Çok büyük bir balık yakaladım. Ve o büyük balık da bizzat sensin."

Kayra, tepki vermedi. Bileklerindeki ipten kurtulmaya çalışıyordu. Fakat Stefan ipi oldukça sıkı bağlamıştı. Yani kısacası Kayra'nın debelenmesi boşaydı. Terlemeye başladı. Kalbinin sıkıştığını hissetti, başında kuvvetli bir zonklama hissi belirdi. Aşırı stres, bütün vücudunu ele geçirmiş gibiydi. İsveç'teki karanlık hücreyi anımsadı. Bir daha oraya dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Alnından süzülen teri fark eden Stefan, pişkin bir kahkaha patlattı.

"Ne oldu? Biraz terlemiş gibisin. Ha ha ha! Yoksa büyük balık hapse gireceğinden mi korkuyor?"

Kayra, dişlerini sıkarak sinirli bir şekilde, "Aptal gördüm de senin kadarını görmemiştim. O parayı sana vermeyecekler," dedi.

"Çok yakında göreceğiz."

Bu sırada Stefan, sık sık camdan dışarıya baksa da beklediği manzara ile bir türlü karşılaşamamıştı. Adam, Kayra'nın sandığı kadar aptal değildi. Sadece polisi değil haber kanallarını da aramıştı. Böylece Kayra'yı yakaladığını herkese ispat etmiş, parayı alabilmek için elini kuvvetlendirmiş olacaktı. Ajanlar alacaklarını alıp bu evsiz, kimsesiz adamı ortadan kaldıramayacaklardı.

Birkaç dakika sonra siren seslerin işiten Kayra, iyice paniklemeye başladı. Neredeyse ağlayacaktı. Son bir gayretle ellerini bağlanan ipten kurtarmaya çalıştı fakat yine işe yaramadı.

"İşte... Sonunda polisler de geliyor!" dedi Stefan, büyük bir mutluluk duyarak.

Bu defa Kayra'nın şansı yaver gitmeyecek gibiydi. Karanlık, rutubetli, tek kişilik bir hücreye ve bitmek bilmeyen sorgulara girecekti. Polislerden önce basın mensuplarına ait büyük beyaz bir servis aracı geldi sokağa. Araçtan inen biri kadın diğeri erkek iki kişi Stefan'ın telefonda tarif ettiği

eve doğru yöneldi. Kadın mikrofon tutarken erkek ise omzunun üzerindeki kamerayı ayarlamaya çalışıyordu.

"Canlı yayına geç."

"Üç iki bir," dedikten sonra adam kameranın bir tuşuna bastı.

Kadın muhabir, "Evet değerli izleyiciler, şu an o ihbarın geldiği evin önündeyiz. Gördüğünüz gibi ev tan bir harabe. İhbarın doğru olup olmadığını henüz bilmiyoruz fakat oldukça önemli olduğu için böyle bir detayı atlamak istemedik. Stüdyodaki arkadaşlarımızın da dediği gibi OBT adı ile bilinen hacker, bu evde rehin tutuluyor. Duyduğunuz gibi polis araçlarının siren sesleri de git gide yaklaşıyor," dedikten sonra camdan dışarıya bağırmaya başlayan Stefan'ın sesi duyuldu.

"Bir milyon dolarlık kız burada! Ben yakaladım! Çekin! Beni çekin!"

Kayra, daha öfkeli ve hırslı bir şekilde olduğu yerde debelenip iplerden kurtulmaya çalıştı. Fakat yine bir işe yaramadı. Siyah ciplerden oluşan dört araçlık polis ekibi Stefan'ın evinin önünde durdu. Araçtan inen otomatik silahlı polisler evin etrafını kuşattılar ve siper aldılar.

"Şu haberci kuşları uzaklaştırın," diye emir veren kişi Yolanda Velvet'in ta kendisiydi. Emri, anında yerine getirildi ve basın mensupları az öteye iteklendi. Bir lokantada yemek yediği sırada aniden Kayra'nın ihbarı geldiği ve apar topar kalkmak zorunda kaldığı için ağzında duran kürdanı tüküren Yolanda, camdan dışarıya bakmakta olan Stefan'a seslendi.

Stefan'ın sadece küçük bir bölümü gözüküyordu. Duvarı kendine siper ediyordu çünkü eli otomatik silahlı onca adam biraz gözünü korkutmuştu.

"Hey! OBT denen hacker elinde mi?" diye bağırdı, Yolanda.

"Evet, elimde. Ama önce şartları konuşalım," diye karşılık verdi Stefan. Bu öneriyi göz ardı eden Yolanda, aracın dibinde siper almış olan ajanlara başıyla işaret ederek komut verdi. Birbirinin omuzlarına dokunarak hareket eden altı kişilik ekip eve doğru hareket etmeye başladı. En önde giden kişi bir çelik kalkan tutuyordu. Bunun üzerine Stefan, havaya ateş etti. Ekip anında durarak, çömelip çelik kalkanın arkasına gizlendi.

"Bir dahaki havaya değil, size isabet edecek, haberiniz olsun!" diye bağırdı Stefan.

Bu tehdit Yolanda'yı güldürdüğü gibi sinirlendirmişti de. O silah ile ajanların üzerindeki yeleği delmesine imkân yoktu. Fakat basın mensuplarının önünde adamı öldürüp Kayra'yı teslim alamayacağını gayet iyi biliyordu. Bu yüzden altı kişilik ekibe geri çekilmelerini işaret etti.

"Pekâlâ şartlarını konuşalım. Ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum? Lanet olası fahişe, sen benimle dalga mı geçiyorsun! Tabii ki büyük ödülü istiyorum. Boş yere mi bu kıza *bir milyon dolarlık kız* diyorsunuz!"

Stefan'ın üslubu, Yolanda'yı bir hayli kızdırmıştı fakat sakin kaldı.

"Tamam, tamam. İstediğin ödülü alacaksın."

"Parayı almadan bu kızı bırakmam."

"Bu pek mümkün değil. Benim görevim o kızı almak, para vermek değil. Onu yetkililerden alırsın. Hadi şimdi zorluk çıkarma da OBT'yi teslim et, eğer gerçekten de kız elindeyse tabii. Umarım öyledir yoksa polisleri oyalamaktan hapsi boylayacaksın," dedi Yolanda.

"Kız elimde, merak etmeyin."

"Göster bize o halde."

Bunun üzerine Stefan silahını beline koyup Kayra'nın sandalyesini cama doğru sürükledi. Kayra her ne kadar debelense de buna engel olamamıştı. Yolanda ile Kayra göz

göze geldiler. Bu durum Yolanda'yı oldukça memnun etti. İçinde yükselen mutluluğu dizginlemek istedi çünkü adamı öldürüp Kayra'yı teslim almayı çok istiyordu. Bütün dünyanın aradığı OBT, tam karşısında, elleri ayakları bağlı bir şekilde üzgün bir çehreyle duruyordu.

"İşte! Gördüğünüz gibi ihbar doğruymuş! OBT bir vatandaş tarafından rehin alınmış durumda!" dedi kadın muhabir. Neredeyse bütün kanallar son dakika gelişmesi olarak vermeye başladı haberi.

Stefan, Kayra'yı serbest bırakmamakta kararlıydı. Ancak, o Kayra'yı cama sürüklemek için çabalarken üç kişilik ekip, evin kapısına yanaşmıştı. Ve sessiz bir şekilde kapının kilidini sökmekteydiler. Artık Kayra'nın yakalanmasına sadece dakikalar kalmıştı. Evin etrafı da oldukça kalabalıklaşmış, vatandaşlar meraklı bir şekilde polislerin izin verdiği noktadan olayları canlı bir şekilde takip etmeye başlamışlardı.

Bu esnada kapının kilidini sökmeyi başaran ekip, telsiz ile operasyonu yöneten Yolanda'dan izin istedi.

"Efendim, kapıyı açmayı başardık. İçeri girmek için hazırız. Emirlerinizi bekliyoruz."

Yolanda, Stefan'ın gözlerine bakarak kısık bir sesle, "Girin ve kızı canlı bir şekilde alın!" dedi.

"Ateş serbest mi efendim?"

"Hedef OBT olmadığı sürece evet, serbest."

OBT'yi canlı istiyordu Amerika. Bu apaçık belli oluyordu. İçeriye giren ajanlar, dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı.

Bu esnada Stefan, "Parayı almadan kızı bırakmam!" diye bağırdı.

"Merak etme. Birazdan paranı alacaksın." Yolanda'nın paradan kastı çok farklıydı ama adam anlayamamıştı. Hâlâ camdan bakarken odanın içerisinde yükselen sesi duydu. "Ellerini kaldır!"

Afallayan Stefan, silahını polislere doğrulttu. Bu, ölümcül bir hataydı. Ajanlardan biri art arda ateş etti. Göğsünden

dört kurşun ile vurulan Stefan olduğu yere yığıldı. Anında ölmüştü. Hızlı bir şekilde Kayra'nın ellerini ve ayaklarını çözdüler. Yere yatırıp ellerini arkadan kelepçelediler. Hiçbiri konuşmuyordu. Kayra, harabeye dönmüş evin kapısından çıkarıldı. Artık her şeyin sonuna doğru yaklaşmaktaydı. Önünde yine uzun karanlık günler vardı.

Yolanda, yüzünde büyük bir gülümsemeyle Kayra'ya doğru yürümeye başladı. Bu esnada Kayra'yı gören kalabalıktan uğultular yükselmeye başlamıştı. Oldukça büyük bir kalabalık vardı sokakta. Bunun yanı sıra polis ekipleri de artmıştı.

"Yeterince özgürdün, değil mi? Bütün dünyayı peşinden koşturmanın da bir bedeli olacaktır," dedi Yolanda Kayra'nın karşısına geçerek. Ardından elini omzuna atıp onu araca doğru yürütmeye başladı. Tam da bu esnada kalabalığın içinden, nereden geldiği belli olmayan bir silah sesi duyuldu. Bir silah patlamış, havayı yararak ilerleyen mermi Kayra'yı hedef almıştı. Polisler hemen etrafını sararak Kayra'ya siper oldular. Silah sesini takip eden korkunç bir patlama kalabalığın etrafta koşuşturmasına neden oldu. Herkes bir tarafa koşuyordu. Polisler Kayra'yı koruyabilmek için yere yatırıp üzerine kapanmışlardı.

Birkaç dakika sonra üzerinden kalktıklarında ise Kayra'nın vurulduğunu gördüler...

Silahın korkunç patlaması kalabalığın etrafta koşuşturmasına neden oldu. Herkes bir tarafa koşuşturuyordu. Polisler Kayra'yı koruyabilmek için yere yatırıp üzerine kapanmışlardı. Birkaç dakika sonra üzerinden kalktıklarında ise Kayra'nın vurulduğunu gördüler... Fakir kesimin ve genellikle siyahilerin yaşadığı mahallenin sokağındaki olağanüstü kalabalık, silah seslerinin ardından çil yavrusu gibi dağılıp koşuşturmaya başlamıştı. Kargaşaya sebep olan silah sesinin kaynağı belli değildi. Fakat kaç el ateş edildiği belliydi. İki el... İlk kurşunun hedefi bizzat Kayra idi. İkincisi ise kalabalık daha da korksun diye havaya sıkılmıştı."

Yolanda, elindeki silahı sıkıca kavramış, alev saçan gözleriyle etrafta delice koşuşturmakta olan insanlar arasında saldırganı görmeye çalışıyordu.

"OBT iyi mi?" diye bağırdı.

"Vurulmuş," dedi ajanlardan biri.

Kayra, sırt üstü yere uzanmış bir şekilde yatıyordu. Bilincinin kapalı olduğu aşikârdı. Üzerindeki hırkasının önü koyulaşmış, akmaya devam eden kanın bir kısmı tozlu yolda birikmişti. Kurşun, akciğerinin biraz altına, önemli sayılabilecek bir yere isabet etmiş ve atar damarı zedelemişti.

"Kız çok kan kaybediyor!" diye bağırdı yuvarlak suratlı, iri yarı bir ajan.

Yolanda, "Güvenli bir noktaya götürün... Şuraya!" diye eliyle bir araba garajını işaret etti. "Yarasına temiz bezle tampon yapın, biri de ambulansa haber versin!" diye emirler yağdırdı. Kayra'yı dikkatli bir şekilde yolun ortasından kaldırıp küçük, yıkık dökük garajın içine taşıdılar. Silahlı beş ajan, elleri tetikte, Kayra'nın yattığı yerin az ötesinde gelebilecek herhangi bir başka saldırı için teyakkuza geçmiş durumdaydı.

Bilinci kapalı bir şekilde yatmaya devam eden Kayra'nın yanına çömelen Yolanda, işaret ve orta parmağını birleştirip Kayra'nın boğazına dokunduktan sonra sadece kendisinin duyabileceği bir şekilde, "Nabzı çok düşük, kahretsin!" diye söylendikten sonra ayağa kalkıp bağırdı. "Nerede şu lanet ambulans!"

"SON DAKİKA: OBT VURULDU!"

Bütün haber kanalları Kayra'nın vurulduğu haberini veriyordu.

Aynı dakikalarda Amerikan Merkez Bankası da siber saldırıya uğradıklarını ve adını saydıkları birkaç bankanın da saldırıdan etkilendiğini duyurdu. Bankaların yanı sıra şehrin en büyük elektrik santrallerinden birine de siber saldırı düzenlenmiş, birkaç eyalette elektrik kesintileri yaşanmaya başlamıştı. Art arda gerçekleştirilen siber saldırı açıklamalarından bir diğeri de Pentagon'dan gelmişti. Pentagon, internet sitesinden yaptığı açıklama ile siber saldırıya uğradıklarını fakat saldırının bertaraf edildiği duyurdu.

"Ağabey, az baksana..." dedi tiz bir ses.

Çekmecedeki silahı beline yerleştiren beyaz gömlekli adam, kendisini çağıran arkadaşının yanına gelip televizyondaki yazıyı ve görüntüyü gördü. Ekranda, Kayra hareketsiz bir şekilde yere uzanmış, yatıyordu. Yanı başında biriken kan ve üzerindeki hırkanın koyu rengi vurulduğunu apaçık gösteriyordu.

Nefes bile almadan ekrana bakan beyaz gömlekli adam Metehan'dı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Ayaklarının kendisini taşıyamayacağını hissettiği için yanındaki kanepeye çöküp başını ellerinin arasına aldı.

"Allah kahretsin!" diye şaşkın, üzgün bir şekilde söylendi. "Allah'ım..."

Metehan çok üzgündü. Tarifsiz duygular içerisinde gidip geliyordu. Türkiye için, hatta dünya için çok önemli olduğunu düşündüğü Kayra, kanlar içerisinde yerde yatıyordu.

"Ağabey, ne yapacağız şimdi?" diye sordu Metehan'ın ekibindeki Ali. Gözleri dolmuş bir şekilde yere bakan Metehan, saçlarını neredeyse koparacak kadar sert bir şekilde çekip, kederli bir sesle, "Bilmiyorum... Kahretsin... Bilmiyorum," diye söylendi.

Olay yerinden canlı yayın yapan haber kanalı, Kayra'nın ambulansa alındığını gösterdi. Ambulans hastaneye doğru hareket ederken Metehan ve ekibi de dışarıya çıkıp

arabalarına bindiler. Kayra'nın hangi hastaneye sevk edildiğini öğrenebilmek için yola koyuldular.

Oldukça dar, küf kokan merdivenlerden koşar adım inen şapkalı, siyah hırkalı bir genç, çelik kapıyı aralayıp karanlık bir odaya adım attı. Koştuğu için nefes nefese kalmış, terlemişti. Genç, kapının hemen yanındaki düğmeye bastığında çıkan küçük cızırtıdan sonra ışık yandı. Oda, yerin bir kat altında olduğu için oldukça karanlık ve havasızdı. İçerisi haşlanmış lahana ile çürümüş yumurtanın birleşimi gibi kokuyordu fakat genç, bu kokuya fazlasıyla alışmış gibiydi. Mahzeni andıran bu daracık ve dağınık odada küçük bir yatak ve masaüstü bir bilgisayar vardı. Cips paketleri, bira şişeleri ve kola kutuları etrafa saçılmış, dağınık yatağın üzerine de çer çöp atılmıştı. Genç, aşırı terlediği için üzerindeki hırkayı çıkarıp dağınık yatağın üzerine fırlattı. Başındaki siyah şapkayı da çıkarıp odanın bir köşesine attı. Yatağa oturup başını ellerinin arasına aldı ve büyük bir telaş içinde söylendi.

"Tanrım ben ne yaptım! Iskaladım... Lanet olsun, ıskaladım."

Birden oturduğu yerden doğrulup belindeki silahı eline aldı. "Karnından değil, omzundan vuracaktım. Ah salak kafam! Ah! Umarım ölmez, umarım..." diye söylenmeye devam ediyordu. Bu genç, Kayra'yı vuran gençti ve kendisi Alex Rojovya'nın ta kendisiydi. "O kız ölmemeliydi, bana canlı lazımdı, lanet olsun! Ölmemeliydi..."

Alex, kendince planlar kurmuştu. Kayra'nın CIA'in eline düşmesini istemiyordu çünkü bir kez yakalanırsa bir daha kimse onu oradan çıkaramazdı. Bu nedenle Kayra'yı

yaralayıp hastaneden kaçırma planı yapmıştı. Ancak görünen o ki beceremeyişti, zira hafif bir sıyrık beklerken ağır yaralanmasına sebep olmuştu. Kayra, ameliyathaneye götürülürken Alex Rojovya, küçük odasının içerisinde dönüp duruyordu.

"Kahretsin be! Her şeyi mahvettim..." diye söylendi. Sırılsıklam terlemişti, bunun nedeni odanın havasızlığından çok her şeyi mahvetmiş olmanın verdiği sıkıntıydı. Bilgisayarının karşına geçip banka hesabını kontrol etti.

"İyi bari yeterince paramız var. En azından şu boktan dünyada güzel giden bir şeyler de varmış," diye söylenip küfretti. Bu parayı siber saldırılar sonucu küçük küçük sitelerden çalmıştı. Hızlı bir şekilde bilgisayarın başından kalkıp dışarı çıktı. Dar, küf kokulu karanlık merdiveni tırmanıp çelik kapıyı hafifçe aralayarak dışarıyı kolaçan etti. Ardından yine oldukça temkinli bir şekilde sokağa çıktı. Başında siyah bir şapka, şapkanın üzerinde de ceketinin kapüşonu vardı.

Alex, kısa saçlı, yüzü tok bir gençti. Bu tok suratın bazı yerleri çeşit çeşit yaralar ile bezenmişti. Kimisi hapishanede iken yaptığı kavgalardan kalma kötü anılardı. Bacaklarını sıkı sıkı saran açık mavi pantolonun hemen altında beyaz koşu ayakkabıları vardı. Her an koşmaya hazırmış gibi görünüyordu... Köşeyi döndükten sonra hemen hemen hiç kimseyle göz teması kurmadan yürümeye devam edip bankaya girdi. Sıra numarasını aldıktan sonra beklemeye koyuldu. Uyuşturucu madde almış gibi elleri titriyor, gergin bir şekilde etrafını kolaçan ediyordu. Kayra'nın hayatını mahvetmişti şimdi de o mahvettiği hayatı telafi etmeye çalışacaktı. Bankadan yüklü bir meblağ para çekti. Parayı küçük bir el çantası ile taşıyordu. Telefonunu eline alıp mesaj yazdı, birileri ile buluşacaktı.

"Bilinci kapalı. Çok kan kaybediyor," diye doktorları uyaran genç, kıvırcık saçlı bir hemşireydi.

Hareket halindeki sedyenin yanında koşuşturan hafif tombul, işinin ehli Doktor, "Kan grubu ne?" diye bağırdı, kanayan yaraya tampon yaparak.

"Henüz bilmiyoruz efendim..."

"Derhal hastanın kan gurubunu öğrenin. Her gruptan ikişer ünite temin edin. Ameliyathane hazır mı?"

"Hazır efendim."

"Acele edin..."

Apar topar ameliyata hazırlanan Kayra'yı yaşam destek ünitelerine bağlamışlar ve yarasına müdahale etmeye başlamışlardı ki bağlı olduğu makinenin ekranı düz bir çizgi göstermeye başladı.

"Kalbi durdu!" diye heyecanlı bir şekilde bağırarak doktorları uyaran hemşire olmuştu. Bonesi ve maskesinin arasında kalan mavi gözleriyle ekrana bakan Doktor, "Elektro şoku hazırlayın, hemen," diye bir emir verdi, bütün sakinliğiyle. Oldukça hızlı bir şekilde doktorun isteği yerine getirildi. Cihaz gerekli voltaja ulaşınca, "Açılın," diye bir emir verdi bu defa doktor ve elektro şoku Kayra'nın kalbinin üzerine dokundurdu. Kayra'nın narin bedeni sedyenin üzerinde biraz sıçrayıp tekrar eski haline döndü. Bu işlem birkaç kez daha tekrarlandı. Fakat ekran halen düz çizgi gösteriyordu. Kayra ölüyordu... Belki de rüyası gerçekleşiyordu... Vurulmadan sadece iki gün önce gördüğü rüyası...

Dizlerinin hemen altına gelen yeşil çimenlerin arasında gülümseyerek yürümüştü. Tam karşısında güneş batmak üzere olduğu için yüzüne loş bir ışık vurmuş, arkasından tatlı bir rüzgâr esmişti. Bu sıcacık ortamda bir süre yürü-

meye devam ettikten sonra arkası dönük iki kişiyle karşılaşmıştı. Uçurumun ucunda dikilmekte olan, elleri cebinde bekleyen biri kadın biri erkek iki kişi... Yanlarına yaklaştıktan sonra iki adım arkalarında durmuştu. Rüyada olmasına rağmen boğazının düğümlendiğini hissetmişti Kayra. Boğuk bir sesle, "Anne... Baba..." diye seslenmişti.

Onlardı; Annesi ile babasıydı... Yüzündeki büyük gülümseme ile "Ciğerparem..." demişti babası, insanın içine sıcaklık yayan bir ses tonuyla. Annesi ise ellerini önünde tutmuş, gülümseyerek, "Seni çok özledik, kızım," demişti.

"Seninle gurur duyuyoruz. Bak, sonunda dediğini yaptın. Çok iyi bir yazılımcı oldun. Bütün dünya tarafından tanınan bir yazılımcı..." demişti babası tekrar araya girip.

Kayra'nın gururu okşanmış, ruhu tatlı bir sıcaklıkla dolmuştu.

"Fakat seni uyarmıştım, kızım. Bu işler sandığın kadar kolay değil demiştim. Büyük devletler buna izin vermez, yakalanırsın demiştim. Nitekim öyle de oldu."

"Ama baba, ben bütün bunların bilincindeydim zaten. Yaptığım hiçbir şeyden de pişmanlık duymuyorum. Kötü bir şey yapmadım."

"Kötü bir şey yapmadın mı?" diye tiz bir ses yükselmişti hemen arkasından. Kayra, endişeli bir şekilde arkasını dönmüş, bir taşın üzerinde oturmuş kendisine seslenen tilkiye baktıktan sonra tekrar arkasına dönmüş, ailesine bakmak istemişti. Gitmişlerdi. Bu yüzden sinirli bir şekilde yüzünü tilkiye dönmüş bir şey diyecekti ki, tilki keskin bir sesle araya girip, "Merak etme, kavuşmanıza az kaldı. Ateş çemberinin ortasındasın, ateş değilsen de evet, kavuşmanıza az kaldı. Hi hi hi!" demişti.

"Daha önce de yanıldığını gördüm, tilki. Son zamanlarda sürekli yanılıyorsun."

"Bilmem, belki de haklısındır. Zihnin çok durgun, yorgun... Eskisi gibi değilsin. Ben de bu yüzden böyleyimdir belki. Nerede o dünyada korku salan Türk! Peh... Bir oraya bir buraya kaçıp duruyor. Bu mu yani?" diye sitem etmişti tilki.

"Belki de bütün dünyaya korku saldığım içindir bu kovalamaca."

"Belki de... Bilemeyiz," dedikten sonra Tilkinin görüntüsü kaybolmuştu.

Etrafına bakınırken bir anda yerin yarıldığını ve içine düştüğünü görmüş dehşete kapılmış bir şekilde, "Hayır!" diye bağırmış ve rüyasından uyanmıştı Kayra.

Alex, elindeki çanta ile boş bir inşaata girdi. Üst kata doğru çıkmaya başladı. Bina beş katlıydı ve en üst kata çıkıyordu. Sonunda merdiven basamakları bitti ve küçük bir ateşin etrafında toplanan bir grup ile karşılaştı. Elindeki çantayı grubun önüne doğru attıktan sonra,

"İşte para," diye soluklandı. "Herkes burada olduğuna göre, söz verdiğim gibi parayı da getirdiğime göre artık iş konuşabiliriz, ha!" dedi büyük bir hevesle.

Bu insanları internetten bulmuştu Alex ve amacı para vererek onları kendi yanına çekip silahlı bir ekip oluşturmaktı. Bu ekip ile de Kayra'yı hastaneden kaçıracaktı. İşin garip tarafı ise bu insanlardan birçoğu ilk defa silah tutacak, CIA'in ajanları ile çatışacaktı. Fikir gerçekten tek kelimeyle garipti. Alex, yine ortalığı karıştıracaktı.

Ağır ağır açmaya çalıştığı gözleri tekrar kapanıyor, birkaç saniye sonra gözlerini açabilmek için yeniden savaş veriyor-

du. Sonunda göz kapakları tamamen açıldı... Bilinci yerine geldi. Kayra, uzun ve zor bir ameliyatı geride bırakmıştı. Sol kolu bir kelepçe ile yattığı yatağın korkuluklarına sabitlenmişti. Bu durumu fark edince içine bir korku yayıldı. Lakin yapabileceği bir şey yoktu.

Bulunduğu hastane odasının kapısı açıldı ve içeriye tamamen siyahlara bürünmüş bir kadın girdi. Siyah çizmelerini beyaz fayans zeminin üzerinde gıcırdatarak Kayra'nın yanına geldi. Yüzüne takındığı ince gülümsemeyle, "O kadar inatçısın ki," dedi, "Ölmemek için bile direniyorsun. Kalbin durdu yine de pes etmedin. Ama ölmek isteyeceğin günler de gelecektir elbet..." diyerek bir şeyler ima etti. Kayra, konuşmak için hiç çaba göstermeden bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Seni yakalayabilmek için ülkelerin harcadığı paraları, kurduğu ekipleri bir bilsen, kendinle gurur duyardın," dedi Yolanda.

"Zaten duyuyorum," diye fısıldadı Kayra. Sesi yorgundu.

"Benim anlamadığım," derken bir sandalye çekip Kayra'nın yanı başına oturdu Yolanda. "Madem bu kadar yetenekli birisin, yeteneklerini neden kötüye kullanmayı seçtin?"

"Kötüye kullandığımı düşünmüyorum. Hem... Ben yetenekli değilim, siz çok beceriksizsiniz."

"Bankalardan para çalmak gibi eylemler sanırım senin için kötü bir şey değil, öyle mi?"

Kayra, konuşuyordu fakat sanki her kelimesinde acı çekiyor gibiydi. Oldukça zorlanmasına rağmen cevap verdi.

"Peki, bankalar kimden çalıyor? Amerikan Merkez Bankasını söylüyorsan..." fakat lafını bitiremeden durakladı, derin bir nefes aldı.

"Her neyse, zorlama kendini. Çünkü zorlanacağın günler de olacak," diyerek ayağa kalkan Yolanda'nın tehditlerine aldırış etmeyen Kayra, susmayı tercih etti. Yolan-

da kapıya doğru yönelmişken duraksadı, yüzünü tekrar Kayra'ya döndü.

"Bu arada, şu senin Metehan... Amerika'da... Belki bilmek istersin," dedi ve odadan çıktı.

Kayra, uzunca bir süre düşündü fakat gerçeği biliyordu; CIA'in elinden adam alabilmek mümkün değildi. Kaldığı hastanenin önü sivil ve üniformalı polislerle doluydu. Bulunduğu kat boşaltılmış, elli odalık katı sadece Kayra'ya tahsis etmişlerdi ve giriş çıkışlar sadece CIA ajanlarının kontrolüyle gerçekleştiriliyordu. Öte yandan hastanenin etrafında da sürekli bir ekip arabası devriye geziyordu. Böyle bir yerden bir kişiyi kaçırmak için gerçekten de bir orduya ihtiyaç vardı. Güçlü bir ordu... Bunun bilincindeydi, durumunu çoktan kabullenmişti. Dolayısıyla Metehan'ın Amerika'da olması Kayra'yı pek de umutlandırmamıştı.

Alex, internetten bulduğu kişiler ile hastaneye doğru yola çıktı. İnternetten sadece acemiler değil, birçok silah da bulmuştu. Bütün bunları temin etmek için oldukça fazla para harcamıştı. Kayra'yı yanına çekebilmeyi çok istiyordu. Ne de olsa illegal veya legal olarak her türlü işi yapabilecek bir potansiyele, bilgi birikimine sahipti.

Bir minibüse binerek hastaneye doğru yola koyuldular. Arabayı Alex kullanıyordu. Aceleci bir tavırla aracı sürmeye devam ederken dikiz aynasından kar maskelerini takmış ekip arkadaşlarına baktı.

"Herkes ne yapacağını biliyor değil mi? Günlerdir konuşuyoruz, hata istemiyorum."

"Sorun yok patron, ne yapmamız gerektiğini ezberledik," diye yanıtlayan iri yarı, Ahmaad isimli esmer bir adamdı. Zaten Alex'in topladığı adamların çoğu ya evsiz

ya da göçmendi. Paraya ihtiyacı olan kişileri yeterli bir meblağ ile istediği şekilde yönlendirebileceğini biliyordu. Hastaneye bir kilometre kala Alex aracı durdurdu.

"Şimdi yürüyerek devam edeceğiz. Maskeleri yüzünüzden çıkarın," dedi. Bunun üzerine adamlar Alex'in dediğini yaptılar ve araçtan hemen hemen aynı anda indiler. Bir süre yürüdükten sonra hastaneye yaklaştılar. "Ayrılıyoruz," komutu üzerine de daha önce planladığı şekilde üçerli gruplara ayrıldılar.

Alex diğerlerinden ayrılarak, hastanenin yakınlarında bir büfenin arkasında gizlenip etrafı kolaçan etti. Alınan güvenlik önlemlerini fark edince, "Bu ne böyle? Bunca adamla neyi koruyorlar? Sanki içeride ABD Başkanı yatıyor..." diye söylendi. Ardından cebinden çıkardığı telefon ile yanından ayrılan diğer ekip üyelerini arayarak planın iptal olduğunu söyledi. Aksi mümkün değildi zaten, böyle eğitimsiz bir gurubun CIA'in elinden adam kaçırmasını beklemek tam bir saçmalıktı.

On beş gün sonra Kayra iyice toparlanmıştı. Bu süre boyunca olağanüstü hâl hiç eksilmeden devam etmiş, hastanenin etrafında kuş uçurtulmamıştı. Amerika, Kayra'yı canlı istiyordu. Ülkenin en iyi doktorları Kayra'yı yaşatmak için getirtilmişti. Bu onu ne kadar önemsediklerini gösteriyordu. Ya işkence ederek yazılımını ele geçirip kendileri kullanmak isteyecekler ya da bizzat kendileri için çalışmasını isteyeceklerdi. Her ikisi de gerçekleştirmeye çalışacakları muhtemel senaryolardı. Kayra, oldukça yorgun, bitkin gözüküyordu. Gözlerinin altı morarmış, yüzünün ve dudaklarının rengi solup gitmişti.

Hastane odasından elleri kelepçeli bir şekilde çıkartıldı Kayra. Ayaklarını sürüyerek, koluna giren ajanlardan güç alarak ağır ağır yürüyordu. Etrafına etten duvar örmüş ajanların arasında yürüyerek zemin kata indiler. Hastanenin hemen girişinde bulunan araca bindirilirken Yolanda Velvet de oradaydı.

Olan biteni, saklandığı yerden gizlice izleyen Alex de bu ana şahit olmuştu. "Kızı boş yere vurduk, hiçbir şey yapamadım!" diye sessizce söylendi.

Bütün bu bakışların altında Kayra, araca bindirildi. Üzüntüsünün yanı sıra pişmanlık duygusuyla da boğuşuyordu. Karşılaşabileceği işkenceyi veya nasıl bir teklif sunacaklarını, bütün bunlardan nasıl kurtulacağını düşündü. İlk defa iliklerine kadar, bütün benliğiyle hissetti çaresizliği.

Getirildiği rutubet kokan hücrede, soğuk beton zeminin üzerinde yatıyor, üşüyordu Kayra. Tehlikeli bir operasyon geçirmişti, gözaltı koşulları sağlıklı olmalıydı fakat Amerikalılar bu durumu pek umursamıyor gibiydiler. Bu iğrenç kokulu hücrede oturabileceği veya yatabileceği bir yer bile yoktu. Hemen sol tarafında duran ve rutubet kokusundan daha iğrenç kokular yayan bir klozet vardı sadece. Şu an dert ettiği tek şey oturabileceği veya yatabileceği bir yatağının olmamasıydı. Üzerinde turuncu renkli, kısa kollu bir mahkûm elbisesi vardı. Hücrenin içerisi zifiri karanlıktı. Yerde iki büklüm olmuş, dizlerini karnına kadar çekip ellerini bacaklarına dolamış bir şekilde düşünüyordu. Soğuk yüzünden titremesi çoğunlukla düşündüklerini dahi unutmasına neden olsa da günlerini böyle geçiriyordu.

Bu boktan hücrede üçüncü günüydü ve zor da olsa alışıyordu bu duruma. Dostoyevski'nin sözü geçiyordu aklından. "Aşağılık insanoğlu, her şeye alışır." İçinde olduğu koşullara alışan kendisi idi fakat aşağılık ona bu hücreyi reva görenler... Kayra, gerçekleştirdiği eylemleri kendince

geçerli sebeplere bağlasa, aklınca haklı olsa da yaptığı saldırılar bütün dünya tarafından suç olarak kabul ediliyordu. Ama hiç kimseyi öldürmemişti. Yani böyle bir kafesten ziyade yatabileceği veya oturabileceği bir yerde kalması gerektiğini düşünüyordu. Tutulduğu bu hücre azılı suçlular, seri katiller ve terör suçlarına bulaşmış kişiler için hazırlanmış bir yer olmalıydı.

Hücrenin kalın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye az da olsa zayıf beyaz bir ışık süzüldü. Kayra, günlerdir karanlıkta olduğu için bu küçücük ışık huzmesinden bile gözleri kamaştı. Kapının önünde dikilen iri yarı adama kısık gözlerle baktı. Adam elindeki yemek tepsisini yere bırakıp hiçbir şey demeden kapıyı sertçe kapatıp kilitledi. Kapının kilidinde dönen anahtarın çıkarttığı tıkırtılar bitince bir de çelik sürgü sesi duyuldu. Sanki insan değil de bir canavarı tutuyorlardı hücrede.

Yerde, dizlerinin üzerinde emekleyerek aldığı tepsiyi kucağına çekti, sırtını duvara yasladı. Göğsündeki ince ağrıyı umursamamaya çalışarak yemeğini inceledi. Karanlığa iyice alışan gözleri az çok görebiliyordu. Katı bir çorba, küçük bir ekmek dilimi, patates püresi ve küçük bir pakette yarım litre su. Tek öğünü buydu... Sabah kahvaltısı ve öğlen yemeği yoktu. Hücrenin kapısı sadece akşam saat yedide açılıyor, bir adam tepsiyi yere bırakıyor ve çekip gidiyordu. Bunun dışında kapısı asla açılmıyordu. Kayra, kaşığı göğsüne sürüp sözde temizledikten sonra hızlı bir şekilde patates püresinden bir kaşık alıp ağzına attı. Zemheri bir kışın ortasında tek başına kalmış bir kurt gibi açtı. Ağzındaki lokmayı yutmadan bir kaşık daha aldı. Yirmi dört saat boyunca aç kalmış olması bu kokuşmuş yemeği bile iştahla yemesine neden oluyordu.

Yemeğini bitirdiği sırada hücrenin kapısı tekrar açıldı. Elinde fener tutan, asker postallı bir adam Kayra'nın tam

karşısına geçip feneri yüzüne tuttu. Işık gözlerini kamaştırdığı için bu durumdan rahatsız olan Kayra, elinin tersini siper edip, gözlerini tırmalayan ışıktan korunmaya çalıştı. Adam, feneri yerdeki tepsiye çevirdi. "Yemeğini yemiş, götürün," dedi, kapıda bekleyen iki adama.

Kayra'yı kollarından tuttukları gibi ayağa kaldırıp hücreden dışarıya çıkardılar. Uzun süre hareketsiz durmaktan ve buz gibi beton zeminde yatmaktan her tarafının tutulduğunu hisseden, yürümekte zorluk çeken Kayra, hiçbir şey söylemeden, direnmeden adamların sürüklediği yöne doğru ilerledi. Zaten direnmek için gücü de yoktu. Birkaç dakika sonra bir odaya sokuldu, sandalyeye oturtuldu. Sol el bileğini önündeki masaya sabitlenmiş demire kelepçeledikten sonra iki adam da odadan ayrıldılar.

Uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözleri, hücresinden daha aydınlık olan odanın ışığı yüzünden hâlâ kamaşıyor, acıyordu. Sol gözünün beyaz kısmı tamamen kanlanmıştı. Sol eli masaya kelepçeli olduğu için sağ eliyle gözlerini ovuşturdu. Saçı başı dağınık, perişan bir haldeydi. Yine de asla gururundan ödün vermiyor, dik durmaya çalışıyordu. İçten içe buradan çıkacağı günün, bunların hesabını soracağı anın gelmesini bekliyordu.

Odanın kapısı açıldı ve içeri genç, bakımlı bir kadın girdi. İnce vücudunu saran beyaz gömlek, gömleğin hemen üzerine geçirdiği siyah ceket ve ceketiyle uyumlu siyah kumaş pantolonlu kadın, Kayra'nın karşısına oturdu. Elindeki dosyayı masanın üzerine koyduktan sonra Kayra'nın masaya kelepçeli olan elini fark etti. Ardından gür sesiyle kapıya doğru baktı ve "Çözün şunun ellerini! Bu kadarı da fazla," diye bağırdı. Bunun üzerine içeriye bir adam girdi ve hiçbir şey yapmadan öylece durarak kadının pürüzsüz suratına baktı.

"Çöz şu kelepçeyi."

"Ama efendim, bize kelepçelememizi söylediler."

"Çöz dedim. Sana o emri verenden daha kıdemliyim, bunu idrak edebilecek kadar tecrübelisin, değil mi?" diye çıkıştı. Kadının ses tonu, mimikleri, hareketleri tam anlamıyla mükemmeldi. Güçlü bir duruşu vardı. Kayra'nın kelepçesi çözüldü. Sağ eliyle bileğini ovaladı. Arkasına yaslandı. Karşısındaki kadına baktı, hiçbir şey söylemedi.

"Benim adım Adele, Beyaz Saray tarafından görevlendirildim. Burada görebileceğin en kıdemli kişiyim. Sana bir teklif getirmek için buradayım. Öncelikle belirtmek istiyorum; bu kadar kötü şartlarda kaldığını bilmiyordum, çok üzgünüm."

Kayra, güçsüz bir gülümsemeyle başını eğdi ve silik tebessümü alaycı bir kahkahaya dönüştü.

"Hah! Eminim haberin yoktur ve halime çok üzülmüşsündür. Bankalarını yağmalayan, sitelerini çökerten birinin bu haline çok üzülmüşsündür."

"Evet, yaptıkların pek de kabul edebileceğimiz şeyler değil ama..." lafını tamamlayamadan Kayra araya girdi.

"Biz diye konuşuyorsun. Siz kimsiniz?"

"ABD hükümeti adına konuşuyorum."

"Sadede gel, teklif filan diyordun. Merakla bekliyorum," diye alaycı bir şekilde konuşmasına devam etti Kayra. Adele, bu lakayt konuşmayı anlamış olsa da sinirlenmedi.

"Dediğim gibi, yaptığın eylemler kabul edebilecek şeyler değil fakat şöyle de bir gerçek var ki; yazılım konusunda çığır açmış birisisin. Yaptığın saldırılar yapılamaz demiyorum, yapılır. İmkânsız bir şey yapmadın fakat seni bu denli önemli, yetenekli yapan şey, onlarca, yüzlerce yazılım uzmanının bir araya gelip yapabileceği saldırıları sen tek başına yaptın. Hem de oldukça kısa sürelerde. Gerçekten yeteneklisin ve biz Amerika olarak bu yetenekten faydalanmak istiyoruz."

Kadının kurduğu son cümle Kayra'nın gülümsemesine neden oldu.

"Amerika için çalışmanı istiyoruz. Kabul edersen oldukça güzel bir hayat süreceğine dair söz verebilirim."

"Amerika için çalışmak, öyle mi?"

"NASA gibi uluslararası şirketler için, yani bir bakıma insanlık için çalışacaksın. Ne dersin?"

Kayra bir süre sessiz kalıp düşündü. Öylece duruyor, hiçbir şey söylemiyordu.

Adele, "Evet? Cevabın nedir?" diye tekrar sordu.

"Peki sonra?"

"Anlamadım."

"Ömrümün sonuna kadar sizin için mi çalışacağım?"

"NASA'nın üzerinde çalıştığı bir proje var. Bunu geliştirmemizde bize yardım edersin, birkaç yıl NASA ve CIA için çalışırsın, sonra istediğin yere gidersin."

"CIA için mi?"

"Detayları sonra konuşuruz. Sadece bana bir cevap ver, bizimle çalışmak mı, yoksa o kaldığın hücrede ömrünün sonuna kadar yaşamak mı? Ona yaşamak denirse tabii..."

Amerika için değil insanlık için çalışma fikri Kayra'ya cazip gelmişti. Yatağı bile olmayan karanlık, soğuk bir hücrede ömür boyu tek öğünle yaşamak yerine insanlık için çalışmak... Gerçi ne derlerse desinler, yeteneklerini kendi emelleri için de kullanmak isteyeceklerdi muhakkak. Yine de o hücreye dönmek ne kadar mantıklıydı, tekliflerini kabul etmeli miydi? Kayra'nın aklında binlerce soru dolanıyordu.

Beyaz Saray'dan gelen kadının ziyaretinin üzerinden iki gün geçmişti. Kadın, Kayra'ya tekliflerini kabul etmezse ömrünün sonuna kadar bu iğrenç yerde kalacağını ima etmişti.

Düşünmesi için sadece üç gün mühlet tanınmış, kararını vermesi için sadece 24 saati kalmıştı.

Kayra karanlık hücresinde, soğuk, pürüzlü betonun üzerinde yatıyor, ara ara öksürüyordu. Bu öksürükler bazen şiddetleniyor, gözlerinden yaş getiriyordu. Sürekli soğuk betonun üzerinde yatmaktan ciğerlerini üşütmüştü. Tümörü güç bela yenmiş, soğuğa karşı dayanıksız bir insan böyle bir ortamda ne kadar dayanabilirdi. Düzgün beslenemediği için güçsüzleşmiş, sulanmayan bir çiçek gibi eriyip tükenmişti zaten. İki büklüm uzanırken karnına giren şiddetli kramp yüzünden olduğu yerden doğrulmak zorunda kaldı ve kendini leş gibi kokan klozetin yanına attı. Kustu. Kolu ile ağzını sildikten sonra kambur, bitkin bir şekilde yürüyerek duvarın dibine geçip oturdu. Tekrar ağzını sildi, yüzünü buruşturdu. Etiyle, kemiğiyle, her şeyiyle Amerika'ya karşı büyük bir öfke duydu. Böyle bir durumda olduğu için kendine kızmayı da ihmal etmedi. Rakibini küçümsemek başına neler açmıştı. Sol elinin hafifçe titrediğini fark etmesi korkmasına, öfkeyle söylenmesine neden oldu.

"Şerefsizler! Bir de sizin içi çalışacağım, öyle mi?" diye söylendiği sırada uzun zamandır ortalıkta görünmeyen Tilki gözünün önünde belirdi.

"Hi hi hi! Bak sen, demek çalışmayacaksın öyle mi, ben de seni zeki zannederdim."

Kayra, genellikle Tilki ile sessiz, zihninin derinliklerinde konuşurdu fakat bu defa sesli bir şekilde, sanki karşısında biri varmış gibi konuşmaya başladı.

"Ne çalışacağım be! Şuraya bak, şerefsizler bir yatak verme zahmetinde bile bulunmamış. Yatak dediğim de iki sunta... Onu bile çok görmüşler!"

"Oldu canım, bir de televizyon hatta bilgisayar versinler. Aptal olma! Adamların amacı gayet belli; seni yıldırıp istediklerini yaptıracaklar. Böyle bir ortamda daha fazla

dayanamazsın. Kusmaya da başladın, demek ki adamlar istediklerini almak üzereler."

"Onlar için çalışacağıma öleyim daha iyi."

"Durum da onu gösteriyor zaten, yavaş yavaş ölüyorsun," dedi Tilki. Kayra cevap vermek için hazırlanırken oldukça kuvvetli bir şekilde, art arda öksürmeye başladı. Ciğerlerinde ince bir yanma hissediyordu.

"Yani, evet. İstediğin oluyor... Ölüyorsun. Ama aklını kullanıp Amerika'nın dediğini yaparsan orası ayrı..."

Kuvvetli öksürdüğü için yaşaran gözlerini silmekle meşgul olan Kayra, kesin bir dille, "Asla," dedi.

"Çalış demiyorum, istediklerini yapıyormuş gibi davran diyorum."

Bu fikir Kayra'nın birkaç saniyeliğine düşünmesine neden oldu.

"Nasıl yani?"

"Adamlar sana bilgisayar verecekler. E, daha ne istiyorsun? En iyi yaptığın şey için en gerekli alet. Bir yolunu bulup kaçmak için büyük bir fırsat!"

Kayra alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bazen cidden nasıl bu kadar aptal olabileceğini düşünüyorum Tilki. Adamlar salak değil, illaki başımda birileri olacak. Yaptığım her şeyi didik didik inceleyecekler. Adamların istediklerinin dışında bir şey yapamam."

"Ah ah! Bazen keşke başkasının kafasının içinde olsaydım diyorum, bir de bana aptal diyor. Senin ne yazacağını bilmiyorlar ki, bilseler zaten sana gerek kalmazdı. Bir şeyler yazarsın, mantıklı bir açıklama yaparsın olur biter. Yalan söylediğini anladıklarında da artık iş işten geçmiş olur."

Tilki mantıklı bir şey söylüyordu fakat bunu yapmak çok da kolay değildi. Sonuçta Amerika, Kayra'nın neler yapabileceğini gayet iyi biliyordu. Muhtemelen, istemedikleri bir şey yaşamamak için gerekli bütün önlemleri de alacak-

lardı. Fakat diğer yandan Kayra teklifi reddederse bu hücrede soğuktan, hastalıktan ölecekti.

Her ihtimal, Kayra için intihar gibiydi... Yine de en mantıklı seçim Amerika için çalışmak gibi duruyordu.

"O dediğin olmaz, adamlar bütün önlemlerini almış olacaklardır."

"Denemeye değer. Yoksa burada çürüyüp gideceksin. Yazık... Koskoca OBT ne hale düşmüş. Yaptıklarını ve yapabileceklerini unutma. Ve unutmaman gereken bir şey daha; her zaman bir çıkış yolu vardır. Sadece güçsüzler pes eder, kalk ve onlara kimin daha güçlü olduğunu göster!" dedi ve gözden kayboldu Tilki.

Düşünmeye çalışıyordu Kayra; karar vermesi için tanınan zaman dolmak üzereydi. Birazdan yemeği gelecek, yemekten sadece on beş yirmi dakika sonra iri yarı adamlar gelip kendisini alıp götüreceklerdi. Yine aynı kadın, aynı ciddiyetiyle karşısına oturacak, cevabını bekleyecekti. Konuşma bu kez kısa sürecekti. Evet veya hayır cevabını alan kadın ya gülümseyerek ya da yüzü asık bir şekilde odadan ayrılacaktı.

Jimmy, Alex Rojovya'nın daveti üzerine evine gitmişti. Yani basık tavanlı, yerin altına yapılmış, eskiden lağım kontrol merkezi olan şimdilerde ise terk edildiği için Alex'in ev olarak kullandığı yere... Gözlerden uzak ve saklanmak için çok uygundu.

Alex, Jimmy'nin oturması için tahta bir sandalye getirdi.

"Kusura bakma, burası biraz kötü kokuyor fakat alışıyorsun." dedi Alex. "İnsanlardan ne kadar uzaksan, o kadar güvendesin."

Sandalyesine oturan Jimmy, etrafı inceledikten sonra, "Bir hacker için gayet güzel bir yer, güvenli," dedi.

Alex, doğruca konuya girdi. "Kayra'yı CIA'in elinden kurtarmamız gerekiyor. Hem de hemen. Elimizi çabuk tutmamız lazım. Şu an o yazılımı alabilmek için Kayra'ya işkence ediyor bile olabilirler."

"İşkence etmiyorlardır. Muhtemelen boktan bir hücrede, oldukça sağlıksız bir ortamda bırakıyorlardır ki direnci kırılsın... Sonra da kendi yanlarına çekmek için teklifte bulunacaklardır. Klasik bir numara... Ya bizim dediğimizi yaparsın ya da o boktan hücrede çürümeye devam edersin. İşte hepsi bu..."

"Kayra'yı çok tanımıyorum ama asla Amerika için çalışmaz."

"Çalışacak. Çünkü mecbur... Kayra'yı kurtarmak istiyorsak, tam olarak bu esnada kurtarabiliriz. Amerika için çalışmaya başlayacağı zamanda. Yoksa o zindandan Kayra'yı çıkarmak için tanka tüfeğe ve bir orduya ihtiyacımız var."

"Haklısın ama... Kabul etmez ki..."

"Bence edecektir, yani umarım. Böylece onu kurtarmak için bir şansımız olur."

"Diyelim ki kabul etti. Nasıl kaçıracağız?"

"Onun da bize yardımcı olması lazım, yazacağı kodlarla... Ama bunları konuşmak için çok erken, öncelikle bakalım Kayra teklifi kabul edecek mi?"

Karanlık, soğuk hücrenin kapısı açıldı. İçeriye giren iki iri yarı adam Kayra'yı kollarından tutup yerden kaldırdılar ve doğruca üç gün önceki odaya götürdüler. Geçen seferki gibi ellerini masaya kelepçeleme gereği duymadan odadan

çıktılar. Kayra, ışık yüzünden kamaşan gözlerini ovalarken kapı açıldı. Aynı kadın, aynı kıyafetlerle gelip, Kayra'nın karşısına oturdu.

"Yüzün solmuş, hasta mısın?"

Cevabı kendisi de gayet iyi biliyordu ama yine de sormuştu soruyu.

"Ne oldu? Doktorculuk mu oynayacağız?"

"Her neyse. Cevabın nedir?" dedi kadın, aceleci bir tavırla.

Kayra bir süre sessiz kaldı. Kadının gözlerinin içine bakıyordu. Birkaç saniye öylece durduktan sonra kendinden emin bir şekilde, "Şartları kendim ayarlamak koşuluyla evet, kabul ediyorum," dedi.

Kadın gülümsedi.

"Şartları ayarlayacak konumda değilsin."

"Ben diyeceğimi dedim."

Yine bir sessizlik oldu...

"Neymiş şartların?"

"Şartları seninle değil, senin başındakilerle konuşurum."

"Pekâlâ. Yani kabul ediyorsun?"

Bir sessizlik daha oldu.

"Evet. Kabul ediyorum," dedi Kayra.

Kralların Oyunu, tam olarak o anda başladı.

Masada iki kral vardı; OBT ve ABD

Kendi çıkarlarını düşünerek verdikleri kararların çok büyük sonuçları olacaktı.

Her iki taraf için de...

Anlaşmayı kabul eder etmez kaldığı hücreden otel odalarını anımsatan bir odaya geçti Kayra. Oldukça rahat bir yatak, küçük bir televizyon ve içi tıka basa dolu mini bir

buzdolabı vardı odasında. Düzenli olarak üç öğün yemek ve okuyarak güzel zaman geçirebilmesi için gazeteler, dergiler getiriliyordu.

Yatağında uzanmış kitap okurken kapısı iki kere tıklatıldı ve Beyaz Saray yetkilisi kadın girdi içeriye. Yüzüne sahte bir gülümseme vardı.

"Sanırım gitme vaktimiz geldi"

Kayra hiçbir şey demeden yatağında doğruldu. Aynanın karşısına geçip siyah hırkasını giydi. Saçlarını gererek başının arkasında topladı, ardından da kapüşonunu kafasına taktı. Uyku düzeni kalmadığı için gözlerinin altında beliren morluklara aldırış etmeden yüzünü inceledi. Beyaz spor ayakkabılarını giydikten sonra kapıya yöneldi.

"Görüşeceğin kişiler Amerika'nın gerçek sahipleri, herhangi bir saygısızlık yapmamaya çalış," dedi hemen ardından gelmekte olan kadın.

Asansörün gelmesini beklerlerken Kayra elleri cebinde, önüne bakıyor, hiç tepki vermiyordu.

"Unutma, bu insanlar Amerikan başkanından bile daha fazla söz sahibidir..."

Kayra'nın teklife 'evet' derken öne sürdüğü koşulu kabul etmiş, kendi belirleyeceği şartları konuşmak üzere üst düzey yetkililerle bir görüşme ayarlamışlardı. Bu bile onu ne kadar önemsediklerini ve kendi saflarında görmek istediklerini anlamak için yeterliydi.

Asansör geldi, bindiler. Zemin kata inip doğruca kapıya yöneldiler. Dışarıda beklemekte olan üç adet siyah, zırhlı araç vardı.

Uzun zaman sonra dışarıya çıkmanın verdiği tuhaf hissiyatla arabanın camından dışarıyı izleyerek ve hiç konuşmadan sürdürdü kısa yolculuğu Kayra. Önünde durdukları büyük binanın etrafında lüks, siyah araçlar ve takım elbiseli adamlar vardı. Etrafını dikkatli bir şekilde incele-

yerek girdi binanın içerisine. Bunca silahlı adam kendisini korumak için vardı ve bunun farkında olan Kayra, kendini özel hissetti.

Beyaz Saray Yetkilisi olan kadının yönlendirmesi ile genişçe bir kapının önünde durdu.

Dediğim gibi, konuşmalarına dikkat," diye tekrar bir uyarıda bulundu kadın. Kayra cevap vermeden kapıyı açıp içeri girdi...

Oda oldukça büyüktü, tam orta yerde duran dikdörtgen biçimindeki masadan başka hiçbir şey yoktu içeride. Ayrıca odanın camı da yoktu, masanın tam üzerinde asılı duran kenarları altın kaplamalı avize ile aydınlatılıyordu oda. Kayra, kapıyı açıp içeri girince masanın etrafında oturan insanların hepsi ona baktı. Öylece dikiliyor, kendisini inceleyen insanları inceliyordu. Odadaki ağır tütün kokusu ve sis bulutu gibi gezinen duman Kayra'yı rahatsız etti.

"Lütfen otur," diyerek Kayra için ayrılmış sandalyeyi gösterdi, yaşlı, saçları ağarmış, oldukça pahalı bir İtalyan takımı giyen adam. Masanın etrafındaki adamların giydikleri takım elbiselerin fiyatları ile bir lüks araba rahatlıkla alınırdı. Kayra'nın oturacağı yeri gösteren adam dikdörtgen masanın başında oturuyordu, anlaşılan o ki sözü geçen, odanın patronu bu adamdı. Kayra, bu adamın hemen karşısındaki yerine oturdu. Masa uzun olmasına rağmen sadece altı kişiydiler, bu yüzden adamlarla arasında biraz mesafe vardı.

Kayra'nın tam karşısında oturan adam Kasafeller ailesinin bir üyesiydi. Amerika'nın en zenginlerindendi. Bu adamın hemen sağ tarafında oturan, somurtkan, şişko, kel adam ise Wondstones ailesindendi. Amerika'da ve dünyanın birçok yerinde bankaları vardı. Bu adamın tam karşısında oturan, diğerlerine göre daha genç olan, kuzgun siyahı saçlarını geriye doğru taramış, siyah takım elbise

giyen esmer adam, ABD Başkan Yardımcısıydı. Bu adamın solunda oturan ise ne iş yaptığını kimsenin bilmediği fakat mal varlığı dünyadaki 143 ülkeden daha fazla olan Wintones ailesinin en büyüğüydü, hemen karşısında da kardeşi oturuyordu.

"Demek dünyayı peşinde koşturan kişi, sensin," dedi, Kasafeller.

Kayra, kendinden emin bir şekilde, "Öyle bir amacım yoktu," dedi.

"Her neyse, sonuç olarak buradasın, bizim için çalışmayı kabul etmeden önce şartların varmış, pek şart koyabilecek konumda değilsin ama yine de dinlemek isteriz."

"Aslında öyle değil, gayet şart koyabilecek konumdayım."

Odanın içerisinde kısa süren bir sessizlik oldu. Kayra devam etti.

"NASA için çalışmayı kabul ediyorum, insanlık için. Ama asla CIA veya başka bir istihbarat örgütü için, Amerika için çalışmam."

"Seninle açık konuşacağım. NASA için çalışmışsın, çalışmamışsın zerre umurumda değil. Benim için önemli olan bizim için çalışıp çalışmadığın."

"Siz kimsiniz? Bir şirket misiniz? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Konuşma sadece Kayra ile Kasafeller arasında geçiyor, diğerleri büyük bir dikkatle konuşulanları dinliyordu.

"Şirket değiliz. Şirketten daha fazlasıyız. Şimdilik sadece CIA için çalışmanı istiyorum, istihbarat konusunda CIA'e oldukça faydan dokunabilir."

Kayra gülümsedi.

"Peki, karşılığı ne olacak?"

"O iğrenç hücrede değil, güzel bir evde yaşayacaksın."

"Her an, her saniye izleneceğim bir ev..." diye düzeltti Kayra.

"Yani yine de o hücreden iyidir, öyle değil mi?"

Kayra cevap vermedi. Hücreye dönmeyi istemiyordu fakat CIA için çalışmak da istemiyordu. İçine düştüğü bu çıkmaz ruhunun daralmasına neden oldu. Adam konuşmasına aynı sakinlikte devam etti.

"Ömür boyu bizim için çalış demiyorum, sadece bir süreliğine."

Kayra, küçük bir tebessüm ettikten sonra cevabını bildiği bir soru sordu; "Bir süreden sonra?"

Adam sessiz kaldı. Bu sessizlik bile bazı şeyleri açıklıyor gibiydi.

Tekrar gülümseyerek, "Aptal değilim ihtiyar," dedi Kayra. Beyaz Saray için çalışan kadının uyarılarına rağmen bu kelimeyi kullanmakta çekinmemişti. Ardından devam etti, "Sizin işlerinizi hallettikten sonra muhtemelen ya kafama sıkacaksınız ya da talihsiz bir kazaya kurban gideceğim, değil mi? Ölmekten korkmuyorum, isterseniz şimdi, tam da şu an beni öldürün, sorun değil. Amerika'nın köpekliğini yapıp ölmekten daha iyidir."

Ortam iyice gerilmişti. Kayra'nın sert konuşması ortamda bulunan yoğun puro dumanından bile daha kasvetliydi. Yaşlı adam, ellerini birbirine kenetleyip düşündükten sonra Kayra'ya baktı.

"Ben sanmıştım ki güzel şartları görünce bizim için çalışırsın, fakat görüyorum ki sen eski hücreni gayet sevmişsin."

Kayra, pişkin bir şekilde, "Evet, gayet güzeldi," dedi. "Adalet karşısına çıkarılmadan direkt sizin karşınıza getiriliyorum, Amerika'da düzen böyle mi işliyor, yoksa bu sadece bana özel bir şey mi?"

Kimse bu soruya cevap vermedi, konuşma bitti.

Jimmy, içerideki adamlarından aldığı bilgi doğrultusunda Kayra'nın çalışmayı reddettiğini öğrendi. Hızlıca Alex'in

yanına gitti. Kapısının telaşla çalınıyor olması Alex'i hem sinirlendirmiş hem de heyecanlandırmıştı.

"Hey, yavaş!" diye söylenerek kapıyı açtı.

Jimmy, heyecanlı bir şekilde, "Kayra çalışmayı reddetti. Plan değişti, içeriye giriyoruz," dedi.

Alex, kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

"Ha ha! Çok komiksin, yoksa bir ordun mu var? Defol git, Jimmy. Benimle kafa bulma," diye söylenerek kapısını kapatmak istedi fakat Jimmy, buna engel oldu.

"Dinle, bildiğim birkaç şey var, içeride konuşalım."

Kayra, Amerika için çalışmayı reddedince tekrar eski hücresine kapatıldı. Aslında ne kadar kötü şartlarda esir tutulduğunu dünyaya, medyaya duyurmanın bir yolunu bulabilse rüzgârı arkasına alabilir, Amerika, Kayra'nın hayranları ve insan hakları savunucuları tarafından sert tepkilere maruz kalabilirdi. Fakat gerçekleşmesi oldukça düşük bir ihtimaldi bu, değil bir bilgisayarı, yatacak yatağı bile yoktu. Yardım almadan buradan kurtulması tam anlamıyla imkânsızdı.

Kötü koşullar yüzünden iyice yıpranmış, tükenmişti. Soğuk zeminde yatmak ve oturmak zorunda kaldığından sürekli karnı ve sırtı ağrıyordu. Kuvvetli bir öksürüğün ardından oturduğu duvar dibinden doğrulup ayağa kalktı.

"Allah'ın cezaları!" diye söylendi. "Kabul mü etseydim şerefsizlerin teklifini."

Birkaç saatliğine kaldığı konforlu odayı düşündü. Yattığı yatağı, sıcak suyla aldığı duşu, yediği yemekleri, izlediği televizyonu...

Geçici bir süre de olsa ona sağlanan koşullar, Amerikalıların; "Bizim için çalışırsan yaşayacağın hayat böyle ola-

cak," deme şekliydi. Ama Kayra, onlar için değil, NASA için çalışacağını söylemişti.

Görüştüğü ensesi kalın adamlar bunu umursamasa da NASA'nın üst düzey yetkilileri, Kayra gibi bir dâhiden yararlanamayacaklarını öğrendiklerinde tepki göstermişlerdi.

"O kıza ihtiyacımız var. Sırf CIA için çalışmadığı için onu tekrar hapse gönderemezsiniz."

"NASA için çalışan yüzlerce yazılımcı var, ona ihtiyacınız yok."

"OBT'nin frekans ağlarını kullanarak saldırı gerçekleştirdiğini sizler söylediniz. Uzaydan gelen frekans dillerini çözümlemede bize oldukça fazla yardımı dokunabilir."

"Üzgünüm. Böyle bir şeyin olması şimdilik imkânsız... Başkan, kararını verdi. CIA için de çalışmayı kabul etmediği sürece zindandan çıkamayacak."

Jimmy ve Alex kafa kafaya verip Kayra'yı kurtarmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Alex, siyah polo kazağının kapüşonun kafasına geçirmiş, altına da siyah bir eşofman giymişti. Boynundaki gül dövmesi, sol kaşına atılmış çizik ve üç numara saç ile serseri bir stili vardı. Jimmy ise siyah deri ceketinin içine giydiği beyaz kazak ve siyah pantolonu ile gayet hoş görünüyordu.

"Siz hackerlar neden kapüşonlu hırkalarla geziyorsunuz?" diye sordu Jimmy.

"Ne alaka dostum, hava eksi iki derece..."

"Her neyse, güzel haberlerim var. Kayra'nın hangi koğuşta kaldığını öğrendim."

Bu haber, Alex'i heyecanlandırdı.

"Nasıl öğrendin?"

"CIA'deki arkadaşlarımdan öğrendim. Ama asıl mesele Kayra'yı oradan çıkartmak..."

"İçeri gireceğiz filan diyordun?"

"Öyle yapacağız."

"Nasıl?"

"Köstebek gibi..." dedi Jimmy. "Yeraltından."

Bu öneri Alex'in kahkaha atmasına neden oldu. "Bir ordu bulup gireceğiz desen daha inandırıcı olurdu. Neyiz biz, madenci filan mı?"

"Nasıl yapacağımızı biliyorum da benim merak ettiğim; sen neden Kayra'nın dışarıya çıkmasını bu kadar çok istiyorsun?"

"Çünkü onunla çok güzel şeyler yapabileceğimize inanıyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki, sen neden istiyorsun? Yoksa ince işler filan mı?" dedi sırıtarak. "Hoş kız, ondan hoşlanıyor olmanı yadırgamam."

"Saçmalama. Kayra ile yüz yüze geldim, aynı ortamda bulundum. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Kötü biri değil o."

"Kötü biri değil dediğin Amerika'nın altını üstüne getirdi. Buna rağmen hâlâ nasıl kötü biri değil diyebiliyorsun, özellikle eski bir CIA ajanı olarak. Sahi, sen hâlâ CIA için çalışmıyorsun, değil mi?"

"Amerika senin de ülken. O halde senin için de kötü biri olmalı. Ayrıca CIA için çalışıyor olsam şu an OBT'nin kaldığı gibi bir hücrede kalıyor olurdun. Her neyse, artık boş şeyleri bırakalım. İkimiz de Kayra'yı o bok çukurundan çıkarmak istiyoruz, o yüzden artık iş konuşalım," diye söylenerek ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Üzerinde bira şişeleri ve ağzına kadar dolu bir kül tablası olan masayı göstererek, "Şurayı temizler misin?" dedi.

Alex bira şişelerini ve küllüğü aldıktan sonra masayı sildi.

Jimmy, kâğıdı açıp masanın üzerine koydu. Bu eski, kenarları yırtılmış kâğıt parçası, Kayra'nın kaldığı hapisha-

nenin krokisiydi. Jimmy işaret parmağını haritanın üzerinde gezdirerek, "A-423 numaralı..." dedi, "İşte burası. Kayra'nın tutulduğu hücre," diyerek küçük bir kutucuğu gösterdi.

"Nereden biliyorsun, içerdeki arkadaşların mı söyledi?"

"Evet dedim ya," diye söylendi Jimmy, haritayı inceleyerek.

"Bak, benimle alay etmeyi bırak. Buraya iki kişi ile değil, iki bin kişi ile bile giremezsin."

"Her şeyi düzgünce hesaplayacağız. Bütün olasılıkları bulup, çözeceğiz. Ardından da..." derken haritada hapishanenin kuzeyini göstererek devam etti. "Buradan kazmaya başlayacağız. Ta ki Kayra'nın kaldığı hücrenin altına gelene dek..."

Alex, kendisini tutamayıp güldü. "Dostum çok fazla film izliyorsun."

Jimmy, Alex'in sürekli olumsuz cümleler kuruyor olmasından sıkılmış bir şekilde söylendi. "Daha iyi bir planın varsa dinliyorum."

"Daha iyi bir planım yok ama bu planın saçma olduğunu biliyorum. Bu hapishane azılı suçluların, mafya liderlerinin tutulduğu hapishane... Sence senin bu düşündüğünü adamlar düşünememiş midir? Kim bilir kaç santim duvarları vardır bu binanın. Duvarı ses çıkarmadan nasıl deleceksin? Hadi diyelim ki deldin, Kayra'nın kaldığı hücreye çıkacağından nasıl emin olabilirsin? Yok dostum, bu tam anlamıyla delilik," dedi Alex.

"Evet, hapishanenin duvarları kırk santim ve bu duvarlara ses çıkarmadan delik açmak imkânsız," dedi ve kısa bir duraklamadan sonra ekledi. "Yeterince bilgin ve ekipmanın yoksa."

Alex, başını haritadan kaldırıp Jimmy'ye baktı. "Ekipman mı? Nasıl bir şey?"

"Duvarı yumuşatabilecek bir madde var. CIA'de malzeme mühendisi olan bir arkadaşım sayesinde ulaşabilirim fakat bu çok riskli çünkü bu maddeyi neden istediğimi araştıracak-

lardır... Neyse işte o maddeyi kullanarak duvarı delebiliriz. Sertliğini kaybedeceği için çok gürültü çıkmayacaktır."

Jimmy, Alex'in heyecanlı bakışları arasında konuşmasına devem etti, "Demirleri kesmek biraz gürültülü olacaktır fakat bunu da hallederiz. İşte planımız bundan ibaret. Gördüğün gibi her şeyi düşündüm."

"Bir saniye, bir saniye, benim anlamadığım duvarı eritebilen bir asit mi var? Doğru mu anladım?"

"Eriten değil de, deforme eden diyelim. Kuvvetli bir asit..."

"Pekâlâ," dedi Alex, aklına biraz daha yatmış gibi. "Diyelim ki maddeyi buldun, getirdin... Peki, duvara nasıl ulaşacağız? Ya da kaç gün, kaç haftada Kayra'ya ulaşacağız?"

"Kazmaya buradan başlayacağız," diyerek haritada bir yeri gösterdi Jimmy. "Ve burada bitireceğiz..."

"Çok uzak değil mi? Biraz daha yakından kazmaya başlamamız daha kolay olmaz mı?"

"Hayır, yakından olmaz. Fark ediliriz. Buradan kazmaya başlayacağız, tabii gerekli hesaplamaları doğru bir şekilde yaptıktan sonra..."

"Tahminen kaç gün sürer?"

"Bir aksilik çıkmaz ise bir buçuk ay. Belki iki ay. Ayrıca sadece ikimiz olmayacağız, iki kişi bunca mesafeyi kazamayız. Güvenilir adamlar bulacağız, para vereceğiz ve hep beraber bir madenci gibi kazacağız."

"Sen anlar mısın bu işlerden? Ya ilerledikten sonra kazdığımız yerler çöker, içinde kalırsak?"

"Madenci gibi olacağız dedim ya, kazdıkça kazdığımız yerleri tahtalarla güçlendireceğiz, beş on kişi aynı anda kazacak, birkaç kişi toprağı dışarı taşıyacak, birkaç kişi de güçlendirme yapacak. Başlangıç noktamız ormanlık olduğu için çıkan toprakları saklamamız kolay olacaktır."

Alex, başını kaşıdıktan sonra aklına takılan soruları sormaya devam etti.

"Şu duvarı deforme edebilen madde, üzerimizi dökülse ne olur?"

"Eririz... Bütün vücudumuzu koruyan özel bir elbise giyeceğiz."

"Peki madem bu kadar kuvvetli bir asit var, yani demek istediğim o hapishanede kalan mafya liderlerini kurtarmak isteyenler neden bunu düşünememiş. Bu oldukça klişe bir yöntem değil mi? Herkesin aklına gelebilir."

"O maddeyi sadece CIA gibi MOSSAD gibi güçlü istihbarat servisleri bulabilir, aslında üretebilir demek daha doğru. Neyse, soracağın başka bir şey yoksa işe koyulalım."

Jimmy ile Alex, daha önceden belirledikleri noktadan kazmaya başladıklarında iki kişiydiler fakat adam bulmaya çalışıyorlardı. Kazmaya başladıkları nokta hapishaneden birkaç yüz metre ötedeki ormanlık alandı ve başlangıç noktası olarak özellikle seçilmişti.

Kayra'yı kaçırma fikri tam anlamıyla delilikti, özellikle iki kişi ile... Fakat hem Jimmy hem de Alex, Kayra'yı o delikten çıkarıp yanlarına çekmek istiyorlardı. Bu istek, çılgınca planlarını sorgulamadan işe başlamalarına sebep olmuştu. Fakat kararlıydılar. İlk günlerde sırayla biri kazıyor diğeri toprağı dışarı çıkarıyordu. İşe başlamalarının üzerinden bir hafta geçtiğinde artık on kişiydiler. Hatırı sayılır bir yol kat etmişlerdi.

"Hücrenin şartları nasıl, sen iyi bilirsin?" dedi Alex, elindeki kazmayla karşısındaki toprağa vurarak. Jimmy, başındaki bareti düzeltti, koluyla alnındaki teri sildi.

"Bok gibi," dedi. Bunun üzerin Alex, kazmaya ara verip Jimmy'ye baktı.

"Ölmesine izin vermezler, değil mi?"

"Ölsün diye zaten o hücreye attılar. Ne yatak var, ne de oturabileceği bir yer. Betonda yatıyor, betonda kalkıyor. Vücudu zayıf düşüp hastalanacak," dedi. "Sonra da..." Lafın gerisini getirmedi. Oturduğu yerden kalkıp eline kazmayı aldı. "Durmamamız gerek. Bir an önce oraya ulaşmalıyız. Her şey henüz bitmemişken..."

BİR AY SONRA

Kendisi için yapılan planlardan habersiz bir şekilde hücresinde yatan Kayra'nın durumu hiç iyi görünmüyordu. Soğuk zeminde yatmaktan ciğerlerini üşütmüştü, her öksürdüğünde avucuna bir miktar kan geliyordu. Zaten Soğuğa dayanıksız bir vücudu vardı. Bu da yetmezmiş gibi doğru düzgün bir tabak yemek de verilmediği için iyice güçsüz düşmüştü. Yattığı yerden kuvvetli bir öksürükle doğruldu, doğruca klozete koşup kusmaya başladı. Hücrenin içi karanlık olduğu için göremese de ağzına gelen tattan anladığı kadarıyla kan kusuyordu. Bu şartlara daha fazla dayanabilecek gibi durmuyordu fakat buna rağmen Amerika için çalışmayı reddediyordu. Jimmy'nin planı başarılı olur da doğru hücrenin altına kadar kazar ve duvarı eritmeyi başarabilirse karşılaşacağı şey muhtemelen boş bir hücre veya Kayra'nın yerini alan başka bir suçlu olacaktı çünkü Kayra, yavaş yavaş ölüyordu.

Ağlamaklı sesler çıkararak hücrenin kapısına kadar süründü. Güç bela ayağa kalkıp demir kapıya vurdu. Güçten kesildiği için bu vuruşlar çok ses çıkarmıyordu lakin kapının arkasındaki görevli durumu fark etti. Gözetleme sürgüsünü çekip içeriyi kolaçan etti. Kayra, yorgun bir sesle,

"Beni o kadınla görüştürün," dedi. Konuşmak için oldukça fazla çaba harcıyordu. Güçsüz bir sesle söylediklerini anlamayan görevli, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Ölüyorum... Ölü..." fakat cümlesini tamamlayamadan bayıldı.

Jimmy, Alex ve parayla tuttukları on adam hep beraber gece gündüz kazarak planladıkları noktaya gelmeyi başardılar. Jimmy, başındaki baretin lambasını elindeki kâğıt parçasına tuttu.

"Eğer yanlış hesaplamadıysam ve hücresi değiştirilmediyse, Kayra tam olarak bu duvarın üzerinde," diyerek tepesindeki beton zemine küçük küçük vurdu.

"Dostum, umarım burası hapishane müdürünün odası falan değildir," dedi Alex.

"Umarım."

"Evet... Şimdi ne yapıyoruz? Asidi duvara mı boca edeceğiz?"

Jimmy, kolundaki saate baktı.

"Şimdi değil, bir saat sonra görevliler yemek paydosuna gidecekler. Biz de o zamana kadar asidi buraya getirelim."

Parayla tuttukları adamların ücretlerini verip gönderdiler, artık onlara ihtiyaç kalmamıştı. Üzerlerine bakır renkli özel kıyafetleri giydiler, yüzlerinde ise maske vardı. Asidi de alarak delecekleri yere geldiler. Jimmy elindeki beyaz tebeşirle tepesindeki beton zemine bir yuvarlak çizdi.

"Sence Kayra bu delikten geçer, değil mi?"

"Fazla bile," dedi Alex, "Kız şimdi bir deri bir kemik kalmıştır, daha küçük çizsen de olurdu."

Silikon tabancasını andıran siyah bir tabancayla çizdiği dairenin içerisine asit püskürtmeye başladı Jimmy. Sıvı,

beton zeminle buluşunca yılanın çıkardığı tıslama sesini andıran bir ses duyuldu. Jimmy, püskürtmeye devam ettikçe tıslama ses daha da güçlü duyuluyordu. Dairenin içini asitle doldurduktan sonra geri çekildi ve izlemeye koyuldu. Beton zeminden aşağıya dökülen eriyikler toprağa düştü. Beton zemin adeta kaynıyordu.

Alex, şaşkın bir şekilde, "Bu nasıl bir şey!" diye söylendi.

Jimmy elindeki tabancayla biraz daha asit döktü. Ardından tekrar geri çekilip duvarın erimesini seyretti. Bu iş birkaç saat sürdü.

"Bu kadar uzun süreceğini bilmiyordum," dedi Jimmy.

Artık tıslama sesleri iyice azalmıştı. Jimmy ile Alex dikkatli bir şekilde deliğin altında durdular. Açılan delikten yukarıya baktılar. Görebildikleri tek şey, örgü gibi iç içe geçmiş demir yığını ve hücrenin çürümüş duvarıydı.

Jimmy, maskesini çıkartıp kısık bir sesle, "Kayra!" diye seslendi. "Kayra! Beni duyabiliyor musun? Kayra!"

Fakat herhangi bir karşılık alamamıştı. Hücre boştu.

"Nasıl yani? Aptal herif! Bizi yanlış hücreye mi getirdin?" diye öfkeyle söylendi Alex.

"Salak salak konuşma! Yanlış hücre olsa içeride biri olurdu. Kimse yok işte. Ya hücresini değiştirdiler, ya da..."

"Ya da, ne?"

"Ya da, öldü."

"Ölmesine mi üzüleyim, yoksa onca zamandır boşa kazdığımıza mı üzüleyim, bilemedim," dedi Alex. "Şimdi ne yapacağız, şu delik fark edilmeden kaçıp gidelim."

"Belki sorgu odasına götürülmüştür," dedi Jimmy. "Fakat şimdi bunun bir önemi yok... Deliği Kayra'nın yardımıyla kapatmamız gerekiyordu," dedi elindeki siyah örtüyü göstererek. "Geriye yapılacak hiçbir şey kalmıyor, gitmemiz gerek."

Pek istekli olmasalar da tünelin başına doğru hızlı bir şekilde koşmaya başladılar. Tünelin ortalarına geldiklerinde duydukları ses yüzünden irkildiler. Hareket etmeden sesi dinlediler. Sirenler çalıyordu. Açtıkları deliği bir görevli fark etmiş, alarm vermişti.

"Kahretsin! Fark ettiler! Buradan hemen çıkmamız lazım," diye söylenerek daha hızlı koşmaya başladı Jimmy, Alex de aynı heyecanla peşinden geliyordu.

"Başaramayacağız! Salak değiller, çoktan devriyeye çıkmışlardır!" diye söylenen Alex idi ve haklıydı, hapishanede olağanüstü hâl ilan edilmiş, deliğin diğer ucunu bulabilmek için bütün görevliler seferber edilmişti.

Alex, Jimmy'yi kolundan tutup durdurdu. "Acaba bir süre buradan çıkmasak mı, tünelin diğer ucunu bulamazlarsa güvende oluruz. Bu kıyafetlerle çok dikkat çekeceğiz."

"Olmaz, buradan bir an önce çıkmamız gerek!"

Tekrar koşmaya başladılar. Yaklaşık beş on dakika koştuktan sonra tünelin çıkışına ulaştılar. Merdivenden sırayla yukarı tırmandılar. Tünelin girişini kapatıp üzerlerini çıkaracakları sırada gür bir ses işitildi.

"Kıpırdamayın! Ellerinizi başınızın üzerine koyun ve yere yatın!"

Jimmy yavaşça arasını döndüğünde beş metre ötesinde dikilen polis kıyafetli üç adamı kendisine silah doğrultmuşken gördü.

"Son kez söylüyorum! Ellerinizi başınızın üzerine koyup yere yatın!"

Alex, oldukça gerilmiş, terlemişti. Alnından süzülen terler burnunun üzerinden kayıyor, yere düşüyordu. "Tekrar o deliğe dönemem, lanet olsun! Dönemem," diye kısık bir sesle söylendi. Jimmy, ellerini başına koyup diz çöktü. Fakat Alex, hâlâ panik içindeydi.

"Ellerini başının üzerine koy!" diye tekrar bağırdı, polis memuru.

"Hayır, oraya tekrar dönemem," diyerek oldukça aptal bir karar veren Alex, arkasını dönüp koşmaya başladı. Jimmy, "Hayır!" diye bağırdı, çünkü ne olacağını gayet iyi biliyordu. Polisler, oldukça önemli bir hapishanede görevli oldukları için tam yetkiye sahiptiler ve hiç düşünmeden tetiği çektiler. İki kere patlayan silahın ardından Alex acı ile yere yığıldı... Ama şanslıydı, sırtından değil, bacaklarından vurulmuştu.

Jimmy ile Alex'in verdiği onca emek birkaç dakika içinde heba olmuştu. Onun gibi zeki birinin bir B planı olması gerekirdi ama yoktu. Başları büyük beladaydı. Üstelik Kayra'nın nerede olduğunu da bilmiyorlardı.

"Seni yeniden görmek çok güzel, umarım akıllı bir karar verip Amerika hükümeti için çalışmayı kabul edersin. Zira görüyorum ki hücrede sana pek de iyi bakılmıyor," dedi, Beyaz Saray yetkilisi olan kadın. Kayra, her ne kadar dik durmaya çalışsa solgun ve bitkin bir halde, kadının karşısında oturuyor, güçsüz görünmemeye gayret ediyordu.

"NASA için mi, Amerika için mi?" diye düzeltti Kayra. Kadın, birkaç saniye düşündükten sonra gülümsedi.

"Her ikisi için. Eğer kabul edersen hemen işe başlayacağız."

"Nasıl yani?"

"Öncelikle güzel bir hastanede tedavi altına alınacaksın. İyileştikten sonra da sana bir ev tahsis edilecek. Tabii ki gece gündüz izleneceksin ve kapında sürekli görevli memurlar duracak. Kimsenin bilmediği, gözden uzak, oldukça korunaklı bir yerde... Fakat bu konuda pek emin değiliz. Seni CIA'in veya NASA'nın ofisinden hiç çıkartmayabiliriz de... Orada

kuracağımız bir odada kalabilirsin, çünkü ev fikri yaşanan son olaylardan sonra pek güven vermiyor?" dedi, kadın.

Son cümle Kayra'nın aklının karışmasına neden oldu. Kuvvetli bir öksürüğün ardından nefes alıp, "Anlamadım, son olaylardan derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Ah! Doğru ya, nasıl haberin olacak ki? Eski bir CIA ajanı ile bir hacker, köstebek gibi hapishanenin altını kazarak senin kalmış olduğun hücrenin altına kadar gelmişler. Betonu özel bir asitle eriterek delik açmışlar. Ama sen o sırada benimle görüşmek üzere izin istediğin için boş bir hücreyle karşılaştılar."

Kayra, şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. "Nasıl yani, anlayamadım."

"Birileri seni kaçırmak için plan yapmış. Ki sen hücrede olsan muhtemelen başarılı da olacaklarmış. İşte bu yüzden seni bir evde değil de ofiste tutmayı düşünüyoruz, tabi yine vazgeçmez isen... Vazgeçersen nereye döneceğini gayet iyi biliyorsun," diyerek yine Kayra'yı hücreye dönmek ile tehdit etti.

BİR HAFTA SONRA

Kayra, yetkili kadın ile görüştükten sonra CIA'in başkanıyla görüştü. O da kendileri için çalışmasını aksi takdirde ömrünün sonuna kadar o hücrede kalacağını vurguladı. Hücre hapsinin tek amacı göz korkutmak ve bazı şeylere ikna etmekti ve görünen o ki başarılı da olmuşlardı. Kayra'nın yerinde kim olsa o hücreden kurtulabilmek için böyle bir teklifi kabul ederdi, özellikle de kaçmak için bir planı varsa...

Hücrede kaldığı süre içerisinde zaten var olan öfkesi çok daha fazla büyümüştü. Artık tek düşüncesi bir an önce Amerika'nın elinden kurtulup eski gücüne kavuşmak ve

kendisine yaşattıkları için bazılarını cezalandırabilmekti. Bu yüzden; yazılımını Amerikan hükümeti için kullanmayı, CIA için istihbarat toplamayı ve NASA'nın uzay araçlarını ve uzaydan gelen sinyalleri dönüştürmeyi kabul etti... Yaptığı her şeyin yazdığı her noktanın satır satır inceleneceğinin farkındaydı.

Kabulü esnasında iki isteği olmuştu; ofiste değil, kendisine tahsis edilecek bir evde kalacaktı. Ayrıca evin içerisinde kendisini izleyen biri olmayacaktı. Bunun dışında tuvalet ve banyo hariç her yere kameralar yerleştirmelerini kabul ettiğini söyledi. CIA başkanı ve diğer yetkililer ofis için diretse de Kayra'nın dediği oldu.

Amerika'nın güneyinde iki katlı, lüks bir ev tahsis edildi Kayra'ya. Gözden uzak olan bu evin banyo ve tuvalet dışında her yerinde kameralar mevcuttu. Kapısında iki sivil polis nöbet tutuyor, evin etrafında sürekli devriye geziliyordu. Ev, ormanlık alanda olduğu için güvenliği sağlamak çok da zor değildi. Öte yandan ormanın belli bir bölümüne de kameralar yerleştirilmiş ve ormanın girişinde küçük bir polis karakolu kurulmuştu. Böylelikle istenmeyen bir durumda anında müdahale edebileceklerdi. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Güvenliği CIA ile birlikte FBI sağlıyordu. Kayra'ya güzel bir bilgisayar da tahsis edilmişti. Elbette bilgisayardaki bir yazılım ile yaptığı her şey sürekli izlenecekti. Bu yazılımın belirgin bir özelliği de, değiştirilmesi veya içerisine girilmeye çalışılması durumunda anında alarm veriyor olmasıydı.

Kayra ikinci isteğini ilettiğinde CIA başkanı gülmüş ve "Bu imkânsız," demişti.

"Sizden sadece bunu istiyorum."

"Bak, şart koşabilecek durumda değilken istediğini yaptık, sana özel bir ev tahsis ettik..."

"Size oldukça fazla katkı sağlarım. Çin'in istihbarat servisini çökertebilir, gerekli bilgileri çalabilirim. NASA ile çalışarak bilimde Amerika'yı öncü bir ülke de yapabilirim. Bütün bunları siz de biliyorsunuz ki beni yanınıza çekmeye çalışıyorsunuz. Bütün bunları yapabilen biri sizden sadece bunu istiyor, Başkan. Benim için bir şey yapmaya çalışmışlar, her ne kadar doğru olmasa da... Sizden ricam budur," dedi Kayra.

Başkan bir süre düşündü. "Yazılım konusunda evet, bizim için çok önemlisin. Ama bu çok fazla... Ya yine aynı şeyi yapmaya çalışırlarsa?"

"Sizce kaçmak gibi bir derdim mi var? Kendi isteğimle buradayım."

"Pekâlâ. Söz vermiyorum ama düşüneceğim."

Alex, bacağından vurulduğu için hastane odasında, Jimmy ise Kayra'nın kaldığı hücre kadar kötü olmasa da bir hücrede tutuluyordu. Hücrenin kapısı açıldı, içeriye giren iri yarı adam gür sesiyle, "Hadi, kalk. Çıkıyorsun," dedi.

Yattığı yerden doğrulan Jimmy, şaşırmıştı.

"Anlamadım..."

Polis memuru, Jimmy'yi müdürün odasına götürdü. Müdür oldukça sinirli bir tavırla, "İmzala şunları, pislik herif," diye çıkıştı. "Bir de CIA ajanı olacak, hain." Jimmy, Kayra gibi birini kaçırmaya çalıştığı için ve eski CIA ajanı olduğu için ülkesinde hain olarak görülüyordu.

"Ne oluyor? Nereye gönderiliyorum?"

"Çıkıyorsun."

Şaşkınlık ve sevincin karışımı sesinin tonuna yansımıştı. "Nasıl?" diye sordu.

"O kurtarmaya çalıştığınız kız sayesinde. Siz onu kurtaramadınız ama o sizi kurtardı. Serbestsiniz. Amerikan vatandaşlığınız düşürüldü. Sınır dışı edileceksiniz ve ömür boyu ülkeye girişiniz yasaklanacak."

Bu son cümle Jimmy'nin hüzünlenmesine, üzülmesine neden olmuştu fakat o hücrede geçireceği yılları başka bir ülkede geçirebilecek olmasına seviniyordu.

Kayra, Jimmy ve Alex'in serbest kalmasını şart koşmuş ve kabul ettirmeyi başarmıştı. Sadece bu bile onu ne denli önemsediklerinin kanıtıydı. Yakın gelecekte savaşlar sahada değil, tamamen siber ortamda olacaktı. Bunun bilincinde olan Amerika, Kayra'yı elinde tutmak istiyordu. Anlaşılan o ki OBT'yi kurtarabilecek tek kişi yine kendisiydi.

Bilgisayarının başına geçip yazılımını aktif hale getirdi. CIA ne yaptığını izlese de, Kayra yazılımını kendisinden başka kimsenin aktive edemeyeceği bir biçimde tasarlamıştı. Şifresini kırabilirlerdi ama kendi yazılım dilini yarattığı için öncelikle bu dili öğrenmeleri gerekiyordu. Birkaç kod yazdıktan sonra arkasına yaslandı. Dinlediklerini bildiği için oldukça sessiz bir şekilde söylendi.

"Beni kurtarabilecek tek şey var o da işte bu trojen," dedi. "Belki de en büyük hatayı bana bilgisayar vererek yaptınız."

Günler haftalar geçiyor, Kayra'nın ev hapsi sürüyordu. Bu süre zarfında Amerikan hükümetinin istediklerini yapıyor, CIA'e yardım ediyordu. Çin'in istihbarat servisini çökertip birçok bilgiyi Amerikan hükümetine vermiş, buna benzer

bir saldırıyı da Rusya'ya karşı gerçekleştirmişti. Amerika, en büyük düşmanlarına karşı yine en büyük düşmanını, OBT'yi kullanıyordu. Ancak onun ne kadar zeki olduğu gerçeğini göz ardı etmiş olacaklar ki kendisine bir bilgisayar verme gafletine düşmüşlerdi. Her hareketini kontrol ettiklerini zannetseler de Kayra bu ablukadan nasıl çıkacağını bulmuştu.

CIA ajanları, Kayra'yı kaldığı eve getirirlerken gözlerini bağlamamışlardı. Eve girmek üzereyken tamamen şans eseri ağacın dallarının arasına yerleştirilmiş kamerayı fark etmişti. Etrafta hiçbir araba görmeyince de bulunduğu bölgenin ne kadar ıssız olduğunu veya trafiğe kapatılmış olabileceğini düşünmüştü. Bir şey daha vardı: Kaldığı ev ormanın ortasında bir yerdi ve evin kapısından girerken ormandan gelen köpek havlamalarını işitmişti. Bu, aklına ormanda köpeklerle beraber devriye gezen polislerin olabileceği ihtimalini getirmişti. Eğer Metehan veya Jimmy'ye haber vermeyi başarabilirse bu küçük detaylar çok önemli olacaktı.

Kayra, kül rengi koltuğunda otururken dış kapının açıldığını işitti. Söylenerek toparlandı. Birkaç saniye sonra yaşlı bir kadınla kapıdaki CIA ajanı girdi içeriye. Yaşlı kadın Kayra'ya gülümsedikten sonra yanındaki adama, "Bizi yalnız bırakır mısınız lütfen?" dedi. Adam hiçbir şey demeden arkasını dönüp dışarı çıktı. Yaşlı kadının saçları kırlaşmış, yüzündeki kırışıklıkları ince bir makyajla kapatmaya çalışmıştı. Kısa boylu, ince yapılıydı ve gayet şıktı. Kayra, kadının gülümsemesine karşılık vermeden soru sordu.

"Kimsiniz?"

Yaşlı kadın, koltuğu gösterip, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii, buyurun lakin hâlâ kim olduğunuzu söylemediniz."

Kadın koltuğa oturduktan sonra bir süre nefeslendi. Bu esnada sürekli Kayra'ya bakıyordu.

"Ben, NASA'nın başkanıyım," dedi yaşlı kadın. "Buraya seni ziyaret edip bizim için bir şeyler yapabilir misin diye sormak için gelmiştim."

Kayra'da kadının karşısındaki koltuğa otururken homurdandı.

"CIA'in istekleri bitti şimdi sizinki mi başladı? Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz, uzaylıları mı hackleyeyim?" diye laubali bir şekilde karşılık verdi. Bu tavrının tek sebebi Amerika için çalışmak istememesiydi.

"Aslında bizim için değil, insanlık için çalışmış olacaksın. CIA'dekiler kalın kafalıdır, pek laftan anlamazlar lakin biz öyle değiliz. İnsanların yeteneklerini insanlık için kullanmaktan yanayız. Başka şeyler için değil."

"CIA'in istedikleri ne olacak peki?"

"Belki ikisini bir arada götürebilirsin. Senden bir program yazmanı istiyoruz. İstediğin zaman bitirebilirsin."

"Nasıl bir program?"

"Uzaydan gelen sinyalleri algoritmik dile dönüştürebilecek bir program."

"Öyle bir programınız zaten var diye biliyorum."

"Var. Haklısın fakat bizim mühendislerimizin yazdığı programın çözümlemesi günlerce sürüyor. Belki sen bu süreyi daha aza indirebilirsin."

"Anlıyorum ama üzgünüm. Hem CIA'in işlerini yapıp hem de bu program üzerinde çalışamam."

Kadın biraz daha dil döküp ikna etmeye çalışsa da başaramadı ve umduğunu bulamayarak evden ayrıldı. Kayra'nın aklında kendince planları vardı. Bilgisayarın başına geçip CIA'in isteklerini yerine getirmek için çalışmaya başladı. Ne kadar kod yazarsa o kadar iyiydi çünkü planını bu şekilde

gerçekleştirecekti. CIA bu defa ABD güvenlik ağlarının zaaflarını bulmasını istemişti. Böylelikle açıklarını kapatarak siber savunmalarını güçlendirmiş olacaklardı. Bu istek oldukça mantıklıydı çünkü kimse onun gibi bir hackerdan daha iyi başaramazdı bu işi.

Kayra, kod yazmaya başladı. Amerika'nın kendisine verdiği bilgileri veri tabanına kopyaladı. Veriler doğrultusunda birkaç kod yazıp onayladı. Bütün bunları yaparken anbean izleniyordu. Bunun farkındaydı. Çalışmaya başlayalı sadece birkaç dakika olmuştu ki kapısı aniden açıldı, içeriye kapıda bekleyen CIA ajanları girdi. Geçen sefer de böyle bir olay yaşanmış, Kayra'nın yazmış olduğu kod, bilgisayarını uzaktan inceleyen CIA ajanlarının dikkatini çekmiş ve kapıdaki ajanlar hemen odaya dalmıştı.

"Yine mi?" diyerek sitem etti. Kayra'yı bilgisayarının karşısından kaldıran ajan kulağındaki mikrofonla bilgisayarına uzaktan bağlanmış olan ajanla konuşuyordu.

"Hangi kod?"

Diğer ajan cevap verince Kayra'ya döndü ve parmağıyla ekranda bir satır gösterdi.

"Bu kod satırını açıkla."

"Of! Yine mi aynı şey ya yeter artık," diye isyan etmeye başladı. "Veri tabanının zayıf noktalarını bulmak için yazdığım bir kod işte." Uzaktan bağlı ajan konuşmaları duyabiliyor, fakat Kayra onu duyamıyordu, bu yüzden odadaki ajan söylediklerini aktarıyordu.

"Veri tabanındaki açıkları bulmak için rakamlara neden ihtiyaç var, yoksa bunlar birine göndermeye çalıştığın bir şifre mi?"

Kayra sinirlendi. "Söyle o geri zekâlıya, madem kendince senaryo yazıyor o halde rakamlarla kime nasıl bir mesaj gönderebilirim, onu da yazsın."

Birkaç saniye sonra,

"Bu satırı sil!" dendi.

"Silersem yazdığım kodlar çalışmaz."

"Göster."

Bunun üzerine Kayra bahsi geçen satırı seçip silme tuşuna bastıktan sora ekranda birçok hata parametreleri belirdi.

"Al işte," dedi Kayra parmağıyla ekranı göstererek. "Veri tabanını bulamadığı için bu hatayı verdi."

Kutucukta, "Nereye gönderileceğini seçmediniz," diye uyarı veren bir yazı vardı. Bu yazı algoritmik bir hata olduğu için tam olarak böyle yazmıyordu lakin yazılımla uğraşan çoğu kişi bu hatayı bu şekilde yorumlardı. Odanın içerisindeki ajan, "Tamam, çalışmana devam edebilirsin," diye söylenerek odadan ayrıldı.

Kayra, biraz daha rahatlayıp derin nefes aldı. Kod satırlarını tamamladıktan sonra onayladı. Az önceki hata mesajı tamamen planlıydı. Hangi veri tabanına bir sinyal gönderileceğini seçmemişti. Başka bir yerde kasti olarak bir kod eksiği yapmıştı, aslında gerçekten de birilerine mesaj vermeye çalışıyordu. Ajanları kandırıp kodları onayladıktan sonra gerçekten bir sinyal gönderildi; MİT'in kullandığı veri tabanına! Kayra, daha önce Türkiye'nin veri tabanını güçlendirmek için bir çalışma yapmıştı, şimdi aynısını Amerika için yapıyordu. Her iki yazılım birbirinin çok benzeri olduğu için gizli bir mesaj göndermeyi başarmış ve ajanlar bunu fark edememişti. Plan işe yaramış, sinyal MİT'in veri tabanına düşmüştü.

MİT personeli olan Aykan, gelen sinyali fark edip veri tabanlarına bir saldırı olduğunu düşündü. Hemen kod sayfasını açıp saldırıyı önlemek için birkaç kod yazdı lakin duraksadı. Çünkü sinyalin devamı gelmedi. Yani bir saldırı değildi.

"Allah Allah, bu da ne?" diye sesli bir şekilde düşündü. "Veri tabanına nasıl böyle bir şey düşebilir ki, şayet saldırı

değilse... Ama saldırı olsa neden tek seferlik bir sinyal gönderilsin ki?"

Ardından sinyalin nereden gönderildiğini araştırdı. Kayra, gönderdiği sinyali gizlemediği için Aykan, kolaylıkla kaynağını buldu. Fakat aklı çok karışmıştı. İşin içinden çıkmayacağını anlayınca da Metehan'ı aradı.

"Efendim, rahatsız ediyorum kus..." Metehan uykulu bir ses tonuyla araya girdi.

"Söyle Aykan" dedi. Saat gecenin üçü olduğu için uykusundan uyanmıştı. "Bu saatte aradığına göre belli ki önemli bir şey."

"Aslında efendim önemli mi bilmiyorum. Sanırım veri tabanımıza bir saldırı yapıldı."

"Saldırı mı?"

"Yani ilk defa böyle bir şey görüyorum. Amerika'nın Kuzeyindeki bir yerden sinyal gönderildi. Galiba saldırı değil çünkü sinyal zararlı yazılım barındırmıyor ve sinyali gizlemek ile uğraşılmamış. Sanki şey gibi..." dedi Aykan, duraksayarak.

"Ney gibi?"

"Bir mesaj gibi efendim."

Metehan'ın kalbindeki buzlar bir anda eridi sanki... Sanki bu sihirli sözcüğü duymayı çok uzun zamandır bekliyordu... Mesaj...

Aykan devam etti, "Veri tabanımıza nasıl girebiliyor, girebiliyorsa neden böyle bir sinyal gönderiyor? İstese bütün veri tabanımızı çökertebilirdi ama bunun yerine sadece küçük bir sinyal göndermekle yetiniyor. Bunu kim ve neden yapar ki?"

Metehan, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kayra..." dedi. "Kayra Şafak bize mesaj gönderiyor."

Son üç gündür Türkiye'de özellikle Millî İstihbarat Teşkilatı binasında önemli gelişmeler yaşanıyor, kararlar alını-

yordu. Bundan birkaç gün önce veri tabanına düşen bir sinyal, bu karışıklığın en büyük sebebiydi. Bir saldırı olmadığı aşikârdı... Kayra'nın göndermiş olduğu sinyal genellikle casusların, ajanların birbirlerine haber göndermek için kullandıkları bir sinyaldi. MİT genel kurulunu toplayan Metehan, acilen deneyimli bir ekibin kurulmasını ve hiç vakit kaybedilmeden Amerika'ya gidilmesi için gerekli işlemlerin yapılmasını istedi. Bunun çok riskli bir girişim olduğunu ve Amerika ile Türkiye'nin arasını açabilecek hadiselere sebep olabileceğini öne süren bazı kurul üyeleri bu talebi reddettiler. Sinyalin Kayra'dan olduğuna inanmayanlar da vardı, "Kimliği belirsiz bir hackerın absürt şakası," diyenler de...

Metehan, Amerika'ya gitmekte kararlıydı. Daha önceki operasyonunda, bütün çabasına rağmen eli boş dönmüş olmanın verdiği hırsla, bu kez başarmak istiyordu.

Bütün baskılara rağmen yirmi üç kişilik özel bir ekip ile birlikte yola çıktı. Kurul karşı çıksa da kendi bildiğini okumuş, karara karşı gelmişti. Bunun çok büyük yaptırımları vardı ancak hepsi Türkiye'ye döndüğünde geçerli olacaktı. Muhtemelen görevinden alınacak hatta yargılanacaktı. Başına gelebileceklerin farkındaydı ama önemsediği tek şey vardı; Kayra'yı kurtarmak ve sağ salim Türkiye'ye getirmek.

Metehan, Milli İstihbarat'ın yetiştirdiği en deneyimli, tecrübeli ajanları yanında götürüyordu. Her biri yakın dövüşte, silah kullanımında, hayatta kalma becerilerinde olduğu kadar su üzerinde uyumak, bomba imha etmek ve telefon bataryası kullanarak bomba imal edebilmek gibi birçok spesifik konuda tam donanımlıydılar. Oldukça zor yetişen nitelikli ajanları böyle zor bir göreve götürmek, üstelik bunu kurula karşı gelerek yapmak Metehan'ın başına oldukça büyük işler açacak gibi duruyordu.

"Sinyalin geldiği koordinatlar belirlendi mi?" dedi Metehan.

Bilgisayarın ekranını Metehan'a çeviren Seyit, "Tam burada efendim. Göktürk uydusundan gelen görüntüler ile bir kroki çıkardım. Sinyal ormanın ortasında, bir noktadan geliyor. Muhtemelen hedef burada tutuluyor," dedi.

"Ormanlık alan olması hem iyi hem de kötü. Ağaçları kendimize siper ederek yaklaşabiliriz. Özellikle gece vakti... Fakat ormanın her yerinde devriye gezen polisler vardır. Muhtemelen çatışmaya gireceğiz. Hedef ile ineceğimiz havaalanı arasındaki uzaklık ne kadar?"

"Hemen bakıyorum... On üç kilometre."

"Çok uzak. Kayra'yı oradan çıkardığımız vakit bütün yollar polis ile dolacak."

"Ayrıca efendim, ormanın girişinde mobil polis karakolları kurulu. Anında müdahale edebilmek için sanırım."

"Bu iş gerçekten çok zor olacak arkadaşlar... Hem de çok zor."

Ekipteki tüm ajanlar yan yana oturuyor, tek kelime bile etmiyorlardı. Konuşan sadece Metehan ve laptopun karşısında oturup gerekli bilgileri veren uzun boylu, kalıplı MİT ajanıydı.

"Ormana en yakın yol kaç şeritli?"

"İkisi sağ ikisi solda olmak üzere toplam dört şeritli efendim."

"Dört şerit. Hım..." dedi Metehan, uçağın koridorunda dolanıp durdu, düşündü.

"Neden sordunuz efendim?"

"Boş ver şimdi bunu, yirmi dört kişiyiz, hiç kayıp vermeden hedefe ulaşmamız gerekiyor."

"Efendim, ülkeye girişte yine sorun yaşar mıyız?"

"Bu defa değil. O hatayı tekrar yapmayacağız. Ülkeye girmek kolay, orada bir sıkıntı yok da asıl sıkıntı çıkmakta. Her şeye hazırlıklı olun... Ölmeye bile."

Uçakta yol boyunca plan yaptılar. En küçük olasılığı bile hesapladılar. Yağmur yağarsa ne tür bir ayakkabı giyileceğini bile düşünmüştü Metehan. Kimin ne yapması gerektiğini belirlediler. Telsiz hattını kaybetmemek için de iki telsiz aldılar. Gece saldıracaklardı. Zifiri karanlığın sağladığı kamuflajı hiçbir materyal veremezdi. Ormanın içerisinde devriye gezen köpekli ajanlar olma ihtimaline karşı Metehan, yanında getirdiği çam sakızıyla harmanlanmış özel bir karışımı da ekibe dağıttı. Bu karışımı vücutlarına ve elbiselerine sürecekler, böylece köpeklerin koku alma duyularını şaşırtacaklardı.

"En önemli görev senin, Gözcü..." dedi Metehan. "Dronedan aldığı görüntüler ile hem bizi yönlendireceksin, hem de ormanın içerisine yerleştirilmiş, muhtemelen gece görüşü de olan kameraların görüntüsünün gittiği bilgisayarı hackleyeceksin."

"Merak etmeyin efendim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ormanın girişinde uçuracakları droneun kamerası da gece görüşlü olduğu için Kayra'nın kaldığı eve en kısa sürede ilerleyeceklerdi. Saatler geçti. Metehan'ın planladığı gibi her biri rahatlıkla havaalanından çıktılar. Kaldıkları küçük pansiyonda planı tekrar gözden geçirdikten sonra işe koyuldular. Beş araç kiralayıp orman doğru yola koyuldular. Hava kararmak üzereydi. Ormanın girişine yaklaşırken mobil karakolu fark etti Metehan.

"Kenara çek. Daha fazla yaklaşmayalım."

"Araçları buraya park edemeyiz efendim, çok dikkat çekiyoruz."

"Buraya park etmeyeceğiz zaten, ormanın içine sokacağız."

Ajan şaşkın bir şekilde Metehan'a baktı.

"Burada karakol olduğu için kamera olmaz. Araç gözükmeyecek kadar içeri soksak yeter. Fakat arkamızdan gelen bir araba olmamalı. Şüphelenip polislere haber verebilirler. Yolun boş olduğu bir zamanda yapmalıyız. Aracın ses çıkarmadan girebileceği tek yer şu sol taraftaki yer gibi duruyor. Pek çalı yok. Sen gir, diğerleri de arkandan gelsin."

Direksiyon başındaki ajan, bu plana pek aklı yatmamış olsa da, Metehan'ın dediğini yaptı. Farlarını kapatıp gösterdiği yere doğru sürdü. Diğerleri de hemen ardından ormanın içine daldı. Biraz ses çıksa da başarılı olmuşlar, araçları ormanın içine sokmuşlardı. Bu sırada bir aracın tekeri patlamıştı. Bu şimdilik sorun teşkil etmese de kaçarlarken problem olabilirdi. Araçlardan hemen hemen aynı anda indiler, büyük bir dikkatle kapıları kapattılar.

Çelik yelek ve silahlarını hazırladılar. Gece görüş gözlüklerini taktılar. Her biri ne yapması gerektiğini iyi bildiği için hiçbir şey sormuyor, sessizce hazırlanıyorlardı.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Metehan. "Mikrofonlu kulaklığınızı kontrol edin," diye de uyardı. Droneu yere bırakıp havalandırdı.

"Gözcü, görüntü alabiliyor musun?"

"Evet. Gayet net," dedi. Gözcü ve iki pilot da uçakta bekliyorlardı.

"Güzel. Biraz yüksel. Köpekler pervanenin sesini duymasınlar."

"Anlaşıldı."

"Hadi!" diye komut verdi. Ellerinde susturuculu silah, bellerinde yedek şarjör ve bolca mermiyle ormanın içerisine doğru koşmaya başladılar. Üzerlerine çam sakızlı karışımı sürmüşlerdi.

"Gözcü! Konuş bizimle, kameralar tamam mı?"

"Deniyorum. Ormanın içerisine çok girmeyin. Önce şu kameraları halledeyim."

"Bekliyoruz, Gözcü! Çabuk ol!"

Metehan ve diğerleri ormanın içerisine sızdılar fakat çok ilerlemediler. Kameraların alanına girmek istemiyorlardı. Her biri bir ağacın dibine çökmüş etrafını kolaçan ediyordu. Bu şekilde neredeyse bir saat beklediler.

"Hadi Gözcü! Bitmedi mi hâlâ?"

"Deniyorum efendim, çok az kaldı."

Bu şekilde bir saat daha geçti. Bu kadar uzun süreceğini bilmiyordu Metehan. Her an birisi araçlarını fark edebilirdi. Nihayet bekledikleri an geldi, güvenlik duvarını aşmayı başaran Gözcü, kameraları bloke etti.

"Tamamdır! Kameraları kapattım," diyerek müjdeyi verdi.

"Sonunda! Kayra yarım saatte İsrail bankalarını bloke ediyor, bizim beyefendi iki boklu kamerayı iki buçuk saatte halledemiyor!" diye söylenen Metehan'ın liderliğinde ormanın içerisine doğru yol aldılar.

"Efendim, size en yakın devriye saat iki yönünde. Aranızda yüz elli metre var. Dört kişiler, iki köpek var. Size doğru yürüyorlar."

"Anlaşıldı. Elli metre kalınca haber ver. "

Birkaç dakika sonra uyarı geldi. "Elli metre, efendim."

Metehan, eliyle işaret verdi. Takım koşmayı bırakıp yürüme pozisyonu aldı. Biraz yürüdükten sonra her biri bir ağacın arkasına saklandı.

"Otuz metre... Yirmi metre..."

Artık görüş alanına girmişlerdi. Altı kişi aynı anda tetikleri çekip hedeflerini indirdiler. Dördü ajanları, ikisi de köpekleri hedef almıştı. Hızla koşmaya başladılar.

"Tarif et Gözcü. Doğru mu gidiyoruz!"

"Evet efendim, hedefin tutulduğu ev tam on iki yönünde. Fakat karşınızda oldukça kalabalık bir grup var. Bu arada kameralardaki sorunu fark ettiler, sisteme soktuğum virüsten kurtulmaya çalışıyorlar."

Metehan, heyecanlı bir şekilde, "Hacklendiklerini fark ettiler mi?" diye sordu.

"Henüz değil fakat an meselesi."

"Anladıkları anda biteriz. Tarif et, bize en yakın devriye nerede?"

"Bakıyorum... Saat iki ve on yönünde. Diğerleri gibi dörder ajan, ikişer köpek..."

Çok geçmeden aynı şekilde bu iki gurubu da yok ettiler. Plan şimdilik mükemmel ilerliyordu.

"Hedefin kaldığı ev ile aranızda sekiz yüz metre var. Biraz hızlanmalısınız, virüsü atmalarına çok az kaldı."

Beş dakika sonra eve iyice yaklaşmışlar, o ana dek otuz kadar CIA ajanını öldürmüşlerdi.

"Olamaz!" dedi Gözcü.

Metehan yavaşlayarak endişeyle sordu. "Ne oldu?"

"Öldürdüğünüz ajanları buldular. Telsizle diğerlerine haber verdiler. Orman kalabalıklaşıyor, ormandan hemen çıkmalısınız."

"Olumsuz. Evi tarif et."

"Efendim çok kal..."

"Evi tarif et!"

Öldürülen ajanların diğer ajanlar tarafından bulunması çok kötü olmuştu. Anında telsizlerle haber verilmiş, mobil karakoldaki ajanlar da ormana dalmıştı. Mükemmel ilerleyen plan bir anda sekteye uğramıştı.

"Ev, yüz metre ötenizde. Evin iki yanında da ajanlar var."

Hızlı bir şekilde ormanın içerisinde koşmaya devam ettiler.

"Saat on bir yönünde, beş kişi size yaklaşıyor."

Saniyeler içinde yok edildiler. CIA ajanları Metehan'ı ve MİT ajanlarını göremiyorlardı fakat Metehan ve ekibi tepedeki drone ve Gözcü'nün direktifleri sayesinde onları görebiliyorlardı. Bu büyük avantajdı.

Kayra'nın evinin önündeki CIA ajanları tam içeriye girecekleri sırada Metehan tarafından sırtlarından vuruldular. Hep beraber içeriye daldıklarında Kayra, odanın köşesine sinmiş, biraz korkmuş bir şekilde başını ellerinin arasına almış, saklanmıştı.

Metehan, "Kayra!" diye bağırdı. Duyduğu ses ile içinde resmen mutluktan güller açan Kayra, arkasını döndü. Kapıda dikilmekte olan, üstü başı yeşile bulanmış, ayakları çamurlu, eli silahlı Metehan ile göz göze geldi. Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Koşup boynuna atladı.

"Sinyalimi aldınız!" dedi sımsıkı sarılarak.

"Yaşıyorsun," dedi Metehan, Kayra'nın gözlerine bakarak.

"Şimdilik..."

"Efendim, gitmemiz lazım," dedi dışarıyı kolaçan eden ajan. Bunun üzerine hiç vakit kaybetmeden dışarıya fırladılar. Metehan tekrar gece görüş maskesini taktı.

"Gözcü, konuş benimle."

Bir eliyle silahını, diğeriyle de Kayra'nın elini tutuyordu Metehan. Kızın maskesi olmadığı için karanlıkta bir şey göremeyecekti, bu yüzden ona kılavuzluk etmesi gerekiyordu... Gerçi bu biraz da bahane olmuştu elini tutmak için. Söz vermişti kendisine; eğer olur da başarılı bir şekilde Türkiye'ye dönebilirlerse ilk fırsatta söyleyecekti, ona deliler gibi âşık olduğunu...

"Efendim, aşırı kalabalıklar. Çatışmada pek şansınız yok. Sol tarafınızdaki nehri takip edin. En zayıf noktaları orası..."

Bunun üzerine sola döndüler.

"Ama arabalar diğer tarafta kaldı," dedi Metehan'ın arkasındaki ajan.

"Arabaya ihtiyacımız yok. Gözcü, pilota söyle jeti yola indirsin."

Kısa süren bir sessizlik.

"Efendim anlayamadım. Ne yapsın!?"

"Gözcü! Pilota söyle jeti yola indirsin. Dört şeritli yol inmesi için yeter de artar. Hemen!"

Bunun üzerine pilot, belki de hayatının en zorlu görevi için işe koyuldu.

"Jet ne tarafa inecek, bizi yönlendir Gözcü."

"Düz koşmaya devam edin. Bu arada artık onlar da sizi görüyor, kameralar tekrar aktif. Tam karşınızda on beş CIA ajanı var. Arkanızdan gelmekte olanların sayısı ise... Sayamadım. Çok fazlalar."

Önlerindeki ajanlarla çatışırken on beşini öldürmeyi başarmışlardı fakat dört MIT ajanını da şehit vermişlerdi. Bu durum her ne kadar üzücü olsa da yollarına devam ettiler.

"Jet nerede kaldı?!"

"İki dakika sonra tam karşınızdaki yola inmiş olacak efendim. Arkanızdaki ajanlar yaklaşıyor, bir ağaç veya başka bir şeyi siper alın."

"Efendim," dedi Metehan'ın yanındaki ajan. "Siz ve hedef yolan çıkın. Diğerleri ile ben ormana geri döneyim. Onları yavaşlatırız."

"Olumsuz. Hepiniz ölürsünüz."

"Efendim yapmazsak siz ve hedef de ölecek. Biz görev için yalayan insanlarız, görev başarılı olmadıktan sonra yaşamımızın anlamı yok." Bu konuşma Metehan'ı fazlasıyla duygulandırmıştı. Kayra da neredeyse ağlayacaktı. Kendisi yüzünden dört kişinin ölmesi yetmezmiş gibi bir altı kişi daha ölecekti. Ne diyeceğini ne yapacağını bilmiyordu. Metehan da böyle yürekli, deneyimli kişileri göz göre göre ölüme göndermek istemiyordu.

Metehan, sinirli bir şekilde bağırdı.

"Gözcü! Nerede kaldı şu lanet jet!"

"Çok az kaldı efendim ama ajanlar size onlardan önce ulaşacak."

"Efendim!" diye bağırdı. "Başka çare yok. Gidin. Hedefi sağ salim ülkemize götürdüğünüz vakit huzurlu bir şekilde uyuyacağız. İçiniz rahat olsun. Biz, bu zamanlar için yetiştirildik. Vatan için öldürmeye, gerekirse de ölmeye. Anlımız ak, içimiz rahat. Kayra Şafak'ın ülkemiz için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Şimdi gidin," diyerek Metehan'a emir verdi. Metehan'ın bir şey demesini beklemeden altı kişi ile ormana doğru koşmaya başladı. Bu adamlar MİT'teki Aksungur ekibindendiler, yani MİT'in en seçkin adamlarıydılar. Metehan arkalarından, "Hakkınızı helal edin, aslan parçaları," dedi.

Hepsi bir ağızdan, aynı anda, "Vatan sağ olsun!" diye haykırdılar.

Çok geçmeden ormanın içlerinde silah sesleri yükseldi. Bu esnada jet yola inmek için alçalıyordu. Metehan ve ajanlar yola doğru hareketlendi. Silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Fakat çok geçmeden sesler kesildi. Artık Aksungur ekibi diye bir şey yoktu. Hepsi şehit olmuştu.

Jete ilk olarak Kayra bindirildi. Ardından da MİT ajanları geçti. Metehan, herkesin bindiğinden emin olduktan sonra kapıya yönelmişti ki iki el silah sesi duyuldu.

Metehan sırtından ve sol kolundan vuruldu. Dengesini kaybetti, düşer gibi oldu. Kapıdaki ajan onu yukarı çekmeye çalışırken hemen yanında duran arkadaşı ateş ederek onları korudu. Bu kez baldırına kurşun yiyen Metehan'ı içeriye çektiler. Durumu kötüydü. Mermilerden ikisi çelik yeleği delip geçmişti.

Jet havalandı. Metehan kapının girişinde, kanlar içinde yatıyor, zor nefes alıyordu. Kayra, korku dolu gözlerle yanına diz çöktü. Elini tuttu.

"Ölme Mete, yalvarırım ölme. Benim yüzümden onlarca kişi öldü, bunu da kaldıramam."

Metehan öksürdükten sonra, baygın gözlerle Kayra'ya baktı. Bu esnada diğer ajanlar yaraya pansuman yapmaya çalışıyordu.

"Ka... Kayra. Sa... na söylemem ge.. Söylemem gereken bir şey var."

"Yorma kendini, nefesini boşa harcama."

"Se.. seni.... seviyorum."

Bu sözlerden sonra Metehan bilincini kaybetti. Gözleri kapandı. Kayra, bu duyduğu itiraf sonrası tam anlamıyla bir çıkmaza sürüklenmiş gibiydi. Sanki ayaklarının altından dünya çekilip alınmış gibi, boşlukta kalmış gibiydi. Yaşadığı bunca duygu değişimi aklını bulandırdı. Ayağa kalkıp sendeleyerek köşeye çekildi ve içinde bulunduğu bu karmaşık durum yüzünden ağlamaya başladı. Bir yandan kendisini kurtarabilmek için ölen insanlar, bir yandan kanlar içinde yatan Metehan... Ölüme giden Aksungur ekibinin son sözleri kulağında çınladı. Kalbinin sıkıştığını hissetti.

Ekipteki ajanlar Metehan'ın kanamasını durdurmaya çalışırlarken uçak havalanmayı başarmıştı. Kayra'yı ellerinden kaçıran CIA ajanları anında durumu yönetime ilettiler. Bu, yönetim tarafından elbette hoş karşılanmamıştı. Başlarına gelebilecekleri uçağın içindeki MIT ajanları da biliyordu fakat düşünmeleri gereken daha önemli bir konu vardı.

"Çok kan kaybediyor, bilinci yerinde değil, tıbbi müdahaleye ihtiyacı var," dedi, Metehan'ın sırtına ve sol koluna tampon yapan ajan. Elleri ve kamuflaj kıyafeti koyu kırmızı renge bulanmıştı. Üç dört ajan Metehan'ın başında dönüp duruyor, hepsi bir şeyler yapmak için çabalıyorlardı. Bütün bunları donuk gözlerle seyreden Kayra, sessizce ağlamaya devam ediyordu. O kadar üzgündü ki kurtulduğuna bile sevinemiyordu. Gerçi henüz kurtulduğunu söylemek de pek doğru değildi.

CIA ajanlarının bildirdiği durum üzerine Pentagon'dan emir gelmişti.

"Uçak Amerika sınırlarını geçmeden derhal vurun!"

Kayra ellerinde değilse ölmesi Amerika için daha doğru karar olacaktı. Uçağı düşürmek için iki savaş uçağı havalanmış, hedefine doğru yol almaya başlamıştı. Radarında hareketlilik fark eden pilot bu durumu yolcu bölümündeki ajanlara iletti.

"Beyler, bir sorunumuz var... Radarda iki savaş uçağı var ve sanırım bize doğru geliyorlar... Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuzdur umarım."

Küçük bir sessizlik oldu.

Metehan'ın başındaki ajan, kısık fakat duyulur bir ses tonuyla, "Allah kahretsin!" dedi. Uçaktaki herkes bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu.

"Ne yapacağız?"

Ajan büyük bir korkuya kapılmış bir şekilde, "Bilmiyorum, kahretsin!" diye söylendi, ardından da sesini yükselterek pilota seslendi, "Meksika sınırına ulaştır bizi, hemen!"

"Nereye gittiğimi sanıyorsun? Zaten oraya gidiyorum."

Diğer bir ajan, "Metehan bu durumdayken ikinci planı devreye sokamayız," dedi.

"Ne yapacağız ya? Adamı bırakalım mı?"

"Hayır, onu kastet..."

"İkinci planı devreye sokuyorum. Herkes hazırlansın," diye emir verdi, ekibin komutasını devralan sivri suratlı ajan.

Metehan'ın kanına bulanmış ellerine bakan Kayra, oturduğu yerden kıpırdamıyor, öylece duruyordu. Tam anlamıyla beynine bir kurşun isabet etmiş gibiydi. Düşünemiyor, ne yapacağını bilmiyordu. Nefes alıyordu fakat yaşamıyor gibiydi. Kendisini kurtarabilmek için onlarca insan canını feda etmiş, bu da yetmezmiş gibi belki de son

nefesinde aşkını itiraf eden adamın ölüşünü seyrediyordu. Bu yaşadıkları bünyesine çok fazla geliyordu.

"Kalk hadi, gitmemiz gerekiyor," dedi yanına gelen ajan. Elinde tuttuğu paraşüt çantasını Kayra'ya uzattı.

"Mete?"

"Merak etme, onu bırakacak değiliz. Hadi ayağa kalk, şunu yüzüne tak," dedikten gaz maskesini andıran maskeyi Kayra'ya uzattı.

Bütün ajanlar, paraşüt takımlarını taktılar. İçlerinden biri emniyet kemerini Kayra'nın beline bağladıktan sonra başka bir kemeri kendisine, diğer ucunu da Kayra'nın kemerine taktı ve sağlamlığını kontrol etti. Ajanlardan iri yarı, kısa saçlı olanı, "Metehan'ı ben alıyorum, sağ salim aşağıya inelim de aşağıda buluşur bir çaresine bakarız," dedi.

Bu esnada pilot, içeriden seslendi.

"Beyler bir sorunumuz var! Roket ateşlendi, son sürat bize doğru geliyor."

Pilotun radarda gördüğü doğruydu. Amerikan savaş uçağından ateşlenen roket, hedefine doğru yola çıkmıştı ve ses hızından daha hızlı bir şekilde ilerliyordu. Roket tehlikeli derecede yaklaştığı için uçakta alarm çalmaya başlamıştı ki Meksika sınırına vardılar.

"Kapıyı aç!"

Kapı açıldı. İçeriye yüksek basınçlı hava girdi.

"Ben gidiyorum, aşağıda buluşuruz," diyen bir ajan hiç vakit kaybetmeden kendisini boşluğa bıraktı. Hemen arkasından Metehan'ı kendisine bağlayan ajan da onunla birlikte atladı. Metehan'ın bilinci hâlâ kapalıydı. Böyle giderse birkaç saate ölecekti. Diğer ajanlar da atladıktan sonra pilot, uçağı otomatik pilota alıp paraşüt takımını giydi. Bu sırada uçakta sadece üç kişi kalmıştı. Kayra'yı kendisine bağlamış olan ajan kapıya yöneldi.

"Hazır mısın?"

"Hayır," dedi çekingen bir tavırla. Eğer kemer düzgün takılmamışsa bu yükseklikten yere çakılabileceğini düşünüyordu o sırada.

"Güzel. Havada hazır olursun," diyerek aniden ileri doğru bir adım attı ve Kayra'yla beraber havada süzülmeye başladı Ajan. Kayra, korkmamıştı. Son olaylardan sonra hissizleşmiş gibiydi.

Yukarıda işler yolunda gitmiyordu. Pilotun paraşüt takımında bir sorun vardı, fermuarı çekilmiyordu. "Kahretsin!" diyerek Metehan'ın paraşütünü aldı. Onu giymeye koyuldu fakat içerideki alarm sesi gittikçe yükseliyordu. Dakikadan daha az bir süre vardı, roket ile uçağın buluşmasına. Pilot, tam paraşüt takımını değiştirmişken roket sonunda hedefine ulaştı. Yüzlerce metre yükseklikte oldukça büyük bir patlama gerçekleşti. Kayra, ters durduğu için gökyüzünde gerçekleşen patlamaya şahit oldu. Uçak, siyah dumanlar ve büyük bir alev çıkararak parçalara ayrıldı.

"Pi-pilot atlamadı!" diye bağırdı, endişeyle.

Uçaktan atlayanlar arasından ilk sırada olan ajan, Meksika sınırındaki ormana iniş yaptı. Ağaçta asılı kaldı. Cebinden çıkardığı çakıyla paraşütün iplerini kesti. Son ipi kesmeden önce bir dala tutunup diğer ipi de keserek aşağıya indi. Gökyüzüne baktı. Arkadaşlarının havada süzülüşünü ve alev topuna dönmüş uçağı gördü. Arkadaşlarını saymaya başlayınca bir kişi eksik olduklarını anladı. Yüreğine ince bir korku yayıldı.

"Allah'ım lütfen..." dedi ve tekrar saydı. Yanılmıyordu, bir kişi eksiktiler. Bu sırada uçak büyük bir gürültüyle 100-200 metre ötelerine düştü. Herkes yere inince bir noktada toplandılar,

"Çabuk. Hemen buradan uzaklaşmamız lazım," diyerek ormanın kuzeyine doğru koşmaya başladılar. Metehan'ı taşıyan ajan biraz zorlansa da gayet başarılı bir şekilde ilerliyordu.

"Bir doktor bulmamız lazım, daha fazla dayanamayacak. Adam buz gibi..."

Çok geçmeden yola çıktılar. Yoldan geçen araçları durdurmak istediler fakat iki araç geçmiş, ikisi de durmamıştı. Meksika'da hava aşırı derecede sıcaktı. Yoldan geçen bir kamyonet, ajanları umutlandırdı. Araç süratle yoluna devam edecek gibiydi fakat öyle olmadı. Yavaşladı, durdu. Yırtık pırtık beyaz atletinin rengi kahverengiye dönmüş, esmer tenli, cılız adam durdu. Camı olamayan arabadan kafasını uzatıp İspanyolca bir şeyler söyledi. Ajanlardan hiçbiri İspanyolca bilmiyordu. Dertlerini vücut diliyle anlatmaya yelteneceklerken Kayra, cevap verdi. İspanyolcası başlangıç seviyesindeydi ama bir süre konuştular. Adam her birini tek tek inceledi. Tekrar İspanyolca bir şey söyledi. Bunun üzerine Kayra, "Binin, çabuk" dedi.

Metehan'ı kamyonetin kirli kasasına yatırdılar. Kayra, tekrar İspanyolca bir şeyler söyledi. Adam cevap verdi. Fakat adamın ne dediğini anlamadı, İspanyolcası bu kadarına yetiyordu.

"Bizi hastaneye götürür müsün dedim ama ne dediğini anlamadım, sanırım olumlu bir şey söyledi," diye söylendi, yanındaki ajanlara bakarak.

Adam; Birilerinden mi kaçıyorsunuz? Başım belaya girmesin, demişti. Kamyonetin arkasında, Metehan'ın yanında duran temiz suratlı, diğerlerine göre daha ince olan ajan arka cama vurup, "Söyleyin şuna hızlı sürsün! Adamın buzdan farkı yok!" diye bağırdı. Metehan çok kan kaybettiği için vücudu iyice soğumuş, gözlerinin altı morarmaya başlamıştı.

Yirmi dakika sonra hastaneye vardıklarında iki ajan apar topar araçtan inip Metehan'ı içeriye taşıdılar. Diğerleri de indi. Fakat tam bu sırada hastanenin bahçesine iki polis aracı girdi.

"Siz Metehan'ın yanına geçin. Başından ayrılmayın. Ben de şu arkadaşlara bakayım," diyerek kaşıyla polisleri işaret etti, Metehan yaralandıktan sonra komutayı devralmış olan Kaan.

"Sen adamların konuştuğu dili bilmiyorsun. Ben de seninle kalayım," dedi Kayra.

"Olmaz, bunca işe seni sağ salim Türkiye'ye götürebilmek için kalkıştık. Adamların dost mu düşman mı olduklarını bilmiyoruz. Sen, bizimkilerle kal."

Buna gerek kalmamıştı çünkü polisler araçlarından hızla inip Kaan ve Kayra'nın yanına geldiler. Oldukça kalabalıklardı ve hemen hemen hepsinin ten rengi, kavrulmuş kahveyi andırıyordu. Polislerin başındaki adam sert bir tonla, İspanyolca bir şeyler söyledi.

"Tam anlayamadım ama başımızın fena halde dertte olduğunu söylüyorlar sanırım. Ne diyeyim bu sinirli adamlara?" dedi Kayra.

"Ne istediklerini sor?"

Bunun üzerine Kayra, biraz kekeme bir şekilde doğru kelimeleri buldu ve Kaan'ın dediğini söyledi. Adam, yine bir şeyler söyledi. Kayra, adamın dediklerini çevirdi.

"Karakola gitmemiz gerekiyormuş."

Kaan, çaresiz ve sinirliydi. Fakat ruh halini karşı tarafa belli etmeden söylendi.

"Karakola gittiğimiz an bizi Amerikalılara teslim ederler."

"Peki ne yapacağız?"

"Üçe kadar sayacağım, üç deyince sen içeriye, bizimkilerin yanına koşacaksın. Derhal burayı terk edin, güvenli bir yere gidin," dedi. Polislerin başındaki adam, gergin suratını iyice gerip sinirle bir şeyle söyledi.

"Peki ya Mete?" dedi Kayra,

"Onu ameliyat ederler. Yaşarsa illaki devletimiz bürokratlarını devreye sokar, Mete'yi ülkeye getirirler. Şu an önemli olan sensin, üç deyince doğruca içeriye koş."

"Sen?"

"Bir."

"Ama sen?"

"İki."

Bu sırada polisler emir verircesine bağırarak Kaan'a doğru yöneldiler.

"Üç!" diye bağıran Kaan, doğruca polislerin üzerine atladı. Dördünü gafil avlayıp yere düşürse de polisler oldukça kalabalıklardı. Kaan'ı zor da olsalar etkisiz hale getirdiler. Bu esnada Kayra, içeriye koştu. Metehan'ın ameliyata alındığı odanın önündeki MİT ajanlarını buldu. Telaşlı bir şekilde durumu anlattı. Polisler çoktan içeriye dalmış, Kayra'nın peşine düşmüşlerdi. Kayra ve yanındaki beş ajan bir çıkış yolu aramaya koyuldular. Çok geçmeden iki katlı hastanenin arka bahçeye bakan penceresinden dışarı atladılar.

"Nereye gideceğiz ki?" diye soran Servet idi.

"Bilmiyorum. Kaan'ı da almışlardır. Onu da kurtarmamız gerekecek. Ama önce kendimizi kurtaralım. Sen ve Seyhan, Kayra'nın yanından ayrılmayın. Koşarken de hep gözünüz üzerinde olsun. Unutmayın, amacımız Kayra'yı sağ salim ülkeye götürmek. Hadi!" diyerek tekrar koşmaya başladılar. Bahçenin arka kapısından atlamışlardı ki hiç beklenmedik bir olay yaşandı. Tam önlerinde bir siyah araba durdu. Arabanın kapısını açıp dışarı adım atan adam ile Kayra göz göze geldi. Tam anlamıyla şoke olan Kayra, ne diyeceğini bilemedi. Öylece donakaldı. Arabadan inen spor giyimli, açık tenli genç adam gülümsüyordu.

"Kaderde seninle Meksika'da karşılaşmak da varmış. Gerçi kadere pek inanamam da neyse."

"Senin ne işin var burada?" dedi Kayra, büyük bir şaşkınlıkla.

"Bu soruyu asıl benim sana sormam lazım."

Arabadan inen bu atletik vücutlu genç, Amerika'dan sınır dışı edilen Alex Rojovya'nın ta kendisiydi. Bu sırada polisler arka kapıya yaklaşmak üzereydi.

"Polislere yakalanmadan gidelim şu lanet yerden. Atlayın!" diye söylenerek arabaya bindi Alex.

Hep beraber, hiç sorgulamadan düşünmeden Alex'in arabasına bindiler. Araç hızla yola koyuldu.

"Bizi nereden buldun? Burada olduğumuzu nereden biliyorsun?" diye sordu ön koltukta oturan Kayra.

"Nereden mi biliyorum? Tatlım farkında değilsin ama bütün haber kanalları sizden bahsediyor. Ha, bir de yere çakılan uçağınızdan... Tanrım şu aksiyona bak."

"Meksika'da ne işin var peki?"

"Ah, bu konuda sanırım sana teşekkür etmem gerek. Seni kaçırabilmek için girişiğimiz çılgın plan sonucu yakalandık. Götlek Jimmy... Ona hâlâ aşırı derecede kızgınım. Ne bekliyordu ki, öylece duvarı eritip seni dışarıya çıkarmayı mı? Asıl böyle salak bir plana sadık kaldığım için kendime kızgınım ya neyse, konumuz bu değil. Sen hapis cezası almamamız için sürgün edilmemizi teklif etmişsin, onlarla çalışmayı bu şartla kabul edeceğini söylemişsin... Eh bizi saldılar sonra da sınır dışı ettiler işte... Ben Meksika'ya geldim."

"Jimmy? O da burada mı?"

"Bilmiyorum. Bana nereye gideceğini söylemedi."

"Neden Meksika'ya geldin? Başka ülke mi kalmadı?"

"Amerika benim doğup büyüdüğüm yer. Oradan uzak kalmak istemedim. Kanada'ya da gidebilirdim tabii ama orası aşırı soğuk. Her neyse, buraya geldim ve televizyonda da sizin de buraya geldiğinizi gördüm. Bir haber kanalı yanınızda yaralının olduğunu ve bu hastaneye geldiğinizi söylüyordu. Sizi öyle buldum. Şu arkadaki arkadaşlar kim?" dedi dikiz aynasından arka koltuğa zor sığmış MİT ajanlarını süzerek.

"MİT ajanları. Beni kurtarmak için Türkiye'den geldiler."

"Vay! Lanet olası federaller, sert çocuklar oldukları zaten belli. Ha ha ha!" diyerek kahkaha attı. Ne Kayra, ne de arkadaki ajanlar tepki vermedi.

Alex, arkasındaki polisleri atlatmayı başardıktan sonra iki katlı, yıkık dökük bir binanın önünde durdu.

"Evet gençler, evime hoş geldiniz," dediğinde Kayra kafasını uzatıp dışarı baktı.

"Evin gayet güzelmiş!"

"Yapacak bir şey yok, başka evlere param yetmedi."

"Hem paran yok hem de böyle son model bir arabaya biniyorsun öyle mi? Garip."

"Hım... Neyse hadi inin. Arabayı garaja sokayım. Göz önünde durmasın," diyerek Kayra'yı geçiştirdi, çünkü arabayı çalmıştı.

Birkaç dakika sonra Alex'in evinin içinde, bir masanın etrafında oturuyorlardı. MİT ajanları konuşmaya başladı. Sadece dört kişi kalmışlardı.

"Kaan'ı kurtarmamız gerek fakat bu çok zor. Şimdi sorgudadır."

"CIA'in ajanları da çoktan Meksika'ya sızmıştır. Yakalanmamız an meselesi."

"Evet. O da var. Kayra'yı buradan çıkarmamız gerek. Sular daha fazla ısınmadan ülkemize dönmemiz gerek."

"Metehan? O ne olacak?" diye soran Kayra oldu.

"Şu an ameliyattadır."

"Tabii şimdiye kadar ölmediyse..."

Bu son cümle Servet'in ağzından çıkmış ve içerideki kasvetli havayı epeyce germişti.

Alex'in evinin içi dağınıktı ve rutubet kokuluydu. Pek bir eşya yoktu. L şeklindeki koltuğun önündeki masanın üzerinde ağzına kadar dolmuş küllük ve içi boş içki şişeleri var-

dı. Bunların hemen yanında da bir laptop. Bu karışıklığın arasında Kayra'nın dikkatini tek çeken nesne de o olmuştu.

"Bilgisayarını kullanabilir miyim?"

Alex, birkaç saniye düşündükten sonra, "Tabii," dedi.

Kayra bilgisayarı kucağına alıp arkasına yaslandı. Bu rutubet kokulu odanın içerisindeki herkes onun ne yapacağını sessiz bir şekilde izliyordu. Bilgisayarın açılmasını beklerken kendisine bakmakta olan gözleri fark ederek, "Ne?" dedi.

Alex, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmem. Belki sadece birkaç haber okurum." Çok geçmeden bilgisayar açıldı. "Güzel. Linux sistemini kullanman gayet mantıklı."

Hackerların hemen hemen birçoğu Linux sistemini kullanıyordu. Alex de bunlardan biriydi fakat Kayra, kendi dilini yarattığı için bir sistem kullanmasına gerek yoktu. Kendi yazılımını aktive edebilmek için kod yazdı. Metehan'ın kaldığı hastanenin güvenlik kameralarını hacklemeye çalışıyordu. Böylelikle ondan bir haber alabilmeyi umuyordu. Normalde on yirmi dakikada bitecek bir iş, yaklaşık iki saat sürdü. Nihayet kameraları hacklemeyi başardı.

"Artık Metehan'dan haberdar olabiliriz," deyince masada oturan MIT ajanları kalkıp Kayra'nın arkasına dizildiler. Hep beraber kamera görüntülerini incelerken Ameliyathanenin kapısını gördüler.

"Burada ameliyat ediliyordur, değil mi?"

"Muhtemelen..."

"İçeriyi göremiyorum ama kapının önünde beklemekte olan adamlara bakacak olursak Metehan hâlâ içeride olabilir."

Tam bu esnada ameliyathanenin kapısı açıldı, içeriden üzeri beyaz çarşafla tamamen örtülmüş birini çıkardılar. Polislerden biri çarşafın baş kısmını açıp sedyedeki kişinin yüzüne baktı. Polis, kamera ile sedyenin arasında durduğu

için Kayra ve ajanlar, yüzünü göremediler. Çarşafı tekrar kapatıp doktorun ve sedyeyi iten hemşirelerin geçişine izin veren polis diğerlerine bir şeyler söyledikten sonra kapının dibinden ayrıldılar.

"Bir saniye, bir saniye! Bütün bunlar ne demek oluyor şimdi?" dedi Kayra. Fazlasıyla endişeli gözüküyordu.

"Telaş yapma. Belki Metehan değildir, başkasıdır."

"Ama ne diye kapıdan ayrıldılar, Metehan değilse neden?" Kayra neredeyse ağlayacaktı. Gözleri dolmuştu.

MİT ekibi ve Kayra gördükleri yüzünden sarsılmışlardı. İnanmak istemeseler de Metehan'ın öldüğünü düşünüyorlardı. Bu durum sağlıklı karar almalarına engel oluyordu.

"Ben hastaneye gidip gerçeği öğrenmeye çalışacağım," dedi, ajanlardan biri.

"Saçmalama. Her yerde bizi arıyorlar. Oraya gitmek akıl karı değil," dedi arkadaşı.

"Ne yapacağız ya? Böylece oturup bir meleğin gelip bizi kurtarmasını mı bekleyeceğiz?"

Kayra bütün konuşmalara şahit olsa da olaya dâhil olmadı. Yaşarmış gözlerle bilgisayar ekranına bakıyor, ajanlar da kendi aralarında tartışmaya devam ediyorlardı.

"Metehan'ın ölmesi çok kötü oldu ama buraya ne için geldiğimizi unutmayın."

"Doğru söylüyor. Hedefi bir an önce Türkiye'ye götürmemiz gerekiyor."

"Kusura bakmayın ama şu an hedefi Türkiye'ye götürmekten daha önemli dertlerimiz var. Ekibimizin lideri öldü ve liderimize karşı olan son görevimizi yerine getirip bedenini oradan almalıyız. Onsuz Türkiye'ye dönemeyiz."

"Olmaz. Bu hedefi riske atar."

Bu sırada Alex, Kayra'nın yanına gelip omzuna dokundu. İçten bir şekilde, "Sıkma canını. Senin güçlü olman gerekiyor. İntikam alabilmek için güce ihtiyacın var," dedi.

Kayra donuk gözlerler ekrana bakarak cevap verdi. "Sen güçlü müsün?"

Bu soru karşısında şaşıran Alex, kaşlarını çattı. Fakat Kayra, cevap vermesini beklemeden kendi sorusunu yanıtladı. "Güçlüsün tabii. Beni yakalamak için hapishaneden çıkartılır çıkartılmaz gidip o kızın kafasına sıktın."

Alex, elini Kayra'nın omzundan çekti. Bakışlarını camdan dışarıya, uzaklara sabitledi.

"Hiçbir şey bildiğin yok."

"Sen öyle san."

"Ya, demek öyle," dedi Alex, sinirli bir şekilde. "Madem her şeyi biliyorsun, beni o sürtüğün yakalattığını da biliyorsundur. Ben içerideyken sevgilisi ile benim evimde, benim yatağımda yattığını, benim paralarımı yediğini de biliyorsundur. Ha!"

Kayra, Alex'in aksine sakinliğini koruyarak, donuk bir şekilde cevap verdi.

"Ne yapmışsa yapmış. Yaptığı şeyleri savunmuyorum, sadece bir insanı öldürmek bu kadar kolay olmamalı."

"Kolay olmadı zaten. O pisliği öldürebilmek için altı yıl bekledim. İçerideyken hep o anı bekledim. Dışarı çıkacağım günü... İçeride ne kadar kalacağımı bilmediğim için ismini unuturum diye korktuğum için duvarlara kazıdım... Kazıdım ki adını asla unutmayayım, çıktığımda bulup intikamımı alayım. Buldum, aldım. Hepsi bu, şimdi karşıma geçip bana o sürtüğü savunma."

Kayra cevap vermedi. Alex, "Bu boktan olayı bırak da ülkene nasıl döneceğini düşün," diyerek içeri gitti. Ajanlar hâlâ tartışıyor, bir karar almaya çalışıyorlardı. Kimisi hastaneye gidip Metehan'ın cesedini oradan almaları gerektiğini savunuyor, kimisi de Kayra'yı Türkiye'ye götürmenin bir yolunu bulmaları gerektiğini söylüyordu. Ekip ikiye bölünmüştü ki bu hiç de iyi bir durum değildi, bir an önce mantıklı bir karar verip harekete geçmeleri gerekiyordu.

Onlar içeride sinir harbi yaşarken, bulundukları evin sokağı bir anda hareketlendi. Polis araçları hızla gelip binanın önünde durdular. Araçlardan inen tam teçhizatlı polisler bir anda evin çevresini kuşattılar. Durum daha ne kadar kötüye gidebilir diye düşünürlerken olabilecek en kötü durumda bulmuşlardı kendilerini. MİT ajanları silahlarını ellerine alıp, camın kenarlarında pozisyon aldılar.

İçlerinden en kıdemli olanı, "Ne yapacağız! Çatışacak mıyız?" diye sordu.

Camdan dışarıya bakmakta olan ajanlardan bir tanesi cevap verdi. "Çok kalabalıklar ve eve doğru geliyorlar. Sanırım bir şey yapmalıyız."

Kayra, oturduğu yerden hiç kalkmadan öylece önündeki ekrana, ekrandaki durdurulmuş video kaydına, Metehan olduğunu düşündüğü kişinin ölüsüne bakıyordu.

Alex, Kayra'nın kucağından bilgisayarı alıp, "Deli misin sen? Kalk şuradan," diye bağırdı.

Odadakilerde, Kayra hariç hepsinde, tarifsiz bir endişe vardı. Çok geçmeden kaygıları ikiye katlandı. Evin çürümüş kapısı büyük bir gürültüyle kırılmış ve küçük odanın içerisi bir anda tam otomatik silahlı polislerle dolmuştu. Kendi dillerinde bir şeyler bağırıyorlar muhtemelen yere yatın, ellerinizi kaldırın diye bağırıyorlardı. MİT ajanları karşılık vermenin ölmekle eşdeğer olduğunu bildikleri için silahlarını bırakıp teslim oldular. Bu, işlerin artık tamamen sarpa sardığının bir göstergesiydi. Bütün bunlar yaşanırken Kayra, koltukta oturmaya devam ediyordu. Gözleri açıktı ama sanki göremiyor gibiydi, donuklaşmış, hissizleşmiş, yaşayan bir cesede dönüşmüş gibiydi. Kurtulabilmesi için kendini feda eden MİT ajanlarının son sözleri kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Meksika'ya bağlı özel kuvvet ekiplerinden biri Kayra'yı omzundan yakaladığı gibi yere yatırdı, ellerini kelepçeledi. Her biri kelepçelenip polis araçlarına bindirildi.

Yarım saat sonra MİT ajanlarını hiç sorgulamadan ayrı ayrı hücrelere attılar. Keza Alex'i de öyle. Bir tek Kayra'yı hücreye atmak yerine sorgu odasına getirdiler. Elleri önden kelepçeli olan Kayra etrafını inceliyor, karşısındaki küçük siyah camdan gördüğü yansımasına bakıyordu. Bu sırada kapı açıldı, içeriye esmer bir polis memuru ve buğday tenli genç bir kadın girdi. Kadın, tercümandı. Konuşmaya o başladı.

"Merhaba, benim adım Adel. Sorgunun alınabilmesi için sana ve polis memurlarına yardım edeceğim."

Kayra, hiçbir karşılık vermedi. Tam karşısında oturan kilolu adam bir şeyler söyleyince, kadın tercüme etti.

"Meksika'da ne işinizin olduğunu, uçaktan paraşütle atlama olayı dâhil her şeyi anlatmanızı istiyor."

Kayra yine cevap vermedi. Sessiz kaldı. Oldukça yorgun, bitkin gözüküyordu. Bunun üzerine polis memuru daha sert bir ses tonuyla sorduğu soruları tekrarladı.

Yine cevap alamamışlardı. Kayra'nın başı öne düşüyor, sanki uykudan uyanıyormuş gibi tekrar kendisini toparlıyordu. Sonunda güç bela birkaç sözcük çıktı ağzından.

"Metehan... Hastanedeki arkadaşımız öldü mü?"

Tercüman çevirdiği soruya Polis memuru karşılık verdi. "Önce benim sorularımı yanıtlasın, ondan sonra belki cevap alabilir."

Bu sırada odanın kapısı açıldı. İçeriye takım elbiseli, duruşundan da elbisesinden de kıdemli olduğu belli olan bir adam girdi. Polis memuru oturduğu yerden kalkıp başıyla selam verdi. Takım elbiseli adam, Kayra'nın karşısına oturdu. Elindeki kâğıtları masaya koyup bir şeyler söyledi. Tercüman çevirdi.

"Önünüze koymuş olduğu belgeler; ABD'nin sen ve arkadaşların için yaptığı iade başvurusuymuş. Oraya teslim edilmek mi yoksa bizimle iş birliği yapmak mı istersiniz?"

Kayra, donuk gözlerini karşısında duran adama çevirdi.

"İş birliği mi?" diye sordu. "Tanrım! Neden herkes benimle iş birliği yapmak istiyor. Lütfen bu son söylediklerimi çevirme... İş birliğinden kasıtları neymiş?"

"Senin gibi önemli birini neden bizi vebalı olarak gören, sınırına duvar ören bir ülkeye teslim edelim ki? Seninle çalışmayı çok isteriz," diye çevirdi tercüman adamın dediklerini.

Kayra, bitkin bir şekilde, "Ne istiyormuş benden, sor," dedi kadına. Ardından sessizce mırıldandı. "Kimin eline düştüysek bir iş teklifinde bulunuyor, kafayı yiyeceğim. Amerika bitti NASA, CIA bitti, bunlar başladı."

"Meksika'nın Merkez bankasına yirmi milyar dolar yatırman karşılığında seni uçağa bindirip ülkene göndereceğim."

"Ne, ne? Kaç milyar dolar? Nereden bulayım ben yirmi milyar doları be!"

Kayra, Amerika'nın en büyük bankalarına eş zamanlı bir saldırı gerçekleştirmiş, bu miktardan biraz daha fazla parayı çalmayı başarmıştı. Fakat o saldırıyı gerçekleştirmek için iki ay boyunca kod yazmıştı. Oldukça zor ve kafasını odaklaması gereken, hata kabul etmeyen bir işti bu. Kayra'nın şu sıralar kafasını toparlaması oldukça zor görünüyordu. Hem ruhen, hem de bedenen oldukça fazla yıpranmıştı. Sonra o paraya hiçbir zaman dokunmadığını, sadece mahkemede koz olarak kullandığını anımsadı. Paranın yarısından fazlasını tekrar Amerikan bankalarına geri yatırmış, ilk yargılandığı mahkemede bunu koz olarak kullanmıştı. O paranın geri kalan kısmını kast ederek, "Yirmi milyar dolar değil ama sanırım on milyar dolara yakın para bulabilirim," dedi.

Adam bir süre düşündükten sonra kabul etti. "Anlaştık."

Bu durumu şaşkınlıkla karşılayan Kayra, önce adama sonra da tercümana baktı.

"Ne yani? Öylece beni ülkeme mi göndereceksiniz?"

"On milyar dolar iyi bir para. Ülkemizdeki bu kriz zamanında ilaç gibi gelecektir."

"Peki ya parayı göndermez isem? Beni nereden bulacaksınız?"

"Sadece sen gidebilirsin dedim, arkadaşların da seninle gelebilir demedim. Eğer öyle bir şey yaparsan arkadaşlarını Amerika'ya teslim ederim. He bir de şu hastanedeki çocuğu."

Kayra'nın gözlerinin içi parladı.

"Hastanedeki arkadaşım yaşıyor mu?" diye heyecanlı bir şekilde sordu, sanki bütün yorgunluğu kırgınlığı anında geçmiş gibiydi.

"Evet. Amerika en çok da ikinizin teslim edilmesini istiyor. Sanırım senin kadar o da önemli biri."

"O yaralı. O da benimle gelsin..."

"Olmaz. Sadece sen gidebilirsin. Para, Merkez bankamıza geçtiğinde onları da peşinden göndereceğim."

Kayra, memnun olmuş bir şekilde, "Pekâlâ," dedi. Bir an önce ülkesine dönüp istenilen parayı Meksika'nın merkez bankasına yatırmayı, Metehan ve diğerlerini de kurtarmayı hayal etti.

Meksika ile Amerika'nın arası çok bozuktu. Birbirlerine aşırı derece kin ve öfke besliyorlardı. Son olarak ABD, iki ülkenin sınırına duvar örerek Meksikalıları ötekileştirmiş, politik krizin yükselmesine sebep olmuştu. Hal böyle olunca düşmanımım düşmanı dostum olur prensibi devreye girmiş ve Meksika bu durumu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulmuştu. OBT'yi serbest bıraktıklarında hem Amerika'ya zarar vermiş olacaklardı, hem de kasalarına sıcak para girecekti. Üstelik OBT'nin serbest kalmasından dolayı ABD'nin başının ağrıyacağını gayet iyi biliyorlardı.

Birkaç saat içinde Kayra, Meksikalı polislerin eşliğinde Türkiye'ye giden bir uçağa bindirildi. Uçak iyice yükseldiğinde Kayra, camdan dışarıya, Meksika'ya baktı.

"Gidiyorum işte! Allah şahidim olsun, bana yaşattığınız her şeyi kat kat ödeyeceksiniz. Benim için ölen insanların bedelini size ödetmez isem iki yakam ne bu dünyada ne öbür dünyada bir araya gelmesin. Duy beni Amerika, şimdiye kadar size yaptığım bütün saldırıları unutun ve beni öldürmemenin bedelini ödemeyi bekleyin!"

BEŞ GÜN SONRA

MİT personeli önemli görevler icra ettiklerinden sürekli tehdit altındaydılar. Devlet, özenle yetiştirdiği bu elemanlarını koruyabilmek için güvenliğin ön planda tutulduğu bir lojman ayarlamıştı. İşte bu lojmanlardan birinde kalan Kayra, kucağındaki bilgisayarı bir kenara bırakıp odasına gitti. Küçük, kare şeklindeki masanın çekmecesinden bir kâğıt çıkardı, duvara sabitlenmiş küçük kitaplığından bir defter alıp kâğıtla beraber salona, bilgisayarın karşısına geçti.

Tam olarak üç gündür yemeden içmeden, neredeyse uyumadan çalışıyordu. Amerika'ya büyük bir saldırı gerçekleştirebilmek için uğraşıyordu. Bilgisayarının masaüstü not defterleri, bu not defterlerin içerisi de binlerce satır kodla doluydu. Gerekli bilgileri toplama işlemi bitmiş geriye sadece saldırı yapılacak veri tabanının çökertilmesi için kod yazma işlemi kalmıştı. Bu azimle çalışmaya devam ederse bu işlem de çok uzun sürecek gibi durmuyordu..

On üç saat sonra, sabaha karşı 05:34 olmuş, Kayra yine uykusuz ve bilgisayarının başında geçirmişti geceyi. Bilgisayarın ekranından etrafa saçılan beyaz ışık, gözlerini acıtıyor kılcal damarların çatlamasına sebep oluyordu. Muhtemelen sabaha kan çanağına dönmüş gözlerle çıkacaktı. Sürekli oturduğu için kemiklerinde, özellikle omurgasında sızılar hissetmeye başladı. Olduğu yerde gerindi, boynunu ovaladı. Gözünün önüne düşen ince, kahverengi saçlarını

geriye doğru toplayıp bir lastik tokayla bağladı. Başında küçük bir ağrı hissetse de çalışmaya devam etti. Yazdığı son satırla toplamda bin sekiz yüz doksan dört satırlık bir kod dizisi oluşturmuştu. Tek başına bunca kod yazmak, yazdığı her kodu tekrar tekrar kontrol etmek gerçekten büyük emek isteyen bir şeydi.

Nihayet bir hata yapmadığına kanaat getirdikten sonra bilgisayarını kapatmadan kalkıp odasına, yatağına yöneldi. Pencerenin perdesini hafifçe aralayıp dışarı baktı. Güneş doğmak üzere olduğu için dışarısı yarı aydınlıktı. Perdeyi çekip kendisini yatağa bıraktı. Üzerini örtmeye bile yeltenmeden uyumaya başladı.

Soğuk, yağmurlu bir gecede yürüyordu Kayra. Yağmur oldukça şiddetli yağdığı için bütün vücudu sırılsıklam olmuştu. Üzerinde sadece beyaz bir tişört ve mavi bir pantolon vardı. Yağmur yüzünden ağırlaşan saçları, yüzüne yapışıyordu. Ormanlık bir yerdeydi. Bastığı çamur, yürümesini zorlaştırsa da devam ediyordu. Bulunduğu ortam yüzünden içinde ince bir korku, endişe vardı. Dizleri ile verdiği savaşta yenildi ve olduğu yerde bir ağaca dayanarak yere çöktü. Derin derin nefes almaya başladı. Çakan şimşeğin güçlü ışığıyla etraf birkaç saniyeliğine aydınlanıp tekrar zifiri karanlığa gömüldü. Bu küçük aydınlanmada bir suratın kendisine bakmakta olduğunu fark etti ve irkildi.

Yorgun bir ses tonuyla, "Kimsin!" diye bağırdı. Cevap alamadı. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Korkuyordu. Sonra, tanımadığı bir ses işitti.

"Neden?" dedi, Kayra'nın kulaklarına zift gibi yapışan garip ses.

Hızlı hızlı nefes alarak arkasına, sesin geldiği yöne döndü. Kimseyi göremedi.

Ses, aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "Neden?"

"Ne neden? Ne?" diye bağırdı Kayra.

Sesin kaynağını görmeden bir cümle daha işitti; "Seni kurtarmak için canımızı verdik, neden arkadaşlarımızı orada bırakıp öylece çekip gittin?"

Ses, karalık ormanın derinliklerinden geliyordu. Kayra ise bir ağacın dibinde durmaya devam ediyordu. Sanki ayaklarından yere mıhlanmış gibiydi, hareket edemiyordu.

"Başka çarem yoktu ki! Arkadaşlarınızı da kurtarıp buraya getireceğim, Meksikalılarla anlaşma yaptık..." dedi.

Duyduğu tanıdık ses, başına saplanan bir kurşun etkisi yarattı.

"Peki ya ben?" dedi Metehan. "Beni de kurtarabilecek misin?"

Kayra, öylece duruyor, karşısında dikilmekte olan Metehan'a bakıyordu. Üstü başı kan içerisindeydi. Üzerindeki, kırmızıya dönmüş beyaz gömleğin bir kısmı yırtılmıştı. Kayra, hiçbir cevap vermeden öylece durdu. Çok üzgün olduğunu hissetti. Metehan konuşmasına devam etti, "Seni seviyorum Kayra..."

"Mete..." dedi üzgün bir şekilde. Tam bu esnada arkasından başka bir tanıdık ses yükseldi.

"Peki ya ben?" dedi, Jimmy. "Seni sevmemiş olsam ne diye hapishanenin altını kazıp seni kurtarmaya çalışayım? Senin için her şeyi yaparım Kayra, her şeyi..." diye söylenerek belinden çıkardığı silahı Metehan'a çevirdi ve tetiği çekti. Metehan göğsünden vurulup yere düştü.

Kayra, "Hayır!" diye bağırarak uyandı.

Aşırı derecede terlemişti. Derin derin nefes alıp alnındaki teri sildi. "Bu nasıl bir rüya ya!" diye söylenerek banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadıktan sonra ıslak suratına, gözlerine baktı. Hâlâ gördüğü rüyanın tesiri altındaydı. Soğuk suyla bir kez daha yüzünü yıkadı, alnını ovaladı. Derin derin nefes almaya devam ediyordu.

"Alt tarafı bir rüyaydı işte," diye söylenerek bilgisayarın başına geçti. Sadece dört saat uyuyabilmişti. Yazdığı kod satırlarını trojeninin hafızasına kaydetti. Trojen, nereye ne zaman saldıracağını, hangi aralıklarla, kendini ne kadar klonlayarak saldırıya geçeceğini bu kodlar ile belirleyecekti. Kayra'nın hedefinde Amerikan hükümetinin web sayfası vardı. Ülkenin en büyük sorunlarından birinden yola çıkmıştı; ırkçılık. Uzun yıllardır süregelen sorun, son zamanlarda beyaz polislerin siyahi suçlulara karşı acımasız tavırları ile sıkça gündeme geliyor, siyahiler protesto gösterileri düzenliyordu. Kayra, bu durumu kışkırtarak bir kaos ortamı yaratmak istiyordu ve bu isteğini gerçekleşmek üzereydi.

ABD'nin resmi web sayfasında, hükümetin ağzından siyahiler aleyhinde faşist bir yazı paylaştı. Daha önce de böyle bir saldırı yapmış ve isteğine ulaşmayı başarmıştı.

Amerikan hükümeti tarafından paylaşıldığı sanılan bu yazı, kısa sürede yayıldı. Ajanslar konuyu anında haber kanallarına taşıdılar, fakat bunun bir hack olayı olabileceğini de duyurdular. Zaman geçmesine rağmen yetkililer yazıyı web sayfasından atamadılar. Kayra, sadece web sayfasını değil, Amerikalı yetkililerin CIA, FBI, NASA ve bu kurumlarda çalışan önemli kişilerin, Beyaz Saray çalışanlarının ve Amerikan Başkanı'nın, Başkan Yardımcısı'nın, sosyal medya hesaplarını da ele geçirerek konuya açıklama getirme ihtimallerini engelledi. Saatler sonra ülkenin çeşitli yerlerinde toplanan siyahiler gösteriler düzenlemeye başladılar.

Protesto gösterilerine polisin müdahale etmesi ters tepmiş ve göstericiler ile polis arasında bir arbede yaşanmıştı. Gösteriler sadece iki üç saat gibi bir sürede kontrol altına alınmıştı, Bunun bir hacker saldırısı olduğu anlaşılınca gösteriler bitti fakat bu kısa süreli eylem bile Amerikan Hükümetine hatırı sayılır bir maddi zararlar vermişti.

Bu gösterilerden sadece beş saat sonra bu kez Amerikan bankalarına saldırdı Kayra. Birçok bankanın sistemi çöktü

ve çalışmaları aksadı. Sosyal medyaya hâlâ erişim sağlanamıyordu. Bu saldırılar, Amerika'nın imajını oldukça zedeleyen saldırılardı. Çünkü bütün dünya; Süper Güç olarak adlandırılan ülkenin en küçük siber saldırıda ne kadar zarar gördüğüne, insanların sokaklara dökülüp polislerle çatıştığına ve milyonlarca insanın bankalardan yararlanamayarak mağdur olduklarına şahitlik etmişti.

Sadece birkaç gün sonra yine bir siber saldırı olacak, bu saldırılardan sonra dış yatırımcılar Amerika'yı güvenli bir liman olarak görmekten vaz geçip yatırımlarını başka ülkelere yapacaklardı. Kayra'nın gerçekleştirdiği saldırılar Amerika'nın itibarını yerle bir ettiği gibi doların da değer kaybetmesine neden oluyordu.

Evinin küçük yatak odasında, kırmızı battaniyesine sarılmış bir şekilde uyandı Kayra. Kollarını iki yana açarak iyice gerindi. Üzerindeki battaniyeyi bir kenara atıp ayağa kalktı. Kapısının arkasında asılı duran aynada yüzüne baktı. Uykusunu tam alamadığı için yüzü solgun gözüküyordu. Dağınık saçlarını gelişigüzel topladıktan sonra kapının arkasında asılı duran hırkasını sırtına geçirdi. Ellini yüzünü yıkayıp mutfak tezgâhında duran, üzeri ince bir jelatinle kaplanmış hazır sandviçlerden birini aldı. Yapması gereken bir şey vardı. Hatta bunu Amerika'ya saldırmadan önce yapması gerekliydi... Fakat o kadar öfkeliydi ki Meksika Merkez Bankası'na para gönderme işinden önce Amerika'ya saldırı gerçekleştirmek istemişti.

Bilgisayarının başına geçerken Meksika'da varlığını hatırladığı parayı hangi paravan hesaplara gönderdiğini bir türlü anımsayamadığını fark etti. "Ne yaptım ben bu parayı ya? Ben bile çaldığım parayı bulamıyorum, CIA FBI nereden bulsun..." diye söylenerek oluşturduğu binlerce paravan hesabı taramaya başladı.

Düzinelerce kod yazıp tüm ihtimalleri gözden geçirdi, fakat hiçbir şey bulamadı. Her geçen saniye daha da gerilmesine neden oluyordu.

"Allah Allah!" diye söylendiği sırada aklına bir fikir geldi. "Acaba yazılımın hafızasına girip parayı hangi hesaplara dağıttığımı bulabilir miyim? Tabii ya, çok mantıklı!" diye söylenip yazılımın hafızasına girmek için birkaç kod yazdı. Ekranda küçük beliren yükleniyor ikonunun ardından düzinelerce kutucuk açılıp kapandı. O kadar çok kutucuk açılıp kapanmaya başlamıştı ki bilgisayarın zorlandığını ve fanların devreye girdiğini hissetti.

"Vay be, bu kadar saldırı yapmış mıyım ben ya?"

Tarama işlemi bittikten sonra bilgisayar sakinleşti. Kutucuklar kapandı. Geriye doğru giderek Amerikan bankalarına yaptığı saldırının kodlarını buldu.

"Hah! İşte buradasınız," diyerek yazdığı kodları inceledi. Ardından da oluşturduğu paravan hesapları buldu. Hesapların bilgilerini kopyalayıp bir not defterine yapıştırdı. Çok geçmeden de paravan hesapların bilgilerine erişti. Sevindirici gelişme de tam burada yaşandı. Hesaplarda tam tamına on iki milyar dolar para vardı. Aslında Kayra, dünyanın en zengin insanları arasında sayılabilirdi bu para ile... Üstelik istediği zaman istediği bankaya saldırıp istediği kadar paraya el koyabilirdi fakat böyle bir şey yapmayacaktı.

Söz verdiği gibi on milyar doları Meksika Merkez Bankası'na gönderdi, açıklama kısmına da şu satırları not etti.

"Size söz verdiğim gibi on milyar doları hesaplarınıza gönderdim. Siz de verdiğiniz söze sadık kalın ve arkadaşlarımı bu akşama kadar Türkiye'ye gönderin. Umarım beni karşınıza alacak bir davranışta bulunmazsınız," dedikten sonra, "OBT" yazdı.

Gönderdiği mesajdan birkaç saat sonra Kayra'nın telefonu çaldı.

"İyi günler Kayra, ben Milli İstihbarat'tan Cem, az önce Meksikalı bir yetkili bizimle iletişime geçip oradaki arkadaşlarımızı ülkemize göndermek üzere uçağa bindirdiklerini söyledi. Başkan, sizi arayıp bilgi vermemi istedi."

"Ah, çok teşekkür ederim," dedi mutlu bir şekilde. Son günlerde aldığı en güzel haberdi bu. Meksikalı yetkililer dedikleri gibi bütün MİT ajanlarını özel uçağa bindirip Türkiye'ye göndermek üzere yola çıkarmışlardı. Bir kişi hariç... Bir kişi o uçağa binememişti.

Saniyeler dakikaları, dakikalar da saatleri kovalaya kovalaya akşam olmuştu. Kayra, öğlen saatlerinde aldığı haberin mutluluğuyla yatağına girdi. Battaniyesini üzerine çekip iyice örtündükten sonra yatağının hemen yanındaki masa lambasını kapattı ve sessizce mırıldandı.

"Çok şükür dönüyorlar. Bu işi de beceremeseydim, benim yüzümden başlarına bir şey daha gelmiş olsaydı sanırım bu vicdan azabıyla yaşayamazdım. Şükürler olsun, dönüyorlar," dedikten sadece birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Geniş iki dağın arasındaki büyük ovada, dizlerine kadar yükselen karların arasında yürüyordu Kayra. Karın kalınlığının fazla olmasından dolayı yürümekten iyice yorulup dinlenmek için durdu. Etrafına bakındı. Soğuktan yanakları kızarmış, elleri morarmıştı. Aşırı derecede üşümesine rağmen etrafta sığınabileceği hiçbir yer yoktu. Soğuktan iki büklüm olmuş bir şekilde yürümeye devam etti. Ardından kendisini şiddetli bir tipinin içinde bulan Kayra, hem soğuğa hem de dizlerine kadar uzanan kara dayanamayıp ağlayarak diz çöktü. Öleceğine olan inancı her geçen saniye daha da artıyordu. Tipinin içinde, belli belirsiz bir karaltının kendisine doğru geldiğini buğulu ve soğuktan yanan gözleriyle fark etti. Gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Kendisine doğru yaklaşmakta olan adam o kadar kuvvetli yürüyor-

du ki, ne yerdeki kardan ne de sert tipiden hiç etkilenmiyor gibiydi. Bu durum Kayra'nın da dikkatini çekmişti. Adama doğru ilerlemeye başladı. Birbirlerine iyice yaklaştıklarında adamın Metehan olduğunu fark etti. Bu durum Kayra'nın içine bir sıcaklık yaydı. Yaşamaya olan inancı arttı. Metehan, Kayra'ya iyice yaklaştığında durdu.

"Senin için geldim," dedi, kararlı bir ses tonuyla. Tipi bir anda kesildi, hava ılıman bir hal almış, sanki saniyeler içinde bahar gelmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Kayra, şaşkın bir şekilde.

"Bazı şeyleri yapmak zorundasındır, sevdiklerin için."

"Ama... Anlamıyorum. Tipiyi nasıl durdurdun?"

"Sevginin gücü Kayra... Sevginin."

Kayra, içinde garip bir duygu hissetti.

"Mete," dedi üzgün bir ses tonuyla. "Ben... Ben seni hep arkadaşım olarak gördüm. Seni çok seviyorum ama... Ama bu sevgim arkadaşlıktan öteye gidemez. Seni kaybetmek istemiyorum."

Metehan hiçbir şey demeden öylece durdu. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı, fakat bu ifade Kayra'nın söylediklerinden sonra oluşmamıştı. Geldiğinden beri donuk, solgun bir haldeydi. Sanki dondurucu tipiyi söndürerek içindeki sıcaklığı yok etmiş gibiydi.

"Biliyorum," dedi Metehan. Bu sözlerinden sonra sert bir rüzgâr esti... Rüzgâr o kadar sertti ki Kayra, gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Koluyla gözlerini korumaya çalışırken rüzgâr dindi, gözlerini açtığında Metehan gitmişti.

Sessiz, sakin bir şekilde gözleri açıldı Kayra'nın. Yatağında doğrulup telefonun saatine baktı. Gecenin üçüydü.

"Allah'ım, bunlar nasıl rüya, iki gündür... Hiçbir şey anlamadım. Tilki gitti, şimdi de rüyalar başladı," diye sesli bir şekilde düşündü. Haftalardır Tilki ile konuşmadığını o an

fark etti. Bu oldukça garip geldi fakat uykusu açılmasın diye tekrar başını yastığa koyup uyumaya çalıştı.

Sabah olup uyandığında ilk iş olarak telefonuna baktı. Herhangi bir mesaj veya cevapsız çağrı var mı diye kontrol etti. Yoktu. Kararsız kalsa da dayanamayıp kendisini arayan numarayı aradı. Birkaç defa çaldıktan sonra telefon açıldı.

"Ya şey, rahatsız ediyorum ama beni dün aramıştınız, Meksika'daki MİT personelleri için. Acaba bir gelişme var mı, şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekmez miydi?" diye sordu.

"Geldiler," dedi fakat ses tonunda bir gariplik vardı. Bu durumu Kayra'da sezdi.

"Hepsi iyi mi?" Birkaç saniye sessizlik oldu..."Lütfen cevap verir misiniz!" dedi Kayra biraz yüksek bir sesle. "Hepsi iyi mi?"

"Metehan," dedi adam. "Türkiye'ye inen uçakta değildi."

Bu son cümle, Kayra'nın kafasına bir mermi gibi saplanmıştı.

"Ne... Ne demek uçakta değildi?"

"Tedavi gördüğü hastaneye CIA ajanları tarafından bir operasyon gerçekleştirilmiş ve tutuklanmış. Bürokratlarımıza haber verdik, Amerikalı yetkililer ile görüşme halindeyiz. Benim şimdi kapatmam gerek," dedikten sonra cevap beklemeden telefonu kapattı. Kayra, telefonu birkaç saniye kulağında öylece tutup boş gözlerle karşısındaki duvara baktı.

"Allah kahretsin!"

Kayra, Metehan'ın Amerika'da CIA tarafından esir alındığını öğrendiğinde tam anlamıyla deliye dönmüştü. Kendi yaşadıklarını; oturabileceği, yatabileceği bir yerin olmadığı hücreyi hatırladı. Aynı şeylerin Metehan'ın da başına gelmiş olmasından endişelendi.

Bütün gününü evin içinde deli gibi dolaşarak geçirdikten sonra gece yarısına doğru bilgisayarının başına geçti Kayra. Birkaç kod yazdıktan sonra güvenli bir Proxy ağına bağlandı. Daha önce Jimmy ile konuştuğu güvenilir mesajlaşma sitesine girdikten sonra CIA'in üst düzey yetkililerinden birinin e-posta adresine bir mesaj gönderdi. Bu mesajı bütün Amerikan televizyon kanallarını hackleyerek de verebilirdi fakat bunun için zamanı yoktu. En kısa yol bu olduğu için bu yöntemi seçti. Kayra'nın mesajı şu şekildeydi.

"Çok büyük bir yanlış içerisindesiniz. Bana ulaşabilmek için masum insanların canını yakmayın ki ben de yanlış davranışlarda bulunmayayım. Bu size ilk ve son uyarım, esir tuttuğunuz MİT müsteşarını derhal serbest bırakın."

Mesajı göndereli birkaç dakika olmuştu ki cevap geldi.

"Kimsiniz? E-posta adresimi nereden buldunuz?"

"Sence? Hadi tahmin et."

"Sen şu hacker bozuntusu musun yoksa? Tabii ya, başka kim böyle bir mesaj atar ki..."

"CIA'in en yetkilisi sen misin, sadece bunu söyle."

"Evet."

"MİT müsteşarını serbest bırakmadığınız takdirde bunu çok pahalıya ödemek zorunda kalacaksınız. Baştan uyarıyorum, gelin anlaşalım. Siz müsteşarı serbest bırakın, milyar dolarlarınıza mal olacak saldırıyı yapmayayım."

"Üzgünüm ama emir komuta bende değil, böyle bir yetkim yok fakat gerçekten şu bahsettiğiniz saldırıyı merak ettim. Ne yapabilirsiniz ki? Yine ülkemizin en köklü bankalarına saldırır, para gasp etmeye çalışırsınız. Başka yapabileceğiniz büyük bir şey yok."

"Ne yapacağımı tabii ki burada açıklamayacağım, sadece şunu bilin; bu saldırıda en çok mutlu olan taraf düşmanınız Rusya olacak. Çin de olabilir. Emir komutanın sizde olduğunu biliyorum çünkü müsteşarı tutuklayan ekibin lideri sizsiniz. Bu yüzden sizi son kez uyarıyorum; iki gün içinde dediğim kişi serbest kalmazsa olacaklardan ben sorumlu değilim."

Mesajı gönderir göndermez tehdidini gerçekleştirmek üzere harekete geçti. Kısa bir süre sonra yeni bir mesaj geldi.

"Ne yapacaksınız?"

"Birkaç saat, belki de birkaç gün sonra haberlerden öğrenirsin."

Kayra, yapacağı saldırının zor olacağını biliyordu fakat bu kadar zorlanacağını tahmin etmiyordu. Niyeti, Amerika'nın kimseye satmadığı, sadece kendi hava kuvvetlerinin kullandığı savaş uçağının teknolojik bilgilerini ele geçirmekti. Bu savaş uçağının ismi F-578 idi ve LKM firması tarafından düşük radar izi ile yüksek görünmezlik sağlamaya yönelik olarak, Amerikan Hava Kuvvetlerine hava üstünlüğü sağlaması amacıyla üretilmişti. Oldukça maliyetli olan bu teknoloji harikası savaş uçağını Amerikalılar kimseye satmıyordu çünkü taklit edilerek veya teknolojisi kopyalanarak bir başka ülke tarafından üretilmesinden korkuyorlardı. Gerçekten de oldukça özel bir savaş uçağı olan F-578, tam anlamıyla Amerikan ordusunun göz bebeği olarak görülüyordu.

Bütün çabalarına rağmen ufak tefek bilgiler dışında kayda değer bir veriye ulaşamadı. Amerikalılar, bu teknoloji harikasının bilgileri gerçekten de çok iyi saklamışlardı. Me-

tehan'ı kurtarabilmek için elinde güçlü bir koz bulundurması gerekiyordu. Ne yapıp edecek istediği bilgilere ulaşacaktı.

Birkaç gün daha bilgisayarın başından kalkmadı. Uçağın yapımında çalışan mühendislere ulaştı, ardından da başmühendise... Adamın yaptığı bütün çalışmaları inceledi. E-postalarını karıştırdı. Bu sayede başka kişilere ulaştı. Önemli gördüğü her şeyi not etti, araştırdı. Fakat yine de bir netice elde edemedi. Günlerdir uğraşıyor dişe dokunur en ufak bir sonuç alamıyordu. Kayra'nın sinirleri bozulmaya başlamıştı. CIA ajanı ile mesajlaşmasının üzerinden tam bir hafta geçmişti. Birkaç gün sonra haberlerden okursun demişti hâlbuki...

Kalkıştığı iş, onlarca banka hesabını hackleyip milyar dolarlar çalmaktan çok daha zordu. Yine de yılmadı... Uykusuz geçen birkaç günün sonunda önemli bir bilgiye ulaşmayı başardı. Bu, Kayra'yı bir nebze olsun umutlandırdı.

Tekrar aynı ajana mesaj attı.

"Bir hafta oldu, hâlâ serbest kalmadı? Sizi uyarmıştım!"

"Birkaç saat demiştiniz, neredeyse on gün oldu. Demek ki blöf yapıyormuşsunuz."

"Ah, bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm. Demek beni blöfçü biri olarak görüyorsunuz. Yaptığım onca başarılı saldırıdan sonra bu düşüncede olmanız üzüntü verici... O halde birkaç dakika sonra en büyük düşmanlarınızdan biri olan Rusya, sizin göz bebeğinizin bilgilerine ulaşmış olacak."

"Göz bebeği?"

"F-578 savaş uçağının teknolojik bilgilerini ele geçirdim."

Bu mesaj, CIA'nin endişelenmesine neden oldu. Fakat hâlâ blöf yaptığına inanıyordu.

"Tabii, eminim öyledir."

"Dediğim gibi, birkaç dakika sonra Rusya, bu uçağın teknolojik bilgilerine ulaşmış ve bütün zayıf noktalarını öğrenmiş olacak. Belki de uçağınızı beğenirler ve bir kopyasını üretirler."

Kayra'nın söyledikleri kulak ardı edilebilecek şeyler değildi. Ajan, derhal Beyaz Saray yetkilisine ulaşıp durumu izah ettikten sonra yeniden, "Blöf yapıyorsun." diye bir mesaj gönderdi.

"Bu son uyarım! F-578 savaş uçağının uçuş bilgileri 56854125cc242f adlı veri tabanına mı düşüyor, uçakların IP veri tabanlarının Anlamsal Ağ ve Hareketli Nesne Tarayıcı veri tabanlarıyla aynı adrese bağlı olup olmadıklarını bir öğren bakalım. Hâlâ blöf yaptığımı düşünüyorsanız gerçeği birazdan öğrenmiş olacaksınız."

Kayra, aslında F-578 bilgilerine ulaşamamıştı. Zaten bu neredeyse imkânsızdı. Eğer Kayra, onlarca başarılı saldırıda bulunmamış olsa, bir şekilde kendini ispatlamış bir hacker olmasa bu bilgileri çaldığına kimse inanmazdı. Fakat söz konusu OBT olunca, "Gerçekten de yapmış olabilir mi?" diye düşündürüyordu. Amerikalılar da Kayra'nın oltasına gelmiş, yemi yutmuşlardı.

"Adı geçen kişiyi serbest bıraktıktan sonra bu bilgileri Ruslara vermeyeceğine nasıl emin olacağız?"

"Olamazsınız! Fakat size söz veriyorum, eğer Metehan'ı serbest bırakırsanız bütün bu bilgileri sileceğim. Ama Metehan bu akşam, Türkiye'ye gidecek uçağa binmiş olmazsa, tüm veriyi hiç düşünmeden Ruslara ve her şeyin çakmasını üretmekle meşhur Çinlilere vereceğime emin olabilirsiniz."

Amerikalı yetkililer, bu riske girmeyip Metehan'ı serbest bırakma kararı aldılar. Zaten sadece Kayra'ya gözdağı verebilmek için alıkoymuşlardı ve Türkiye'nin MİT müsteşarını ellerinde geçerli bir neden yokken uzunca bir süre tutamazlardı.

Öyle ya da böyle Kayra, Metehan'ı kurtarmayı başarmıştı.

Aradan birkaç gün geçmiş, Amerika, OBT'yi elinden kaçırmanın bedelini ödemeye başlamıştı. Bu durumu can sıkıcı bulan Amerika'nın büyükleri şatoyu andıran oldukça güvenli bir binada toplandılar. Dikdörtgen şeklindeki masanın etra-

fına dizilen *büyükler* Kayra'yı durdurabilecek bir yöntem aramaya koyuldular.

"Kız, oturduğu yerden emir veriyor ve işin kötü tarafı bunu yapmak zorunda kalıyorsunuz! Nasıl olur da F-578'in bilgilerine ulaşabilir, bu bilgiler yok edilmemiş miydi? Bu kızın aldığı her nefes bir tehdide dönüşüyor, bir an önce bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Masanın etrafına dizilen adamların hepsinin üzerinde oldukça pahalı takım elbiseler vardı ve bu geniş odanın içerisi ağır bir puro dumanı ile doluydu. Bir yandan Kayra'yı durdurmak için planlar yaparlarken bir yandan da purolarını, içkilerini içiyorlardı. Masanın öbür ucundaki kel, göbekli adam söz aldı.

"Size katılıyorum, bir an önce OBT'yi ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"Elimizdeyken bunu beceremedik, kendi ülkesinde bunu yapmayı beklemek çok saçma olur. CIA'den aldığım bilgilere göre devlet tarafından koruma altına alınmış."

"Nasıl koruma altına alınmış? Bu kız bir korsan değil mi, nasıl koruma altına alınıyor?"

"Türkiye, açık açık Kayra'yı desteklediklerini söylemiyor zaten, bunu gizli gizli yapıyor."

"Kayra'yı ortadan kaldırmanın bir yöntemini sanırım biliyorum..." dedi, saçları beyazlamış yaşlı bir adam. Masadaki bütün gözler bir anda ona dönmüştü. Ağır ağır hareket edip purosunu ağzına götürüp bir nefes çektikten sonra dumanı dışarıya üfledi ve konuşmaya başladı. "Bir CIA ajanından Kayra'yı öldürmesini isteyeceğiz."

Masada alaycı kıkırdamalar duyuldu.

"Bunu defalarca denedik. Başka bir şey bulmalıyız."

"Hayır," diye karşı çıktı yaşlı adam, "Herhangi bir CIA ajanı Kayra'ya ulaşamaz ama şu hapishanenin altını kazan adam... Neydi ismi?" diye çenesini kaşıyarak düşündü.

"Jimmy."

"Evet, Jimmy. Kayra'ya ulaşabilecek tek bir CIA ajanı var, o da Jimmy."

"O adam, Kayra'yı kaçırabilmek için hapishanenin altını bir köstebek gibi kazdı. Şimdi ona gidip al şu parayı ve git Kayra'yı öldür mü diyeceğiz. İmkânsız."

"Belki de paradan daha değerli şeyleri vardır. Herkesin bir değeri vardır. Mesela ailesi... Annesinin babasının, varsa kardeşlerinin hayatına karşılık, Kayra'nın hayatı." Yaşlı adam oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Hemen genç bir adam gelip paltosunu giymesine yardım etti ve kapıyı açtı. Kapıdan çıkarken arkasını dönüp masadakilere, "Ailesinin hayatına karşılık Kayra'nın hayatı... Güzel bir anlaşma. Bunu o delikanlıya iletin, bakalım cevabı ne olacak," dedikten sonra dışarı çıktı.

Masanın en başında oturan adam eliyle işaret edince genç, fit vücutlu bir adam yanına gelip eğildi.

"CIA'e ve FBI'a haber verin, Jimmy'yi bulup getirsinler ve bu arada ailesini araştırsınlar."

"Emredersiniz efendim."

Oturduğu yerden doğrulan adamlardan biri sakin bir ses tonuyla,

"Jimmy, CIA için çok önemli bir isim. Bunca yaptıklarına rağmen ondan vazgeçemediler. Demek ki çok değerli şeyler biliyor. Hadi diyelim ki bir şekilde onu gözden çıkarmalarını sağladık, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Jimmy, o kızı öldürmez... Hatta bana sorarsınız Kayra'ya âşık, hem de kör kütük! O kız için hapishanenin altını kazdı, duvarı asitle eritti yahu... Biz hâlâ Jimmy'ye OBT'yi öldürmesi için tuzak kuruyoruz, şaka gibi," diye uzunca konuşmasının ardından odayı terk etti. Kimseden ses çıkmadı, adam haklıydı.

Saat akşamın dokuzuydu, odanın içerisini sadece televizyondan çıkan ışık aydınlatıyordu. Kendi evinin elektriklerini kesip kesemeyeceğini merak ediyordu Kayra. Ve bunu öğrenmesine çok az kalmıştı. Yazdığı kodları onayladıktan sonra trojeninin hafızasına kaydetti. Öncelikle santralin içerisine sızıp gerekli bilgileri aldıktan sonra MİT'e bağlı olan bu lojmanlara dağıtılan elektriğin trafosunun bilgilerine ulaştı. Ardından elektrik faturasındaki numaranın eşleştiği IP adresini buldu ve sistemi bloke etmek için yüz yirmi satırlık bir kod dizini yazdı. İşlemi onaylamadan önce bilgisayarının başından kalkıp ışığı açmayı düşündü ama açık olan televizyondan da kontrol edebileceğini fark edip vaz geçti.

"Hadi bakalım, işe yarayacak mı yaramayacak mı, cidden merak ediyorum," diye söylenerek *enter* tuşuna bastı. Sadece birkaç saniye sonra televizyonu kapandı. Bu durum Kayra'nın kahkaha atmasına neden oldu.

"Ha ha ha! Çok tuhaf ya! Neden bu kadar hoşuma gitti?" diye gülmesine devam etti ve yazdığı kodları sistemden uzaklaştırdı ve tekrar onaylamak için *enter* tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra televizyon tekrar açıldı.

Bu tarz işlerle meşgul olmayı seviyordu. Hem önceden öğrenilmiş bilgilerini pekiştiriyor hem de vakit geçirmesini sağlayacak bir işle uğraşmış oluyordu. Saat on sularında kapısına iki kere vurulması irkilmesine neden oldu. Kod yazmayı bırakıp kapıya yöneldi. Bir kedi gibi sessiz bir şekilde yaklaşık delikten dışarı baktı. Kapısının önünde dikilmekte olan bir kadın ve erkeği fark etti, bunlar yan komşularıydı. Kapıyı açtı. Hiçbir şey demeden öylece durarak karşısındaki mahcup ifadeli kişileri inceledi.

"Ya rahatsız ediyoruz, lütfen kusurumuza bakmayın," dedi, oldukça şık görünümlü kadın. Ellerindeki bavullardan anlaşılıyordu ki yolculuğa çıkacaklardı. "Ya nasıl söylenir bilmiyorum ama bizim acil bir işimiz çıktı, yurt dışına gitmemiz gerekiyor. Fakat gideceğimiz yere Karabaşı götüremeyiz..."

Kayra, anlamsız bir ifadeyle cevap verdi.

"Karabaş mı?" diye sorduktan sonra merdivenlerden inen siyah ve turuncu tüylü Alman kurdunu fark etti.

"Evet, köpeğimizin ismi Karabaş... Şey, acaba köpeğimize bir haftalığına bakabilir misiniz? Çok uysaldır, tuvalet eğitimi de var. Sadece yemeğini suyunu verseniz ve haftada bir kere dışarı çıkarsanız yeter. Yani biz daha sık dışarı çıkarıyoruz ama..." diyerek cümlesini tamamlamadı.

Kayra, yerde oturan ve dili dışarı sarkmış bir şekilde kendisine bakmakta olan köpeğe baktı.

Böyle bir sorumluluğun altına girmek istemiyordu, bu nedenle düşündü ve birkaç saniye sonra, "Bilmiyorum ki, nasıl yapsak?" diye söylendi.

"Üst komşumuzdan rica ettik ama köpeklerden korkuyormuş. Lütfen bizi geri çevirmeyin, işimizi halledip hemen döneceğiz."

Kayra, "Peki madem, hem bana arkadaşlık etmiş olur," diyerek teklifi kabul etti. Bu duruma çok sevinen komşular kapının dibindeki köpek mamasını da Kayra'ya uzattılar.

"Buyurun, maması. Çok teşekkür ederiz," dedikten sonra alelacele merdivenden aşağıya inerek kapıda beklemekte olan taksiye yöneldiler. Kayra, köpekle beraber içeri geçti. Salonun ışığını açtı. Karabaş, hızlıca salonun en rahat yeri olan yuvarlak şekilli koltuğa atlayıp uzandı. Başını bacaklarının üzerine koyup öylece durdu. Koltuk çok hoşuna gitmişti.

"Oh, sıpaya bak! Başka koltuk yokmuş gibi benimkine oturuyor. Kalk bakayım oradan!"

Karabaş, hiç oralı bile olmadı.

"E hani eğitimliydi? Kocaman da bir şey bu..." Köpeğin başını okşadı, "Aslında çok da tatlı bir şeymişsin sen ya, aç mı acaba? Yok ya, yedirip öyle getirmişlerdir... Yani öyledir herhalde..." diye sesli bir şekilde söylenmeye devam ediyordu Kayra.

CIA, Jimmy'nin ailesine ulaşmayı başarmıştı. Amerika'nın kuzeyinde, sessiz bir kasabada hayatlarına devam eden Denever ailesi, ne olduğunu anlayamadan evlerine giren iri yarı silahlı adamlar tarafından gözaltına alınmışlardı. Jimmy'nin altmış üç yaşında oldukça şirin bir annesi, yetmiş bir yaşında akciğer hastası bir babası, otuz üç yaşında da güzeler güzeli bir kız kardeşi vardı. Ailesini kimsenin bilmediği bir eve getirdiler. Akciğer hastası yaşlı adam, sürekli "Neler oluyor, neden bizi buraya getirdiniz?" diyerek sorular sorsa da cevap alamıyordu. Korkuyorlardı. Birkaç saat içinde durumu haber alan Jimmy, ailesinin tutulduğu eve geldi. Adamlara karşı koymak istedi fakat bu pek bir işe yaramadı.

"Ne hakla ailemi tutuklarsınız? Üstelik bu nasıl tutuklama, dağın başındaki bu lanet evde ne işleri var!"

"Çok soru soruyorsun," diye cevap veren CIA ajanı cebinden çıkardığı zarfı Jimmy'ye uzattı. Jimmy, zarfı açıp içendeki mesajı okuyunca beyninden vurulmuşa döndü.

"Ailenin hayatına karşılık, Kayra'nın hayatı... Seçim senin."

Saatler sabahın dördünü gösterdiği vakit Kayra, irkilerek uyandı. İrkilmesine yatağına atlayıp bacaklarının üzerine yatan Karabaş sebep olmuştu.

"Ne oluyor ya?" diye uykulu uykulu söylenerek yanındaki masanın üzerindeki lambayı yaktı. Bacaklarını çekip Karabaş'ı üzerinden indirdi.

"Ya deli misin sen, sana ne güzel yatak yapmıştım içerde, ne diye gelip bacaklarıma atlıyor, beni uyandırıyorsun..." diye uykulu bir şekilde söylendi. Karabaş ise yatağın kenarında kıvrılıp uzandı. Bu durumu umursamayan Kayra, uykusunun açılmaması için ışığı kapatıp tekrar uyumaya çalıştı.

Gün ışıkları odanın içerisine dolarken uyandı Kayra. Karabaş gece kıvrıldığı yerde durmuş ona bakıyordu. Yataktan kalkıp banyoya gitti, ellerini yüzünü yıkadı. Ardından da mutfağa yönelip kahvaltı hazırladı. Bir tasa da Karabaş'ın mamasından doldurdu.

"Karabaş!" diye bağırdı. Bağırmasından sadece birkaç saniye sonra mutfağın kapısından bir şimşek gibi içeriye giren köpek, mutfakta dolanmaya başladı.

"Al bakalım," diyerek önüne konan yemeğini iştahla yemeye koyuldu. Kayra, hazırladığı sandviçini de alıp içeriye, bilgisayarının karşısına geçti. İlk önce haber sitelerinde gezinerek gündemde önemli bir gelişmenin olup olmadığını kontrol etti. Dikkate değer bir şey yoktu ama sandviçini bitirene kadar haber okumaya devam etti.

Yemeği bitince üzerini değiştirip Karabaş'ı yürüyüşe çıkardı. Yakınlardaki parka geldiklerinde kulaklığını çıkarıp bir banka oturdu. Başındaki kapüşonu da çıkarıp saçlarını omzunun üzerine attı. Hava oldukça güzel ve güneşliydi.

Çalmaya başlayan telefonunu cebinden alıp ekranına bakınca yüreğine bir sıcaklık yayıldı. Hemen cevap verdi.

"Alo! Metehan."

"Kayra, sesini duymak ne hoş..."

Kayra gülümseyip, "Seninkini de öyle. Dönmüşsün sanırım Türkiye'ye," dedi.

"Sayende... Evine geldim ama yoktun, dışarıda mısın?"

"Ya evet, biraz uzun hikâye ama küçük misafirimi gezdirmem gerekiyordu."

"Misafir mi?"

"Dedim ya uzun hikâye."

"Neredesiniz, yakınlarda mısınız? Yani belki müsait değilsinizdir ama seninle konuşmam gereken bir şeyler var."

"Ya sizli bizli konuşma, misafirim komşumuzun köpeği. Ben evin aşağısındaki parktayım."

"Köpek mi, ha ha! Neyse tamam o zaman, geliyorum," dedikten sonra telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra etrafına bakınırken parkın girişindeki Metehan'ı gördü Kayra. Yürümekte biraz zorluk çekiyor gibiydi. Siyah bir kazak, kazağın üzerinde siyah uzun bir pardösü ve yine siyah bir pantolon giyiyordu. Biraz zayıflamış gibiydi, elmacık kemikleri belirginleşmişti. Yorgunluğu yüzünden belli oluyordu.

Kayra, gülümseyerek Metehan'a doğru yürüdü. Metehan da onu fark etmiş gülümsüyordu. Birbirlerine yaklaştıkları anda sarılmak için uzanan adamı, "Hastayım hiç sarılmayalım," diye küçük bir yalanla geçiştirdi Kayra.

Hasta filan değildi. Mete'yle olan ilişkisini korumazsa başına neler gelebileceğini az çok tahmin edebiliyordu sadece.

"Geçmiş olsun, neyin var?" diye sordu Metehan. Bozulmuştu.

"Önemli bir şey değil. Sen nasılsın? Son gördüğümde kanlar içerisindeydin."

"Evet, uçaktaydık..." dedi Mete, gözlerini başka yere çevirerek. "Sanırım insan öleceğini düşünürken saçmalayabiliyor."

Kayra, "Oturalım mı?" diyerek yanlarındaki bankı gösterdi ve konuyu kapatmış oldu. Banka oturduklarında Metehan, aynı konu üzerinde devam etmekte ısrarcı olduğunu belli etti. Bu sırada Karabaş çimlerin üzerinde yuvarlanmaya, kendince oyun oynamaya devam ediyordu.

"Neden hayatına kimseyi almıyorsun?" diye soran Metehan, Kayra'ya baktı.

Bu sorudan duyduğu rahatsızlığı gözlerini devirerek belli etti. Hiç hazzetmediği konulardı bunlar. Üstelik konuyu açan da yaklaşık bir ay önce kendisine, seni seviyorum, diyen kişiydi.

"Cidden bunları mı konuşacağız?"

Metehan, cevap vermeyip önüne döndü. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Beni CIA'in elinden nasıl kurtardın?" diye sordu. "Onları neyle tehdit ettin?"

"F-578 savaş uçağının teknolojik bilgilerini çaldım dedim."

"Gerçekten çaldın mı?"

"Hayır. Yani bazı bilgilere ulaştım o uçağa dair ama tamamını çalamadım. Biraz uğraşsaydım belki uçağı hackleyip halledebilirdim ama bu oldukça fazla zaman alırdı. Seni kurtarabilmek için o kadar zamanım yoktu. Ben de blöf yaptım."

"Onlarda o kadar güçlü bir etki bırakmışsın ki blöfünü yemişler. Sanırım bu bilgileri çalsa çalsa OBT çalar diye düşünmüşlerdir."

"Bilmem. Sanırım."

"Bu köpek neyin nesi?"

"Komşumun köpeği. Yurtdışına gitmeleri gerekiyormuş. Bu baş belasını da bana bıraktılar."

Bu sırada Karabaş, Kayra'nın yanına gelip oturdu, etrafına bakındı.

"Çok da küçük değil," diyerek gülümsedi Metehan. Sonra derin bir nefes alıp sustu. Kısa bir sessizlik oldu. Arkasına yaslanıp sakin bir şekilde, "Amerika seni öldürmek istiyor," dedi.

Kayra, birkaç saniye düşündü. Bunları duymaya alışıktı ama yine de morali bozulmuştu. "Bilmediğim bir şey değil," demekle yetindi.

"Öyle değil, bu defa kafayı fena halde sana takmış durumdalar. Ben ellerindeyken şans eseri konuştuklarını duydum."

Kayra, keyifsiz bir şekilde, "Nasıl yapacaklarmış? Yine peşime ajanlarını mı yollayacaklar? Kiralık katil mi tutacaklar?" diye sordu.

"Nasıl yapacaklarını konuşmadılar. Ama muhtemelen öyle olur."

Kayra, sıkıntılı havayı dağıtmak için gülümsedi.

"Hiçbir şey olmaz, Karabaş beni korur," diyerek köpeğin başını okşadı. İsmi zikredildiği için Kayra'ya bakan Karabaş küçük bir inilti çıkardı. Ardından tekrar önüne döndü. Gerçekten de çok akıllı bir köpekti. Bir o kadar da cesur ve güçlüydü. Güçlü bir çeneye ve keskin dişlere sahipti.

Metehan, "Neyse, sanırım gitsem iyi olacak?" diyerek ayağa kalktı.

"Çok canını yaktılar mı?"

Arkasını dönüp Kayra'ya bakan Metehan, "Anlamadım," dedi.

"Çok canını yaktılar mı? CIA... Benim nerede olduğumu söylemen için sana işkence ettiler mi?"

"Önemi yok Kayra. Benim istihbaratçı olduğumu, işkence ile benden laf alamayacaklarını biliyorlardı. Bunları düşünme. Kendine dikkat et..." diyerek dönüp geldiği yöne doğru yürümeye başladı. İçi içini yiyen, bir şeyler söylemesi gerektiğini hisseden Kayra, Metehan'ın ardından bağırdı.

"Mete!"

Metehan bir kez daha arkasını dönüp Kayra'ya baktı.

"İyi ki varsın. İyi ki hayatımdasın."

Metehan gülümseyip, "Sen de öyle," dedi.

Parktan eve döndükten birkaç saat sonra, Kayra evinin salonunda otururken bir zamanlar Jimmy ile konuştuğu siteden mesaj geldi.

"Seninle görüşmem gerek, yarın Türkiye'ye geliyorum. Buluşabilir miyiz?"

Mesajın kim tarafından gönderildiği yazmıyordu ama Jimmy'den geldiğini anlamıştı. Zaten o da anlayacağını bildiği için kendini tanıtma gereği duymamıştı.

"Bilmem, sanırım buluşabiliriz, Jimmy. Sonuçta sana bir teşekkür borcum var. Ben hapishanedeyken neler yaptığını duydum."

"Sevindim. Yarın görüşürüz..."

Ertesi gün Jimmy, sabah saatlerinde Türkiye'ye varmış, iyi bir otele yerleşmişti. Gelme sebebi korkunç gözükse de asla istediği bir şey değildi. Ailesini kurtarabilmesinin sadece bir yolu vardı... Otel odasında oturmuş sigara içiyordu. Çok düşünceliydi, sadece iki saatlik bir uykuyla duruyordu. Sol eliyle anlını sıvazladı; yorgunluk, uykusuzluk ve gerginlikten başına korkunç bir ağrı girmişti. O sırada telefonuna bir mesaj geldi. CIA'in ajanından gelen mesajda ailesinin fotoğrafı vardı. Kameraya bakan gözlerin hepsinde endişe ve korku görülüyordu. Çaresizlikleri her hallerinden belli oluyordu. CIA, oyununu gayet iyi ve oldukça acımasız bir şekilde oynamaya devam ediyordu. Jimmy, öfke ve çaresizliğin vermiş olduğu bir duyguyla oturduğu yerden kalkıp silahını eline aldı.

"Üzgünüm Kayra... Çok üzgünüm."

Karabaş'ın üzerine atlayıp yüzünü yalamasıyla uyandı Kayra. Saat sabahın sekiziydi. "Ne istiyorsun yine?" diye tatlı sert ve biraz da uykulu bir şekilde söylenerek yüzünü yastığın altına gömdü. Bir Kayra'nın üstüne çıkıyor, bir kenara atlıyor, sürekli onu yataktan çıkarmak için çabalıyor, dışarı çıkıp gezmek istiyordu Karabaş.

Köpeğin tatlı enerjisine yenik düşüp yataktan söylene söylene kalkmak zorunda kaldı.

"Ya bıktım senden bıktım, sahiplerin gelsin de alıp götürsün seni be, of!" diye biraz sert bir şekilde bağırdı. Bu bağırma sonrası Karabaş, eski enerjisini kaybetmiş, durgun bir hale bürünmüştü. Yerde öylece oturuyor, Kayra'nın suratına bakıyordu, birkaç saniye sonra da ağır adımlarla odasından dışarı çıktı.

"Anladı mı ya dediklerimi, ne bağırıyorsun köpeğe salak kız..." ardından da ses tonunu yumuşatıp, "Karabaş! Uyuz şey, hadi gel dışarı çıkacağız," dedi pantolonunu giyerken. Gerçekten de insan psikolojisini iyi analiz eden, ses tonundan verilmek istenen mesajı anlayabilen bir köpekti Karabaş. Polislerin eğitmek için bu cins köpekleri seçmesi boşuna değil demek, diye düşündü Kayra.

Kayra, üzerini giyindikten sonra aşağıya, salona indiğinde Karabaş'ı minderinde uzanırken buldu. Başını bacaklarının üzerine koymuş bir şekilde az önceki enerjisinden oldukça uzak bir ruh halinde uzanan Karabaş'ın yanına gitti.

"Şşt, kalk hadi. Gidip gezelim."

Bu sabah yürüyüşleri Kayra'ya da olukça iyi geliyordu. Karabaş, tepkisiz kalmaya devam etti.

"Kime diyorum, hadi..." Yine tepki alamayınca, "Vay be, bildiğin trip yiyorum şu an ya. Nesin sen, manita filan mı?" diyerek Karabaş'ın üzerine yumuldu. Gıdıklamaya başladı. "Nasıl oluyormuş yatarken rahatsız edilmek, ha!" diyerek hem başını okşuyor hem de Karabaş'ın en sevmediği şeyi yaparak kulağını çekiyordu. Karabaş, hırlamaya yakın bir inilti çıkarıp kulağını Kayra'nın elinden kurtarmaya çalıştı. Başaramayınca da kolunu ısırdı fakat dişlerini geçirmedi.

"Bak! Hain, demek beni ısırırsın ha!" diyerek daha sert gıdıklamaya başladı, artık oyuna dönen kapışmalarına minderin üzerinde sırt üstü uzanıp karnını açarak cevap verdi Karabaş.

Birkaç dakika sonra sokağa çıkmışlardı. Kayra yine her zamanki gibi kulaklığını takıp müzik dinlemeye başladı.

"Fazla gezemeyeceğiz ama haberin olsun, yapmam gereken işler var."

Diğer günlerde en az iki saat süren yürüyüşleri o sabah sadece yarım saat sürdü. Karabaş'ın yemeğini hazırlayıp kabına koyduktan sonra bilgisayarının başına geçti Kayra. Bir saldırı planlıyordu. Hedefinde, çevreye saldığı atıklar ile gündeme gelen İtalyan bir şirket vardı. Bu şirket hemen yanı başında bulunan akarsu kaynağına boşalttığı kimyasal maddeler yüzünden onlarca balık çeşidinin ölmesine sebep olmuş ve oldukça büyük tepkiyle karşılaşmıştı. Bu tepkilere rağmen herhangi bir iyileştirmeye gitmeyen hatta özür dahi dilemeyen şirket, olaydan sadece bir hafta sonra yine aynı şeyi yapmış, üstelik bunun bir kaza sonucu olduğunu ileri sürmüştü. Kayra, yapacağı bu saldırı ile yine kamuoyunun takdirini toplayacaktı ama onun derdi bu değildi. Tasarladığı saldırıyı çevre için, dünya için yapacaktı.

Bilgisayarında, gece topladığı bilgilerin bulunduğu dosyayı açtı. MSX sayfasını açıp kod yazma işlemini tamamla-

yıp onayladı. Artık firmanın web sayfasında siyah fon üzerinde büyük beyaz harflerle, İngilizce bir mesaj yazıyordu.

"Doğa ile savaşmayın, çünkü kazandığınız vakit kaybetmiş olacaksınız! OBT"

Bu söz Kayra'ya ait değildi fakat önemli olan sözün kime ait olduğu değil, verilmek istenen mesajdı. Ayrıca firmanın en önemli makinası olan CNC tezgâhı aşırı elektrik yüklenmesi sonucu kullanılmaz hale gelmişti. Elektrik panoları bilgisayarlı bir sisteme bağlı olduğu için bunu yapmak Kayra için çok kolay olmuştu. İsteseydi elektrik ile çalışan bütün cihazları kullanılmaz hale getirebilirdi fakat böyle büyük bir zarar vermek yerine sadece bir makineye zarar vermeyi seçmişti. Bu cihaza giden elektrik hattını gece araştırıp bulmuş, her şeyi planlayıp saldırıyı sabah saatlerine bırakmıştı. Bu sırada bilgisayarına bir mesaj geldi.

"Buluşalım mı?" diyordu Jimmy.

İşi bittiği için mesaja cevap verdi. "Olur. Saat on ikide Beyoğlu'ndaki köprüde ol."

Köprünün etrafı açık olduğu için bir tuzak olup olmadığını görebilecekti. Tercihinin amacı buydu.

Saat on ikiye çeyrek kala, köprünün yüz metre ötesindeydi. Yanında Karabaş da vardı. Jimmy, arkası dönük bir şekilde bekliyordu. Kayra, Karabaş'ı hemen yanındaki demir korkuluklara bağladı.

"Sen burada bekle koca oğlan, tamam mı? Ben hemen döneceğim."

Karabaş, mutsuz bir şekilde bir inilti çıkardı fakat bu durumu istemese de kabul etti. Kayra, emin adımlarla köprüye doğru yürürken Karabaş, havladı. Jimmy, arkasını dönüp köpeğin havladığı yöne baktı, Kayra'yı gördü. Birkaç dakika sonra yüz yüzeydiler.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Jimmy, oldukça soğuk bir tavırla, "Öyle oldu." dedi. "Seni buraya neden çağırdığımı bilmeden yine öylece tedbirsiz geldin, öyle mi? Şu köpeği tedbir olarak saymazsak."

"Beni kurtarmak için hapishanenin altını kazan birinden zarar gelmez diye düşündüm, yanlış mı düşündüm?"

Jimmy, kayıtsız bir ifadeyle dikilmeye devam ediyordu.

"Böyle olsun istemezdim," dedi.

Bu kayıtsızlık ve söylenen cümleler, Kayra'yı endişelendirdi.

"Ne olsun istemezdin?"

"Üzgünüm..." diye söylenerek belindeki silahı çıkarıp Kayra'ya doğrulttu.

Karabaş, deliler gibi havlıyor, bağlandığı yerden kurtulmaya çalışıyordu. Lakin kurtulsa bile Kayra'yı kurtarabilmesi için yeterli zamanı yoktu. Jimmy, aynı kelimeleri tekrarlamaya devam etti. Üzgün olduğu, mecbur olduğu şeyi yapmak istemediği yüzünden belli oluyordu.

"Çok üzgünüm, özür dilerim."

Tamamen hayal kırıklığına uğramış olan Kayra, "Neden... Neden?" diye söylendi.

Beyoğlu'nun güneyinde, gözlerden uzak bir muhitte, eskimiş, yıkılmaya yüz tutmuş köprünün üzerinde Jimmy, silahını Kayra'ya doğrultmuş bir şekilde öylece bekliyordu.

Yüz metre ötede, boynundaki tasmayı koparabilmek için debelenen Karabaş, istediğini yapamıyor, tasmadan kurtulamıyor, deli gibi havlıyordu.

Kayra ise güvendiği kişi tarafından yüz üstü bırakılmış gibi hissediyordu. Buraya gelirken hiçbir önlem almamıştı. Sonuçta kendisini kaçırabilmek için delice planlar yapan ve her şeye rağmen uygulayan biriydi söz konusu olan.

Aynı kişi silahını kendisine doğru doğrultmuş bir şekilde tam karşısında duruyordu.

"Üzgünüm..." diye tekrarladı Jimmy. "Mecburum."

Kayra, gülümsedi. Gülümsemesinde bile büyük bir hayal kırıklığı vardı.

"Yıllar önce söylediğim söz aklıma geldi..." dedi Kayra, birkaç saniye duraksadıktan sonra devam etti. "Bir Amerikalıya asla güvenmemelisin. Özellikle bu kişi politikacıysa..."

"Ben politikacı değilim."

"Politikacılar için çalışan bir uşaksın. Bu daha tehlikeli..."

Jimmy, silahını Kayra'nın göğsüne doğru tutmaya devam ediyordu.

"Sadece nedenini merak ediyorum, neden Jimmy? Onca yaptığın şeyden sonra neden?"

Jimmy, çok üzgün olduğunu belli eden derin bir nefes aldı. Kararsızdı. Arada kalmıştı. Durdu... Her ikisine de çok uzun gelen bir sessizlik oldu ve silahını indirdi.

"Çok üzgünüm Kayra, " dedi ağlamaya başlayarak. Olduğu yere çöküp, yere oturdu. "Seni öldürmem gerekiyordu çünkü CIA ailemi rehin aldı. Bu geceye kadar seni öldürmediğim takdirde onları öldürecekler."

Kayra, böyle bir şey olduğunu az çok tahmin edebilmişti, Jimmy'nin yanına oturup omzuna dokundu. Artık silahın hedefinde olmadığı için oldukça rahatlamıştı. Karabaş da bu durumu iyiye işaret olarak algılamış olacak ki havlamayı bıraktı yine de kulakları dikili bir şekilde Kayra'ya bakıyordu.

"O halde öldür," dedi Kayra. Jimmy, anlamsız bir şekilde dönüp yüzüne baktığında, devam etti. "Beni öldürdüğünü onlara nasıl ispatlayacaksın, fotoğraf mı çekeceksin? Arayıp iş tamam mı diyeceksin?"

"Evet, fotoğraf çekip gönderecektim."

"E tamam ölü tak..." Kayra lafını bitiremeden Jimmy araya girdi.

"Ölü taklidi yapabileceğini onlar da bildiği için başka bir CIA ajanı senin öldüğünü teyit etmek için gelecek. O kişiye ben haber vereceğim..."

"Adını sanını biliyor musun bu adamın?"

"Biliyorum."

"Çok güzel."

Jimmy, anlamamıştı. "Ne yapacaksın?"

Kayra gülümsedi.

"Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunacağım."

"Satın alınamayacak biri olduğunu biliyorum."

"Para vereceğim demedim ki... Herkesin bir açığı vardır, tıpkı sistemlerin olduğu gibi, yeter ki o açıkları bulmayı bil. CIA de böyle yapmadı mı? Bak, seni ailenle tehdit etmişler."

Jimmy cevap vermedi. Kayra bilge bir edayla konuşmasına devam etti.

"Fakat işimizi şansa bırakmamamız gerek, sonuçta ailenin hayatı söz konusu... Ailen nerede tutuluyor, biliyor musun?"

"Biliyorum..."

"Çok güzel. Neyse, bunları sonra konuşuruz. Bir bilgisayara ihtiyacım var, öncelikle o ajanın bir açığını bulmamız gerekiyor," diyerek oturduğu yerden kalktı. Ardından da elini uzatıp Jimmy'yi kaldırdı.

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır, aynı durumda ben olsaydım muhtemelen çoktan tetiği çekmiştim," dedi Kayra gülümseyerek. Jimmy de gülümsedi. Karabaş'a doğru yürüyorlardı ki Kayra aniden durdu. Köpek pürdikkat Jimmy'yi süzüyor, saldırmak için bir fırsat bekliyordu, bir kere aklına tehdit olarak kazınmıştı bu adam.

"Karabaş bir sorun çıkartabilir, sen çok yaklaşmasan iyi edersin. Kendisi pek şakacı bir köpek değildir."

"Zaten bu cins köpekler hiçbir zaman insanlara çabuk ısınmazlar."

"Sahiden mi?" diye şaşırdı Kayra. "Oysaki ben tam tersini düşünmüştüm. Sadece bir haftadır beraberiz ama bana çok alıştı. Yoksa numara mı yapıyor?" diyerek gülümsedi.

Birkaç saat sonra Kayra, evinde bilgisayarının başında kod yazıyor, bulduğu detayları not ediyordu. Jimmy ise koltukta oturmuş, kara kara düşünüyordu. Karabaş gözünü Jimmy'den ayırmadan öylece kendi yerinde oturuyor, adamın her hareketini büyük bir dikkatle izliyordu.

"Bu köpek aniden üzerime atlayacakmış gibi geliyor," dedi ve kalkıp Kayra'ya doğru yöneldi Jimmy. Ona yaklaştığı an Karabaş dişlerini göstererek hırlamaya başladı. O kadar ürkütücü ve tehditkâr görünüyordu ki bu hırlamadan Kayra da korkmuştu.

"Sanırım yanıma yaklaşmasan daha iyi olur."

Bunun zaten yanlış bir fikir olduğunu anlayan Jimmy, tekrar yerine oturdu. Hırlama kesildi fakat göz hapsi devam ediyordu. Bu durum, Kayra'ya kendini değerli hissettirdi, mutlu etti.

"Çok iyi değil mi ya," dedi gülümseyerek.

Saatler geçiyor, Kayra, Jimmy'nin verdiği bilgiler doğrultusunda araştırma yapmaya devam ediyordu. Akşam olmak üzereydi, artık bir şeyler bulması gerekiyordu. Her geçen dakika Jimmy'yi daha da geriyordu.

"Bir şey bulabildin mi?"

Kayra cevap vermeyip kod yazmaya devam etti. Klavyeyi oldukça hızlı kullanıyor, çıkan tıkırtılar salonun içerisinde yankılanıyordu. CIA'in veri tabanında geziniyordu fakat bir şey bulamamıştı. Adam tam anlamıyla bir gölgeden ibaretti. Sadece adı vardı, başka hiçbir şeyi yoktu.

Jimmy çalan telefonuna bakıp, "O arıyor," dedi.

"Hiçbir şey bulamadım fakat çağır adamı, seninle buluştuğumuz köprüye gelsin."

Telefonu açıp sakin bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Buz gibi donuk bir ses, "Görev tamam mı?" diye sordu.

Kayra, başıyla işaret etti.

"Evet, öldü."

"Güzel. Neredesin?"

Jimmy, Kayra'nın dediği yeri tarif edince, "Tamam," dedi karşıdaki ses. "Yanında mı?"

"Arabanın bagajında."

"Tamam, geliyorum."

Jimmy ve Kayra yarım saat sonra köprüye gittiler. Kayra, aracın arkasında oturuyordu. CIA'in verdiği araçtı, Jimmy Türkiye'de hiçbir zorluk çekmesin diye her şeyi düşünmüşlerdi. Çok geçmeden uzun boylu, sıska bir adam köprünün ilerisinde gözüktü. Siyah deri bir ceket ve mavi pantolon giyiyor, sigarasını tüttürüyordu.

"Geliyor," diyerek araçtan indi Jimmy.

Ajan, bagaja yönelecekken Kayra araçtan indi. Onu canlı gören adam, büyük bir şaşkınlıkla Jimmy'ye baktı. Ters giden bir şeylerin olduğunu anladı, silahına davranıyordu ki Jimmy onu engelledi.

"Benim kim olduğumu ve neler yapabileceğimi gayet iyi biliyorsun, değil mi?" diye sordu Kayra. Sıska adam cevap vermek yerine öfkeyle soludu. Jimmy, adamın ellerini arkadan sertçe tutup hareket etmesini engelliyordu.

"Sana yapacağım teklifi kabul edersen zengin olabilirsin?"

"Beni parayla satın alamazsınız. Senin şimdiye kadar ölmüş olman gerekiyordu."

"Neden CIA için çalışıyorsun, para için değil mi? Sana orada kazanabileceğinden çok daha fazlasını verebilirim."

Sıska adam dişlerini sıkarak homurdandı.

"İstemez. Ben bu arkamdaki hain köpek gibi ülkeme ihanet etmem." Omzunun üzerinden Jimmy'ye bakarak, "Gece yarısına kadar benden haber alamazlarsa ailen ölecek," dedi.

"Kimsenin ölmesine gerek yok," dedi Kayra.

"Ama üç kişi ölecek, bu gece yarısı. Jimmy bunu gayet iyi biliyor."

Elinden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordu Jimmy. Kayra, bir şey demeye hazırlanırken ajan, ani bir hamle yaparak Jimmy'nin ellerinden kurtuldu ve parmağındaki yüzüğe gizlenmiş iğneyi boynuna batırarak intihar etti. Silahını çekip Kayra'yı vurmak için zamanı yoktu fakat kendisini öldürmek için zamanı vardı ve öyle yapmıştı. Büyük bir şaşkınlık içerisinde, sadece iki üç saniye gibi kısa bir zamanda gerçekleşen olaya şahit olan Kayra, tam anlamıyla şok geçirmişti. Bunu hiç beklemiyordu. Jimmy, kahrolmuş bir şekilde adamın yanına diz çöktü, kendisini tutmaya çalışsa da bunu başaramamış, gözlerinden yaş gelmişti. Çünkü adamın dediği gibi CIA gece yarısına kadar bu adamdan haber alamazsa Jimmy'nin ailesini öldürecekti.

Jimmy, "Tanrım... Tanrım!" diye söylenerek ağlamaya başladı.

Kayra üzgün bir şekilde Jimmy'nin yanına diz çöktü, omzuna dokundu,

"Çok üzgünüm Jimmy, gerçekten. Ama henüz her şey bitmiş değil. Aileni hâlâ kurtarabiliriz."

"Öldü... Ailem de öldü..."

"Biliyorum, bana olan güvenini sarstım ama böyle bir şeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Fakat dediğim gibi burada böyle ağlayıp sızlanacağımıza bir şeyler yapmak için harekete geçmemiz gerekiyor."

"Ne yapabiliriz ki Kayra, görmüyor musun?" dedi yerde yatan adamı gösterip koluyla burnunu silerek. Ağlamaya devam ediyordu. "Adam öldüğüne göre haber alamayacaklar ve hiç tereddüt etmeden ailemi öldürecekler."

"Ailenin nerede kaldığını biliyor musun?"

"Biliyorum ama oradan başka yere geçmiş de olabilirler... Hem bu neden önemli ki?"

"Peki seni telefonda mı tehdit ettiler?"

"Hayır."

Kayra beklediği cevabı alamadığı için homurdandı.

"Bu kötü oldu, o ses kayıtlarına ulaşarak bir şeyler yapabilirdik."

Yarım saat sonra Kayra'nın evine gelmişlerdi. Kayra, zaten hiç kapatmadığı bilgisayarın başına geçip kod sayfasını açtı. Jimmy'nin ağlamaya devam ediyor oluşu ne kadar üzgün olduğunun kanıtıydı. Koltuğa oturup başını ellerinin arasına aldı, sert bir şekilde söylenmeye başladı.

"Hepsi benim hatam!"

Kayra, kod yazmaya çalışırken bir yandan da Jimmy'yi dinliyordu. Akşam olmasına birkaç saat kalmıştı, elini çabuk tutmalıydı.

"Belki de," dedi ve cümlesini tamamlamadan sustu Jimmy. Bu sırada Karabaş, bir odada kilitliydi. Ağlıyor, dışarı çıkmak istiyordu.

"Belki de seni öldürmem gerekirdi..." dedi Jimmy Kayra'ya bakarak.

"A-anlamadım."

"Anlaşılmayacak bir şey yok." Kolundaki saati kontrol etti. "Ailemden değerli değilsin Kayra. Hiç kimse ailemden değerli değil."

"Tabii ki öyle, ama neden böyle konuşuyorsun anlayamadım, beni korkutuyorsun..."

Jimmy, belindeki silahı çekti. Ellerinin arasına aldığı silahına bakarak konuşmasına devam etti. Karabaş, olacak şeyleri hissetmiş olacak ki daha kuvvetli havlıyor, kapıyı

tırmalıyordu. Kayra, öylece oturuyor, Jimmy'yi izliyordu. Her halinden korktuğu belli oluyordu.

"Seni öldürmem gerekirdi, lanet olsun Kayra! Seni öldürmem gerekirdi!" diye bağırdı Jimmy. Kayra'nın dudaklarından kelimeler güçsüz bir şekilde döküldü.

"Jimmy... Lütfen."

"Hâlâ hiçbir şey için geç kalmış sayılmayız değil mi? Ailemi kurtarabileceğini düşündüm ve senden yardım istedim ama kurtaramadım... Birkaç saat içinde seni öldürürsem CIA'e ihanet etmiş olmam. Hatta seni öldürdüğüm için de ödüllendirilirim..." dedi elindeki silahı Kayra'ya doğrultarak.

Kayra, oturduğu yerden kalkıp başındaki kapüşonu çıkardı. Sakin kalmaya çalışarak, "Jimmy, bak onları kurtarabiliriz. Lütfen indir şu silahı," derken bir elini öne doğru uzatmıştı.

"Sana güvenmek tamamen hataydı... Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Jimmy, lütfen..."

"Seni severim Kayra, ideolojini fikirlerini severim ama ailemden değerli değilsin. Üzgünüm!"

Onun ne kadar kararlı olduğunu anlayan Kayra, hiç beklenmedik bir anda ileri doğru atılıp Jimmy'nin elindeki silaha vurarak yönünü değiştirmeyi başardı ve arkasına bakmadan kapıya doğru koştu. Fakat amacına ulaşamamış, silahı düşürememişti. Jimmy, Kayra'nın arkasından art arda çekti tetiği... Sırtından vurulan Kayra, yüz üstü yere yığıldı. Hareket etmiyordu... Jimmy, Kayra'nın yanına gelip diz çöktü.

"Ne olur beni affet," diyerek Kayra'yı sırt üstü çevirdi ve yüzünü okşadı. "Affet..."

Karabaş deli gibi havlamaya devam ediyordu. Jimmy, Kayra'nın bacaklarından tutup salonun ortasına doğru

çekti, yerde koyu kırmızı uzun bir leke oluştu. Çok geçmeden de Kayra'nın durduğu yer kan gölüne döndü. Jimmy, cebinden çıkardığı telefonu kulağına götürdü.

"Dediğinizi yaptım, Kayra öldü," dedi soğuk bir ses tonuyla.

"Bize sen değil, kendi ajanımız haber verecekti?"

"İşler karıştı," dedi salondaki kameraya bakarak. "Size bir video kaydı göndereceğim, Kayra'nın evindeki güvenlik kamerasını izlemeniz yeterli olacaktır. Konuşmaları da dinleyince zaten ajanınızın başına ne geldiğini anlayacaksınız. Bir hata yaptım ama size ihanet etmedim, Kayra şu an ayaklarımın dibinde, kendi kanında yatıyor. Video kaydını izleyin ve ailemi derhal bırakın."

"Pekâlâ, gönder bakalım..."

Jimmy, Kayra'nın bilgisayarını açıp kameranın kaydettiği dosyayı bularak az önce yaşanan olayları kanıtlayan videoyu önce telefonuna aktardı, sonra da CIA ajanlarına... Videoyu gönderirken mesajına bir not ekledi.

"Silah seslerini duyan biri polise haber vermiş olabilir, ben cesedi gömmeye gidiyorum. Ailemi serbest bıraktığınızı kanıtlamanızı istiyorum."

Beş dakika sonra cevap geldi. Onlar da bir video kaydı göndermişlerdi. Video kaydında Jimmy'nin ailesi birbirlerine sarılmış bir şekilde kapıdan çıkıp gittikleri görülüyordu. Hâlâ korktukları belli oluyordu. Jimmy bu kez sevinçten ağlamaya başladı.

"E hadi, bitmedi mi ya? Her yerim tutulacak," dedikten sonra yerden doğruldu Kayra. "Ne oldu, inandılar mı?"

Jimmy hiçbir şey demeden oturduğu yerden kalkıp Kayra'ya sarıldı.

"Başardık, inandılar."

"Tabii inanacaklar, ben okul zamanında birkaç ay tiyatro eğitimi de almıştım. Nasıl oynadım ama?" dedi gülümseyerek.

Kayra ile Jimmy, bu planı eve gelirken yolda yapmışlardı. Daha doğrusu Kayra yapmış, Jimmy'ye anlatmıştı.

Önce kurusıkı bir silah bulmuşlardı. Gerçek silahla ateş edemezlerdi, aksi takdirde Kayra'nın çelik yelek giymesi gerekirdi ama o da görüntülerde belli olabilirdi. Jimmy tetiği her çektiğinde silahın namlusundan etrafa parlak ışık yayılmıştı, tıpkı gerçek silahta olduğu gibi. Kayra, sırtından vurulmuş gibi yapıp yüz üstü yere düşecekti, fakat bunu nerede yapacağı çok önemliydi çünkü sırtında mermilerin açtığı delikler olmayacaktı. Bu yüzden kameranın kör noktası olan kapının yanında vurulması gerekiyordu. Silaha doğru atılıp kaçmaya çalışmasının nedeni buydu. Elbette kana ihtiyaçları vardı. Genellikle film sektöründe kullanılan yapay kan satın aldılar. Bu yapay kan darbelere karşı hassas bir kapsülün içindeydi. Kapsülleri sırtına yerleştiren Kayra'yı sırt üstü çeviren Jimmy, onu yerde sürüklerken kapsüllerin patlamasına neden olmuş böylece hem yerdeki izi hem de yattığı yerdeki kan gölünün oluşmasını sağlamıştı.

Mükemmel bir plan ve mükemmel oyunculuğun sonu mutlu bitmişti.

CIA'i kandırmak pek kolay bir iş değildi ama böyle planlar yapmak Kayra için artık çocuk oyuncağıydı. Sonuçta mahkeme heyetini bile kandırıp kendisini suçsuz göstermeyi başarmış biriydi o.

Jimmy ailesini güvenli bir yere götürmek üzere hiç vakit kaybetmeden yola çıktı. Zira CIA oyunlarını fark ederse ailesine ve kendisine bir daha şans tanımazlar, hepsini öldürürlerdi. Evden ayrılırken Kayra'yı, "Bir süre saldırı yapma," diye tembihlemeyi de ihmal etmedi.

Uzun bir gecenin ardından güneş bütün heybetiyle kendini gösteriyor, gökyüzünde pırıl pırıl parıldıyordu. Kayra, ya-

takta yavaş yavaş kıpırdanarak uyandı, gözlerini ovaladı. Perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Başında tarif edilemez bir ağrı vardı.

"Ömrümü yedi şu baş ağrısı, ömrümü!" diye söylenerek banyoya yöneldi. Henüz saat yediydi. Küvetini sıcak su ile doldurup içine girdi. Baş ağrısına deva olarak karanlıkta uyumanın dışında yeni bir yöntem bulmuştu, ılık banyo. Başını geriye doğru atıp küvete iyice yayıldı. Kayra'dan önce uyanmış olan Karabaş, banyonun kapısına gelip iki kere havladı, kendince bir şeyler söylüyordu.

"Bir şey yok oğlum, duş alıyorum," diye bağırdıktan sonra kısık sesle söylendi Kayra. "Sanki anlayacakmış gibi..." Banyo kapısının önünden ayrılmaya pek niyeti yoktu Karabaş'ın. Fakat Kayra'nın da dışarı çıkmaya niyeti yok gibiydi. Bedeni de ruhu da zihni de rahatlamıştı. Bu rahatlığı fırsat bilen Tilki çıkageldi.

"Hi hi hi! Bakın şu prensese, banyo keyfi de yaparmış," dedi bütün küstahlığıyla.

"Ya ya, ne demezsin... Keyif yapıyorum," dedi Kayra, başını ovalayarak.

"Jimmy ile yaptığınız plan gerçekten de mükemmeldi, bazı zamanlar seninle gurur duyuyorum. Ama bu zamanlar o kadar az ki Kayra, gerçekten hayıflanmamak elde değil."

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

Bu sırada Karabaş tekrar havlayıp bir şeyler söyledi.

"Bak sen şu tatlısu sıçanına! Hi hi hi! Dışarıdaki küçük canavar senin için endişeleniyor."

"Sen nereden anlayacaksın onu ya,"

"Neden anlamayayım ki? Her neyse, uzun zamandır kendini göstermiyorsun, dünyanın dört bir yanında terör saldırıları oluyor, insanlar ölüyor... İnsanların inançlarıyla alay eden web propagandaları yayınlanıyor. Sen ne yapıyorsun, hiçbir şey..."

"Bir süre daha yapamayacağım... Jimmy ailesini ve kendisini güvene alana kadar."

"Çok değiştin sen!"

"Ne alakası var?"

"Gördüklerimi söylüyorum, bir an önce kendini toparla," dedikten sonra gözden kayboldu. Kayra gözlerini açıp etrafa bakındı, ardından da küvette doğrulup mavi bornozunu üzerine geçirdi, saçlarını duruladı. Başındaki ağrı nispeten azalmıştı.

Banyonun kapısını açıp dışarı çıktığında kapının hemen dibinde Karabaş'ı gördü, az daha üzerine basacaktı.

"Deli oğlan, gitmedin mi sen? Ah, yoksa beni mi gözetliyordun?" dedi Karabaş'ın başını okşayarak. Mutfağa gidip hem kendisine hem de köpeğe yiyecek bir şeyler hazırladı. Sandviçini alıp bilgisayarın karşısına geçti. Jimmy'nin sözünü dinleyecek saldırı yapmayacaktı sadece haber sitelerinde gezindi.

"Büyük salgın kimyasal bir saldırı mı?"

"Covid 19 can almaya devam ediyor."

"Evinde Kal Türkiye!"

"Kefensiz kişiler..."

Dikkatini ilk baştaki manşet çekmişti. Habere tıklayıp detayları okudu. CMD sayfasını açıp araştırmaya karar verdi. Birkaç şey irdeledi, kurcaladı fakat herhangi bir şey bulamadı. Böyle bir şeyi bulabilmek de kolay bir iş değildi zaten. Daha fazla kurcalayıp CIA'in dikkatini çekmemek için bilgisayarını kapattı.

"Of! Çok sıkıcı, her yerde salgın var dışarı da çıkamıyoruz, ne yapacağız Karabaş? Sahiplerin de gelmiyor, başıma kaldın."

Karabaş bu sözleri anlamış olacak ki bir inilti çıkardı.

"Sahi, senin sahiplerin neden gelmiyor ya? Bana bir hafta demişlerdi, acaba başlarına bir şey mi geldi, İtalya'ya gi-

decek zamanı buldular bunlarda ha..." diye sesli bir şekilde düşündü. "Ya o değil de Metehan'ın da hiç sesi soluğu çıkmıyor, dur şunu bir arayayım," dedikten sonra telefonuna uzandı Metehan'ı aradı.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar..." mesajı dinlemeden telefonu kapattı.

"Allah Allah, herhalde işi var."

Aradan birkaç saat geçince tekrar aradı ve yine aynı sesle karşılaştı, bu durum iyice canını sıkmaya başlamıştı. Defalarca arasa da sonuç aynıydı.

"Bu ne ya, neden ulaşamıyorum sana," dedikten sonra her nedense haber sitelerini gezinirken gördüğü bir manşeti anımsadı; Kefensiz Kişiler

Bilgisayarını yeniden açıp haber sitesine girdi. Başlığa tıklayıp detayları okudu. İçerikte MİT'e bağlı ismi açıklanmayan üç kişinin ölümü anlatılıyordu. Bu üç kişiden birinin üst düzey bir yetkili olduğu belirtiliyordu. Fakat herhangi bir isim veya detay yoktu. Zaten daha fazlasını bilmiyorlardı. MİT'e bağlı kişilerin ölümü genelde duyulmazdı fakat bu bariz bir saldırı olduğu için başarılı gazeteciler bu habere ulaşmayı başarmışlardı.

"Neler oluyor ya?" diye söylenerek başka haber kaynaklarını da inceledi. Diğer kanallarda haber bile yoktu. MİT'te tanıdığı başka isimlere ulaşmak için çabaladı fakat kimi aradıysa konu ile ilgili hiçbir şey öğrenemedi. Kendi kendine söylenmeye devam ediyordu ki, telefonu çaldı. Arayan Metehan'dı.

"Ya sen neredesin? Telefonun neden kapalı!"

"Kayra sakin ol, şimdi açıklamaya fırsatım yok, çok enteresan şeyler oluyor. Ben sadece iyi olduğumu haber etmek için aradım, bana ulaşmaya çalışıyormuşsun. Merak etme..."

"Mete be..."

"Benim şimdi kapatmam lazım," dedi ve telefonu Kayra'nın suratına kapattı Metehan. Neler olup bittiğine dair en ufak bir detay vermemişti ama sıkıntılı bir durum olduğu ses tonundan belli oluyordu. Üç MİT çalışanının ölmesi yeterince büyük bir sorundu zaten. Ancak asıl önemli konu, onları kimin öldürdüğüydü.

Sıkıcı bir çarşamba günü evinde otururken, Kayra'nın kapısının zili çalındı. Oturduğu yerden kalkıp kapıyı açtığında, baştan aşağıya lacivert giyimli, yüzünden oldukça yorgun olduğu anlaşılan bir gençle karşılaştı.

"İyi günler, postanız vardı?" diyerek elindeki zarfı Kayra'ya uzatan genç, "Bir kimlik alabilir miyim?" diye sordu.

"Bir saniye," diyerek içeriye gitti. Kısa süre sonra gelip, "Buyurun," diyerek kimliğini gence uzattı.

"Şuraya bir imza alabilir miyim?"

Gerekli yerleri imzaladıktan sonra iyi günler dileyerek kapıyı kapattı. Elindeki zarfın üzerinde Millî Eğitim Bakanlığı'na ait bir damga vardı. Bu damga, Kayra'yı fazlasıyla heyecanlandırdı. Bir başvuru yapmıştı, muhtemelen elinde tuttuğu zarfın içerisinde onun sonucu vardı.

"Sonunda geldi demek, bakalım ne diyorlar?" diyerek tekrar kanepesine yayılıp bacaklarını battaniyeyle örttü, zarfı açtı.

Kayra yazılım dersleri verebileceği küçük çaplı bir kurs açmak için başvuruda bulunmuştu. Gelen cevapta da başvurusunun kabul edildiği ve verilen süre içerisinde evraklarını tamamlaması gerektiği yazıyordu. Prosedürü tamamlamak için ilk adımı; daha önce gözüne kestirdiği, işlek bir caddedeki orta halli daireyi kiralamak olacaktı. Yeri yüzünden kirası biraz pahalıydı ama bu sorun değildi çünkü yarısını devlet karşılayacaktı.

"İyi günler, nasıl yardımcı olabilirim?" diyen kadına doğru döndü Kayra.

"Burayı kiralamak istiyordum," dedi sakin bir sesle, "Sanırım hâlâ kiralık, değil mi?"

"Evet, kiralık. Mesken olarak mı kullanacaksınız?"

"Hayır, kurs açacağım. Ben... Öğretmenim... Bilgisayar öğretmeni."

"Ya, ne güzel... Açmak istediğiniz bu kurs MEB'den onaylı mı acaba?"

"Tabii ki."

"Güzel o halde, sorun yok."

Kirayı konuşup, anlaştılar. İçi şimdilik bomboş olan 120 metre karelik daireyi tutarak kontratı imzaladı. Ortalıkta gülücükler dağıtarak dolanan Kayra, "Eh, yeni eğitim yuvamız burası demek," diye diye gülümsemeye devam ediyordu. Telefonundan, banka hesabında ne kadar parası olduğunu kontrol etti. Gereken eşyaları sipariş etmeye başladı.

Birkaç hafta içinde daireyi donatmayı başarmıştı. Beş adet bilgisayar, beş adet masa, beş adet sandalye, bir küçük beyaz tahta... Sırada, bu masaları dolduracak, eğitim verebileceği öğrencileri bulmak vardı.

Bazı internet sitelerine ilanlar koymuş, duvarlara afişler asmıştı.

"Ücretsiz bilgisayar kursu, sadece 12-15 yaş arası çocuklar için. İlgileniyorsanız lütfen beni arayın."

Birkaç gün geçmesine rağmen ilanlara numarasını yazdığı telefonu hiç çalmamıştı. Evinde, kahvaltı niyetine ye-

diği sandviçini ısırırken bir yandan da masanın üzerinde duran telefonunu kontrol ediyordu.

"Allah'ım ya, şurada ülkemize bir katkım olsun, birkaç çocuğa yazılım öğreteyim diyorum olana bak! Kimse aramıyor, nerede hata yapıyorum acaba?" diye sesli bir şekilde söylendi.

Sıkıntıdan kendisini dışarı atmak istediği için Karabaş'ı da yanına alarak kiraladığı daireye gitti.

"Bak Karabaş, işte burası annenin başarısız iş girişiminin en güzel kanıtı," dedi içeriyi gezerken.

Karabaş, yürümekten yorulduğu için duvarın dibine geçip uzandı. Dili dışarı sarkmış bir şekilde nefes alıyor, Kayra'yı izliyordu. Kayra, camdan dışarıya baktı. Sokaktan geçen insanlara, arabalara... Corona virüsü gücünü kaybettiği için hayat çoktan eski haline dönmüştü. Camdan dışarıya bakarken bir yere odaklanıp kaldı, ardından gülümsedi.

"Tabii ya! Allah'ım daha önce neden aklıma gelmedi bu," diye hızlı bir şekilde kapıya yöneldi. Karabaş da hemen peşinden gidecekti ki, "Sen burada kal, ben hemen geliyorum. Bilgisayarlara göz kulak ol," diyerek dışarı fırladı.

Pencereden bakarken tam karşıdaki yetimhaneyi fark etmişti, sadece 20-30 adım ötedeydi. Hızla içeri girip yöneticinin odasını sordu. Kendisine yol gösteren hademenin yardımıyla yanına giderek Müdire Hanım'a fikrini anlattı.

"Bu düşünceniz gerçekten çok güzel Kayra Hanım. Böyle bir şey bizi memnun eder."

"Hem belki oyalanacak bir şey bulmaları çocuklar için iyi olabilir. Belki on sekiz yaşından sonra sokaklara döneceklerine yazılımcı olarak hayata atılabilirler."

Yetimhanedeki çocuklar on sekiz yaşına kadar bakılıyor, ondan sonra kendilerine bir yer bulmaları isteniyordu. Pek azı bir iş bulup düzgün bir şekilde hayatına devam

edebiliyorken çoğu sokağın karanlık yüzüyle tanışıyor, sırf para kazanmak için illegal işlere karışabiliyorlardı. Kayra, belki de beş çocuğu sokaktan kurtarabilirdi.

Orta yaşlı, uzun boylu, zayıf vücutlu Müdire Hanım, ayağa kalkıp sakin bir ses tonuyla, "İsterseniz gelin," dedi. "Çocukları beraber ziyaret edelim. Bu öneriyi onlara siz sunun."

"Elbette," diyerek gülümsedi Kayra.

Bir sınıfın kapısında durdular. Müdire Hanım, kapıyı tıklattı ve gülümseyerek içeri girdi, hemen peşinden de Kayra... Sınıfın öğretmeni Saliha Hanım, "Buyurun Hocam," dedi.

Bir hayırsever tarafından yaptırılmış olan bu küçük yetimhanede sadece yirmi çocuk kalıyordu ve hepsi sınıftaydı. "Arkadaşlar, size güzel bir haberim var," diyerek sınıfa seslendikten sonra sözü Kayra'ya bıraktı Müdire Hanım.

"Eee," dedi, gülümsedi ve ellerini birbirine kenetledi Kayra, söze başlamak için doğru kelimeleri aradı. "Arkadaşlar ben... Ben yazılım öğretmeniyim, yani bilgisayar öğretmeniyim." Sınıftakiler pür dikkat dinliyorlardı. "İçinizde bilgisayar kullanmayı öğrenmek isteyen var mı?" diye sordu, gülümsemeye devam ediyordu fakat hiçbir tepki alamayınca gülümsemesi kayboldu.

Müdire Hanım, "Arkadaşlar, bu sizin için bir fırsat olabilir. On sekiz yaşını doldurduğunuz vakit buradan ayrılmak zorundasınız, fırsatları değerlendirmeniz gerekiyor. Kim bilgisayar öğrenmek ister?" diyerek Kayra'nın sorusunu yineledi. Fakat birkaç saniye önce yaşanan sessizlik bozulmadı. Kimse parmak kaldırmadı, sessizce beklemeye devam ettiler. Çekiniyorlardı. Hayatları boyunca pek az insan tanımışlardı onların da çoğu ya yetimhane çalışanıydı ya sürekli değişen öğretmenleri. Şimdi bir yabancı geliyor ve hiç görmedikleri bir şeyi, bilgisayarı, size öğretebilirim diyordu.

Umudunu kaybeden Kayra, Müdire Hanım'a dönüp, "Sanırım yok," dedi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Tam kapıya yöneldiği sırada, "Öğretmenim!" dedi tatlı mı tatlı, cesur bir kız. Kayra, heyecanla sesin geldiği yöne döndü. En önde oturan kızıl saçlı, çilli bir kıza aitti bu incecik ses. "İzin verirseniz biz öğrenmek istiyoruz." Müdür'e bakarak konuşuyordu.

"Sen ve Ayvaz mı?"

Yanında biraz çekingen duran zayıf vücutlu, sarı saçlı bir çocuk oturuyordu. Muhtemelen Ayvaz oydu.

"Evet."

"Pekâlâ, Ayvaz ve Ahsen'e katılmak isteyen başka kimse var mı?" Sınıftan yine ses çıkmayınca, "Sanırım başka yok, neyse ki iki öğrenci bulabildik," diyerek Kayra'ya baktı. Kayra, sevinmiş bir şekilde, "Evet, neyse ki," diye cevap verdi.

Yağmurlu bir pazar gününün ilk saatlerinde Kayra yatağında doğrulup banyoya yöneldi. Elini yüzünü yıkadıktan sonra aynaya, suratına baktı. Uykusunu almış olsa bile yorgun gözüküyordu. Gözlerinin altı hafiften morarmış, yüzü solmuştu. Son birkaç haftadır şiddetli baş ağrıları geri gelmişti. Bu durum Kayra'yı korkutuyordu çünkü tümörünün nüksetme ihtimali vardı. Stresten uzak durması gerektiği defalarca söylenmişse de bu pek mümkün değildi Kayra için.

"Şu surata bak, ilk dersime böyle mi çıkacağım?" diye söylenerek yüzünü yıkadı.

Kahvaltısını yaptıktan sonra Karabaş'ın da yemeğini verdi. Sahipleri giderken büyük bir paket mama bırakmışlar fakat o mama biteli epey zaman olmuştu. Kayra,

üç paket daha aynı mamadan almıştı ve onların sonuncusu da bitmek üzereydi. Komşulardan hiç ses seda yoktu ve bu durum Kayra'yı şüphelendiriyordu. Odasına çıkıp üzerine mor bir kazak ve mavi pantolon giydi. Son hazırlıklarını da yaptıktan sonra kapıya yöneldi. Çocukların korkacağını düşündüğü için Karabaş'ı götürmek istemese de evde yalnız kalamayacağı için mecburen yanına aldı ve beraber yola koyuldular.

Birkaç dakika içinde ofisine ulaştığında binanın önünde bekleyen Ahsen, Ayvaz ve Müdür'ü görünce şaşırdı ve biraz utandı. Hızlıca yanlarına gidip, "Çok özür dilerim, geç kaldım?" dedi mahcup bir sesle.

"Ah, hiç sorun değil. Biz de şimdi gelmiştik zaten. Çocukları ben bırakmak istedim," dedi Müdire Hanım gülümseyerek.

"Hoş geldiniz," diyerek kapıyı açan Kayra, içeri geçmelerini için kapının eşiğinden çekildi.

Müdür, "Ben artık gideyim. Çocuklar yaramazlık yapmayın, tamam mı? Ee, köpek..." diyerek cümlesini Kayra'nın tamamlamasını istedi.

"Ah, o Karabaş. Komşumuzun köpeği ve bana emanet ettiler ama merak etmeyin, çok uysaldır."

"Pekâlâ, size iyi dersler o zaman. Çocuklar, uslu durun," dedikten sonra küçük eğitim yuvasından ayrıldı.

Çocuklar cevap vermedi. Hâlâ oldukça çekingendiler. Müdire Hanım gidince baş başa kalmışlardı. Ahsen pek ilgi göstermese de, Ayvaz Karabaş'ı çok sevmişti fakat bu sevgisini göstermeye cesaret edemiyordu.

"Çocuklar, bu daha önce dediğim gibi Karabaş, isterseniz sevebilirsiniz, korkmayın."

Karabaş, bütün heybetiyle oturuyor, dili sarkmış bir şekilde hızlı hızlı nefes alarak çocukları inceliyordu. Ayvaz, korkusunu yenip elini biraz ürkek bir şekilde Karabaş'ın

kafasına doğru uzattı ve oldukça sakin, dikkatli bir şekilde başını okşadı. Karabaş tepki vermeden öylece duruyordu fakat bu durumdan hoşnut olmuş gibi bir hali vardı. Ayvaz'dan cesaret alan Ahsen de köpeği okşamaya başladı. Bu sevgi gösterisine karşılık vermek için küçük kızın elini yalayan Karabaş, onun çığlık atmasına sebep oldu. Bilgisayarları ayarlamakla meşgul olan Kayra, "Korkma korkma, o da sizinle oynamak istiyor," diyerek çocuğu yatıştırmaya çalıştı.

"Hadi, geçin bakalım bilgisayarların karşısına da başlayalım."

Ahsen ve Ayvaz yan yana duran bir bilgisayarın karşısına oturdular. Kayra, bilgisayar nedir, neler yapılabilir gibi hatta bilgisayarın tarihçesi ile ilgili bilgiler verdi. Nasıl açılıp nasıl kapatılması gerektiğini, parçalarını, donanımları anlattı. Neredeyse bir saat böyle bitmişti ve çocuklar Kayra'ya tek bir soru bile sormamışlardı. Bu kadar sessiz kalmaları aslında Kayra'yı biraz üzüyordu.

"Evet bakalım, sıkılıyor musunuz?" diye bir soru sordu. Yine cevap alamadı. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Neden benimle konuşmuyorsunuz, bu durum beni gerçekten çok üzüyor," dedi. Ahsen ve Ayvaz bilgisayar ekranından başlarını kaldırıp yüzüne baktıklarında "Aslında birbirimize çok benziyoruz, biliyor musunuz?" diyerek ekledi. "Benim de sizin gibi annem ve babam yok,"

Bu son cümlesi çocukların dikkatini çekmiş, Ahsen sessiz kalmaktan vaz geçmişti.

"Sen de mi yetimhanede büyüdün?" diye merakla sordu.

"Hayır... Hayır, yetimhanede büyümedim. Ailemi birkaç yıl önce kaybettim."

Yine sessizlik oldu... Biraz bekledikten sonra sessizliği bozan bu kez Ayvaz oldu.

"Trafik kazası mı?" diye sordu, çekinerek.

"Hayır, ama şimdi bunları konuşup üzülmeyelim. Bilgisayarı sevdiniz mi?"

İkisi de aynı anda, "Evet," dedi.

Temel bilgileri verdiği çocuklar için iki boyutlu oyunlar açtı Kayra. Hangi tuşlarla oynandığını gösterdi. Böylelikle hem oynuyorlar hem de klavye hâkimiyetlerini geliştiriyorlardı. Bir süre oyun oynadıktan sonra nasıl resim çizebileceklerini de gösterdikten sonra, gülümseyerek konuştu çocuklarla.

"Resim çizmekten, oyun oynamaktan çok daha fazlası var bu bilgisayarda. Size hepsini öğreteceğim, merak etmeyin. Yavaş yavaş."

Dersler başlayalı İki hafta olmuştu. Çocuklar hafta sonları hariç beş gün boyunca bilgisayarla haşır neşir oluyorlar ve temel bilgileri alıyorlar, oldukça da hızlı öğreniyorlardı. Bilgisayarı yardım almadan açıp kapatabiliyorlar, oyunlara girebiliyorlardı. Hepsinden önemlisi bilgisayara karşı ön yargılarını kırmışlardı. Kayra, çocuklara yavaş yavaş kod yazmak nedir, kod yazarak neler yapılabilir gibi bilgileri anlatıyor, çocukların dikkatini epeyce çekiyordu. Sıkılmasınlar diye sık sık ara veriyor, onlarla şakalaşıyor, markete gidip beraber çikolata ve süt alıyorlardı. Birbirlerine iyice ısınmışlardı, keza Karabaş'a da öyle. Artık ondan korkmuyorlar, rahatlıkla seviyorlardı.

"Kayra Abla, sen bilgisayar kullanmayı nereden öğrendin?" diye sordu Ahsen.

"Babam öğretmişti, sonra da bildiklerimi okulda geliştirdim Siz okulda bilgisayar dersi görüyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Ayvaz, "Ben hocama sordum, seneye görecekmişiz."

Yaz tatilinde oldukları için Kayra şanslıydı. Günde beş saat derse gelebiliyorlardı.

"Baya hızlı öğreniyorsunuz, böyle giderse beni de geçeceksiniz siz," dedi gülümseyerek. İkisi de zeki çocuklardı.

Birkaç hafta da böyle geçtikten sonra Ahsen ile Ayvaz, iki boyutlu oyun yazmayı öğrenmeye başlamışlardı. Kayra'yla beraber kod yazıyorlar, basit kodlama programlarıyla tanışıyorlardı.

"Kayra Abla, Karabaş'ın sahipleri gelmedi mi?" diye sordu Ahsen. Bir buçuk aydır ders alıyorlardı ve her derse Karabaş da geliyordu. Bu soru çok yerindeydi ve Kayra'nın da harekete geçmesine sebep oldu. "Gelmediler, tahtada yazan kodları bilgisayarınıza geçirin, ben geliyorum," diyerek odadan çıktı.

Karabaş'ın sahiplerine ulaşmayı çok denemişti fakat bir türlü başaramamıştı. Bu defa İtalyan büyükelçiliğini aradı ve durumu anlattı. Büyükelçilikteki görevli kadın, Kayra'yı biraz bekletti ve önündeki bilgisayardan söylediği isimleri araştırdı. Çok geçmeden de o elim haberi verdi. Karabaş'ın sahipleri İtalya'da bir trafik kazasında vefat etmişlerdi. Bu haber Kayra'yı çok üzmüştü. Bunu çocuklara belli etmeyip tekrar içeri girdi, uyumakta olan Karabaş'a baktı.

"Demek sen de yetim, öksüz kaldın ha... Ah küçük canavar, aramıza hoş geldin..."

Birkaç hafta daha geçti, artık çocuklar kodlamaya iyiden iyiye alışmışlardı. Kayra'yla beraber kod yazıyorlar, hata yaptıkları yerlerde yardım istiyorlardı. Oyunlar oynuyorlar, çizimler yapıyorlardı. Beraber markete gidiyorlar, abur cuburlar alıp beraber film bile izliyorlardı.

Ders anlatmaya devam ederken beklenmedik bir sürprizle karşılaştı. Metehan, Kayra'yı ziyarete gelmişti.

"A, hoş geldin Mete. Nereden buldun burayı?"

Metehan ciddi bir tavırla, "Her yere ilan vermişsin Kayra, Allah aşkına ne yapıyorsun?" dedi ve kısık bir sesle ekledi, "Kiralık katillere davetiye çıkarmışsın, bu ne?"

"Merak etme, benim korumam var," diyerek konuyu geçiştirdi.

"Tabii, ne koruma ama..." diye Karabaş'ı süzdü. Karabaş da Metehan'ı...

"Her neyse, nasılsın, bayağıdır görüşemiyoruz. İyi misin?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Bu melekler geleceğin Kayraları mı yoksa? Hedefin bu mu?"

"Öyle bir hedefim yok, onlar sadece benim öğrencilerim."

Çocuklar iki boyutlu oyun yapmak için kod yazmaya devam ediyorlardı. Takıldıkları yerlerde de tahtada yazan kodlardan yardım alıyorlardı. Bir süre Metehan ile sohbet ettiler fakat Metehan'ın telefonu çaldığı için gitmek zorunda kaldı. Kayra çocuklarla ilgilendi. Hata yaptıkları yerleri gösterdi. Ardından da birkaç yeni bilgiyi çocuklara aktardı. Her şey güzel giderken Kayra, başının arkasında ince bir ağrı, bir yanma hissetti. Bu, daha önce tanıdığı bir acıya benziyordu. Ayaklarından gücün gittiğini hissetti, gözlerinin karardığını ve bir şeylerin ters gittiğini... Burnunda ince bir sızı, ardından süzülen sıcaklığı hissetti. Kan. Burnundan kan geliyordu. Hemen bir peçeteyle burnunu kapatıp zor bela kendisini lavaboya attı. Lavabonun kenarına dayanıp güç aldı, bayıldı bayılacaktı. Ağzından derin derin nefes aldı. Başının döndüğünü, midesinin bulandığını hissetti. Endişeli bir şekilde, "Hayır! Lütfen, hayır..." diye söylendi. Dudaklarından çenesine oradan da beyaz lavaboya süzülen kan, korkmasına neden oldu. Daha fazla ayakta duracak

gücü kendisinde bulamadığı için yere çömeldi, sessizce ağlamaya başladı. Belli ki o baş belası tümör geri dönmüştü. Soğuk fayansa oturdu. Sırtını duvara dayadı. Kalbinin delice atışını kontrol edemiyordu. Genellikle aşırı heyecanlandığında ve korktuğu zamanlarda kalbi bu kadar hızlı atıyordu.

"Allah'ım, hayır ya... Hayır," diye söylendi, burnundan akan kana eliyle tampon yaparak. "Tümör olmasın, olmasın... Lütfen."

Kendisini çok halsiz ve güçsüz hissediyordu. Fakat bu defa bayılmamıştı. Güç bela oturduğu yerden kalkıp lavabonun kenarına tutundu, elini ve kana bulanmış çenesini yıkadı. Burnundan artık kan gelmiyordu fakat müthiş bir halsizlik hissediyordu. Bir doktora gözükmesi gerekiyordu. Cebinden çıkardığı telefonla Metehan'ı aradı.

"Efendim Kayra."

"Mete," dedi yorgun bir şekilde. "Buraya gelir misin?"

Kayra'nın yorgun sesinden bir şeylerin ters gittiğini anlayan Metehan, telaşlı bir şekilde,

"Kayra, iyi misin, neyin var? Sesin çok kötü geliyor," diye art arda sorular sordu.

"Mete, gelip beni alabilir misin?"

"Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapattı.

Ambulansı da arayabilirdi Kayra fakat çocukları endişelendirmek istemedi. Yine de yanlarına gittiğinde solmuş çehresinden ve tişörtündeki kan lekelerinden kötü bir şeylerin olduğunu sezdiler.

İlk soran Ahsen oldu. "Kayra Abla, iyi misin?"

Kayra, sandalyesine oturup önündeki masayı tutarak dik durmaya çalıştı.

"Çocuklar, bugün biraz rahatsızım, bugünlük dersimiz bitmiştir. Birazdan sizi yurdunuza bırakacağım," dediği sırada binanın hemen önünde bir araç belirdi. Metehan gelmişti. Hızlı adımlarla içeriye girdi.

"Kayra, iyi misin?"

"Telaş yapma, iyiyim."

"O kan lekeleri de neyin nesi, yoksa..." dedi lafını tamamlamaya çekinerek.

"Çocukları yurduna bırakalım, sonrasını konuşuruz," diyerek ayağa kalkmaya yeltendiğinde başı döndü, düşecek gibi oldu. Mete'nin kendisini tutmasıyla ayaklarının üzerinde durabilmeyi başarabildi. Karabaş, acıyla inliyor, Kayra'ya bakıyordu.

Çocukları yurda bıraktıktan sonra hastaneye doğru yola çıktılar. Mete aracı kullanıyor, yanında Kayra arka koltukta da Karabaş oturuyordu.

Metehan, "Tümörü yenmemiş miydin?" diye sordu.

"Doktor; önümüzdeki bir yıl çok önemli, bu yıl içerisinde ya tamamen geçecek ya da tekrar nüksedecek demişti... Görünen o ki ikinci dediği oldu."

Metehan tam bir şey diyecekken telefonu çaldı.

"Buyurun efendim... Benim küçük bir işim çıktı, şu an ofiste değilim... Ben ofise geçince hallederim efendim... İşim ne zaman biter bilmiyorum efendim, biter bitmez ofise geçerim... Teşekkürler efendim, size de," diyerek telefonu kapattı.

"Ya seni de işinden ettim, kusura..." lafını tamamlayamadan Metehan araya girdi.

"Saçmalama Kayra, işler bekleyebilir."

Hastaneye varır varmaz yapılan tetkiklerden, detaylı çekilmiş tomografinin sonuçlarını doktorun odasının önünde bekliyorlardı. Yaşlı, saçları dökülmüş gözlüklü Doktor bu hastanede yirmi yılı aşkın bir süredir çalışıyordu. İşinin ehli ve iyi kalpli bir insandı.

Hemşire elinde bir dosya ile gelerek Kayra ve Metehan'ı doktorun odasına buyur etti.

"Tomografinin sonuçları çıktı Hocam, bilgisayarınıza da gelmiştir," diyerek elindeki dosyayı Doktor Sabır Bey'e uzattı.

"Teşekkür ederim," diyerek elindeki dosyayı açıp içerisindeki filmi duvara sabitlenmiş beyaz ışık tahtasına yerleştirdikten sonra arkasındaki pencerenin perdelerini indirdi Doktor. Böylelikle görüntü netleşti.

"Hım," dedi çenesini ovalayarak. "Sanırım size kötü haberim var... Başınızdaki tümör nüksetmiş."

Bu durum Kayra'nın kalbine bir ok gibi saplansa da böyle bir şeyi duyacağını zaten biliyordu.

"Fakat merak etmeyin, halledilebilir gibi duruyor."

Metehan, "Nasıl yani, iyi huylu mu?" diye sordu.

"Onu söylemek için parça almamız gerekiyor fakat gördüğüm kadarıyla bize pek sorun çıkarmayacak. Sanırım ameliyata gerek kalmadan bu işi atlatabileceğiz. İlaçlarla tümörü küçültebiliriz. Ama bu ilaçlar oldukça ağır ilaçlardır... Yine de oradan başlamak en doğrusu. Vücudunuzun nasıl tepki vereceğini bir görelim sonra diğer yöntemleri düşünürüz."

Hastaneden çıkmış araca doğru yürüyorlardı. Camı aralayarak arabada bıraktıkları Karabaş'a, bekle, demeleri yetmişti. Pencereye burnunu yapıştırmış gözlerini uzaklara dikmiş verecekleri haberi bekler gibi bakıyordu.

"Tümörü yeneceğine gerçekten inanıyorum. Daha önce yendin, yine yenersin," dedi Metehan.

Teselli sözcüklerini duymadı bile Kayra. Aldığı haber moralini bozmuştu, ağlamak istiyordu fakat yapmadı,

muhtemelen yalnız olsaydı ağlardı. Üzgün bir şekilde yürümeye devam ettiler. Kayra, kısık bir sesle mırıldandı.

"Yeneceğime inanıyorum."

"Kayra şu an sırası değil biliyorum ama... Ya da neyse şimdi bunun sırası değil gerçekten... Biz hallederiz."

Kayra, Metehan'a bakmadan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Boş ver ya..."

Kayra, yorgun bir şekilde, "Mete, lafımı ikiletme de söyle," diye ısrar etti.

"MİT olarak yardımına ihtiyacımız vardı. Başkan yardımcımıza suikast düzenlendi. Kendisi bilişim üzerinde çalışıyordu. İki hafta sonra bilişim departmanında çalışan dört kişi daha saldırıya uğrayarak maalesef şehit oldu. Ve son olarak dün, dün de başka bir yazılımcı suikast sunucu şehit oldu."

"Bir saniye bir saniye, bütün bunları ben neden duymadım?"

"Duymaman çok normal... Biz MİT çalışanları olarak göz önünde olan isimler değiliz, polisler, askerler gibi... Biz istihbarat çalışanlarıyız. O yüzden bizim haberlerimiz yapılmaz, bizim haberlerimize ulaşamazlar."

"Peki, bu saldırıları kim yapıyor?"

"Bulmaya çalışıyoruz ama asıl kişilere ulaşamadık. Fakat son saldırıyı gerçekleştiren kişiyi yakalamayı başardık. Kendisi Amerika için çalışan bir ajan. Görünen o ki Amerika, Türkiye'nin en gözde birimi MİT'in bilişimcilerini zayıflatmaya çalışıyor. Senden de bu konuyu araştırmanı isteyecektik. Yani bizim ulaşamadığımız bilgilere belki sen ulaşabilirsin."

"Sen bana gerekli bilgileri mesaj olarak at, ben bakarım. Uzun zamandır Amerika'ya saldırmak için bir neden arıyordum, sanırım bulmuş oldum."

"Bugün, o boktan şeyle bir kez daha karşılaştım. Bazı şeyler insanın elinde olmadan gerçekleşir. Bugün, ne yaparsam yapayım kaderden bir adım dahi ileri gidemeyeceğimi keşfettim. Ben Kayra Şafak, dünyanın en güçlü devletlerini sistemlerini alt etmiş kişi... Her şeyi yendim de başımın içindeki küçücük şeyi, beynimi kemiren lanet tümörü yenemedim. İlk defa kendimi yenilmiş hissediyorum, ilk ve son defa... Madem aksi mümkün değil yaptığım bunca şeyin şanına yakışır bir şekilde yenilmeliyim. Kayra Şafak gibi yenilmeliyim..."

Yazdığı kırmızı kapaklı defteri kapatıp sandalyesinden kalkarak camdan dışarıya baktı Kayra. Çok bunaldığını, yorulduğunu hissediyordu. Çektiği ağrıyı ve bulantıyı pek umursamıyordu ama hiçbir şey yememiş olmasına rağmen midesinin bulanmasına anlam veremiyordu. O kadar yorgun, bitkin hissediyordu ki daha fazla ayakta duramayıp tahta sandalyeye oturdu. Karabaş, bütün neşesiyle odanın içine dalıp Kayra'nın ayaklarına sürtündü, oyun oynamak istiyordu fakat Kayra'nın buna mecali yoktu.

"Çok yorgunum, dostum. Başka zaman."

Karabaş, Kayra'nın ayaklarının dibine oturup dilini dışarı sarkıtarak bekledi. Nefes alırken çıkardığı hırıltılar Kayra'yı gülümsetti.

"Nesin sen, canavar filan mı?"

Sonra bir anda sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşlarını sildi. "Biliyor musun, ben hastayım... Yenemiyorum, hastalığımı yenemiyorum," diye boğuk sesle söylendi. Karabaş, Kayra'nın ağlamasına havlayarak karşılık verdi.

"Doktor, stresten uzak durmam için uyarıyor, hoş, bundan önceki doktorum da aynı şeyleri söylemişti. Ama elim-

de değil ki, benim yüzümden onlarca insan öldü, biliyor musun? Sırf ben ülkeme dönebileyim diye onlarca insan öldü... Ben bu kadar önemli biri değilim ki? Öyle biri miyim? Ha?"

Karabaş tekrar havladı.

Kayra evin içinde nereye gidiyorsa Karabaş onu takip ediyordu. Oturma odasındaki koltuğa uzanıp televizyonu açtığında da gelip ayaklarının dibine yattı. Saat tam 19.00 idi. Haber kanallarını gezdi. Dikkatini çeken bir şey bulamayınca bilgisayarını alıp Amerikan medyasında neler döndüğünü kontrol etti.

Gezindiği haber kanalında Amerika'nın iç güvenliğinden sorumlu bir bakanın konuşmasına denk gelmişti. Bakan siber altyapılarını tamamen değiştirdiklerini anlatıyor yeni sistemlerini öve öve bitiremiyordu. Bir ara söz OBT'ye geldiğinde Kayra'dan "Hacker bozuntusu" diye bahsedince muhabir araya girdi.

"Efendim, dünya siber tarihini oldukça kuvvetle sarsan bir korsandan bu şekilde bahsetmek çok doğru mu sizce?"

Bakan alaycı ve kızgın bir şekilde gülümsedi, "Siz, anladığım kadarıyla bir hayranlık duyuyorsunuz bu korsana, yanılıyor muyum?"

"Hayır efendim, hayranlık duymuyorum fakat böyle güçlü bir yazılımcıyı fazlasıyla hafife aldığınızı düşünüyorum. OBT'nin neler yaptığı maalesef ortada..."

"O günler eskide kaldı, yazılımcılara milyon dolarlar verdik, çok güçlü bir altyapı kurduk. Amerika, artık tamamen yenilmez! Bu her zaman böyle oldu, böyle de devam edecek."

"Peki efendim, OBT yaşıyor mu? Hayattaysa yakalanması için bir çalışma yürütülüyor mu? Bu soruları merak ediyor halkımız..."

"Öldüğüne dair bilgiler var CIA'in elinde. CIA başarılı bir çalışma ile OBT'yi hakladı diyebiliriz, ha ha ha!" diyerek küstah bir kahkaha attı Bakan. Bu küstahlık Kayra'yı bal peteklerine duman salınmış kraliçe arı gibi sinirlendirdi. Arılar dumandan, Kayra'da Amerikalı bürokratlardan nefret ediyordu. İzlediği kanal Amerika'nın en çok izlenen haber kanalıydı ve konuşan Bakan da oldukça başarılı bir insandı.

Kayra'nın asla kabul edemediği şey, kendisi ile alay edilmesi küstahlık yapılmasıydı. Kolay kolay gaza gelen bir insan değildi fakat kendisiyle böyle alay edilmesi; "CIA, OBT'yi hakladı," gibi ifadelerin kullanılması sinirlerini bozmuştu... Metehan Amerika'nın Orta Doğu'ya silah yığmaya da devam ettiğini söylediğinden beri elleri kaşınıyordu zaten, bu duydukları da üstüne tuz biber ekmişti.

Yetimhaneyi arayıp birkaç gün ders yapmayacaklarını iletti. Hiç düşünmeden, söylene söylene odasına gitti. Karabaş da odaya girecekti fakat Kayra buna izin vermedi, kapıyı kapattı. Ağlamaklı iniltiler çıkarmasına hiç aldırış etmeden bilgisayarının başına geçip küstah bürokratın bahsettiği altyapıyı araştırmaya koyuldu. Kayra'nın en iyi olduğu noktalardan biri de bir sistemin açıklarını bulmaktı. Biraz araştırma yaptıktan sonra Amerikalıların gerçekten de bütün sistemlerini değiştirdiklerini fark etti. Daha önce kullandığı, ABD bankalarının altyapı bilgilerini kullanmayı denedi fakat onlar da değiştirilmişti.

Sekiz saat boyunca yeni sistem hakkında bilgiler topladı Kayra, neredeyse bilgisayarın başından hiç ayrılmadan. Ardından da yazılımının hafızasına saldırı yapmak istediği yerlerin adreslerini işledi. Binden fazla kod satırı yazdı.

Fazlasıyla efor gerektiren bu iş Kayra'yı bedenen ve zihnen hırpalıyordu. Zaten kanser yüzünden iyice güç kaybetmiş vücudu, artık daha fazla dayanamayacak gibiydi. Vücudunu esnetti, güzelce gerindi. Başındaki ağrı şiddetini her geçen saat arttırıyordu. Bilgisayarın başından kalkıp odasının kapısını açınca Karabaş'la karşılaştı.

"Oğlum, burada mı yatıyorsun?" diye sessizce söylendi. Saat sabahın dördüydü. Elini yüzünü yıkadıktan sonra Karabaş'ın tabağına biraz mama ve su koydu, ardından tekrar odasına yöneldi. Kızarmış gözler, uykuya kavuşmak için huysuzlanan vücutla bilgisayarın karşısına oturdu. Kaldığı yerden kod yazmaya devam etti. Yaklaşık iki bine yakın kod satırına ulaştığında saatler 06:12 idi. Daha fazla dayanamayıp kendisini yatağa attı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Uyandığında, saatler akşamın dokuzunu gösteriyordu. Yataktan fırlayıp yarım kalan işini tamamladı. Odasındaki iki duvarın birleştiği köşeye siyah bir perde sabitledi. Yine siyah tül bir elbise giydi, elleri hariç bütün vücudu kapanmıştı. Saçlarını toplayıp topuz yaptı. Siyah elbisesinin kapüşonunu kafasına geçirip saçlarını gizledi ve yüzüne bir maske taktı. Daha önce de kullanmıştı bunu; sol gözünün altında küçük bir gözyaşı motifi olan, ay gibi beyaz maske... Kayra, konuşmasını kaydettikten sonra videoyu bilgisayarına oradan da trojeninin hafızasına kaydetti. Yazdığı kodları tek tek inceledikten sonra saldırıya geçti.

Trojen aktif hale gelince bilgisayarın ekranına küçük küçük kutucuklar açıldı, içlerinde siber dünyaya ait terimler yanıp söndü. Sekmeler açıldı, kapandı, tekrar açıldı... Artık her şey Kayra'nın kontrolünden çıkmıştı. Şu saniyeden sonra söz sahibi sadece yazdığı kodlara göre hareket eden trojendi. Trojen, uydu frekanslarını kullanarak Amerikalıların siber güvenlik ağına ulaştı. Frekanstaki dalga-

lanmalar yetkililerin dikkatini çekti fakat bu dalgalanmalar kısa süre sonra normal akışına dönünce başarısız bir siber saldırı diye düşünmelerine sebep oldu. Bu dalgalanmaların peşine düşmemenin bedelini oldukça ağır ödeyeceklerdi. Gerçi müdahale etmeye kalksalar da trojeni durdurabilme ihtimalleri zayıftı fakat kesinlikle hayati bir hata yapmıştı Amerikalı yetkililer.

Trojen, hiçbir engele takılmadan sistemin açıklarını aramaya koyuldu. Oldukça hızlı bir şekilde sistemi tarıyor, en zayıf noktasını saptamaya çalışıyordu. Bu işlem iki saatten fazla sürdü. Sistem değiştirmeleri kısmen de olsa işe yaramıştı çünkü daha önce bu işlem iki saat değil, yarım saat sürmüştü. Sonunda sistemin en zayıf noktasını saptandı ve saldırı o noktadan başladı. Güvenlik duvarının şifresini iki bin sekiz yüz doksan sekizinci denemede kırdı, altyapıyı çökertip kontrolü ele geçirdi. Bu işlem de iki saat sürmüştü. Kontrol paneli artık Kayra'nın ekranında duruyordu.

"Yenilmez Amerika'nın yenilmez sistemi ha!"

Amerikaların yaptığı en büyük hatalardan biri, yeni sisteme fazla güvenmeleri ve bütün ülkenin siber altyapısını bu sisteme aktarmış olmalarıydı. Bu sistemi kırarak bütün kontrolü ele geçirmişti yani Kayra. Hiç vakit kaybetmeden trojenini Amerikan bankalarına yönlendirdi ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı, gerisi artık trojenin işiydi. Trojen, belirlenen bankaların veri tabanlarına binlerce bilgisayar IP'si ile bir saldırı gerçekleştirdi. Bu bilgisayarlar, kullanıcılarının haberi olmadan belirlenen banka veri tabanlarına saldırı gerçekleştirmeye başladı. Sistem bunca yoğunluğa dayanamayınca kullanılamaz hale geldi. On üç bankanın tüm faaliyetleri durdu. Uydu kanallarına da saldırı yapmak istedi fakat vaz geçti. Yaptığı kadarıyla bile milyarlarca dolarlık zarar vermişti zaten. Çok yorulmuştu ve artık kod yazmak değil uyumak istiyordu.

Kayra'nın yaptığı saldırı bütün dünyada yankı uyandıracaktı. Aslında bütün dünya demek pek doğru olmazdı çünkü OBT'nin hedefindeki ülkeler de onlara saldırmasının nedeni de belliydi.

Saatler sabahın yedisini gösterdiği vakit uyandı Kayra. Olağanüstü bir durum yoksa erken uyanırdı hep. Küçüklüğünden beri böyle alışmıştı, belki de bu alışkanlık, asker bir babanın çocuğu olmasındandı. Yatakta bir süre boş boş tavanı seyrettikten sonra yavaşça doğruldu. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadıktan sonra, önce Karabaş'a sonra da kendisine kahvaltılık hazırlamaya koyuldu.

"Karabaş, acıktın mı bakayım sen? Muşmula surat," diyerek mamasını önüne koydu. Çok iştahlıydı Karabaş, aç olmasa bile bir paket mamayı bitirebilirdi. "Bana bak, rejime başlasan iyi edersin. Haftada iki paket mama yenir mi be? Paketin üzerinde bir haftalık yazmasa bir şey demeyeceğim. Ya firma yalan söylüyor ya da sen fazla yiyorsun, bir haftalık şeyi üç günde yiyorsun obur şirin..." diye şakayla karışık söylendi. Kayra'nın bu söylenmelerine hiç aldırış etmeyen Karabaş büyük bir iştahla mamasını yemekle meşguldü. Kendisine bu defa sütlü müsli yapmıştı Kayra, genellikle kahvaltı anlayışı beyaz peynirli, domatesli sandviçten ibaretti. Sütlü gevrek yemeyi uzun zaman önce bırakmıştı.

Salona geçip krem rengi koltuğuna yayılarak ayaklarını dikdörtgen biçimindeki sehpaya uzattı, televizyonu açtı. Sabah haberlerini veren kanalı açtı. Bir yandan ülkede yaşanan olayları takip ediyor bir yandan da kahvaltısını yiyordu. Çok geçmeden Karabaş, yemeğini bitirip yanına zıplayıp koltuğa yayıldı.

"Yavaş be! Yemeğimi dökeceksin," diye sitem edişini umursamaz bir suratla karşıladı Karabaş. Kanepeye iyice yayılıp gerinerek esnedi. Ağzındaki keskin dişleri bir ay gibi belirgindi. "Ağza bak, hayat sana güzel ha! Ekmek elden su gölden..."

Bu arada televizyonda devam eden bir haberin dikkatini çekti.

"Amerika zor bir dönemden geçiyor. Bildiğiniz gibi çarşamba günü Amerikan bankalarına oldukça büyük bir saldırı gerçekleştirilmişti. OBT yayınladığı videoda bütün bunları Amerikalı bir bakanın küstah cümlelerinden dolayı yaptığını açıklamış ve o bakanın istifa etmesini veya görevden alınmasını istemiş, aksi takdirde saldırılarına devam edeceğini duyurmuştu. Ve inanılacak gibi değil ama dünyanın süper gücü, en büyük ekonomisine sahip Amerika, geri adım attı ve o bakanı görevden uzaklaştırdı. Gerçekten inanılacak gibi değil ama bu haberi iki defa teyit ettirdik. OBT, Amerika'yı yendi... Tabii o bakanın muhalefet partisinden gelmesinin, başkan aleyhinde çok fazla demeç vermesinin de etkisi vardır elbette ama yine de Amerika, bir hackera yenildi diyebiliriz."

Kayra gülümsedi. Böyle bir şey yapacaklarına pek ihtimal vermiyordu. Çünkü bu tam anlamıyla bir yenilgi göstergesiydi ve böyle bencil bir başkanın böyle bir karar alması gerçekten bütün dünyada şok etkisi yaratmıştı. Öte yandan da Kayra'nın, yani OBT'nin imajı tazelenmiş hatta değer kazanmıştı. Amerika'nın istediği tek bir şey var gibi görünüyordu; ülkesine yapılacak herhangi bir saldırının önüne geçmek... Kayra'nın yaptığı saldırılar terör saldırılarından farksızdı çünkü ülkenin ekonomisini baltalıyordu. Yine de söz konusu Amerika olunca bu hamlenin bir oyun olduğu düşünülebilirdi. Yenilgiyi kabul ediyormuş gibi gözükerek emellerine ulaşmak istiyor olabilirlerdi. Belki de Amerika'nın da OBT için planları vardı.

Kayra, öğleden sonra çocuklarla ofisinde buluşup derslere kaldığı yerden devam etti.

"Evet çocuklar, nasılsınız?"

"İyiyiz Kayra Abla," dedi Ahsen, saçlarını bu defa topuz yapmıştı. "Bir an önce hafta sonunun bitmesini bekledik."

"Ya, demek özlediniz ders yapmayı öyle mi?"

Ahsen, "Özledik," dedi, Ayvaz konuşmayı pek sevmiyordu. Bu durum Kayra'nın da dikkatini çekti.

"Sen neler yaptın Ayvaz Bey, bugün yine maşallah, çok konuşkansın," diye gülümsedi.

"Hiç," demekle yetindi Ayvaz.

Kayra, daha fazla üstelemeyip derse başladı. Birkaç önemli detayı çocuklara anlattıktan sonra pratikteki uygulamalarını da gösterdi. Çocukları sıkmaktan veya kapasitelerini aşacak bilgiler vermekten sakınıyordu. Birkaç saat boyunca hem anlatımlı hem de uygulamalı işledikleri dersin sonuna geldiklerinde çocuklar oldukça mühim bilgiler öğrenmişlerdi. Fakat bu bilgileri unutmamaları için sürekli tekrar yapmaları gerekiyordu. Bunun bilincinde olan Kayra, bir kâğıda kodları yazıp çocuklara verdi ve yurtta arada bir bu notları okumalarını, bir dahaki derse gelirken buna benzer bir kod yazmalarını istedi. Yazmalarını istediği beş satırlık bir kod diziniydi ve aylardır bu kod dizininin üzerinde duruyorlardı. Yani çok zor bir şey istememişti.

Kayra, ertesi sabah erken saatlerde burnunun kanamasıyla uyandı. Başında da şiddetli bir ağrı vardı. Ağrılara alışmıştı fakat burnundan sürekli kan geliyor olması canını sıkıyordu. Neyse ki eskisi gibi burnundan kan geldiği vakit bayılmıyordu.

"Bu ne ya? Sabah sabah..." diye söylenerek yataktan doğrulup banyoya yöneldi, bir eliyle burnunu tutuyor bir eliyle de duvardan destek alıyordu. Elini ve burnunu yıkadıktan sonra bir peçeteyle sol burun deliğini tıkadı. Kanaması azalmış fakat tamamen bitmemişti. Bu durum bütün enerjisini soğuruyordu. Yorgun bir şekilde tekrar odasına döndü, çarşafına yastığına ve yorganına bulaşan kanı görünce ağlamak istedi. Kanamadan sonra kendini çok yorgun ve güçsüz hissediyordu ve şimdi de çarşaflarını değiştirmesi gerekiyordu.

Yatağının çarşaflarını değiştirdikten sonra masanın üzerindeki masa saatine baktı. Saat yediye yirmi vardı. Kendisine yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra ilaçlarını içti. Bu sırada Karabaş da uyanmış, paytak adımlarla mutfağa gelmişti. Onun da yemeğini vermesi gerekiyordu ki bu çok da zor bir şey değildi. Hazır paketten kabına mama dökecekti sadece. Lakin bunu yapmak bile yorucu geliyordu. Hiçbir şey demeden Karabaş'ın yemeğini verip tekrar odasına çıktı, kendisini yatağa bıraktı.

Amerika, Kayra'nın peşine düşmeden önce kendilerine ihanet eden Jimmy'nin peşine düşmek için bir operasyon başlatmıştı.

Jimmy, CIA'in peşine düştüğünü öğrenmişti ve saklanabileceği en iyi yere gizlenmişti; Alex Rojovya'nın yanına... Alex, ortadan kaybolmak konusunda tam bir uzmandı. Kanalizasyon kanallarında küçük evler yapıp oralarda yaşayabiliyordu. Her ne kadar pis kokulu ve hamamböceklerinin cirit attığı evler de olsa, güvenliydi.

Alex, "Lanet olsun dostum, artık bırak peşimi, git başka yerde kal! Benim de başıma iş açacaksın," diye söylen-

di. Küçük, derme çatma tahtalarla çevrilmiş tek göz bir odadaydılar.

"Bak Alex, CIA peşimde. Bütün ülkede beni arıyorlar. Beni senin yanında bulamazlar, bunu ikimiz de biliyoruz," dedi Jimmy.

"Hayır, bilmiyorum. Dostum bu lanet olası federaller eninde sonunda seni bulurlar, inan bana! Ve seni bulduklarında beni de bulmuş olacaklar, o yüzden defol git yanımdan."

Alex her zamanki üslubuyla konuşuyordu. Tam bir serseriydi fakat aklı çalışan bir serseri...

Jimmy, "Anlıyorum ama sana ihtiyacım var," diye söylendi.

"En son bunu söylediğinde ülkemden aforoz edilmiştim..."

"Pekâlâ," diyerek ayağa kalktı Jimmy, umduğunu bulamayarak. "Aylar sonra tekrar karşına çıkıp seni tehlikeye attığım için özür dilerim. Haklısın," diyerek merdivenlere yöneldi. Küçük koltukta oturup birasını yudumlayan Alex, "Lanet olsun! Bok herif... Tamam. Burada benimle kalabilirsin," deyince Jimmy gülümseyip tekrar oturdu. Duygu sömürüsünün işe yarayacağını biliyor gibiydi.

Alex, elinin tersiyle dudağının kenarından süzülen birayı temizleyip, "OBT ne âlemde?" diye sordu.

"Türkiye'de."

"Türkiye'de mi? Vay! Onu giderken gördün mü?"

"Hayır, ama Türkiye'de gördüm."

"Türkiye'de mi? Meksika'dan oraya ne ara gittin? Hatta sen değil, OBT nasıl gitti?"

"Uzun hikâye."

Bu cevaptan hoşnut olmayan Alex, "Tam bir sıçansın Jimmy, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Hakaret etmeyi bir kenara bıraksan sence daha iyi olmaz mı?"

Bu durumu umursamayan Alex, aynı üslupla konuşmaya devam etti. "Göt herif, senin yüzünden gül gibi evimden oldum."

"Gül gibi mi? Bu evin aynısıydı salak herif, fare gibi kanalizasyonlarda yaşıyorsun!"

"Senin gibi aptal aynasızlar peşimde olduğu için olabilir mi?" diyerek tekrar birasını yudumladı. Sesi epeyce yükselmişti. "Hey tamam, bak madem burada benimle yaşayacaksın, sokak sürtükleri gibi didişmenin anlamı yok. Birbirimize uyum sağlamalıyız."

"Seni en son bıraktığımda bu kadar küfretmezdin, içmezdin de... Sana ne oldu?"

Alex, yine sırıtmakla tıslamak arasında bir ses çıkardı.

"Ne mi oldu? Dostum etrafına bir baksana sen... Bu bok kokulu evlerde yaşamak zorundayım. Bazı geceler üzerimde yürüyen o tiksinç kara böcekler yüzünden uyanıyorum. Ağzıma veya kulağıma girecekler mi diye düşünüp durmaktan kafayı yedim," diye söylenirken bahsettiği böceklerden birini ayağının yanında gördü. Hızlıca üzerine basıp küfürler savurdu. Beton zemin böyle ezilip kanlarını etrafa saçmış böceklerle doluydu. Bu durum Jimmy'nin midesini bulandırıyordu fakat CIA peşindeyken bu hayata alışması gerekiyordu. Bu sırada tavandaki küçük yuvarlak demir üç kez tıklatıldı. Alex, heyecanlansa da Jimmy, gelenin kim olduğunu bildiği için tepki vermedi.

"Bu da kim, lanet olsun takip mi edildin?" diyerek oturduğu yerden fırladı Alex.

"Salak olma Alex, CIA kapı mı çalar? Pardon, o kapı değil, kanalizasyon kapağı."

Çok geçmeden demir kapak aralandı, Alisa sarı saçlarını yüzünün önünden çekip aşağıdakilere baktı.

"Ooo kimleri görüyorum, bok böceği Alex."

Bu ikili daha önce Faysan'ın iş merkezinde karşılaşmış, Alex, Alisa'ya yürümeye çalışınca da kendisini yerde bulmuştu.

"Dostum, aklınızdan ne geçiyor bilmiyorum ama burası üç kişiye yetmez, tabii bu sürtük ile aynı yatağı paylaşacaksam orası ayrı," diyerek küstahlığını sergilemeye devam etti Alex.

"Ne dedin sen! Bekle, aşağıya geliyorum," diye söylendikten sonra demir merdivenlerden inmeye başladı Alisa.

Saatler öğlenin ikisini gösterdiği vakit Kayra uyandı, yatağında gerindi, sabahki haline göre oldukça iyiydi. Gücünü ve enerjisini toparlamıştı. Bilgisayarın başın geçip haberlere göz attı. Kayda değer bir şey yoktu. Kalkıp, Ahsen ve Ayvaz'a ders vermek için hazırlandı ve Karabaş' da alarak evden ayrıldı.

Yapacakları derste dört saat boyunca yazılımsal algoritmanın üzerinde duracaklardı. Tabii ağır konulardan bahsetmeyecek, giriş kısmından bahsedecekti. Her ne kadar konular zor gibi gözükse de çocuklar Kayra'nın anlattığı her şeyi çok iyi anlıyorlardı. Kayra, konulara o kadar hâkimdi ki nasıl anlatacağını çok iyi biliyordu. İyi bir öğretmen olmuştu.

Çocuklarla yaptığı kısa sohbetin ardından bilgisayarlarını açıp derse başladılar.

"Size verdiğim kâğıtları okuyorsunuz, değil mi?"

"Evet Kayra Abla, okuyoruz," diye cevap verdi Ahsen.

"Aferin. Boşlamayın bak dersi, bozuşuruz sonra."

Birkaç dakika sonra algortimayı çocukların seviyelerine uygun şekilde anlatmaya başladı. Fakat dersleri, gelen

kargocu yüzünden bölündü. Adam, elindeki zarfı kapının önünde bırakıp hiçbir şey demeden çekip gitti. Bu durum oldukça garipti. Kayra'nın kalkıp aldığı zarfın arka kısmında, Metehan yazıyordu...

"Allah Allah, Mete hiç böyle şeyler yapmazdı, merak ettim..." diyerek zarfı açtı.

"Bu zarfın eline geçeceğine güvenim tam, sana bu zarfı getiren çocuk güvendiğimiz kişilerden biri. Öncelikle bu söylediklerimi sana telefonda veya yüz yüze söyleyemem çünkü takip ediliyorum. Söyleyeceklerim çok önemli, çünkü konu bizzat seni ilgilendiriyor. Kayra, öncelikle sakin olmanı istiyorum çünkü bu tarz durumlarda heyecan her zaman kişinin hata yapmasına neden oluyor, gerçi sen alışkınsın... Her neyse, dediğim gibi bunları sana yüz yüze konuşmada anlatmak isterdim lakin bu mümkün değil. Amerika, bu defa işi çok ciddiye alıyor, seni yakalayabilmek için Türkiye'ye yine bir ekip göndermişler. Bizim bile şimdi haberimiz oldu ülkeye geldiklerinden, anla yani ne kadar iyi olduklarını. Öncelikle bu mektup eline geçer geçmez o ofis midir okul mudur neresiyse orayı terk et, çocukları yetimhaneye bırak ve hemen evine git. Polis bile gelse kapını kimseye açma. Kendine dikkat et."

Okuduğu şeyler Kayra'nın durgunlaşmasına ve heyecanlanmasına neden oldu. Tekrar Amerikalılar tarafından yakalanmak, o hücreye tıkılmak istemiyordu.

Amerikan bankalarına yaptığı son saldırılardan sonra böyle bir karar alınmış ve en gözde ekip Türkiye'ye gönderilmişti. Alfa adındaki bu ekip, Jimmy'nin ekibinden katbekat tecrübeli ve çok daha acımasızdı. Başlarında otuz iki yaşında genç, dinamik bir kadın vardı. Babasının mesleğini devam ettiriyordu. Emekli olan babası John M. Barson'ın kurduğu ekibin başına getirilmişti. Alfa, Amerikan hükümeti tarafından terörist olarak gösterilen bir adamı yakala-

yabilmek için Afganistan'a gönderildiğinde ekipte ajan iken artık lideri olmuştu, Scarlet Barson.

Scarlet, ilk iş olarak Metehan'ın takip edilmesine karar vermişti çünkü Kayra'nın hayatında büyük rol oynadığını, buluştuklarını biliyordu. Takip edildiğini fark eden Metehan, istihbarat ekibini toplayarak bir araştırma yaptı ve Alfa ekibinin Türkiye'ye geldiğini fark etti. Vakit kaybetmeden de bu durumu Kayra'ya iletti.

"Kayra Abla, her şey yolunda mı?" diye soran kişi Ayvaz oldu.

"Ee, şey... Çocuklar... Sanırım dersi bitirmemiz gerekiyor."

Çocuklar bir ağızdan, "Neden?" diye sordular.

"Sonra açıklarım, tamam mı? Hadi canlarım, soru sormayın. Bilgisayarlarınızı hemen kapatın," diye söylenerek camdan dışarıyı kolaçan etti.

Küçük bir evi ofise çeviren Alfa ekibi, Türkiye'nin kullandığı MOBESE kayıtlarına ulaştı. Bu görüntülere ulaşmak için elbette izin istemediler, kendi hackerlarını kullandılar.

"Efendim," dedi kıvırcık saçlı esmer adam. "MİT ajanının takibini yaptık. Bahsi geçen caddede iki defa görülmüş ve bu caddenin sonundaki yetimhaneyi ziyaret etmiş."

Scarlet, önüne düşen sarı saçlarını geriye yatırıp ajanın uzattığı görüntü kayıtlarını eline aldı, dikkatle inceledi.

"Yetimhane mi?"

"Evet, efendim. Öncelikle aynı caddede bulunan bir binanın önünde duruyor. Sonra yetimhaneye dönüyor. Bunun dışında birçok yere uğruyor fakat yetimhane olayı dikkatimizi çektiği için oraya odaklandık, sizin de bu bilgiyi öğrenmek isteyeceğinizi düşündük."

Scarlet, çenesini ovaladıktan sonra ayağa kalktı.

"Bu yetimhane olayı beni de meraklandırdı. Bakalım ajanımızın orada ne işi varmış? Ekibi toplayın. Gidip şu yetimhaneye bir bakalım."

Bindikleri siyah ciplerin camları kurşungeçirmez özellikte ve bagajları, torpidoları otomatik silahlarla doluydu. Alfa ekibinin bütün ülkelerde dokunulmazlığı vardı, bu dokunulmazlık Avrupa Birliği tarafından verilmişti. Özel ekip oldukları ve kırmızı bülten ile aranan suçluları aradıkları için böyle bir hakka sahiplerdi. Ekipteki ajanların hemen hemen hepsi anadilleri dışında iki dil daha biliyordu. Kimisi Rusça Almanca, kimisi Arapça, kimisi ise Türkçe, Fransızca, Farsça gibi dilleri rahatlıkla konuşabiliyordu. Yıllarca silahlı silahsız, yakın dövüş eğitimleri almışlardı. Kriz yönetimini çok iyi becerebiliyor olmaları da bir başka avantajlarıydı. Şimdiye kadar Kayra, bu denli büyük bir operasyona maruz kalmamıştı. Her ne kadar on iki kişilik bir ekip olarak gözükseler de bu zamana kadar Kayra'yı yakalamak için başlatılmış en büyük operasyon buydu.

Yarım saat sonra yetimhanenin kapısının önünde üç büyük cip durdu, en öndeki aracın camı açıldı, siyah polis gözlüğü takan, sarı saçlarını topuz yapmış Scarlet, kapıdaki görevliye içeri girmek istediklerini söyledi. Yetimhanede güvenlik görevlisi olan, beli hafiften kamburlaşmış yaşlı adam, İngilizce bilmediği için hiçbir şey anlamamıştı.

Scarlet, "Max, araçtan in ve şu ihtiyara içeri girmek istediğimizi söyle," dedi.

Türkçe, Fransızca ve Farsça bilen, uzun boylu, beyaz tenli, çekik gözlü Max, araçtan inip uluslararası ajan olduklarını gösteren rozeti yaşlı adama uzattı ve içeriye girmek istediklerini söyledi. Hayatı boyunca muhtemelen bir daha böyle bir şeyle karşılaşmayacak olan yaşlı adam müthiş bir heyecana kapıldı, kapıyı açtı. Cipler teker teker yurdun bahçesine girdi, araçlardan inen ajanlar içeri girip

müdürün odasına yöneldiler. Türkçe bildiği için ekibe öncülük etme görevi Max'e düşüyordu.

Alfa üyeleri, havalı kıyafetleri ve tavırlarıyla odasına girdikleri Müdire Hanım ile konuşurlarken Kayra da çocukları yurda getirmek üzereydi. Tedirgin bir şekilde sağa sola bakınarak, çocukların ellerinden tutarak yürüyordu.

"Fotoğraftaki kişiyi tanıyor musunuz?" diye sordu Max.

Müdire Hanım, elindeki resmi inceledikten sonra, "Hayır, maalesef," dedi.

Fotoğraftaki kişi Metehan'dı.

"Fakat buraya geldiğine dair istihbaratımız var, tanımadığınıza emin misiniz?"

Kendisinin de başına bir şeyler gelebileceği hissiyatına kapılan kadın, heyecandan kekelemeye başladı. "Evet... Evet, eminim. Bu kişiyi daha önce hiç görmedim."

Scarlet, sabırsız bir şekilde, "Ne diyor?" diye sordu.

"Daha önce bu kişiyi görmediğini söylüyor."

"Kayra'nın fotoğrafını göster, onu sor."

Bunun üzerine Max, cebinden başka bir kâğıt çıkardı, Müdire Hanıma uzattı.

"Peki ya bu kişiyi tanıyor musunuz?"

Kadın fotoğrafı inceledikten sonra ajanları tek tek süzdü.

Max, parmaklarını şaklatıp, "Tanıyor musunuz, tanımıyor musunuz?" diye sorusunu tekrarladı.

Bu bilgiyi, tehlikeli görünen bu kişilere verip vermemek arasında gidip gelen Müdire Hanım, "Şey, tanıyorum," diye yanıtladı.

Max, heyecanlı bir şekilde, "Tanıyormuş," diyerek Scarlet'e baktı.

Müdire Hanım, devam etti. "Kendisi iki hafta önce buradaydı."

"Neden buraya geldi, peki?"

"Eğitim vermek için çocuk arıyordu."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum, öyle söyledi, kendisi yanlış hatırlamıyorsam bilgisayar öğretmeniymiş."

"Pekâlâ, bu kişiyi nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Kadın cevap verip vermemekte tereddüt etse de, "Nerede bulacağınızı sanırım biliyorum," dedikten sonra bir kâğıt çıkardı ve ofisin adresini yazdı. Bu sırada Kayra, yetimhanenin bahçesine varmıştı. Kapının önündeki cipleri görünce başından aşağıya soğuk su dökülmüş gibi irkildi.

"Sercan Amca, hayırdır, bu araçlar kime ait?"

"Ben de anlamadım ki kızım, bilmem nerenin polisiymiş de birilerini arıyorlarmış. Kimsesizler yurdunda kimi arıyorlarsa artık."

"Polis mi?"

"Evet, uluslararası mı neymiş, aman kızım ben anlamam bu şeylerden."

Kayra, tedirgin olmuş bir şekilde, "Hadi geçin çocuklar, ben içeriye kadar gelmeyeceğim," dedi. Çocuklar bahçeye girip binaya doğru yürümeye başladılar. Kayra, Sercan Amca'ya görüşürüz bile demeden geldiği yöne doğru hızlıca ilerledi. Yüz metre kadar gittikten sonra "Karabaş, hızlan oğlum..." diye söylenerek koşmaya başladı.

Ahsen ile Ayvaz'la binaya girmek üzereyken Alfa ekibi de dışarı çıkıyordu.

"Ah! Benim kızıma ne kadar da benziyorsun?" diye söylenerek Ahsen'in yanına diz çöküp saçlarını okşadı Scarlet. İngilizce bilmediği için hiçbir şey anlamayan Ahsen, başının okşanmasına izin verdi. Bu sırada Ayvaz, Max'in elinde tuttuğu belgelerde Kayra'nın fotoğrafını gördü ve "A, Kayra Abla!" diye bağırdı.

Bu Scarlet'in istediği bir ipucuydu, müdürün bahsettiği çocukları aramaya gerek kalmadan bulmuştu. Onları kullanarak Kayra'ya tuzak kurmayı hedefliyordu. Çocukların kim olduğunu Müdire Hanım'a da sormuşlardı fakat kadın

çocukların güvenliğinden sorumlu olduğunu söylemiş isimlerini vermemişti.

"Gel Ayvaz, odamıza gidelim," diye söylenen Ahsen, Ayvaz'la beraber içeri yöneldi.

Max çocukları durdurmak için hamle yapacağı sırada Scarlet engel oldu. "Bırak, gitsinler. En azından artık kimi aradığımızı gayet iyi biliyoruz. Hadi, herkes araçlara binsin."

Kan ter içinde koşarak geldiği evinin kapısını, alelacele açtı Kayra. Karabaş da içeri girince kapıyı kapatıp kilitledi. Endişeliydi. CIA'in peşine takıldığı ilk zamanlarda kadar korkmuyordu. Fakat Amerika'daki o hücrede geçirdiği aylar, Kayra'da büyük bir travmaya sebep olmuştu. Zaten Amerikalıların hedefi de buydu; onu yıldırıp kendi yanlarına çekebilmek...

"Pislik herifler!" diye sesli bir şekilde bağırdı. "Beni yakalayana kadar durmayacaksınız öyle mi?" diye söylene söylene odasına yöneldi. Daha iki adım atmıştı ki başı döndü ve alnından burnuna doğru keskin bir yanma hissetti. Kapının koluna tutunup ayakta durabilmek için güç topladı. Evin duvarları dönüyor, sanki sert bir zeminin üzerinde değil de boşlukta duruyormuş gibi hissediyordu.

"Ha-hayır!" diye dişlerini sıkarak söylendi. "Lütfen, şimdi değil," derken burnundan dudaklarına, oradan da çenesine kan süzülüyordu. Alnındaki yanma hissi iyiden iyiye arttığında bacaklarındaki gücünün çekildiğini, daha fazla dayanamayacağını hissetti ve olduğu yere düşüp bayıldı... Karabaş, Kayra'nın başında ağlıyor, yüzünü yalayarak onu uyandırmaya çalışıyordu.

Jimmy, Alisa ile konuşurken Alex, rahatsız edici bir ses tonuyla, "Hey, yine fısır fısır ne konuşuyorsunuz?"

"CIA, Kayra'yı yakalayabilmek için Türkiye'ye bir ekip göndermiş," dedi Jimmy.

"E? Şaşılacak bir şey mi bu? Daha önce kaçtı, yine kaçsın. Ne halt ettiği beni pek ilgilendirmiyor açıkçası."

"Scarlet'in ekibini göndermişler. CIA, Alfa ekibini Afganistan'dan çağırıp Türkiye'ye gönderiyorsa gerçekten de Kayra'nın yakalanmasını istiyordur."

"Kim istemiyor ki, daha birkaç gün önce bankalara saldırmamış mıydı?"

"Aslında Alfa ekibinin amacı Kayra'yı yakalamaktan ziyade..." diyen Alisa lafını bitiremeden Jimmy araya girdi.

"Öldürmek... Bu defa yakalayıp hücreye atmak gibi bir düşünceleri yok."

"Yazık oldu desenize," dedi Alex sırıtarak. "Hoş kızdı. Benimle yatamadan toprağa girmek aslında çok kötü bir durum."

Jimmy ayağa kalkıp küçük odanın içerisinde dolanmaya başladı.

"Türkiye'ye gitmem lazım, belki Kayra'yı kurtarabilirim."

Alisa, oturduğu yerden ayağa fırlayıp bu öneriye şiddetle karşı çıktı. "Ne saçmalıyorsun! Bu defa sen de ölürsün."

"Kayra, beni ve ailemi kurtardı, ben de onun için bir şeyler yapmalıyım."

"Aptal mısın sen? Şu etrafına bir bak! Şu an Miami'de kırmızı şarap içmiyorsun, bok gibi bir yerde CIA'den saklanıyorsun. Şimdi sen Türkiye'ye gideceğim diyorsun. Çok merak ettim, nasıl gideceksin? Eşekle mi yoksa deve ile mi?"

"Aşırı tepki veriyorsun Alisa."

"Alisa haklı dostum, her yerde aranıyorken havaalanına gidemezsin. Bu intihar olur."

Alisa, homurdandıktan sonra, "Şu aptal bile bana hak veriyor, anla artık," diye çıkıştı.

"Hey hey! Durduk yere bana laf atamazsın, anladın mı sürtük!"

Alisa, Alex'in üzerine yürüdü fakat Jimmy araya girdi.

"Sakin olun!"

"Bana bir daha sürtük dersen seni doğduğuna pişman ederim!"

Alex, "Sür-tük!" diye yüksek sesle bağırdı. Bunu söylerken de bir adım geri çekilmişti. Alisa, kırmızı görmüş boğa gibi öfkeli bir şekilde ileri doğru hamle yaptı fakat Jimmy, Alisa'yı belinden yakaladı.

"Tamam, tamam. Haklısınız, Türkiye'ye gidemem."

Bu sözler Alex'in dayak yemesini önledi, Alisa çabucak sakinleşti.

"Başka bir yol bulacağım," diyerek tekrar koltuğa oturdu Jimmy.

Kayra'nın göz kapakları ağır ağır aralandı. İlk başta pek idrak edemese de bilinci yerine gelince Karabaş'ın havlamasını işitti. Yaklaşık bir saattir yerde baygın bir şekilde yatıyordu, eğer Karabaş sürekli havlamasa daha uzun sürebilirdi baygınlığı. Kayra, yerden güçlükle doğruldu. Başındaki ağrı devam ediyordu fakat nispeten hafiflemiş gibiydi. Birkaç saniye içinde bulunduğu durumu idrak etmeye çalıştıktan sonra burnundaki kanamayı hatırladı. Ayağa kalkmak için gücünü toplamaya çalışırken Karabaş da, Kayra'nın suratını yalıyordu.

"Bir şey yok, tamam oğlum," diyerek köpeğin başını okşadıktan sonra duvara tutunarak kalktı. Yavaş adımlarla odasına geçip kendisini yatağa bıraktı. Çok halsizdi. Peşindeki ajanlar söz konusuyken böyle güçten düşmesi büyük bir talihsizlikti ama elinden bir şey gelmiyordu. Uyuyarak

güç toplamak istedi fakat uyuyamadı. Fazlasıyla bitkin ve yorgun hissediyor yine de içindeki bir şey uyumasını engelliyordu. Yolun sonuna doğru geliyor gibiydi. Sessizce ağlamaya başladı.

Birkaç saat boyunca uyur uyanık uzandığı yatakta biraz olsun dinlenmiş, kendini toparlamıştı. Dışarıda fırtına vardı, yağmur şiddetli bir şekilde yağıyor, kuvvetli rüzgâr ağaçların dallarını koparıyordu. Kayra, balkonun kapısını açtı. Sert rüzgâr ve rüzgârın beraberinde getirdiği yağmur damlaları suratına çarptı. Bu durumu önemsemedi ve balkondaki sandalyesini gelişigüzel sildikten sonra üzerine oturdu. Balkonun tavanı sayesinde üzerine yağmur gelmiyordu fakat sert esen rüzgârdan bacaklarına ve bazen de suratına küçük küçük damlalar çarpıyordu. Kollarını birbirine dolayıp başındaki kapüşonu iyice çekiştirerek öylece oturdu.

"Hi hi hi! Üşüteceksin, bu havada balkonda oturulur mu? Ne o, yoksa pes mi ediyorsun?"

Uzun zaman sonra Tilki'nin sesini duyan Kayra, gözlerini yumdu.

"İlk defa yorulduğumu hissediyorum be Tilki! İlk defa..."

"Hi hi hi! Sayende ben de öyle hissediyorum, malum sen dinç isen ben de dincim. Her neyse, belki de senden gitmenin vakti gelmiştir."

"Benden başka nereye gidebilirsin ki?"

"Bilmem..."

"Haklısın, belki de..."

"Belki de ne?"

"Belki de ayrılık vaktimiz gelmiştir Tilki..."

Aniden çakan şimşeğin ardından yeri göğü inleten gök gürültüsü, oturduğu yerden sıçramasına ve tilki ile yaptığı sohbetin son bulmasına neden oldu. Hava iyice kötüleşmişti, Kayra oturduğu yerden kalkıp içeri girdi. Balkonun kapısını kapatınca fırtınanın korkunç sesi biraz da olsa azaldı. Sudan nefret eden Karabaş, Kayra'yı balkonda yalnız bırakmıştı fakat içeri girer girmez hemen yanına koşup onunla oyun oynamak istedi. Ne yazık ki arkadaşının oyun oynayacak bir ruh hali yoktu.

Fırtınalı havaya rağmen Scarlet ve ekibi tekrar yetimhaneye geldiler. Müdire Hanım yine büyük bir endişe yaşamaya başladı çünkü bu durumdan pek hoşlanmıyordu fakat onlara görüşmek istemediğini de söyleyemiyordu. Scarlet, deri ceketinden süzülen yağmur damlalarına aldırış etmeden koltuğa oturdu. Bacak bacak üzerine attıktan sonra ağzındaki sakızı çıkarıp ambalajının içine sararak tekrar cebine koydu.

"O çocukları görmek istiyorum," dedi. Max, Türkçeye çevirdi.

Müdire Hanım zoraki bir gülümseme ile bunun mümkün olmadığını, çocukların öğlen uykusunda oluklarını anlattı. Bu durum Scarlet'in canını sıktı. Hiçbir şey demeden öylece kadının suratına baktı, bu birkaç saniyelik bakış Müdirenin fikrini değiştirmesine sebep oldu.

"Pekâlâ, söyleyeyim Nezahet'e, çocukları uyandırıp getirsin," dedi ve masanın üzerindeki telefonla talimat verdi. Muhtemelen karşı tarafa çocukların uyuduklarını söylediği için emrini bir kez daha yinelemek zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra çocuklar odaya gelmiş, uyandırıldıkları için kısık gözlerle etrafa bakınıyorlardı. Scarlet'i

görünce sanki soğuk bir suya düşmüş gibi birden ayıldılar. Scarlet ve ekibi tekin insanlara benzemiyorlar, pek güven vermiyorlardı.

Scarlet, gülümseyerek çocukları süzdü, sakin ve kendinden emin bir şekilde, "Bu küçük meleklere eğitim veren öğretmenin numarasını nereden öğrenebilirim?" diye bir soru sordu.

Müdire Hanım Kayra'nın kendisine vermiş olduğu bilgileri bir kâğıda yazıp Scarlet'e uzattı. Scarlet gülümseyip, "Max, söyleyeceklerimi çevir," dedi ve Ahsen'e baktı.

"Tatlım, ben bu numarayı arayıp telefonu sana vereceğim ve sen, öğretmeninize birazdan size söyleyeceğim hastaneye gelmesi gerektiğini, çok hasta olduğunu söyleyeceksin," dedi ve Müdireye döndü. "Sonra da telefonu sen alacaksın ve kızın durumunun ciddi olduğunu söyleyeceksin."

Ahsen, söylenenleri yapmak istemese de söz dinlemek zorunda olduğunu biliyordu.

Max araya girip, "Efendim, direkt sinyali neden takip etmiyoruz ki?" diye sordu.

"Bu kadar zeki bir kız, bunu düşünmemiş midir sence? İllaki takip edilemeyen bir telefon kullanmıştır. Telefon numarası dışında başka hiçbir bilgisi yok. Siz yine de bir bakın ama... Ne olur ne olmaz..." diyerek numarayı çevirdi Scarlet.

Kayra koltukta uzanmış yatarken telefonu çaldı.

"Efendim?"

Ahsen, korkudan titreyen bir sesle, "Kayra Abla, ben şey... Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim..." dedi. Önündeki kâğıtta yazılan cümleleri okuyordu.

Kayra, Ahsen'in sesindeki endişeyi duyunca oturduğu yerden kalktı. "Ahsen, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ayvaz trafik kazası geçirdi, şu an merkezdeki hastanedeyiz."

Kayra hiçbir şey söylemedi, birkaç saniye öylece sessiz kaldı.

"Ne demek trafik kazası ya, hemen geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Bu arada Scarlet'in ekibindeki bir ajan Kayra'nın telefon numarasının sinyallerini izlemeye çalışıyordu ve bir noktadan sinyal almayı başardı.

"Efendim, telefonun sinyalini bulduk," dedi küçük laptopun ekranındaki haritada bir noktayı göstererek.

Scarlet memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. "Belki de hastane oyununu oynamamıza gerek kalmamıştır..."

Hiç vakit kaybetmeden sinyali GPS'e aktarıp yola koyuldular.

"Hadi! Şu küçük fareyi yakalayıp eve dönelim!"

Araçlar yetimhanenin bahçesinden ayrılırken Scarlet GPS sinyalini kontrol ediyor, "Sola dön. Düz devam et..." diye komutlar veriyordu. Aradan birkaç dakika geçmişti ki söylenmeye başladı. "E, bu hep aynı yerde. Hastaneye gitmiyor. Sinyal sabit bir yerden geliyor. Buradan sağa dön."

Yaklaşık bir yarım saat sonra metruk bir binanın önünde durdular. Araçlardan inen ajanlar silahlarını ellerine aldılar. Scarlet ağzındaki sakızı çıkarıp ambalajına geri koyduktan sonra gözlüğünü çıkarttı, deri ceketinin kenarına astı.

"Bu ne şimdi, kız burada mı kalıyor yani?" diye söylenerek terk edilmiş üç katlı binayı inceledi. Tekrar kontrol etti, herhangi bir hata yoktu, sinyal bu binadan geliyordu.

"Binanın etrafını sarın, siz benime gelin," dedikten sonra metruk binaya yöneldi. Her köşeyi teker teker kontrol ederek üst katlara tırmandılar. İkinci katta kartonun üzerinde yatmakta olan, saçı başı birbirine karışmış bir adama rastladılar. Adam oldukça ürkek bir tavırla bir köşeye sindi. Scarlet hiçbir şey demeden laptoptaki sinyale baktı. Oldukça gelişmiş bir cihaz kullandıkları için sinyalin geldi-

ği noktanın hangi katta olduğu da anlaşılıyordu. Bu yüzden hep beraber üçüncü kata çıktılar, ortalıkta çer çöpten başka hiçbir şey yoktu. Sinyalin geldiği noktayı iyice büyütünce arkasını döndü, sıvasız duvara doğru yürüdü. Laptopu yanındaki ajana verip karşısında pencerenin kenarına sıkıştırılmış kesekâğıdını aldı, açtı. İçerisinden küçük bir verici çıktı. Bunun dışında bir de not vardı. Vericinin kırmızı ışığı yanıp sönerken Scarlet notu sessizce okudu.

"Daha önce gönderilen ekip gibi siz de kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına alıp defolup gideceksiniz. Unutmayın, sizden bir değil on adım öndeyim! Az yürekli olun da çocukları kullanmayın. Not: OBT sizi çok seviyor :)"

Scarlet gülümsedi fakat bu gülümseme mutluluktan ziyade öfke barındırıyordu.

BİR AY ÖNCE

"Yahu beni yolda gören yolunu değiştiriyor, sen bırak benden çekinmeyi kalkmış bir de soru soruyorsun," dedi, yaşlı adam.

Kayra gülümseyip, "Neden yollarını değiştiriyorlar?" diye sordu.

"Bilmem, herhalde onlardan para filan isteyeceğim sanıyorlar. Malum üstüm başım pek düzgün değil," dedi kirden yapış yapış olmuş saçını sakalını sertçe ovarak. Adam dilenci filan değildi, sadece evsizdi. Yıllardır sokaklarda, metruk binalarda yaşamaya çalışıyordu.

"E, benden para istemeyecek misin?"

"Benim kimsenin parasında gözüm yok evladım, rızkımı Allah veriyor," diyerek cebindeki kuru ekmeği gösteren adam, mutlu bir şekilde, "Bak, akşam yemeğim, hi hi!" diye gülümsedi.

Kayra'nın bu boş ve tekinsiz binaya girip ne idiği belirsiz bir adamla sohbet etmesindeki en büyük cesaret kaynağı

kapıda beklemekte olan Karabaş idi. Bir ıslığıyla sanki yıllardır bu anı beklermişçesine içeri dalar, Kayra'yı her türlü tehlikeden kurtarırdı. Yani Kayra öyle düşünüyordu.

"Neden buradasın, ne oldu da buralara düştün?" diye sordu adama.

"Çok uzun hikâye be kızım. Allah kimsenin başına vermesin, bunu bil yeter. Sen söyle asıl, böyle güzel bir kızın, üstü başı temiz kızın ne işi var böyle pis yerlerde."

"Üst katta küçük bir işim var, onu halledip gideceğim... İstersen sana akşam yemeği ısmarlayabilirim, iki arka sokakta bildiğim çok güzel bir yer var."

Adam gülümseyip, yırtık pırtık, kire bulanmış elbiselerini gösterdi.

"Bu kıyafetlerle mi?"

"Ne varmış kıyafetlerinde? Ben yukardaki işimi halledip geliyorum."

Birkaç dakika sonra dışarı çıkarlarken binanın girişinde bekleyen Karabaş'ı gören adam, "He sen bu delikanlıya güveniyorsun," dedi.

"Pek öyle olmasa da bu küçük canavarın da etkisi var tabii."

Kayra, olası takipler için önlem alarak kendi telefonundan yayılan sinyallerin ana noktasını bir vericiye aktarıp bu vericiyi de duvarın arasındaki bir çatlağa yerleştirmiş, başkası tarafından kolayca bulunmasın diye de gizlemişti. Ardından da adama güzel bir lokantada güzel bir akşam yemeği ısmarlamıştı. Kayra ile evsiz adamı yan yana gören garipsiyor, dönüp arkalarından bile bakıyorlardı fakat ikisi de bu durumu pek önemsemiyordu. O kadar güzel, içten sohbet ediyorlardı ki, birbirlerine güzel anılarını bile anlatıyorlardı. İkisinin de konuşmaya ne çok ihtiyacı vardı... O gece, evsiz adam, yine metruk binaya dönmüş fakat ilk defa yüreğinde bir sıcaklık hissetmişti. Mutlu olmuştu,

karnı doymuştu. Yirmi yıl sonra İskender yemenin verdiği tarifsiz duyguyla ağlamış, gözünde yaşlarla uyumuştu.

Scarlet merdivenlerden inerken zayıf, çelimsiz üstü başı perişan adamı tekrar görünce sinirini bu garibandan çıkarttı.

"Çekil ayağımın altından be pislik herif!" diyerek adamı itip merdivenlerden aşağıya yuvarlanmasına neden oldu. Yaşlı adam düştüğü yerde can acısıyla ağlamaya başladı. "Eyvah! Ayağım, ayağım! Eyvah! Ah, ayağım, ayağım kırıldı! Allah'ınızdan bulun, ah, ayağım!" Zavallının kaval kemiği kırılmıştı. Adamın yüzüne bile bakmadan yanından çekip gittiler.

Alfa ekibi dışarı çıktığı sırada hızla gelen üç siyah araç binanın önünde sertçe fren yaparak durdu. Scarlet ve ekibi hemen silahlarına davrandılar. Araçlardan inen takım elbiseli adamlar yirmi kişiydiler ve Metehan hariç hepsinin ellerinde tam otomatik tüfekler vardı. Her birinin namlusu Amerikalı ajanlara çevrilmişti.

Metehan, kendisine anlamsız ve biraz da çekingen bakan ajanların bakışları arasında, indiği arabanın arkasına yönelip aracın kapısını açtı. Elleri ayakları bağlı, başına siyah çuval geçirilmiş bir adamı kolundan tutarak dışarı çekti. Adamı sürükleyerek getirip başındaki çuvalı çıkarttı. Daha önce epeyce hırpalandığı belli olan adamı bir itişte yere, Scarlet'in ayaklarının dibine yuvarladı.

"Köpeğini beni takip ederken yakaladım. Siz gerçekten CIA ajanı mısınız yoksa sıradan polis filan mı? Yoksa birini nasıl takip etmeniz gerektiğini anlattıkları derste uyuyor muydunuz? Bir daha böyle bir olayla karşılaşırsam ajanının leşini atarım ayaklarının dibine."

Takım elbiseli adamlar, tek kelime daha etmeden tekrar araçlara bindiler, yollarına devam ettiler. Scarlet, Kayra'dan ve Metehan'dan art arda yediği kroşeler sonrası iyice sinirlenmiş, gururu incinmişti.

Soğuk bir pazar sabahı, Kayra henüz uykusunu alamadan uyanmak zorunda kaldı. Onu uyandıran, karnı acıktığı için hınzırlık yapan Karabaş idi.

"Yahu ne oluyor ya sabah sabah?" diye söylenerek yüzünü Karabaş'ın ıslak dilinden kurtarmaya çalıştı. Bunu başardığında ise ilk iş olarak saati kontrol etti.

"Ağlayacağım ya, saat daha yedi, niye uyandırdın beni meymenetsiz şey!"

Erken uyanmak zorunda kaldığı için mutsuz ve biraz da sinirli bir şekilde söylenmeye başladı, yatağından çıkıp mutfağa gitti. Karabaş'ın yemeğini hazırladı. Ardından salona geçip kendini koltuğa bırakıp geriye yaslandı. Uyumayacaktı çünkü bir defa uykusu bölündü mü bir daha kolay kolay uyuyamazdı. Esneyip gerindi. Arkasına yaslanmış bir şekilde öylece boş gözlerle duvara baktı. Beyninin içinde, binlerce anı yıldız gibi parıldayıp bir bir gözlerinin önüne geldi. İlk yaptığı saldırıları düşündü. Amerika'ya İsrail'e... Ardından öldürülen Emniyet Genel Müdürü'nü, en güvendiği hocalardan biri olan Kemal Ercan tarafından evine yerleştirilen böceği, bu yüzden çatıdan atlamak zorunda kalışını anımsadı. Sonra Metehan ve İsmail geldi aklına. Gülümsedi. Bu gülümseme bir anda hüzne döndü, İsmail'in ölümü için kendisini suçluyordu... Hüznü bir kenara bırakıp oldukça ileri bir tarihe gitti, Metehan'ın uçakta kendisine olan aşkını ilan etmesini düşündü. Bu konuda ne yapacağını hâlâ bilmiyordu, üstelik uzun zamandır Mete-

han'a ulaşamıyordu. Aşk deyince aklına Jimmy Denever geldi, nedensizce...

Bu düşüncelerden huzursuz olmuştu, uzandığı kanepeden doğrulup evin içerisinde yürümeye başladı. Televizyonu açıp tekrar aynı yere oturdu. Haber kanallarında gezindi dikkatini çeken hiçbir şey yoktu. Laptopunu kucağına alıp açılmasını beklerken aklında bir takım bir şeyler kurmaya başladı. Ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Daha önceden hazırladığı kod satırlarını torjenine aktardı, kulaklığını bilgisayara takıp ses değiştirme programını açtı. Gerçi buna pek gerek yoktu çünkü zaten kimliği deşifre olmuştu. Kod satırlarını trojenine aktardıktan sonra onaylayıp aktif hale getirdi. Birkaç saniye sonra kendisini yakalamaya çalışan Scarlet'in telefonuna bir çağrı gönderdi. Scarlet telefonu açtı ve kararlı bir ses tonuyla,

"Kimsin?" dedi.

"Amerika'da da telefonu böyle mi açarsın, yoksa bu Türkiye'de bulunmana mı özel?" Kayra'nın sesi kalınlaştırılmış bir erkek sesiydi.

"Ah! Kalınlaştırılmış ses mi? Hadi ama! Zaten kimliğin deşifre olmuş durumda, elimizde resmin var. Bunca oyuna ne gerek vardı."

"Bilmem, canım öyle istedi. Ama sorman gereken soru sesim değil, telefonuna nasıl ulaştığım olmalıydı."

Scarlet gülümsedi. "Saçma. Neler neler yaptın, bir ajanın telefonuna mı ulaşamayacaksın. Neler yapabileceğinin farkındayım, bu yüzden senin peşindeyiz."

Bu defa Kayra gülümsedi.

"Beni şımartıyorsunuz. Neyden korkuyorsunuz, nükleer santrallerinize saldırmamdan mı?"

Scarlet, "Evet, o da var. Fakat insan sağlığını tehlikeye atacak herhangi bir saldırı yapmamışsın, ah tam bir melek..." diye alaycı bir şekilde tekrar gülümsedi.

"Neden hâlâ bulamadınız beni? Ben çok sıkıldım, gelin beni tekrar Amerika'ya götürün biraz tatile ihtiyacım var fakat uçak biletleri çok pahalı. Ne de olsa eninde sonunda ülkeme dönüyorum," diyerek CIA'in başarısızlığına atıfta bulundu. Bu, bütün dünya tarafından alay konusu olmuş CIA'in itibarı zedelenmişti. Kırmızı bültenle aranan bir suçlu CIA gibi bir birimden bu kadar kolay kaçamamalıydı. Bu sırada Karabaş salona gelip havladı. Scarlet büyük bir zevkle konuyu değiştirdi.

"Ah şu küçük K-9, hâlâ seninle mi? Ne kadar güzel. Bak, köpeğin hakkında bile bilgimiz var, yoksa yanıldım mı?"

"Kendisi pek de küçük sayılmaz. Sanırım bilgilerini güncellemen gerek."

"Sanırım... Her neyse, ne diye bana ulaşmak istedin? Sadede gel, bir yere varmayan bu konuşmadan fazlasıyla sıkıldım."

"Sadece konuşmak için aramıştım Scarlet, gerçekten çok kötüsün. Yapayalnız masum bir kıza, bana, neden böyle kötü davranıyorsun?" diye alaycı bir şekilde ağlamaklı bir ses tonuyla konuştu Kayra. Scarlet bu durumdan gerçekten sıkılmıştı.

"Aynen, çok masum bir kızsın Kayra..." diyerek telefonu Kayra'nın yüzüne kapattı.

"Oha, yüzüme kapattı. Of Jimmy ya, seninle konuşmak daha eğlenceliydi, bu ajanlar cidden hiç çekilmiyor. En azından sen, beni yakaladığın zaman kek ile çay filan ısmarlayacağım diyordun. Bunlar bırak kek ısmarlamayı galiba bir yudum su bile vermeyecekler."

Tam bu sırada Jimmy'den bir mesaj geldi. Kayra ile Jimmy'nin ilk yazıştıkları uygulamadan geliyordu. Kayra, şaşkın bir şekilde bilgisayarın sağ alt kısmında beliren mesaj bildirimine bakıyordu.

"Bu ne ya, yine kim bana ulaşmaya çalışıyor?" diye söylenerek mesajı açtı.

"Selam Kayra. Benim, Jimmy."

Kayra, "Yok artık... Çomağı hazırla diyeceğim de şimdi ayıp olacak, daha az önce ismini andım ya..." diye söylendi kendi kendine.

"Nereden bileceğim Jimmy olduğunu?"

" :) Hiç değişmemişsin Kayra."

"İstediğim cevap bu değildi fakat..."

"Alex ile Türkiye'deyiz. Seninle görüşmek istiyoruz."

"Ah Jimmyciğim, başım belada. Peşimde CIA ajanları, hatta bunlar pek ajana da benzemiyor, değişik tipte insanlar var ve sanırım birkaç da MOSSAD ajanı. Ben müsait olunca seni arayayım mı?" diye bir nevi dalga geçti Kayra.

"Ah Kayra, gerçekten hiç değişmemişsin. Biliyorum, Scarlet peşinde. İzin ver, sana yardım edelim?"

"Ne konuda yardım edeceksiniz? Yakalanmama mı, kaçmama mı?"

"Tabii ki kaçmana Kayra, seni kurtarabilmek için hapishanenin altını nasıl kazdığımızı ne çabuk unuttun? :) "

"Ah, evet. Köstebek iki arkadaşım olduğu için ne şanslıyım ama! "

"Bulaşabilir miyiz?"

"Sanırım, hayır."

"Ah, onca yolu boşuna gelmişiz. Üzüldüm."

"Sen Jimmy misin bilmiyorum o yüzden benimle buluşmak istiyorsan son buluşmamızda Karabaş'ın bağlı olduğu yere gel. Zira bu bilgiyi sadece Jimmy bilebilir..." diyerek bilgisayarını kapattı.

Kayra, evin içerisinde dönüp dururken bir yandan da internette konuştuğu kişinin Jimmy olup olmadığını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Evet, Jimmy ile o site üzerinden konuşuyorduk fakat evimi bilmiyor mu? Neden o siteyi kullanmaya ihtiyaç duysun ki? Üstelik konuşma tarzı çok ukala, kendini beğenmiş gibiydi."

Bilgisayarın karşısına geçip mesajın geldiği siteyi açtı, ardından da kod sayfasını açıp kod yazdı. Sitenin güvenlik ağını kırıp kendisine mesaj atan kişinin IP adresine ulaşmayı denedi. Fakat çok geçmeden bunun neredeyse imkânsız olduğunu hatırladı. Bu kadar sağlam olmasaydı zaten ilk Kayra yakalanırdı çünkü bu siteyi fazlasıyla kullanmıştı.

"Of ne yapıyorum ben ya," diye söylenip uğraştığı şeyden vaz geçti, bilgisayarını kapatmak için kapatma tuşuna basmak üzereydi ki yine bir mesaj bildirimi geldi. Mesajı açtı.

"Sitede aktif gözüküyorsun ama bana yazmıyorsun, artık cidden gönül koymaya başlayacağım."

"Kimsin sen?"

"Hadi ama bu kısmı çoktan geçmiştik diye düşünüyordum. Seni o dediğin yerde bekliyor olacağım, yaklaşık üç saat sonra."

"Sen Jimmy filan değilsin, Jimmy olsan zaten evimi biliyor olurdun, bir buluşma yeri ayarlamak istemezdin."

"Hadi ama... Sen zeki bir kızsın Kayra. Beni takip edebilirler. Evine gelerek seni riske mi atayım?"

":)) Bulaşacağımız yere gelene kadar görünmez olacaksın sanırım, evime gelirken takip edilebilirsin ama buluşacağımız yere giderken takip edilemezsin. Çok mantıklı... :) "

"Seni ikna etmek gerçekten çok zor... Sanırım oraya gelene kadar gerçeği öğrenemeyeceksin ama şunu bil ki ben, Jimmy'yim."

Kayra, bu atışmaya bir son verip mesaj sayfasını kapattı. CIA'den daha önce aldığı bilgilerin bulunduğu dosyayı açtı. Scarlet'in bilgilerine ulaşmayı denedi. Telefon adresine ula-

şırsa kendisine tuzak kurulup kurulmadığını anlayabilirdi. Fakat küçük bir sorun vardı, telefon adresine ulaşsa bile GPS üzerinden konumuna ulaşması biraz zaman alacaktı ve o kadar zamanı yoktu. Bu gerçeği fark edince sinirli bir şekilde söylendi.

"Ya of! Bana ne ya, niye bu kadar kasıyorum abi. Jimmy ise Jimmy, ne yapayım! Kendimi riske atamam. Bir daha o hücreye dönemem. Hem Jimmy Türkiye'ye gelmiş olsa elbet beni bulur, böyle mesaj atmaz. Yok yok, Jimmy değil o..." diyerek tekrar mesaj sayfasını açıp mesaj gönderdi.

"Sen Jimmy filan değilsin, Jimmy olsan ne yapar ne eder bir şekilde bana ulaşırdın. Bu sana son mesajım, seninle buluşmaya gelmeyeceğim."

Bu mesajı göndermesinden sadece birkaç saniye sonra cevap geldi. Buradan da anlaşılıyordu ki karşısındaki kişi bilgisayarını sürekli açık tutup Kayra'dan mesaj bekliyordu.

" :)))"

Son mesajına gelen yanıt sadece bundan ibaretti, gülen surat. Hatta abartılı gülen surat! Kayra hiçbir şey demenden öylece ekrana baktı. Sonra mesajın alt kısmında yazıyor ibaresi belirdi. Kayra, istemsizce heyecanlanmıştı. Merakla, gelecek olan mesajı bekliyordu.

"Gelsen zaten şaşırırdım Kayra, senin gibi zeki bir kız CIA'in bu aptalca tuzağını yemezdi zaten..." diye bir mesaj aldı. Sonra bir mesaj daha...

"Şu an konuştuğun kişi Scarlet, bebeğim. Seni yakalayacak olan kişi. Ne yaptım biliyor musun, bu tuzağı yemeyeceğini bildiğim için ikinci planı uyguladım. :))) İkinci plan ne biliyor musun? Ava ulaşamazsan seni ava götürecek ikinci ava ulaş... Bil bakalım buradaki ikinci av kim?"

Kayra, sinirliydi.

"Benimle uğraşmayı bırakmazsan bunun bedeli ağır ödeyeceksin Scarlet."

"Hadi bebeğim, ben başka bir şeyden bahsediyorum... İkinci av, yani bizi sana hatta seni bize getirecek ikinci av kim biliyor musun?"

"Defol git!"

Kayra çok fazla sinirlenmişti çünkü Scarlet'in Metehan'dan bahsettiğini anlamıştı. Fakat yine de aklına yatmıyordu. Metehan MİT için çok önemli bir isimdi, ona bir avuç eli silahlı ajanla ulaşamazdı, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Sen söylemiyorsun, ben söyleyeyim. Metehan elimizde tatlım..."

" :) İkinci blöfün gerçekten bu mu?"

"Blöf mü? O halde sana atacağım fotoya bak."

Birkaç saniye sonra bir foto geldi mesaj sayfasına, Kayra mesajı açtı ve beyninden vurulmuşa döndü. Fotoğrafta elleri ve bacakları bağlı, diz çökmüş bir şekilde oturtulan Metehan ve yanında Scarlet ile birkaç ajan vardı.

"Bu imkânsız!" diye bağırdı. Ne yapacağını şaşırmıştı Kayra. "Allah'ım, hayır ya hayır ya!" Sinirli bir şekilde evin içerisinde dolanmaya başladı. "İmkânsız ya imkânsız! Sen MİT'in en önemli adamlarından birisin ya nasıl bir avuç ajan sana ulaşır!" diye sinirli sinirli söylenirken telefonunu çıkarıp Metehan'ı aradı. Bir ümit açılmasını beklerken endişeli bir şekilde söyleniyordu. "Mete, lütfen aç şu telefonu... Lütfen."

"Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha son..."

"Kahretsin!" diye bağırarak telefonu koltuğa fırlattı. Bu sırada bir mesaj bildirim daha geldi,

"E, ne oldu? Sustun... Bir saat içinde yazdığım adrese gelmezsen yemin ediyorum Metehan'ı öldürürüm. Süren başladı..." dedikten sonra adresi yazdığı bir mesaj daha göndererek mesaj sayfasını kapattı, çevrimdışı gözükmesinden anlamıştı bunu Kayra. Öfkesinden ağlamaya başladı.

"Allah belanızı versin be, Allah belanızı versin."

Ağlaması git gide şiddetlendi. Yorulduğunu hissetti. Başındaki şiddetli ağrı nüksetti, gözleri karardı. Bayılmaktan korktu ama bayılmadı. Artık canı yanıyor, her stres daha da kötüleşmesine sebep oluyordu. Ayağa kalkmak için koltuğun kenarından güç aldı. Karabaş işlerin ters gittiğini fark ettiği için Kayra'nın bacaklarına sürtünerek yanında olduğunu belli ediyor, ona güç vermeye çalışıyordu.

"Karabaş," dedi ağlamaklı ses tonuyla, "bir saniye bir tanem, izin ver geçeyim."

Arabaya ihtiyacı vardı çünkü verdikleri adrese yürüyerek bir saatten önce varamazdı. Üst kata çıkıp Mehmet Amca'nın kapısını çaldı. Birkaç saniye sonra yaşlı adam kapıyı açtı.

"Mehmet Amca, oğlun Rıfat evde mi acaba, arabasına ihtiyacım vardı da."

"Evde değil ama araba kapının önünde, hayırdır kızım, ağladın mı sen? Çok kötü gözüküyorsun."

"Amcacığım, geldiğimde anlatırım, acaba arabanızı kısa süreliğine ödünç alsam sorun olur mu?"

Mehmet Amca ile Kayra, çok iyi komşulardı. Merdivende karşılaştıklarında sürekli sohbet ederler, selamlaşırlardı. Adam, Kayra'yı bu halde görünce hiç düşünmeden arabanın anahtarlarını getirdi.

"Çok teşekkür ederim Mehmet Amca, en kısa zamanda getireceğim."

"Kızım sen iyi ol da, gerisi önemli değil. Kötü gözüküyorsun, bu halde araba kullanmasan daha iyiydi aslında."

Kayra, tekrar teşekkür ederek evine indi, hırkasını giydi. Başı hâlâ zonkluyordu. Telefonunu cebine koyduktan sonra kapıya yöneldi. Karabaş da peşinden gelmek istedi ama Kayra engel oldu.

"Hayır. Sen gelmiyorsun."

Ne söylendiğini gayet iyi anladığı için ağlamaklı bir inilti çıkardı.

"Hayır, gelmiyorsun. İçeri geç."

Bunun üzerine Karabaş sertçe havladı. Beni yanına al, ben seni korurum, diye söyleniyor gibiydi. Kayra sesini yükseltti, "Hayır dedim," sonra o sert ses tonu iyice incelip ağlamaklı hale döndü. "Bari seni koruyabileyim be dostum, bari seni..." diyerek kapıyı çekti.

Apartmanın kapısında çıktıktan sonra sola döndü, Rıfat'ın arabasına yönelip kapıyı açtı. Araç 2010 model bir sedandı. Yola koyuldu. Bir yandan da alnını ovalıyordu. Böyle hiç önlem almadan körü körüne gitmek ne kadar doğru bir hareketti bilmiyordu ama kendisi yüzünden bir başkasının canının yanmasına göz yumamaz, üstelik bu kişi Metehan ise buna asla izin vermezdi. Aracı biraz hızlı sürmeye başladı. Verdikleri adreste artık kullanılmayan bir köprü vardı. Her geçen dakika hedefine biraz daha yaklaşıyordu. Yaklaşık yarım saat sonra uzaktan görünmüştü köprü. O sırada telefonu çaldı. Arayan Metehan'dı.

"Kayra, beni aramışsın."

Kayra afallamış bir şekilde, "Mete?" dedi. "Sen... Sen iyi misin?"

"İyiyim Kayra, asıl sen iyi misin? Sesin tuhaf geliyor, her şey yolunda mı?"

Kayra, tuzağa düşmüştü. Scarlet'in gönderdiği, profesyonellerce hazırlanmış sahte bir fotoğraftı. Metehan'a ulaşamamasının sebebi de telefonunu hacklemiş olmalarıydı. MİT personeli zararlı yazılımı telefonundan atmayı başardıklarında Metehan, Kayra'nın kendisini aradığını fark edip geri aramıştı. Kendisine kurulan tuzağı geç de olsa fark eden Kayra, kısık bir sesle söylendi.

"Allah kahretsin!"

4
SİMURG'UN TÜYÜ

Taze nane kokularının yayıldığı dar sokakta Kayra, aracın içerisinde tıpkı kapana kısılmış bir fareyi andırıyordu. Çaresiz ve kaygılıydı. On, yirmi metre ötede köprünün girişinde siyah bir cip duruyordu. Ahsen ve Ayvaz'ın kaldığı yetimhanenin önündeki aracın aynısıydı. Metehan'ın aramasıyla, kendisine kurulan tuzağı geç de olsa algılayabilmişti Kayra. CIA akıllıca bir plan kurmuştu. Çünkü güzel bir istihbarat toplamışlar ve Jimmy ile Kayra'nın iletişime geçtikleri siteyi öğrenmişlerdi.

"Kahretsin be!"

Vitesi geriye takıp gaza basacakken dikiz aynasından, arkasından yaklaşan bir başka cip gördü. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Öndeki cipin kapısı açıldı ve Scarlet indi. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Deri ceketinin yakasını düzeltip küstahça gülümseyerek Kayra'nın aracına baktı. Kayra, öfkeli bir şekilde, "Aşağılık!" diye söylenip kaşlarını çattı. Bakışları avına kilitlenmiş bir yırtıcıyı andırıyordu. Az önceki endişeli, kaygılı halinden eser kalmamıştı. Geri vitesten bire takıp gaza bastı, ikinci vitese geçip hızlanarak doğruca Scarlet'in üzerine sürdü ve kuvvetli bir şekilde cipin burun kısmına çarptı. Son anda sol tarafa atlayıp haya-

tını kurtarmayı başaran Scarlet belindeki silaha sarılıp ateş açtı. Arabaya değil direkt Kayra'ya ateş ediyordu. Burun kısmına çarptığı cipin konumunu bozmayı başaran Kayra, korkuluklar ile cipin arasında açılan aralıktan arabayı sürte sürte de olsa çıkmayı başardı.

"Lanet olsun! Araçlara binin, kaçmasına izin vermeyin!"

Bunun üzerine bir kovalamaca başladı. Üç son model cip, gri bir sedanı kovalıyordu.

"Nasılmış şerefsizler, ha!" diye söylendi Kayra. Fakat kurtulduğunu söylemek için henüz çok erkendi. Ayrıca CIA ajanların kullandığı araçlar Kayra'nın kullandığı arabadan daha hızlı ilerliyordu. Bu sırada Metehan, tekrar aradı. Telefonu zor da olsa açtı.

"Mete! CIA ajanları peşimde! Tuzağa düşürüldüm!"

"Dur... Dur sakin ol... Neredesin?"

"Bilmiyorum, ama s..." Lafını tamamlayamadan elindeki telefonu yere düşürdü, çünkü Scarlet'in içinde olduğu cip, Kayra'nın aracına sol taraftan sertçe çarpıp aracı yoldan çıkarmaya çalışmıştı. Kayra, son anda direksiyonu sağ tarafa doğru kırıp aracın sola olan eğilimini düzeltip yoldan çıkmamayı başardı. Kayan lastikler beyaz duman ve ses çıkartıyor, kovalamaca oldukça şiddetli bir şekilde devam ediyordu.

Scarlet camını açıp silahını bir kez daha Kayra'ya doğrulttu ve hiç düşünmeden tetiği çekti, camın aşağıya indiğini ve kendisine doğrultulan silahı fark eden Kayra, oldukça hızlı bir şekilde reaksiyon gösterip frene bastı, böylelikle kurşunların hedefinden kurtuldu fakat arkadan gelen cip oldukça hızlı bir şekilde Kayra'nın aracına çarptı. Çarpmanın şiddetiyle başı sert bir şekilde geriye ivmelenip koltuğa çarptı.

Acıyla inledi Kayra çünkü boynunu incitmişti. Çarpmanın şiddetiyle ve arkadan gelen aracın gaza basmayı sürdürmesinden dolayı Kayra'nın aracı sola döndü. Boynunun

acısına aldırmadan vitesi geri takıp gaza bastı ve aracını cipin tacizinden kurtarabildi. Geri geri giderken 180 derecelik keskin bir dönüş yapmaya hazırlandı. Hırsla gaza bastı, yeterince hızlandığı vakit direksiyonu tam tur sağa kırdı, aynı anda da debriyaja basıp geri vitesten aracı birinci vitese taktı ve gaza yüklendi. Araç 180 derece dönüp hiç hız kaybetmeden ileri doğru hızlı bir şekilde yol aldı. Kayra, ancak usta sürücülerin uygulayabileceği bu tekniği yıllar önce babasından öğrenmiş, mükemmel bir zamanlama ile uygulayarak hayatını kurtarmıştı.

"Beğendiniz mi bunu! Ha! " diye söylenerek dikiz aynasından geride kalmış ajanların araçlarına baktı. Fakat ajanlar takibi sürdürüyorlardı. Kayra, ara sokaklara giriyor, birini ezmemek için dikkatli bir şekilde aracı kullanmaya gayret ediyordu. Adrenalinden dolayı vücudunun sıcaklığı artmış, terlemişti. Üstelik sakin zamanlarında bembeyaz olan boynu kızarmaya başlamıştı. Bu, genellikle çok heyecanlandığı zamanlarda oluyordu.

Kayra, hiç olmayacak bir hata yapıp çıkmaz sokağa girdi. Sokağın girişinde herhangi bir uyarı tabelası olmadığından öylece dalıvermişti. Karşısına büyük, üzerine grafitiler yapılmış, küfürler yazılmış bir duvar çıktı.

"Hay ben senin..." diyerek bir küfür savurdu. Vitesi geri takıp kafasını arkaya çevirdiğinde görmeyi hiç istemediği bir manzara ile karşılaştı. Üç cip, arka arkaya Kayra'nın girdiği çıkmaz sokağa girdi. Bu defa kaçabileceği en ufak bir delik bile yoktu. Arabadan hemen inerse duvarın kenarından bitişikteki evin çatısına çıkıp çıkamayacağını düşündü. Bunun imkânsız olduğunu fark edince de öylece durup kendisine doğru gelmekte olan üç siyah aracı seyretti. Her şey sona ermiş gibi duruyordu. Bir anda aklına o lanet hücre geldi, ağlamaklı oldu ama ağlamadı. Scarlet, araçtan

inip elindeki silah ile Kayra'ya doğru yürüdü. Kaçabileceği hiçbir yer olmadığına ve silahsız olduğuna kanaat getirince bu durumdan fazlasıyla sevinç duyarak sırıttı.

"Cidden tebrik etmem gerekir, çok iyi araç kullanıyorsun. Üstelik o yüz seksen derecelik dönüş, tam anlamıyla ef sa ney di! Vav! Ama çıkmaz sokağa girmek, çok büyük bir aptallıktı bebeğim! Buraya kadarmış."

CIA ajanları yan yana geçip Kayra'yı seyrettiler. Scarlet küstahça konuşmaya devam ediyor, Kayra ise kaşları çatık bir şekilde onu dinliyordu. Az önceki heyecan, yerini üzüntüye, endişeye bırakmıştı. Fakat yüzünden okunan duygu öfkeydi. Bu sırada bir helikopter sesi duyuldu. Kayra ve ajanlar gökyüzüne baktılar, bir iki tur attıktan sonra helikopter gözden kayboldu. Kimse bu duruma anlam veremedi.

Scarlet, "Normalde seni şuracıkta öldürürdüm de CIA yakalayabiliyorsanız canlı yakalayın, yapamıyorsanız da öldürün diye emir verdi," dedikten sonra gözlerini kocaman açıp ses tonunu değiştirdi. "Kafatasını yarıp beynini inceleyecekler. Ha ha ha!"

Tam bu sırada; önlerindeki mavili kırmızılı çakarlar ve özel plakalarıyla, dokuz tane siyah araç sokağın başında belirdi. En öndeki aracın sol köşesinde küçük bir Türk bayrağı dalgalanıyordu. Gelenler, Metehan ve korumalarıydı. Arka arkaya sıralanan, araçlardan takım elbiseli, güneş gözlüklü, onlarca adam indi. Hepsi silahlıydı. Ardından gökyüzünde pervanesiyle havayı yaran, kuvvetli ses çıkartan helikopter tekrar göründü. Bu defa daha alçaktan uçuyordu. Metehan, Kayra'nın telefon sinyallerini takip edip yardıma gelmişti.

"Silahlarınızı indirin. Sizin bu ülkede birini tutuklama yetkiniz yok. Burası Amerika Birleşik Devletleri değil, Türkiye Cumhuriyeti" dedi Metehan. Yanındaki bütün adam-

lar silahlarını ajanlara çevirmişlerdi. Scarlet, bu gösterinden etkilenmiş olsa da, öfkeliydi.

"Bu kız Kırmızı Bülten ile aranıyor. Her ülkede, her yerde tutuklama emrimiz var."

"Kayra, Türkiye Cumhuriyeti'nin koruması altında... Kırmızı Bültenle aranıyor olabilir, fakat bu topraklar içerisinde kimsenin onu tutuklamaya yetkisi yok."

Bu defa, Scarlet kaşlarını çattı.

"Yanlış yapıyorsun. Bu yaptığın suç... Aranan kişiyi koruyorsun."

"Korumuyorum. Senin tutuklamanı engelliyorum... Bana uluslararası operasyon yapabilme yetkinizi gösterin, her biriniz. Eğer o belgeyi gösterebilirseniz, tutuklamanıza karşı çıkmayacağım."

Scarlet cevap veremedi. O belge, sadece Interpol polislerinde bulunuyordu. Alfa ekibi yerine Interpol polisleri olsaydı Kayra'yı istedikleri gibi tutuklayabilirlerdi. Fakat CIA'in isteği Kayra'yı tutuklamak değil ondan yararlanmaktı.

"Siz Interpol polisi değilsiniz. CIA ajanlarısınız ve benim ülkemde operasyon yapma, birini tutuklama yetkiniz yok."

Scarlet, öfkeli bir ses tonuyla, "Madem ben tutuklayamıyorum, sen tutukla!" dedi, "Kız, Kırmızı Bülten ile aranıyor diyorum!"

Metehan yanında duran adama bakıp, "Kayra'yı tutuklayın," diye bir emir verdi.

Bunun üzerine genç iki adam Kayra'nın yanına gelip ellerini önden kelepçelediler. Kayra, aslında bunun bir oyun olduğunu, CIA ajanlarının tepkisini çekmemek içi MİT ajanlarının kendisini tutukladığını düşünüyordu.

Kayra ile Metehan göz göze geldi fakat Metehan, Scarlet'e dönüp, "Belli ki olan gelişmelerden haberin yok, çok yakında öğrenirsin," dedi ve aracına bindi. Bunun üzerine

MİT ajanları da araçlarına bindiler, gökyüzünde dönüp duran helikopter de uzaklaşmaya başladı.

Scarlet dişlerini sıkarak, "Bu ne demek şimdi, ne anlatıyor bu!" diye söylendi.

Metehan, araca bindikten sonra omzunun üzerinden Kayra'ya ve yanındaki ajanlara baktı.

"Ellerini çözebilirsiniz. Kendisi kaçmaya çalışmayacaktır," dedi. Kayra'nın yanındaki uzun boylu, sıska adam kelepçeleri çözdü.

"Bu ne demek? Siz beni göstermelik olarak tutuklamadınız mı?" diye sordu Kayra şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Metehan. "Amerikalı yetkililerle masaya oturacaksın. Bir anlaşma yapmak zorundasın."

Kayra, midesini bulandıran bu fikir yüzünden suratını ekşitti. "Ne alaka? Ben Amerikalılarla masaya oturmam."

"Bilmediğin şeyler var Kayra, bu yaptığımız gerçekten de suç. CIA seni tutuklamak üzereyken gelip seni kurtarıyoruz. ABD buna sessiz kalmayacaktır. Bu nedenle onlarla masaya oturup uzlaşmak zorundayız."

"Ben, kimseyle bir şey yapmak zorunda değilim!"

"Hâlâ anlamıyorsun Kayra, anlamıyorsun. CIA ajanları seni orada öldürebilirlerdi ve kimse onlara bunu neden yaptığını soramazdı. Sen bir suçlusun. Belli ki sana ulaşmak imkânsız değil, biraz uğraşılınca sana ulaşılabiliyor ki bu gayet normal, dünyanın en iyi istihbarat örgütlerinden biriyle didişiyorsun. Demek istediğim bu köprüdeki son çıkış Kayra, son çıkış. Eğer ABD ile bir uzlaşma yapmazsak bir dahakine seni kurtaramayabiliriz. Ya öleceksin ya da uzlaşacaksın."

Eğer MİT yani Türkiye, Kayra'ya yine arka çıkar, kaçmasına göz yumarsa ABD'nin buna sıcak bakmayacağı kesindi. Amerikalılarla masaya oturmaktan başka bir seçeneği yok gibi gözüküyordu, aksi takdirde Türkiye'yi Amerika ile karşı karşıya getirmiş olacaktı.

"En azından," dedi Metehan, "CIA seni tutuklamadan biz tutukladık. Bu yüzden onlarla masaya oturma şansımız var."

Kayra, içinde yükselen öfkeyi dizginleyemiyordu.

"Şans mı? Ne şans ama!"

"Ölmüş olman daha mı iyi Kayra, ha? Hadi kendini düşünmüyorsun o iki küçük çocuğu düşün."

Kayra sessiz kaldı, cevap vermedi. Çok garip duygular içerisindeydi ve içinde bulunduğu bu durumdan hiç ama hiç hoşnut değildi. Yaklaşık yarım saat sonra bir binanın önünde durdular, araçlardan indiler.

Metehan, Kayra'nın karşısına geçip, "Güvenlik amacıyla karakolda kalman daha sağlıklı olacak, bürokratlarımız Amerikalı yetkililerle görüşme halindeler, birkaç gün içinde ortak bir nokta ayarlanıp masaya oturulacak," dedi.

Kayra, gözlerini devirip bir şey demeye hazırlandı fakat Metehan buna izin vermedi.

"Gözünü seveyim mantıklı düşün, eğer masaya oturmayı kabul etmezsen bu defa Türkiye'yi çok zor durumda bırakacaksın. Türkiye, Amerika'yı karşısına alabilecek kadar güçlü değil, üzgünüm ama değil. Dünyanın süper gücünden bahsediyoruz Kayra ve o gücün bir düşmanını saklamaktan, arka çıkmaktan bahsediyoruz."

Kayra, hiçbir şey söylemedi. Canından çok sevdiği vatanını zor durumda bırakmak istemiyordu.

"Baban bu vatana uzun yıllar hizmet etmiş birisi," diye söze başladı Metehan. Sözcükleri Kayra'yı donuklaştırmış, hüzünlendirmişti. Sanki Metehan'ın amacı da bu gibiydi. "Baban da bunu yapmanı isterdi, emin ol."

Kayra, yaşaran gözlerini silip derin bir iç çekti,

"Tamam," dedi. "Tamam, madem öyle... Tamam... Sen ne dersen o... Beni evime götürün."

Metehan, bu öneriye karşı çıkmak için hazırlandı, "Kayra, ..."

"Karabaş var, Mete. Madem bürokratlarınız Amerikalılarla görüşüyorlar, artık onlar için tehdit oluşturmuyorum, öyle değil mi? O yüzden beni evime götürün, ya da boş ver, ben kendim giderim."

"Tamam Kayra, tamam. Arkadaşlar seni götürsün, ama lütfen bir delilik yapma."

Bir saat sonra evinin kapısından içeri girdi. Karabaş saatlerdir bu anı beklermişçesine sevindi, etrafında zıplayıp durdu. Kayra ise oldukça keyifsiz, mutsuzdu. Hayat enerjisi içinden sökülüp alınmış gibiydi. Tatsız bir şekilde, "Dur oğlum, dur," diye söylendi.

Odasının kapısını açıp içeri girdi, yüz üstü bir şekilde yatağına uzandı. Metehan'ın son söyledikleri aklında dönüp durdu. *Baban da bunu yapmanı isterdi...*

"Aferin Kayra," dedi kendi kendine, "Her şeyi bok ettin, her şeyi."

Bu sırada Kayra'nın bu çalkantılı durumundan istifade eden Tilki, bir anda belirdi.

"Hi hi hi! Vay be Kayra! Demek sonumuz böyle olacaktı ha?"

"Bu defa çok fena duvara tosladık sanki... Ne dersin?"

"Eh, biraz öyle oldu. Amerika ile masaya oturmaktan başka şansın yok, he ülkeni zora sokmayı seçeceksen orası ayrı."

"Masaya oturmasam da ülkemi zora sokmam ki, Amerika benim neler yapabileceğimi bilmiyor mu? Birkaç gün içinde nükleer santrallerine ne zararlar veririm, haberleri yok mu?"

"Hi hi hi! Öyle, tabii ki yapabilirsin ama bu defa Amerikan savaş gemileri Akdeniz'de dolanır, buna ne diyeceksin? Sonuçta CIA seni yakaladı ama kahramanımız Metehan, seni ellerinden kurtardı. Amerika'nın buna göz yumacağını mı zannediyorsun?"

Kayra cevap vermedi. Tilki haklıydı, Amerika bu duruma göz yumamazdı.

"Sustuğuna göre," dedi Tilki, "Demek ki bana hak veriyorsun. Eh, bunu CIA'e yakalanmadan önce düşünecektin. Neyse, en azından o hücreye dönmek zorunda değilsin, bakalım Amerika masada hangi şartları sunacak."

Kayra cevap vermek yerine uyumaya çalıştı, içinde yükselen hüznü bastıramıyordu.

Tilki, "Ne oldu sana, sanki her şeyi bırakmış gibisin," diye serzenişte bulundu.

"Çok yoruldum, hem de çok. Artık dayanamıyorum. Her şey üst üste geliyor. Görmüyor musun, benim yüzümden kaç insan öldü, görmüyor musun? Onların yaşamaya hakkı yok muydu?"

Kendini feda eden MİT ajanlarını düşündü. Bu durum Kayra'yı epeyce yaralamıştı.

"Sırf ben ülkeme dönebileyim diye kendilerini feda ettiler, ben saldırılarıma devam edersem ilerleyen zamanlarda yine birileri ölecek, neden? Ben bunu istemezdim ki? Onların da bir hayatı vardı. Ardında kalan sevenleri var. Bu yüreğime çok büyük bir ağırlık veriyor, dayanamıyorum."

"Doğru," dedi Tilki. "Önce Emniyet Genel Müdürü, sonra İsmail ile arabayı süren genç memur, sonrasında da MİT ajanları. Uçaktan atlayamayan pilota da çok üzüldüm. Ama geçmiş, geçmişte kalmıştır, öyle değil mi?"

"Değil," dedi Kayra, kesin bir şekilde. "Sen onu bir de o kişilerin ailelerine sor, bakalım ne diyecekler."

Sohbet son buldu, Kayra yatağında doğrulup oturdu. Kambur bir şekilde durdu, karşısına baktı. Ağlamak istiyordu. İçinde yükselip duran bu kaygıyı, kederi dindiremiyor ve bundan aşırı derecede rahatsız oluyordu.

"Benim yüzümden artık kimse ölmeyecek, buna dayanamam... Artık çok ağır geliyor, dayanamıyorum."

BİRKAÇ GÜN SONRA

Amerikalı yetkililerle Türk yetkililer ortak bir noktada uzlaşıp Almanya'nın Berlin şehrinde bir araya gelme kararı aldılar. Bu durum Metehan tarafından Kayra'ya iletildi. Masada olacak isimlerse şöyleydi; Amerikan Başkan Yardımcısı, Pentagon sözcüsü, Amerikan Dış İşleri Bakanı ve CIA Başkan ve Başkan Yardımcısı ile Türkiye kanadında bu makamları karşılayacak kişiler.

Yağmurlu bir Berlin sabahıydı. Görüşmenin yapılacağı binada da, dışında da hareketlilik vardı. Polisler geniş güvenlik önlemleri almış, binaya çıkan cadde trafiğe kapatılmıştı. Türk yetkilileri getiren büyük konvoy, binanın önünde durdu, her biri araçlarından hemen hemen aynı anda indi. Art arda kapanan kaplarını sesleri duyuldu. Yağmur şiddetini arttırdı. Bu nedenle yetkili isimler hızlı bir şekilde binanın girişinde bulundan mermer basamakları tırmanıp içeri girdiler. Aralarında Kayra ile Metehan yoktu. Onlar da birkaç dakika içinde binanın önünde göründüler. Metehan, pahalı bir siyah takım giymiş, saçlarını sağa doğru taramış, sinekkaydı bir tıraş olmuştu. Kayra ise her zamanki gibi yine siyah bir kapüşonlu hırka, hırkanın altında pamuklu, siyah bir eşofman ve beyaz spor ayakkabı giyiyordu.

Metehan, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Kayra, gayet sakin, kayıtsız ve tatsız bir sesle, "İyi." dedi. Araçtan inince siyah kapüşonunu başına geçirip, el-

lerini hırkasının cebine sokarak yürüdü. Hemen arkasından Metehan geliyordu. Kapının girişindeki Alman polislere ve ellerindeki tam otomatik silahlara baktı.

Genç, oldukça hoş yüzlü bir kadın, Kayra'nın yanına geldi, "Hoş geldiniz, size yolu göstermem için bana izin verin, bu taraftan lütfen."

Kayra, keyifsiz bir şekilde, "Teşekkürler," dedi ve kadınla beraber yürümeye başladı.

Binanın zemini göze hoş görünen açık turuncu bir mermerle kaplanmıştı. Hemen hemen her yerde polisler vardı. Kayra, elleri cebinde yürümesine devam etti. Yanındaki kadın,

"Bu taraftan," diyerek sol tarafı işaret etti. Kayra, sola döndü, dar bir koridorda yürüdü, duvarlara asılmış Almanya'nın önemli şahsiyetlerinin portrelerine baktı, çerçeveleri özel bir ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Koridorun sonuna gelince açık olan kapıdan içeri girdi, etrafına bakındı. Hemen hemen bütün gözler bir anda Kayra'ya dönmüştü. İçeride karşılıklı konmuş, dikdörtgen biçiminde iki uzun masa vardı. Masaların arasında bir metre kadar bir mesafe vardı. Kayra girince içeriye büyük bir sessizlik çökmüştü. Başındaki kapüşonu çıkartıp gür ve parlak görünümlü saçlarını serbest bıraktı. Kendisi için ayrılan sandalyeye oturdu. Sandalyesi Türk yetkililerin bulunduğu masanın tam ortasında bulunuyordu. Bu arada Kayra, kapıdan içeriye giren Scarlet ile Metehan'ı fark etti, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Masalara oturmak yerine kapının önünde dikilmeye devam ettiler.

"Evet," dedi Pentagon sözcüsü genç kadın. Bu kadın, bir zamanlar Kayra'yla birkaç görüşme yapan esmer kadının ta kendisiydi. "Herkes burada olduğuna göre, artık başlayabiliriz. Öncelikle hepiniz hoş geldiniz. Bildiğiniz gibi uzlaşmak için burada bulunuyoruz. Dilerim şartlarımız kabul edilir, hep beraber gülümseyerek bu kapıdan çıkıp gideriz."

"Umarım," diye yanıtladı, Kayra'nın solunda oturan, hafif tombul olan, kel bir adam. Kendisi MİT başkanıydı. "Şartlarınız nedir, bir an önce konuşmaya başlasak?"

"Tabii ki," dedi sözcü. "Öncelikle şartlarımızı sözlü olarak sunalım; biz Amerika olarak OBT'den bir teminat istiyoruz, artık asla ama asla ülkemize karşı en küçük bir siber saldırı gerçekleştirilmeyecek. Aksi takdirde Türkiye bize tazminat ödeyecek."

"Saçma," dedi, Başkan yardımcısı. "Başka biri saldırı yapar, suç OBT'ye atılır ve Türkiye tazminat ödemek zorunda kalır."

Kayra, gülümseyip başını olumsuz anlamda salladı. Pentagon sözcüsü, konuşmasına devam etti.

"Bu sadece ilk maddemiz, dahası var fakat siz şimdiden maddelerimize karşı geliyorsunuz. Bir başka maddemiz de Kayra'nın, yani OBT'nin elektronik bir kelepçe ile beş yıl boyunca sürekli gözetim altında tutulması."

Bu son madde, Kayra'nın kahkaha atmasına neden oldu.

"Ha ha! Oldu, başka?" diye sinirli bir şekilde söylenmeye başladı. "Siz buraya bizimle dalga geçmek için mi geldiniz? Bunun bir uzlaşma konuşması olacağını düşünüyordum, fakat görüyorum ki karşınızda çocuk varmış gibi bize saçma sapan şeyler dayatmaya çalışıyorsunuz."

MİT başkanı, "Kayra haklı, bize sunduğunuz bu maddeler gerçekten çok komik. Bağlayıcı hiçbir özelliği yok," dedi. Bunun üzerine odanın içi büyük bir sessizliğe gömüldü.

Kayra, kendinden emin bir şekilde, "Sizin sunduğunuz, özellikle elektronik kelepçe maddesini asla kabul etmiyorum. Daha iki madde açıkladınız, acaba diğer maddelerinizde bizi nasıl komiklikler bekliyor olacak?" dedi ve daha sakin bir sesle devam etti. "Bakın, ben kararlıyım, Amerika'ya herhangi bir saldırı yapmayacağıma söz verebilirim,

mesela siz terörü desteklemeyi kestiğiniz vakit, ben de saldırılarımı durdurabilirim."

Yine bir sessizlik oldu. Amerikalı yetkililer birbirlerine baktılar.

"Tek teminat sizin sözünüz mü olacak? Sözünüze sadık kalacağınızı nereden bileceğiz? Bunu kabul edemeyiz. Hadi diyelim ki bunu kabul ettik, bize yaptığın saldırılar sonucu milyarlarca dolar zararımız var, bu zarar nasıl karşılanacak?" diye sordu, Pentagon Sözcüsü.

MİT başkanı, "Sadece sizin mi zararlarınız var? Sırf Kayra'yı yakalayabilmek için öldürdüğünüz MİT ajanları, hatta ve hatta MİT başkanına yaptığınız suikast ne olacak?" diye sordu, biraz öfkeliydi.

"CIA de kayıp verdi," diye araya giren CIA başkanı olmuştu. "Seçkin adamlarımızı kaybettik. İki tarafın da zararı çok büyük..."

"NASA için çalışabilirim," dediğinde bütün gözler Kayra'ya döndü. "Hakkımda çıkarılan Kırmızı Bülten ile arama kararını kaldırın, ben de NASA için çalışayım, sadece bir süreliğine... Tek istediğim beyaz bir sayfa açmak. Siber saldırılarıma son vermek istiyorum. Bunun karşılığında da terörü finanse etmeye son vermenizi istiyorum. Hepsi bu."

Yine bir sessizlik oldu. Bu durum sadece Amerikalı yetkilileri değil, Türk yetkilileri de şaşırtmıştı.

"Dediğim gibi," dedi Kayra. "Suçlu olduğumu biliyorum, bankalarınıza saldırarak zararlar verdim fakat bunların hiçbiri durduk yere gerçekleştirilen saldırılar değildi. Benim şartlarımı kabul edin, ben de sizin şartlarınızı kabul edeyim..."

Amerikalı yetkililer kendi aralarında fısır fısır konuşmaya başladılar. Bir karar almaya çalışıyor gibiydiler. İçlerinden bazıları Kayra'nın söylediklerini desteklemiyor gibiydi.

"Tam bir karara varamadık," dedi, Pentagon sözcüsü. "Sadece NASA için çalışacak olman zararımızı karşılayamayabilir. Bankalarımızın altyapılarını da güçlendirmen için yazılımcı mühendislerimizle çalışmanı istiyoruz."

Kayra, birkaç saniye düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Bunu da kabul ediyorum. Bankalarınızı siber saldırılara karşı daha güvenli hale getirmek için de çalışacağım."

"O halde anlaştık, dediğin şartlara da uyacağız, hakkında çıkartılan arama kararlarını da düşüreceğiz. Diğer ülkelerle de konuşup senin artık bir tehdit oluşturmadığını, güçlerini iyi amaçlar için harcamaya karar verdiğini söyleyeceğiz. Aksi bir durumda seni yakalamak için çalışmayacağımızı da bildirmek istiyorum. Bunun sonucunu Türkiye öder." Pentagon sözcüsünün yapıcı başladığı konuşması bir tehditle son bulmuştu. Kayra, sadece gülümsemekle yetindi.

CIA başkanı, "Amerika'ya gelmeni istiyoruz," dedi.

Kayra gülümseyip başını olumsuz anlamda salladı. "Üzgünüm," dedi. "Ama bunu yapamam. Türkiye'de yapmam gereken işler var. Fakat bir çekinceniz olmasın, buradan da size yardım edebilirim."

"Bizim için de çalışmanı istiyoruz," diyen CIA Başkanı ceketinin yakasını düzeltip konuşmasına devam etti. "Bizim için önemli bilgiler toplayabilirsin veya siber dünyanın bilmediğimiz yönlerini bize gösterebilirsin, böylelikle siber dünyada daha sağlam durabiliriz."

Kayra, kendinden emin bir şekilde, "Ben CIA için asla çalışmam," dedi.

"O halde... Bir anlaşmaya varamadık," dedi adam sözcüye bakarak, ardından tekrar Türk yetkililere döndü. "Bunun sonuçlarını ödemeye hazır olun."

Kayra, bu kez sesini yükseltti. "Bir daha bizi tehdit ederseniz bunun bedelini çok ağır ödersiniz!" sesinde en ufak bir titreme yoktu. "Burada bir uzlaşma yolu arıyo-

ruz ve anlaşmaya çok yakındık. Zararınızı karşılamak için size destek vermeyi kabul ettim, bankalarınızın sistemlerini güçlendireceğimi de söyledim, fakat kabul ettiğim her bir maddeden sonra başka bir taleple geliyorsunuz. Bunu da kabul etsem ki asla etmem, başka ne isteyeceksiniz acaba?"

CIA başkanı, "Bizim için de çalışmayacaksan bir uzlaşma yapmamız imkânsız," dedi ve ayağa kalktı. Masayı terk etmeye hazırlanırken, "Bundan sonra Amerika'ya yapılacak olan her saldırı savaş tehdidi sayılacak. Çünkü Türkiye, bariz bir şekilde OBT'yi koruyor ve ülkemize saldırıyor. Ayrıca, en ağır yaptırımlara da hazır olun. OBT tutuklanmadığı sürece yaptırımlarımız devam edecek," dedi ve Amerikalı yetkililerle birlikte masadan ayrıldı. Türk yetkililer de masadan kalktılar ve kendi aralarında bir şeyler konuşarak çıkışa doğru yöneldiler. Masada sadece Kayra kalmıştı. Öylece oturuyor, mutsuz bir şekilde düşünüyordu. Metehan, yanına gelip omzuna dokundu.

"Merak etme," dedi. "Böyle olacağı belliydi."

"Beni yakalamak için," dedi Kayra, "Yine peşime ajanlar takacaklar, değil mi?"

"Hayır, seni yakalamaya çalışmayacaklar ama eğer bir saldırı olur ve bu saldırıyı senin yaptığını anlarlarsa muhtemelen çok tatsız olaylar yaşanacak. Hadi, bunları sonra konuşuruz, gidelim," dedi. Beraber kapıya doğru yürüdüler, bir araca binip yola koyuldular.

Birkaç gün sonra Kayra, evinin salonunda oturuyordu. Canı oldukça sıkkındı. Artık Amerika'ya bir saldırı yapamazdı, en küçük bir eyleminde ABD ile Türkiye karşı karşıya gelecekti. Bunu asla istemiyordu. Alnını sertçe ovalayıp odanın içinde dolanmaya başladı.

"Artık benim yüzümden kimse ölmemeli," diye sessizce söylendi. "Buraya kadarmış."

Tam bu sırada Tilki çıkageldi.

"Vay be, demek buraya kadarmış, bırakıyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedi Kayra, "Buraya kadarmış... Dedim ya, artık benim yüzümden kimse ölmeyecek. Beni yakalamaya ya da korumaya çalışırken hiç kimse ölmeyecek."

"Ah, sen hâlâ orada mısın? Neydi isimleri, Aksungur muydu? He, o MİT ajanlarını mı düşünüyorsun? Bu kararı onlar kendini feda ettiği için mi alıyorsun?"

"Evet," dedi Kayra, alnını sertçe ovalayarak. "Sadece onlar da değil ki! Düzinelerce insan öldü. Hepsi de benim yüzümden. Kayra Şafak diye biri olmasaydı hayatta olacaklardı. Bu yükü taşıyamıyorum, dayanamıyorum. Her şeyi mahvediyorum. Her şeyi! Ama hayır! Artık kimse benim yüzümden ölmeyecek. Bırakıyorum. Ülkeme saldırı yapılmadığı sürece ben de saldırı yapmayacağım."

"Hım, demek bir devrin sonuna geldik, bu üzücü. Seni seven milyonlarca insan var, biliyorsun değil mi? Bütün dünyada bir örnek teşkil ediyorsun, hatta senin sayende birçok genç yazılıma yöneldi, bunları da biliyorsun değil mi? Sahiden, o iki küçük çocuğu da fazlasıyla ihmal ettin."

"Evet, onlara ders vermeyi sürdüreceğim."

Karabaş dışarı çıkıp gezmek istiyordu fakat Kayra pek o havada değildi.

ALTI AY SONRA

Altı ay boyunca Kayra, hiçbir saldırı gerçekleştirmedi. Ahsen ve Ayvaz'a eğitim vermeyi sürdürdü.

Başındaki ağrılar iyice arttığı için kontrole gelmişti.

Orta yaşlı doktor, umutsuz bir yüz ifadesi takınıp, "Durum pek de iyi değil, yani bunu söylediğim için üzgünüm ama tümör büyüyor, müdahale etmemiz gerekecek," dedi.

Kayra, ağlamamak için kendini tuttu fakat gözleri doldu. Gülümseyip gözlerini sildi ve oldukça üzgün bir şekilde, "Biliyordum," dedi. "Burnumdan sürekli kan geliyor, işlerin kötüye gittiğini biliyordum."

"Öncelikle umutsuzluğa kapılmaya gerek yok, lütfen ağlamayın. Biliyorsunuz, sizi hasta eden şeylerden biri de stres. Hiç vakit kaybetmeden ilaçlarının dozunu arttırarak devam edeceğiz. Birkaç gün sonra radyoterapi, ardından da kemoterapi tedavisine geçeceğiz. Hiç vakit kaybetmemiz gerekiyor."

"Olmaz," dedi Kayra.

"Anlamadım?"

"Kemoterapi olmaz, zaten verdiğiniz ilaçlar bana ağır geliyor, saçlarım dökülüyor. Kemoterapi olmaz. Saçlarımın dökülsün istemiyorum."

"Kaygınızı anlıyorum," dedi doktor, ardından da ekledi. "Kemoterapi son çaremiz olacak, ondan önce radyoterapi uygulayacağız. O işe yaramazsa son çare olarak kemoterapi uygulayacağız. Bakın, bu tür vakalarda hastanın morali yerinde olması gerekir, bize lazım olan moral ve inanç fakat sizinle açık konuşmam gerek. Beyninizdeki tümör büyüyor, buna dur dememiz lazım, şu anda düşünmeniz gereken şey saçınız değil sağlığınız olmalı."

Kayra cevap vermedi. Çok kötü hissediyordu ve bir an önce evine gidip uyumak istiyordu. Doktor, ilaçları hakkında birkaç bir şey daha söyledi fakat Kayra, bu kısmı duymadı. Boş gözlerle doktorun suratına bakıyor fakat hiçbir şey idrak edemiyordu. Bu durumu fark eden doktor, parmaklarını şakırdattı.

"Beni duyuyor musunuz?"

Kayra, başını hızlıca iki yana sallayıp, "Evet," dedi. "Evet, duyuyorum."

"İlaçlarınızı aksatmadan alın, ilaçlar ağır gelebilir fakat bayılmanızı önlemek için bunlar gerekli," dedi, elindeki

küçük kare kâğıdı Kayra'ya uzattı. Kayra, kâğıdı aldıktan sonra ayağa kalktı ve keyifsiz bir ses tonuyla, "İyi günler," diyerek kapıyı açıp dışarı çıktı. Hastanenin yanındaki eczaneden ilaçlarını aldı. Sokak boyunca yürüdü ama aklındaki puslu düşünceler durmuyordu.

"Her şeyin sonuna geldiğimi hissediyorum," diye sessizce düşündü. "Artık hiçbir şeyi arzulamıyorum, hissizleşmiş gibiyim. Büyük bir sessizlik içinde sonumun gelmesini bekliyor gibiyim."

Yaklaşık yarım saat sonra evine vardı. Kapıyı açıp içeri girdi. Karabaş hemen yanına koşup bacaklarına sürtündü. Kayra,

"Özledin mi beni?" diyerek Karabaş'ın başını okşadı. "Hadi, gel yemeğini vereyim de ben biraz yatayım."

Karabaş'ın yemeğini hazırladıktan sonra odasına geçti, kapısını kapattı ve yüz üstü bir şekilde yatağına uzandı. Başında ince bir ağrı vardı. Çalışma masasının üzerinde duran bilgisayarını fark etti. Son bir aydır bilgisayarı eline almamıştı. Yatağında doğruldu, alnını ovaladı. Odanın içinde dönüp durdu. Sonra yorgun olduğunu hissettiği için tekrar yatağına girdi, uzandı ve uyumaya çalıştı. Jimmy'yi düşündü, kendisinden epey zamandır haber alamıyordu. Tekrar yatağında doğrulup bilgisayarını açtı, birkaç saniye sonra da siteye girip Jimmy'ye bir mesaj gönderdi. Biraz bekledi, cevap gelmedi. Bilgisayarını açık bırakıp tekrar yatağına girdi, üzerini örttü.

Sabah Karabaş'ın havlamalarına uyandı, yatağında doğruldu ve duvardaki saate baktı. Saat sabahın sekiziydi. Açık olan bilgisayarını fark edip kontrol etti, mesaj gelmemişti.

"Allah Allah, görmemiş bile" diye söylendi. "Başına bir iş mi geldi acaba?" diye sesli bir şekilde düşünmeye devam etti. Odanın kapısını açıp salona geldi, Karabaş'ı yatağında uzanırken gördü.

"Ne diye havlayıp beni uyandırıyorsun, huysuz şey," dedi. Karabaş'ın yemeğini verdikten sonra ilaçlarını içti. Kendine sütlü mısır gevreği hazırlayıp, battaniyesini alarak televizyonun karşısına kuruldu. Hava aslında soğuk değildi fakat kan değerleri düşük olduğundan sürekli üşüyordu. Televizyonda oyalandıktan sonra bitiremediği sütlü gevreğini Karabaş'ın tasına döktü.

"Karnın tok, daha yeni yedin, bunu da sonra yersin," dedi fakat Karabaş büyük bir iştahla sütlü gevreği de yedi.

"Az ye, az. Batırdın beni ya, ne doymaz şeysin sen," diye söylendi. "Hadi, bugün dışarı çıkacağız, ben gidip hazırlanayım."

Yarım saat sonra hazırlanmış, çocuklara ders vereceği yere doğru Karabaş ile yürümeye başlamıştı. Beş on dakika sonra küçük ofisinin önündeydi. Kapıyı açıp içeri girdi, Karabaş da içeri dalıp duvarın dibine, mor yastığına uzandı. Birkaç dakika sonra çocuklar kapıda göründü.

"Hah, geldiniz mi?"

Ahsen, Kayra'nın gülümsemesine karşılık verip, "Kayra Abla, bize verdiğin kâğıttaki kodları inceledik ama bir yeri anlamadık. Orayı tekrar anlatır mısın?" diye sordu.

"Tamam canım, anlamadığınız yere bakarız. Hadi, bilgisayarlarınızı açın, başlayalım."

Derse başladılar. Kayra, sakin bir şekilde konuşarak bir sistemi korumak için ne tür bir yazılım gerektiğini, nelere dikkat edilmesi gerektiğini anlatıyordu. Bu anlattıklarını da örnek kodlar üzerinde gösteriyordu. Bir süre bu şekilde devam ettiler. Sonrasında da mola verdiler.

"Evet," dedi Kayra. "Anladınız mı? Sıkılıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Ahsen. "Sıkılmıyoruz, kod yazmak çok eğlenceli ama hep hata yapıyoruz."

"Hatalar önemli değil, ilk başlarda ben de çok hata yapıyordum. Zamanla alışacaksınız. Yetimhanede sıkılıyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Ahsen. Ayvaz, her zamanki gibi yine suskun bir şekilde konuşulanları dinliyordu. "Sıkılıyoruz, iyi ki bize ders veriyorsun, yoksa o yerde hiç vakit geçmezdi. Keşke diğer çocuklar da gelse, onlar da ders alsa."

"Keşke. E, Ayvaz, biraz da sen anlat bakalım, nasıl gidiyor?"

"Hiç..." diye yanıtladı Ayvaz.

Kayra, gülümseyip, "Yine çok konuşkansın," dedi. Ayvaz cevap vermeden ekrandaki kodları inceliyordu.

"O hep böyle Kayra Abla, pek konuşmaz. Yurtta da aynı, diğer çocuklarla da konuşmuyor."

Kayra, birkaç saniye düşündü. Ayvaz'ın temiz suratına baktı.

"Siz burada bekleyin, ben marketten bir şeyler alıp geleyim," diyerek dışarı çıktı. Karabaş da peşinden geliyordu ki, "Hayır, sen burada çocuklarla kal," dedi. Karabaş bir süre öylece durduktan sonra kapının girişinde oturdu. Beş on dakika sonra Kayra elinde poşetle geri döndü. Poşetin içi çikolatalarla doluydu. Ahsen ve Ayvaz'a birer tane verdikten sonra, "Bunları da yurttaki arkadaşlarınıza götürürsünüz," dedi.

Bir süre daha ders işlediler. O güne dek öğrendikleri konuları gözden geçirdiler. Birkaç saat sonra ders bitince yurda kadar birlikte gittiler. Çocuklara bu dersin son ders olduğunu söylediğinde ikisi de çok üzüldüler ama uygun bir dille böyle olması gerektiğini anlattı Kayra. Sarılıp vedalaştılar.

Karabaş ile birlikte eve döndüklerinde çok yorgun hissediyordu. Kendini kanepeye bırakıp uzandı, elini alnına götürdü. Eski gücünde, neşesinde değildi. Sanki her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyor gibiydi. Bu durumun farkında olsa da üzülmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Öte yandan içtiği ilaçlar işe yarıyor gibiydi, uzun zamandır burnundan

kan gelmemişti. Akşama kadar hiçbir şey yapmadı, sadece uyudu. Saatler gecenin birini gösterdiği vakit bilgisayarına gelen mesajın sesiyle uyandı. Bilgisayarını sürekli açık ve başucunda bırakmıştı çünkü Jimmy'den mesaj bekliyordu. Yatağında doğrulup mesaj kutucuğuna tıkladı.

"Merhaba Kayra, benim Jimmy. Mesajını şimdi gördüm, merak etmene gerek yok, her şey yolunda. Ayrıca ABD ile Türkiye'nin anlaşmış olmasına sevindim, gerçi buna pek bir anlaşma denemez ama henüz herhangi bir saldırı gerçekleştirmemiş olman iki taraf için de iyi bir netice. Her neyse, sen nasılsın? Umarım iyisindir."

"Ben de iyiyim, senden uzun süre haber alamayınca merak ettim."

"Ah, teşekkür ederim. Ama iyiyim."

"Sevindim."

Konuşma burada bitti, Jimmy daha fazla bir şey yazmadı. Kayra, bilgisayarı kapatıp yarım kalan uykusuna devam etmek üzere gözlerini yumdu. Aklında deli düşünceler dönüp duruyordu, Jimmy'nin bu kadar kısa, soğuk konuşmasına anlam verememişti fakat bunları şimdi düşünmemeliydi çünkü bir an önce uyuyup dinlenmesi, gücünü toplaması gerekiyordu.

Sabah olduğunda yatağında doğrulup kalktı, elini yüzünü yıkadı. Sade bir makyaj yaptıktan sonra beyaz bir bluz, mavi bir kot pantolon giydi. Bluzunun üzerine ince bir hırka geçirdikten sonra Karabaş'ı alıp evden çıktı. Onu bir veteriner kliniğine bırakacaktı, çünkü birkaç gün eve gelemeyecek, hastanede kalacaktı. Ayrılmaları pek kolay olmadı, Karabaş, Kayra'dan ayrılmak istemiyordu. Bu durumdan Kayra da oldukça hoşnutsuzdu. İstemsizce yüzü asıldı, morali bozuldu fakat yapabileceği bir şey yoktu. Birkaç gün sonra buluşmak üzere ayrılmışlardı fakat bu bir-

kaç gün haftalara, belki de aylara uzayabilirdi. Bu durum tamamen Kayra'nın vücudunun tedaviye nasıl cevap vereceğiyle alakalıydı.

Yoldan geçen bir taksiye durmasını işaret etti, taksi durdu. Kayra arka koltuğa oturduktan sonra yaşaran gözlerini sildi.

"Merkez hastaneye lütfen..."

"Tabii ki," diye karşılık verdi esmer genç. Araç hareket etmeye başladı. Kayra, camdan dışarıya, yoldan geçen insanlara, bir görünüp bir kaybolan binalara baktı. Hava güneşli ve oldukça güzeldi. Dışarıda bir canlılık olmasına karşın Kayra'nın yüreği çetin bir kışa teslim kalmış gibiydi, hüzünlüydü. Kendini oldukça güçsüz hissediyordu. Yaşadıkları yüzünden hissettiği ruhsal yorgunluğun üzerine hastalığın verdiği fiziksel sıkıntılar da gelince tamamen tükenmişti. Artık Karabaş ile yürüyüşe çıkmak bile oldukça yorucu bir hal almıştı. Son bir yılda sanki beş yaş birden yaşlanmıştı.

Taksi durdu, Kayra taksimetrede yazan ücreti ödedikten sonra araçtan indi. Hastanenin geniş kapısından içeri girdi, veznede işlemlerini yaptırdı. Doktorun bulunduğu üçüncü kata çıkmak için asansörün gelmesini bekledi, gelmedi, merdivenlere yöneldi. Üçüncü kata geldiğinde soluklandı, dar, ilaç kokulu koridorda yürüdü, koridorun sonundaki odanın kapısını tıklattı, içeri girdi. Orta yaşlı adam, yuvarlak çerçeveli gözlüklerini takıp gülümsedi.

"Kayra, hoş geldin. Geç otur lütfen," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kayra, soluklandıktan sonra keyifsiz bir şekilde, "Berbat," dedi. Bu, doktorun gülümsemesini yüzünden çekip almış gibi bir etki yarattı.

"A a, neden öyle söylüyorsun?"

Siyah renkli, oldukça rahatsız görünen koltuğa oturdu Kayra. "Çok yorgun hissediyorum. Sanki kırk beş, elli yaşına gelmiş gibiyim."

"Bu psikolojik bir durum... Bu hastalığın vermiş olduğu ağrılıktan kaynaklanıyor, ama hiç merak etme; iyi olacaksın. Bugün tedavine başlayacağız. Ben çok umutluyum, lütfen sen de umutlu ol. Ayrıca birkaç gün burada, misafirimiz olacaksın. Bunun bilincindesin, değil mi?"

Keyifsiz bir şekilde, "Evet," dedi Kayra.

"Güzel."

Doktorun talimatıyla odaya bir hemşire geldi ve kalacağı odaya götürerek Kayra'ya hastane kıyafetleri giydirdi. Birkaç kâğıda imza atmasını istedi. Bütün bunları büyük bir hoşnutsuzluk içinde yapıyordu Kayra. Önce yerin bir kat altında bulunan bir odaya indirip beyin tomografisini çektiler, sonra da binanın beşinci katında bulunan operasyon odasına çıktılar ve Kayra'yı bir özel cihaza oturtarak ışın tedavisine başladılar. Beynindeki tümörün bulunduğu yere yüksek dozda radyasyon verildi. Yirmi dakika süren işlemin ardından yine odaya aldılar.

Yanındaki hemşire, "Bir süre burada istirahat et," diyerek onu yalnız bıraktı.

Aslında radyoterapiden sonra hasta yarım saat dinlenip rutin hayatına devam edebiliyordu, fakat doktoru, Kayra'nın halsizlik çektiğini bildiği ve tedaviye nasıl cevap vereceğini merak ettiği için onu bir süre gözetim altında tutmaya karar vermişti.

Kayra, beyninde oldukça büyük bir hafiflik hissediyordu. Sanki kafatası, beyni çıkartılmış gibiydi, başındaki bu hafiflikten mutluydu. Ama vücudunun geri kalanında büyük bir yorgunluk vardı. Yatağa uzandı, gözlerini yumdu. Biraz uyumaya çalıştı. Fakat birkaç saniye sonra bulantı hissetti, hızlıca doğrulup lavaboya koştu. Midesi boş olma-

sına rağmen sürekli kasılıp gevşiyor, kusuyordu. Bir süre sonra bulantısı geçti, lavabonun kenarına sinip parlak fayanslarla döşenmiş zemine oturdu, ağlamaya başladı. Ağlayıp rahatladıktan sonra oturduğu yerden kalkıp ayaklarını sürüye sürüye yürüdü, yatağına geldi. Yatıp uyumaya çalıştı. Fakat gözlerini kapatır kapatmaz beyninin içinde Tilkinin sözleri yankılandı.

"Cık cık! Bütün dünyayı korkutan kişinin şu haline bak! Ah pardon... Eskiden korkutan kişi..."

"Tilki, şimdi hiç sırası değil."

"Görüyorum, görüyorum. Rezil bir durumdasın. Ah, sanırım artık veda zamanı geldi, he? Baksana, kusmalara da başladın."

"Bilmem," dedi Kayra, sessiz bir şekilde mırıldanarak. "Belki de haklısındır. Veda vakti gelmiştir."

"Eh, ne de olsa her şeyin bir sonu vardır, değil mi? Dünyanın, güneşin, her şeyin. Bir gün yok olup gideceğiz. Ama üzülüyorum, bu kadar genç birinin bu kadar erkenden gidecek olması beni üzüyor. Oysaki ne yetenekli birisiydin. Adın uzun süre unutulmayacak."

"Tilki, beynimden defol git, uyumak istiyorum. Düşüncelerini kendine sakla."

"Ah, bari düzgünce veda edelim. Sonuçta seninle çok anılarımız oldu. Şimdi saymaya kalksam en az on gün sürer. Hatırlıyor musun? Hani çatı katından bir arabanın üzerine atlamıştın... Vay be, tabii o zamanlar gücün kuvvetin yerindeydi. Bu halinle atlasan atladığın yere çöküp kalırsın. E ne demişler; neydim değil, ne olacağım diyeceksin."

Kayra, gözlerini yumdu, cevap vermedi. Uyumaya çalışıyordu. Fakat tikinin sözleri beyninin derinliklerinde dönüp duruyordu.

"Tamam, tamam. Gidiyorum. Ama şunu bil ki, ne yapmaya çalıştıysan, bu işlere ne yüzünden girmişsen sonunu

getirebildin... Asla pişmanlık duyma ki duymuyorsun, yaptıklarından gurur duy. Yaptıklarını yapabilecek dünya üzerinde pek az kişi var, belki de yok. Tek başına bütün dünyaya meydan okuyabilmen gerçekten de takdire şayan. Elveda Kayra... Bir daha karşına çıkmayacağım. Bunu söylemek üzücü ama pek de bir ömrün kalmış sayılmaz gibi. Elveda..."

Kayra derin bir uykuya daldı. Yüzündeki canlılık gitmişti. Bembeyaz surat, morarmış göz altları ve parlaklığını kaybetmiş dudaklar... Durumu hiç de iç açıcı değildi. Belki de tilki haklıydı, belki de Kayra'nın pek zamanı kalmamıştı...

Sabah uyandığında yatağında doğrulup etrafına bakındı. Saat dokuzdu. Yatağının sol tarafında duran tepsiyi ve içindeki kahvaltılıkları fark etti. Birkaç dilim salatalık, birkaç tane domates, bir yemek kaşığı kadar zeytin, iki dilim beyaz peynir, iki dilim kaşar peynir, küçük ambalajlı reçel ve çikolata ile bir kutu süt... Elini yüzünü yıkadıktan sonra yatağına oturdu, kahvaltı tepsisini kucağına aldı, dikkatli bir şekilde jelatinlerini açtı ve yemeye zorladı kendisini. Tepsisini masanın üzerine koymaya hazırlandığı sırada kapı açıldı, içeri doktor ve hemşire girdi.

"Merhaba, nasıl hissediyorsun?" diye sordu Doktor.

"Düne göre gayet iyi."

Bu cevap doktorun yüzünü gülümsetti.

"İyi, çok iyi... Daha da iyi olacaksın. Hiç merak etme."

Kayra, keyifsiz bir ses tonuyla, "Dün ışın tedavisinden sonra kustum, bu hep böyle mi olacak. Her tedaviden sonra kusacak mıyım?"

"Hım, bunu söylemek güç... Vücudun radyasyona fazla tepki verdi, gerçi böyle bir şeyi beklediğimiz için buradasın. Normalde ışın tedavisi gören hastalar hiçbir şey olmamış gibi aynı gün evlerine gidebiliyorlardı. Neyse, bu mühim değil. Hazırsan gidelim, tedavinin ikinci seansını gerçekleştirelim."

"Daha kaç seans var."

"Bugünkü de dâhil on seans. On gün sonra bir beyin tomografisi daha çekeceğiz, kanserli hücreleri yok etmeyi başarmışsak ne mutlu bize... Aksi halde kemoterapi tedavisine başvuracağız. Ama ben ışın tedavisinin başarılı olacağına inanıyorum çünkü yıllardır bu tür tümörlerle mücadele ediyorum. Onu yeneceğim, yeneceğiz. Hadi, hazırsan gidelim. Hemşire arkadaşım sana yardım etsin."

Işın tedavisi bir önceki güne göre birkaç dakika daha uzun sürdü. Her seansta ışının dozu ve süresi artıyordu. Seans bitince hemşire eşliğinde odasına döndü, düne göre daha iyi hissediyordu. Odaya girince büyük bir şaşkınlık yaşadı çünkü bir ziyaretçisi vardı.

"Metehan, bu ne hoş bir sürpriz," dedi, sevinçle.

"Nasılsın?" diye sordu Metehan, gülümseyerek.

"İyiyim, düne göre gayet iyiyim."

"Sevindim..." sonra yüzündeki gülümseme kayboldu, bu durumu fark eden Kayra,

"Ne oldu?" diye sordu.

"Aslında ben buraya sana veda etmeye geldim."

Kayra'nın yüreğine bir ağırlık çöktü. Yüzü asıldı. Şaşkın ve üzgün bir şekilde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Irak'a. Özel bir ekiple Irak'ta görevlendirildim. Bir süre buralarda olamayacağım."

"Öyle mi? Ben... Üzüldüm," diyerek yatağına oturdu Kayra. Ayakta dikilmekte olan Metehan'a baktı. O da üzgün gözüküyordu. Öte yandan siyah bir takım elbise giydiği için hoş bir görünümü vardı.

Sakin bir ses tonuyla, "Doktorunla konuştum, ışın tedavisi işe yarayacakmış. Daha şimdiden iyiye gidiyormuş..."

Bu duruma sevinemeyen Kayra, kayıtsız bir sesle, "Evet," dedi. "Hatta biraz küçülmüş... Sanırım kanseri yeneceğim."

Metehan gülümsedi. "Sen çok güçlü birisin... Elbette yeneceksin."

"Söyleme böyle," dedi Kayra, "Ağlamak istemiyorum."

Metehan, yine gülümsedi. Odanın içinde dolanmaya başladı.

"Ağlanacak bir durum yok, gidip geleceğim inşallah. Gelemezsek de vatan sağ olsun."

"Mete, o nasıl söz, döneceksin tabii."

"Neyse... Benim artık gitme vaktim geldi. Kendine iyi bak. Seni tanımak, seninle maceradan maceraya koşmak güzeldi. Dilerim hayattaki bütün güzellikler seninle olur."

Kayra, oturduğu yerden kalkıp Metehan'a sarıldı, ağlamaya başladı.

"Mete, neden böyle konuşuyorsun. Sanki hiç dönmeyecekmişsin gibi..."

Kayra'nın sarılmasına karşılık veren Metehan, "Sonuçta bu da bir macera... Ne olacağını bilemeyiz," diyerek biraz geri çekilip yüzüne baktı. "Kendine çok dikkat et. Ve ne olursa olsun hep gülümse, çünkü sana gülmek çok yakışıyor."

Kayra gülümsedi, gözyaşlarını sildi. Metehan, daha fazla bir şey söylemeden arkasını döndü, kapıya yöneldi. Kayra bir şey diyecek gibi oldu, fakat demedi. Tekrar ağlamaya başladı. Bu sırada içeriye doktor girdi, Kayra, bakışlarını kaçırıp gözlerini sildi.

Doktor, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet."

"Pekâlâ. Dediğim gibi, vücudun tedaviye olumlu sonuç verdi, bir şey söylemek için çok erken ama birkaç ay içinde tümörü tamamen yenmiş olacağız. Vücut direncin de arttı, artık evine gidebilirsin. Burada kalmana gerek yok.

Bu güzel bir haberdi fakat Kayra bu habere de sevinememişti. Doktor, odadan ayrıldı. Kayra hazırlanmaya başladı. Kıyafetlerini giyerek hastaneden çıktı. Dışarıda karşılaştığı

temiz hava içini huzurla doldurdu. Güneşli, sıcak bir hava vardı. Bir taksiye bindi.

Taksici genç, "Ne tarafa, efendim?" diye sordu.

"Yılmazer İş Merkezi'nin karşısında bir veteriner var, oraya lütfen."

"İş merkezini biliyorum ama veteriner nerede kalıyor bilmiyorum."

"Siz iş merkezine sürün, oradan sonrasını ben tarif ederim."

"Pekâlâ."

Yola koyuldular. Taksi, yaklaşık yarım saat sonra veterinerin önünde durdu. Kayra, ücreti ödeyip aşağıya indi, kliniğin kapısını açıp içeri girdi. Hekime selam veremeden Karabaş, Kayra'nın üzerine atladı. Hoplayıp zıpladı, havladı. Aşırı mutluydu.

"Sen özledin mi beni? Özledin mi?"

"Hoş geldiniz," dedi genç hekim. Kayra'nın yaşlarında bir genç kadındı.

"Ah, çok teşekkür ederim. Size selam veremedim, kusuruma bakmayın, birkaç gün ayrı kalınca üzüldü galiba, o yüzden böyle yapıyor."

"Hiç sorun değil, sizi çok seviyor. Gittiğiniz günden beri ağlıyor ama çok uysal bir köpek ve de çok güçlü..."

Kayra, gülümseyip, "Öyledir," dedi. "Şey, borcum ne kadar?"

"Ne borcu efendim, bir şey yapmadım ki. Hatta bana arkadaşlık etmiş oldu."

"Olur mu hiç, sonuçta yemek verdiniz, su verdiniz. Lütfen, hiç değilse bunları karşılamama izin verin."

Genç kadın, az önceki kararlılığıyla cevap verdi. "Yok efendim, hiç mühim değil."

Kayra, teşekkür ettikten sonra Karabaş'la birlikte çıktı.

"Seninle şöyle temiz bir deniz havası alalım, ha? Ne dersin?"

Birkaç dakika sonra sahile indiler.

Kayra, kıyıya bağlanmış birkaç sandal fark etti. Sonrasında da sandalların az ötesinde bir taşın üzerine oturmuş, sigara içen bir adam gördü. Adamın saçı başı birbirine karışmış, pis bir vaziyetteydi, üstündeki atlet de sararmış, kenarları yırtılmıştı.

"Pardon," diye seslendi Kayra. Adam arkasını dönüp Kayra'yı koyu siyah gözleriyle süzdü.

"Buyur," dedi, ardından sigarasını ağzına götürüp bir nefes çekti.

"Bu sandallar senin mi?"

Adam, birkaç saniye düşündü. "Evet, neden soruyorsun?"

"Şey, ben köpeğimle denize açılmak istiyorum. Sandallardan birini kiralayabilir miyim?"

Adam gülümsedi, önce sandallara sonra da Kayra'ya baktı.

"Elbette, elbette. Ne kadar para vereceksin?"

Bu soru karşısında şaşıran Kayra, "Ne kadar vermem gerekiyor?" diye sordu.

"Şey, on kâğıt versen yeter."

Kayra, gözlerini kıstı. "Bu sandallar senin değil, değil mi?"

Adam yalanını devam ettirecekti fakat Kayra onu susturdu. "Tamam, tamam, anladım." Sorun değil, al on lira. Ama bir daha yalan söyleme, olur mu? İnsan ne kadar çok yalan söylerse o kadar yalana alışır, bir süre sonra da söylediği yalanlara kendi inanır."

Adam bu nasihati hiç umursamadan Kayra'nın uzattığı parayı aldı. Sonra da hızlı adımlarla uzaklaştı. Kayra, arkasını döndüğü sırada kavruk tenli bir gençle karşılaştı. Genç, on beş yaşlarındaydı. Hiçbir şey söylemeden Kayra'nın yanından geçti, sandallara doğru yürüdü. Kayra, bir kez daha seslendi,

"Pardon, sandallarla sen mi ilgileniyorsun?"

Çocuk arkasını dönüp Kayra'ya baktı.

"Evet."

"Birini kiralayabilir miyim?"

"Sandallar benim değil ki, babamın. Babama sormam lazım."

"Peki, baban nerede?"

"Bir işi çıktı, birkaç saat sona gelir."

"Ya benim o kadar zamanım yok..."

Genç çocuk, Kayra'yı süzdü.

"Ne bileceğim ben, ya sandalı çalarsan?"

Kayra, gülümsedi.

"Neden çalayım ki ne yapacağım sandalı?"

Çocuk zekice bir cevap verdi.

"Madem bir şey yapmayacaksın, ne diye sandal kiralamak istiyorsun?"

Kayra, düşündü. Tekrar gülümsedi.

"Bak, derdim sandal çalmak değil. Parası neyse vereyim, sadece denize açılmak istiyorum."

Çocuk biraz düşündükten sonra,

"Pekâlâ," dedi. "Ama geri getir, getirmezsen babam bana çok kızar."

Bu durum Kayra'yı mutlu etti. "Tamam, geri getireceğim, söz."

Çocuk, halatını çözdüğü sandalı, bozulmaya yüz tutmuş iskeleye yanaştırdı. Kayra, dikkatli bir şekilde sandala adımını attı, sallandı fakat korkmadı. Oturduktan sonra, "Karabaş! Gel oğlum, gel!" diye bağırdı.

Karabaş sudan nefret ettiği için bunu yapmadı, sadece yanaştı, çevreyi izledi ve sahibinin neden böyle delice bir harekette bulunduğunu idrak etmeye çalıştı. Her ne kadar korksa da sandala bindi, kenara oturdu, endişeli gözlerle çevresine bakındı. Kayra, kürekleri çekerek iskeleden uzaklaşmaya başladı.

"Abla, yüzme biliyor musun?" diye seslendi arkasından Çocuk. Ardından endişeli bir şekilde ekledi, "Fazla açılma!"

Kayra cevap vermek yerine gülümsemekle yetindi. İskeleden epeyce uzaklaştı. Küreklerin suya değdikçe çıkardığı ses, denizin rahatlatıcı havası, Karabaş'ın endişeli, hırıltılı nefes alışverişi eşliğinde kürek çekmeye devam etti.

"Ne o, yoksa korkuyor musun?" dedi, gülümsedi ve sevecen bir tavırla ekledi. "Merak etme, suya düşersen seni kurtarırım."

Artık kıyıdan iyice uzaklaşmışlardı. Kayra, kürekleri çekmeye devam etti. Bir süre sonra durdu, soluklandı. Uzandı, ellerini başının arkasına koydu, gökyüzüne baktı. Tepesinde hiç bulut yoktu, sürü halinde uçan kuşlara baktı. İçindeki tarifsiz duyguyu, mutluluğu bastıramıyordu. Gökteki kuşlar gibi özgür hissediyordu. Tümörü yenmişti. Yani, tam olarak yenmemişti fakat tedavisinde oldukça başarılı neticeler kaydedilmişti.

"Oh be!" dedi, derin bir iç çekerek. "Oh be, sonunda yendim! Ben kazandım, Karabaş. Ben..." dedi, gökyüzüne bakmayı sürdürerek. Yüzündeki küçük tebessüm büyüdü, bütün yüzüne yayıldı. "Tümörü yendim! Yani tam olarak yenmedim, az daha zamana ihtiyacım var ama her şey iyiye gidiyor. Nedense kendimi çok dinç hissediyorum. Ne garip, bundan sadece birkaç gün önce ölü gibiydim. Kolumu kaldıracak halim yoktu. Ama doktor, başımdaki tümörün küçüldüğünü söylediği andan beri kendimi dinç hissediyorum, demek ki psikolojik bir yorgunlukmuş."

Gözlerini yumdu, uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Deniz havasını ciğerlerine çekip bıraktı. Sandal, küçük dalgaların etkisiyle sürüklenmeye devam ederken Kayra gülümsemesine devam ediyordu. Karabaş ise korkudan hareket edemiyor, en küçük sarsıntı yüreğini oynatıyordu. Bu sırada yaklaşık yirmi-otuz metre ötelerine metal bir cisim düştü. Suya düşen cismin çıkardığı tok sesi işiten

Kayra, uzandığı yerden doğruldu. Sesin geldiği yöne baktı. Pek bir şey göremedi.

"Neler oluyor?" diye şaşkınlıkla söylendi, gökyüzüne baktı. Gördüğü manzara yüzünden kalbi nerdeyse yerinden çıkacaktı. Gözleri kocaman açıldı, hayatında hiç bu kadar şaşırmamıştı. Gökyüzünde alev alev yanan bir uçak, siyah dumanlar saçarak denize doğru düşüyordu.

"Bu da ne böyle!"

Karabaş havlamaya başladı. Kayra, şaşkın bir şekilde soluyor, olanları idrak etmeye çalışıyordu. Bir bilimkurgu filmin içindeymiş gibi hissetti. Fakat ne bir filmin içindeydi, ne de rüya görüyordu. İçinde bulunduğu bu esrarengiz olay tamamen gerçekti. Özel bir jet, birkaç yüz metre ötelerinde suya çakıldı, bundan beş on saniye sonra büyük bir dalga sandala çarptı. Karabaş dehşete kapılmış bir şekilde havladı, Kayra sandalın kenarına tutundu, sandalın devrilmesini engellemeye çalıştı.

"Karabaş, sakin ol!" diye bağırdı, fakat kendisi de büyük bir korkuya kapılmıştı. Karabaş korktuğu için Kayra'ya doğru gitmek istedi, tonlarca ağırlıktaki uçağın oluşturduğu dalgayı yenemeyen Kayra, sandalın dengesini kontrol edemedi.

"Karabaş!" diye bağırdı, sandal devrildi. İkisi de kıyıdan millerce ötede soğuk denize düştü. Kayra, gözlerini açtığında deniz seviyesinden birkaç metre aşağıya batmış olduğunu fark etti. Ayaklarını çırptı... Kulaklarına çarpan suyun sesi, burnundan çıkan havanın oluşturduğu baloncuklar, birkaç yüz metre ötesinde batmakta olan uçağın enkazı... Kayra, aşağıya baktı, gördüğü manzara dipsiz bucaksız bir karanlıktı. Bu görüntü, yüreğine bir korku yaydı. Bir an önce bu karanlıktan kurtulmak için çırpındı, ama ne kadar çırpınsa da bir karış yol kat edemiyor gibiydi.

Kayra, farkında değildi ama o uçak Metehan ve ekibinin bindiği, Irak'a giden uçaktı. Metehan ve ekibine suikast düzenlenmiş, bindikleri jete bomba yerleştirilmişti...